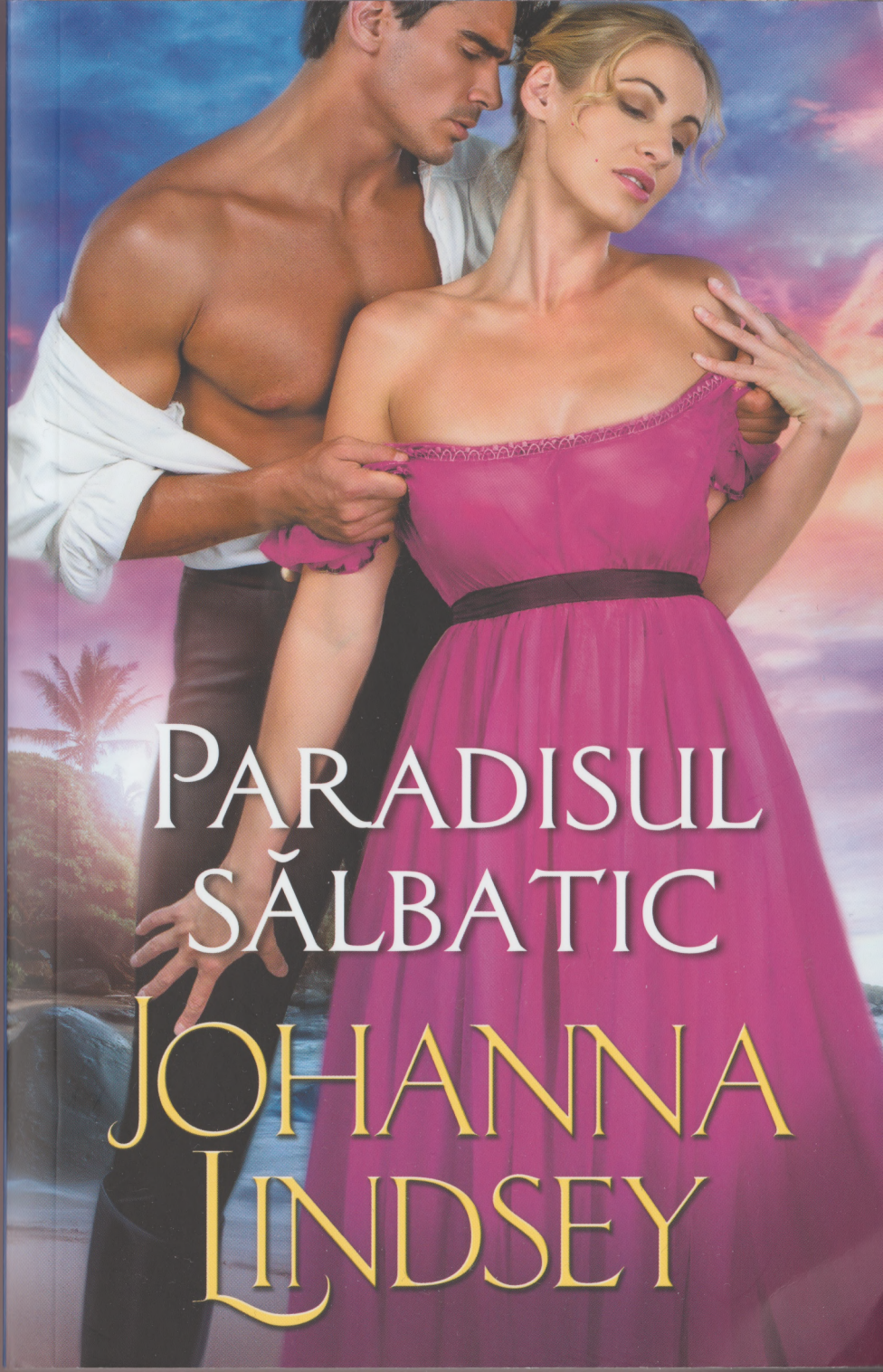
PARADISUL
SĂLBATIC
JOHANNA
LINDSEY

COLECȚIA

Iubiri de poveste

Ochii fascinanți de un verde smarald ai fermecătoarei Corinne și frumusețea ei aparte îi fac pe bărbați să cadă la picioarele ei și să îi îndeplinească orice dorință. Ea este preferata lumii bune din Boston, o rebelă încăpățânată și hotărâtă, care știe ce vrea de la viață – și de la viitorul soț – și care nu se lasă cu ușurință pradă pasiunii.

Acum, a traversat jumătate de lume, până în Hawaii, pentru a-l distruge pe bărbatul care a compromis-o, a subjugat-o, a folosit-o, a luat-o de soție și imediat a părăsit-o, umilind-o în fața tuturor oamenilor care contau pentru ea – și care, chiar mai rău, a lăsat-o cu un copil în pântec și cu o mare durere în suflet.

Corinne îl urăște pe Jared Burkett cu aceeași intensitate cu care trupul ei tânjește după pasiunea copleșitoare pe care acesta i-o poate oferi, iar Jared își dorește nespus să o aibă din nou, deși știe că s-ar ajunge iarăși la durere și la furie. Dragostea lor, atât de năvalnică și de necugetată, fie îi va distruge pe amândoi, fie îi va face să se abandoneze în mrejele nopților tropicale și îi va duce în paradis.

„Johanna Lindsey creează basme care
devin realitate în fața ochilor cititorilor."
Romantic Times

„Farmecul și atracția personajelor
Johannei Lindsey sunt irezistibile."
Publishers Weekly

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6497-6
9 786063 364976

Alma®

JOHANNA LINDSEY

Paradisul sălbatic

Paradise Wild
Johanna Lindsey
Copyright © 1981 Johanna Lindsey
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Paradisul sălbatic
Johanna Lindsey

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Paradisul sălbatic / Johanna Lindsey
trad. din lb. engleză: Mădălina Moțatu – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6497-6

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111

JOHANNA LINDSEY

Paradisul sălbatic

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

LITERA
București
2020

Căminului meu – Hawaii – și minunaților săi oameni

Capitolul 1

9 aprilie 1891

Tânăra înaltă, zveltă și cu păr auriu, care nu își găsea astâmpărul lângă masa din hol, își fixă surprinzătorii ochi verzi asupra ușii închise din stânga holului. Oftă. Oftatul o făcu pe verișoara ei mai tânără, Lauren, să își mute privirea de la fereastră și să întrebe:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Corinne, de ce ești atât de agitată?

Lauren Ashburn se întoarse din nou către fereastră și studie peisajul rece de peste drum, capul ei castaniu fiind puțin înclinat pe spate. Parcul Boston Common arăta atât de dezolant – rânduri peste rânduri de copaci antici aplecându-se în fața vântului nemilos care își croia drumul către Beacon Street și către această casă de oraș.

Chiar și în aprilie, Bostonul nu era un loc în care viața să fie plăcută. Lunile de frig și de vânturi aspre și nevoia de a sta înăuntru în cea mai mare parte a timpului își puseseră amprenta asupra verișoarelor. Corinne era mai greu de mulțumit decât de obicei și până și Lauren cea cu temperamentul dulce se trezea posomorâtă în mare parte a timpului.

– Nu pare că primăvara mai vine anul acesta, oftă Lauren în timp ce pipăia luxoasele draperii purpurii.

Corinne ridică privirea, și sprâncenele aurii i se uniră deasupra uimitorilor ochi de smarald.

– Cum poți să pălăvrăgești despre primăvară într-un moment ca acesta? se răsti.

Privirea i se mută iute către ușa închisă și apoi din nou la tânăra ei verișoară.

Urmărindu-i privirea, Lauren ridică din umeri.

– Aș crede că te-ai obișnuit cu asta până acum. Numai în anul acesta ai trecut deja de două ori prin asta.

Temperamentul iute al lui Corinne ieși la suprafață.

– Nu ar trebui să mă aștept să înțelegi! zise ea cu amărăciune. Tu mai ai ani buni până când pețitorii să vină să discute cu tatăl tău. Atunci, vom vedea cât îți va plăcea să aștepți în vreme ce viitorul îți va fi hotărât de bărbați – în loc să fie de tine.

Ochii căprui ai lui Lauren se umplură de lacrimi.

– Ba înțeleg, Cori. Am 16 ani, sunt cu doar trei ani mai tânără decât tine.

Corinne își regretă imediat vorbele aspre. Impulsivă, era mereu obligată să își ceară scuze pentru remarcile ei furioase.

– Îmi pare rău, verișoară. Numai că sunt foarte neliniștită de data aceasta. Russell chiar este ultima mea speranță.

– Ei, hai, de ce spui asta, Cori? Ai avut zeci de pețitori în ultimii trei ani, cu toții dintre cei mai chipeși și mai bogați bărbați din Boston. Nu știi cât de frumoasă ești? Dacă vărul Samuel îi spune nu lui Russell, vor mai fi mulți alții dintre care să alegi.

– Ba nu, nu vor fi. Sunt foarte puțini bărbați ca Russell.

Lauren zâmbi cu subînțeles.

– Adică, sunt foarte puțini bărbați pe care să îi poți juca pe degete așa cum faci cu Russell. Sau cum ai făcut cu Charles și William mai înainte.

– Exact. Ceilalți pur și simplu nu sunt destul de buni.

– Russell Drayton nu este chiar la fel de timid cum erau ceilalți doi. Am fost cu adevărat surprinsă când l-ai ales. Dar, pe de altă parte, *a părut* să ți se supună tuturor dorințelor.

– Eu și Russell avem o înțelegere. Va fi foarte potrivit.

– Bănuiesc că este bine că nu îl iubești. Cel puțin, dacă tatăl tău îl refuză, nu vei avea inima frântă.

– Nu voi avea niciodată inima frântă, zise Corinne amuzată. Dar Russell își va da silința, va arăta că are curaj. Ar trebui să pună în scenă un spectacol grozav chiar în clipa asta, zise ea, făcând semn din cap către ușa închisă a biroului. Se încruntă. Întrevederea nu ar trebui să dureze atât de mult timp.

– De ce nu așteptăm în salon? sugeră Lauren. Este prea mult curent pe holul acesta.

– Tu du-te! Eu nu aș putea să stau locului. Și vreau să îl văd pe Russell în clipa în care iese.

Corinne sună clopoțelul de lângă ușa salonului, și majordomul familiei Barrow apăru imediat din spatele casei.

– Brock, domnișoara Ashburn va lua ceaiul în salon.

– Da, domnișoară Barrows, răspunse mohorât Brock. Și domnul Drayton? Va rămâne la cină după întrevedere, domnișoară?

Corinne se crispă. O înfuria faptul că servitorii știau întotdeauna totul. Nu mai departe de dimineața aceea, decisese că astăzi era ziua potrivită în care Russell să își facă pledoaria, având în vedere starea de spirit plăcută pe care tatăl ei o avea de câteva zile.

– Te voi anunța, Brock, răspunse ea cu asprime.

În momentul acela, răsună ciocănelul de la ușa de la intrare, făcându-i pe cei trei să tresară. Brock înaintă să deschidă ușa, dar Corinne îl opri, dornică de orice diversiune. Deschise ușa și tremură când vântul rece pătrunse pe lângă ea în hol, lipindu-i rochia albastră de muselină de trup.

Ochii ageri de culoare verde-deschis ai unui străin îi întâlniră pe ai ei. Bărbatul era mic și zvelt, cu păr roșu aprins și favoriți lungi care i se întindeau până sub melon, pe care fu destul de înțelept încât să îl țină locului. Era un omuleț curios ca o nevăstuică și avea nasul coroiat și un costum maroniu din stofă ce îi era strâmt.

– Vă pot ajuta cu ceva? se oferi Corinne.

Ned Dougherty o scrută cu atenție pe adorabila fată blondă, atent la detalii, obicei impus de profesia lui. Mintea lui înregistră părul auriu-închis, sprâncenele ușor arcuite, ochii mari de un verde-gălbui strălucitor și limpede așezați perfect deasupra unui nas arcuit cu modestie. Gene lungi îi fluturau pe pomeții înalți. Buzele ei nu erau prea late. Tenul ei fin, de ivoar, și bărbia rotunjită cu blândețe se potriveau minunat pe chipul ei frumos.

– Vă pot fi de ajutor? repetă ea, cu un pic de asprime.

Ned își drese glasul. Chipul ei era unul pe care nu avea să îl uite. Nici nu putea cineva să ignore părul auriu lucios, cu șuvițele lui arămii.

– Este aceasta locuința lui Samuel Barrows?

– Da.

Agerii ochi verzi ai lui Ned își continuară examinarea, observând gâtul delicat și sânii ridicați și îndrăzneți. Rochia se îngusta către o talie micuță și, putea el să ghicească, niște șolduri suple și picioare lungi. Părea să aibă în jur de un metru șaptezeci – cam înaltă pentru o fată.

– Domnule, dacă nu spuneți iute ce doriți, trebuie să vă urez o zi bună.

Corinne devenea nerăbdătoare.

– Iertați-mă, domnișoară. Caut un Samuel Barrows care, cu mulți ani în urmă, a vizitat un grup de insule din Pacific cunoscute cândva ca Insulele Sandwich, mai de curând ca Insulele Hawaiiene.

– Probabil nu este omul pe care îl căutați.

– Sunteți foarte sigură, domnișoară? A fost în urmă cu mult timp, nouăsprezece ani. Nu prea cred că puteați fi angajată la domnul Barrows pe vremea aceea, așa că nu ați putea...

– Vă rog să mă scuzați, îl întrerupse cu trufie Corinne. Domnul Barrows este tatăl meu.

– Vă cer iertare din nou, domnișoară Barrows, zise încurcat Ned.

Frumusețea acestei fete avea un efect tulburător asupra lui.

– Am presupus doar...

– Știu ce ați presupus! Acum, vă urez o zi bună!

Ned Dougherty ridică mâna când ea dădu să închidă ușa.

– Sunteți absolut sigură că știți despre toate călătoriile tatălui dumneavoastră?

– Da! se răsti ea și trânti ușa cu furie.

Apoi însă o amintire îndepărtată îi pluti în minte, și deschise iute ușa din nou.

– Așteptați! strigă, oprindu-l pe omuleț tocmai când acesta se întorcea cu spatele. Îi zâmbi ca pentru a-și cere scuze. Acum, eu sunt cea care trebuie să vă ceară scuze, domnule. Tatăl meu a fost în Hawaii. Mi-a povestit despre asta când eram copilă. Mă tem că uitasem.

Ochii lui Ned Dougherty se aprinseră.

– Asta a fost acum nouăsprezece ani?

– Exact, răspunse ea. Se afla acolo când m-am născut. Doreați să îl vedeți?

– Nu, mulțumesc, domnișoară Barrows. O zi bună!

– Așteptați! Nu înțeleg, strigă ea după el, dar bărbatul se îndepărta deja grăbit.

– Ei, la naiba! spuse ea cu glas tare. Ce omuleț nepoliticos!

Corinne trânti ușa în fața serii reci. Întorcându-se, oftă și se întoarse cu fața către holul gol. Cercetă numeroasele sofale și băncuțe capitonate aflate pe lângă pereți, candelabrul mare neaprins, folosit în timpul balurilor, oglinzile și tablourile despre care se spunea

că sosieră din Anglia, odată cu strămoșii ei. Toate aceste bogății... și pentru ce? Tatăl ei ținea bine strânse băierile pungii.

Corinne porni către ușa închisă, sătulă să aștepte. Aceasta se deschise pe neașteptate. și Russell ieși valvârtej. Văzând expresia lui mânioasă, se aventură și spuse fără tragere de inimă:

– A spus nu?

– A spus nu, răspunse scurt Russell. A spus *absolut* nu!

Corinne îl prinse de braț.

– Nu înțeleg. Nu ai spus ce ți-am zis să spui?

– Ba da.

– Și i-ai ținut piept?

– Da, Corinne, da!

– Atunci, de ce? întrebă ea nedumerită.

– A văzut prin mine, răspunse Russell descurajat. Dumnezeule, dacă ar ști!

– Ce să știe? Despre ce vorbești?

– Nu are importanță, Corinne. A pus să fim urmăriți de luni bune. Nimic nu l-ar putea convinge că nu sunt prostul fără coloană vertebrală care m-a acuzat că sunt.

– Russell!

– Nu doresc să discut despre asta acum. Ne vedem mai târziu la club.

Părăsi casa fără nici o altă vorbă. Corinne rămase amorțită în mijlocul holului. Îl plăcea cu adevărat pe Russell. Era, de departe, cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată, chiar dacă era un pic prea slab și avea o barbă care îi irita ei pielea sensibilă. Dar Russell era maleabil, gata să se plece în fața dorințelor ei. Și erau atât de potriviți. El era destul de înalt pentru propria ei înălțime dizgrațioasă, și aveau atât de multe lucruri care le plăceau amândurora. Le plăcea în mod deosebit unica obsesie a lui Corinne – și anume, jocurile de noroc. Deși nu știa cu adevărat prea multe lucruri despre Russell, acesta trebuia să fie bogat, altfel nu ar fi fost în stare să își permită să joace aproape în fiecare seară. Faptul că era bogat însemna că ea nu trebuia să se teamă că el umbla după banii pe care ea avea să îi moștenească după ce se căsătorea.

Nu era corect. În ultimul an, tatăl ei se transformase din bărbatul iubitor și tolerant pe care îl adorase întotdeauna într-un tiran încăpățânat. Îi zădărnicea orice mișcare.

Temperamentul lui Corinne, iute întotdeauna, clocoti acum de furie indignată. Intră în biroul tatălui ei și îl privi încruntată de pe partea cealaltă a pupitrului său mare.

– Ce încerci să îmi faci? întrebă tare, fără să o intereseze cine o auzea.

– Ascultă, Cori, iubito, începu Samuel Barrows cu voce împăciuitoare. Știam că vei fi supărată, dar nu ai nici un motiv să fii.

– Nici un motiv! replică ea. Nici un motiv?

Începu să se plimbe înainte și înapoi prin fața pupitrului tatălui ei.

– Când l-ai refuzat pe William, m-am gândit că poate aveai o explicație bună. Apoi, când ai refuzat să îi permiți lui Charles să mă curteze, m-am gândit că erai precaut. La urma urmelor, Charles era doar vicepreședintele unei bănci și, deși familia lui provenea dintr-o descendență sănătoasă și rezonabil de avută, nu se putea compara cu familia noastră sau cu averea pe care o voi moșteni. Se întoarse din nou cu fața către el. Dar ce anume te-a putut determina să îi spui nu lui Russell?

– Nu este bărbatul potrivit pentru tine, Cori.

– Cum poți spune asta? Este bărbatul pe care *doresc* să îl iau de bărbat! M-ai învățat să urmăresc ceea ce îmi doresc!

– Ar fi trebuit să te învăț să ai o judecată mai bună, răspunse Samuel, coborându-și ochii căprui-deschis. Ți-am dat prea multă libertate pentru o fată. Va trebui să fie un bărbat cu adevărat puternic, care să te poată controla.

Ochii ei de smarald străluciră.

– Dar nu doresc un bărbat puternic. Mi-am trăit întreaga viață cu un astfel de bărbat – cu tine! Lupta noastră de orgolii a fost interesantă, dar vreau să îmi trăiesc restul vieții în pace.

– Vrei să spui că dorești ca totul să fie după bunul tău plac, indiferent dacă judecata ta este sănătoasă sau nu?

– Vreau controlul asupra vieții mele! Cer prea mult? întrebă ea.

Samuel îi susținu privirea de gheață.

– Fetițo, ai dovedit de-a lungul acestui an că nu ești destul de înțeleaptă încât să deții acest control deocamdată.

Corinne dădu să riposteze, dar își aminti că Russell îi spusese că tatăl ei pusese să fie urmăriți. Așadar, acesta știa despre jocurile ei de noroc. Iar ea se chinuise atâta să păstreze secretul, ca el să nu afle

unde se ducea suma generoasă pe care i-o dădea pentru cheltuielile lunare.

– Voi admite că judecata mea nu este întotdeauna sănătoasă, dar se va îmbunătăți cu timpul, spuse Corinne fără tragere de inimă.

– Pot doar să mă rog că momentul acesta va veni în următorii doi ani, replică Samuel.

Mânia lui Corinne scânteie din nou.

– Ai de gând să mă ții sub papucul tău până atunci? Spui că nu mă pot căsători între timp?

– Nu, fir-ar să fie!

Samuel își pierdu în cele din urmă răbdarea.

– Încerc să te salvez de tine însăți. Ești atât de nerăbdătoare să pui mâna pe fondul tău fiduciar, încât nu îți pasă cu cine te măriți. Pentru bunul Dumnezeu, Corinne, nu poți pur și simplu să aștepți încă doi ani? Atunci, vei avea banii bunicii tale și te vei putea căsători cu sau fără aprobarea mea.

– Până atunci, nu voi mai avea nevoie să mă căsătoresc! strigă ea cu frustrare și ieși ca o furtună din încăpere.

Samuel Barrows se lăsă pe spate în fotoliul lui de catifea și oftă. Nimeni nu putea să spună că fata aceea impulsivă nu era fiica lui. Încăpățânată, hotărâtă, nerăbdătoare și cu siguranță impulsivă, era exact ca el. Din nefericire, Daneil Stayton stipulase că strănepoata ei nu se putea căsători fără consimțământul tatălui ei înainte să împlinească vârsta de 21 de ani. Daneil cunoștea impulsivitatea tinereții. Presupusese că, până la 21 de ani, Corinne avea să se maturizeze destul pentru a lua propriile hotărâri. Samuel nu era sigur.

Era vina lui, și admitea asta. Îi îngăduise singurului său copil independența – și asta la o vârstă mult prea fragedă. Îi dăduse libertatea de a se dezvolta și nu îi impusese limite doar pentru faptul că era femeie. Fusese adeseori avertizat de către familie că avea să regrete într-o bună zi această decizie, iar acum regreta.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru fiica lui era să îi aleagă soțul în locul ei câtă vreme aceasta se afla încă sub controlul lui. Avea să se asigure că se căsătorea cu un bărbat puternic, nu un nemernic oarecare, lipsit de coloană vertebrală, care să o lase să continue cu apucăturile ei sălbatice. Dar unde putea să găsească un bărbat cu o voință mai puternică decât a lui Corinne – și să îl găsească în următorii doi ani?

Capitolul 2

La celălalt capăt al lumii, în Oceanul Pacific, se afla un grup de insule numite de curând Hawaii. Frumusețea minunată a acestor insule – considerate de către unii istorici ca fiind locul pe care se aflase Grădina Edenului – îi făcea pe vizitatori să se gândească la o viață trăită ușor și plăcut, cu calm și în pace. De la descoperirea insulelor de către căpitanul Cook, mulți vizitatori deveniseră rezidenți permanenți, nefiind dispuși să renunțe la culorile strălucitoare, la plantele și păsările exotice și la oceanul încântător pentru a se întoarce în *căminele lor mai puțin ospitaliere*.

Din cauza numărului mare de coloniști străini, nu totul era pașnic în Hawaii în anul 1891. Nativii hawaiieni tocmai își pierduseră preaiubitul rege, adesea numit Monarhul Vesel, și sora acestuia guverna un cabinet incomod în recent construitul palat Iolana din Honolulu. Palatul, prima reședință regală din lume dotată cu toalete cu apă curentă și luminată în întregime cu electricitate, avea să fie în curând scena unei confruntări între cei loiali monarhiei și coloniștii străini. În aprilie 1891, cea care păstră pacea în Oahu fu natura fericită a nativilor hawaiieni.

Jared Burkett, în vârstă de 27 de ani, fusese născut în Oahu. Purta sângele mixt al Europei și al Hawaiiului. Și, deși prietenii lui hawaiieni aveau încredere în el și îl iubeau, iar prietenii săi europeni îi respectau mândria de hawaiian, nu se putea spune despre Jared că poseda natura blândă a strămoșilor lui hawaiieni. Jared nu era un bărbat comod. Unica lui slăbiciune era sora sa, Malia.

Cu treizeci și unu de ani mai înainte, tatăl lui Jared, Rodney, și fratele lui Rodney, Edmond, petrecuseră trei ani construindu-și vila aici, în Oahu, insula cu cel mai mare număr de coloniști străini și care se lăuda cu cel mai de amploare comerț. După ce construise casa, Rodney se hotărâse să se însoare. Căsătoria provocase o ruptură permanentă în relația lui cu fratele său. Edmond se arătase în mod vehement împotriva lui Ranelle. Deși era americancă și fusese crescută în stilul de viață american, aceasta avea strămoși hawaiieni. Edmond simțea că fratele său se căsătorea cu o femeie

de culoare. Nici măcar interacțiunea de zi cu zi cu hawaiienii nu îl putuse determina să își schimbe atitudinea nemiloasă.

Edmond Burkett renunțase la toate drepturile asupra noii case la a cărei construire ajutase și se mutase în oraș, mai aproape de biroul de împrumuturi al companiei pe care frații o înființaseră. Din cauza neînțelegerilor dintre ei, Rodney lăsase conducerea companiei pe seama lui Edmond și se concentrase asupra altor interese, în special terenuri.

În general, străinilor nu li se permitea să cumpere terenuri oriunde în Hawaii. Dar, datorită lui Ranelle și rudelor îndepărtate hawaiiene ale acesteia, Rodney putuse să cumpere zone de teren pe malul nordic al insulei Oahu. Aici pusese bazele unei mici plantații de zahăr, fără să se compare cu plantațiile mai mari, dar destul de mare încât să se alăture în industria importantă a insulei.

Cu profiturile obținute în urma zahărului și a companiei de împrumuturi, Rodney începuse o afacere de tâmplărie. Se ocupase mai întâi de repararea navelor și mai târziu trecuse și la construcția de case. Făcuse o mică avere. Această avere fusese însă pierdută în 1872, când afacerile și agricultura intraseră în declin. Plantația de zahăr pierdea bani și, în cele din urmă, fusese abandonată. Numai compania de împrumuturi prosperase în anii aceia întunecați.

În această perioadă, căsătoria lui Rodney se deteriorase. Melancolia incurabilă a soției sale îi afectase afacerea. După ce Ranelle murise, lui Rodney îi luase mult timp să se adune și să își repună afacerea pe picioare.

În momentul în care Rodney Burkett murise într-un accident nautic, lăsându-și toate bunurile celor doi copii ai săi, averea lui sporise.

Unicul său fiu, Jared, ocupa acum casa de pe Beretania Street. Zona făcea acum parte din Honolulu, orașul înglobând-o cu ani în urmă. Sora lui Jared, Malia, cu zece ani mai tânără, locuia în cea mai mare parte a anului la casa lor de pe plaja coastei de nord a insulei, pe terenul care fusese cândva o plantație de zahăr.

Jared Burkett le dovedise tuturor că era în stare să preia locul tatălui său. Rodney Burkett crescuse un fiu de care putea să fie mândru. Jared era un bărbat care nu ceda niciodată în fața unei probleme, indiferent de cât de dificilă era aceasta. Comunitatea îl respecta pe Jared și se temea un pic de el. Acesta nu dădea niciodată înapoi din fața unei înfruntări.

În comunitatea americană, Jared își apăra moștenirea hawaiană, căci se mândrea cu ea. Printre hawaiieni, era demn de a fi numit prieten.

După moartea mamei sale, devenise retras și morocănos. Era de așteptat, dar nu trecu niciodată. Amărăciunea crescu înlăuntrul lui Jared, devenind o ură purulentă. Ura aceasta îl roase pe tânărul Jared timp de șaisprezece ani, din ziua morții mamei sale.

Astăzi, la atâția ani după moartea aceea, soluția pentru a se purifica de ura aceea o dată pentru totdeauna sosi la Jared printr-o scrisoare.

Acum, în drum spre biroul unchiului său de la Compania de Economii și Împrumuturi, Jared citi scrisoarea – pentru a zecea oară.

Dragă domnule Burkett,

Îmi face o deosebită plăcere să vă aduc veşti bune atât de curând după primirea scrisorii dumneavoastră. M-ați angajat pentru a găsi un anume Samuel Barrows care, în urmă cu nouăsprezece ani, v-a vizitat îndepărtatele insule, și asta am făcut.

Urmându-vă instrucțiunile, am început căutarea în orașul meu, Boston, și l-am găsit pe acest bărbat fără mari dificultăți, întrucât este un membru foarte respectat și important al societății din Boston. Locuiește pe Beacon Street din cartierul rezidențial exclusivist aflat în zona Back Bay a orașului. Averea lui provine din multe surse. Cea mai cunoscută afacere a lui este firma de construcții navale, una dintre cele mai mari din statul Massachusetts.

Nu am nici o îndoială că acesta este Samuel Barrows de urma căruia doreați să dați. Dacă vă mai pot fi de ajutor, vă stau la dispoziție.

Servitorul dumneavoastră,
Ned Dougherty

Jared puse scrisoarea în buzunarul costumului său tropical alb când trăsura opri pe Fort Street. Ridică privirea către clădirea roz cu două etaje, care avea neapărat nevoie să fie vopsită. Dar nu arăta mai rău decât celelalte clădiri care se aliniau de-a lungul străzii din această zonă veche a orașului.

Biroul lui Edmond Burkett se afla la etajul al doilea, iar Jared urcă treptele alene, îngrozit de întâlnirea care îl aștepta. Nu era dragoste pierdută între unchi și nepot. De când își amintea Jared, unchiul său fusese un străin pentru familia sa. Jared împlinise deja șapte ani până să îl întâlnească pe Edmond Burkett, deși locuiau la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță unul de altul. Dar știa motivul pentru care Edmond nu se întâlnea cu rudele sale de pe insulă: mama lui Jared.

Edmond nu fusese în stare să se acomodeze cu naționalitățile mixte de pe insulă. Un bărbat cu prejudecăți înverșunate, nu îl iertase niciodată pe Rodney pentru faptul că se căsătorise cu o femeie cu sânge hawaiian, chiar dacă foarte puțin din acesta rămăsese în venele ei. Antipatia lui față de Ranelle se extindea și asupra copiilor ei și în mod deosebit asupra lui Jared, din cauza mândriei băiatului față de moștenirea sa. Deși Rodney și Edmond se împăcaseră după moartea lui Ranelle, Edmond nu voia în continuare să aibă nimic de-a face cu copiii ei. Jared și Malia îi răspundeau cu aceeași dușmănie.

Acum însă, Jared era partener egal cu Edmond în compania de împrumuturi și era obligat să se asocieze cu acesta. Fiecare din ei făcea eforturi pentru a-și ascunde adevăratele sentimente. De fapt, lui Jared îi făcea o deosebită plăcere ca uneori să fie din cale-afară de prietenos, știind că lucrul acesta îl rodea pe avarul său unchi.

Secretara din biroul exterior al lui Edmond zâmbi strălucitor când Jared intră. Jane Dearing era o tânără necăsătorită, sosită de curând din New York. Avea un interes deosebit față de Jared Burkett. Frumusețea necizelată și întunecată a lui Jared întorcea capete. Ochii lui albaștri-cenușii contrastau în mod surprinzător cu părul lui negru. Jared era foarte înalt – aproape un metru nouăzeci – și avea un trup bine făcut, atletic. Jane era invidioasă pe Dayna Callan, femeia pe care acesta o însoțea cel mai adesea prin oraș. La fel erau multe alte femei. Dayna și Jared erau prieteni din copilărie și se presupunea că, în cele din urmă, aveau să se căsătorească. Dar femeile din oraș nu erau gata să renunțe la Jared. Cum, de altfel, nici Jane Dearing nu era.

– Domnule Burkett, zise Jane, și ochii ei albaștri sclipiră. Este așa o plăcere să vă văd!

Interesul ei era evident, și Jared zâmbi stingherit.

– Unchiul meu este înăuntru, domnișoară Dearing?

– Da, dar, în clipa aceasta, este cu domnul Carlstead. Bietul om a venit să îl vadă în legătură cu o prelungire a împrumutului său. Mă tem că anul acesta recolta lui de tutun nu a fost foarte bună.

Jared se încruntă. Lloyd Carlstead era un om bun, un suedez cu mulți copii și o soție plinuță și bună la inimă. Mica lor fermă abia putea să îi susțină, dar se afla pe un teren de primă mână din apropierea orașului, teren de care Jared știa că unchiul său era interesat. Probabil că Edmond avea să îl confişte.

Era bine-cunoscut faptul că familia Burkett nu se înțelegea când venea vorba despre conducerea companiei. Dar Jared îi cedase responsabilitatea administrării lui Edmond, din moment ce interesele sale se aflau în altă parte. Și nu servea la nimic să se certe pentru un individ pe care Edmond îl făcuse să dea faliment, pentru că acesta din urmă încheia întotdeauna cearta cu: „Fie acorzi întregul tău timp acestei companii, fie mi-o vinzi mie, fie îmi respecți deciziile!"

Nu după mult timp, Lloyd Carlstead ieși în grabă din biroul lui Edmond, cu mâinile încleștate și fața roșie ca sfecla. Trecu pe lângă Jared fără ca măcar să îl vadă și o țâșni în jos pe scări până în stradă. Jared scrâșni din dinți. Bietul om probabil era ruinat – și totul din cauză că avusese proasta idee de a veni la Edmond Burkett pentru un împrumut.

Dar astăzi Jared nu putea să ducă bătălia altcuiva. Avea nevoie de cooperarea unchiului său și poate de o parte din banii lui – deși nu voia să îi ceară. Speră ca Lloyd Carlstead să găsească ajutor în altă parte.

– Voi intra pur și simplu, domnișoară Dearing, zise încet Jared. Nu este nevoie să mă anunțați.

– Desigur, domnule Burkett. Sunt sigură că unchiul dumneavoastră va fi încântat să vă vadă.

Jared zâmbi auzind asta. Domnișoara Dearing chiar se străduia. Mda, trebuia să o scoată la cină într-o seară, ca să o lase să afle cât de imposibil era să îl mulțumească. Apoi, aceasta avea să fugă cu coada între picioare. Era cel mai bun lucru pentru ea.

Jared intră nonșalant în biroul răcoros al unchiului său și închise ușa. Cu ferestrele deschise larg de ambele părți ale marii încăperi și cu ventilatoarele care se învârteau încontinuu deasupra capului, chiar era o încăpere plăcută. Lui Edmond îi plăcea să își

etaleze bogăția, și făcea asta în biroul său. În mod surprinzător, mobila capitonată și covoarele groase nu răpeau nimic din efectul de răcoare.

– Cum merg treburile, unchiule? începu Jared.

Rânjetul satisfăcut al lui Edmond fu răspunsul său.

– Bine, bine. Și aud că nici ție nu îți merge prea rău, spuse cu exuberanță Edmund și îi făcu semn lui Jared să ia loc într-unul dintre fotoliile aflate de partea cealaltă a pupitrului. Contractul pe care l-ai câștigat pentru hotelul acela nou din Waikiki – asta da, frumoasă afacere! Întotdeauna l-am încurajat pe Rodney să construiască hoteluri, dar nu era gata să facă față provocării, preferând să rămână la case și mici magazine. Nu în felul acesta îți faci numele să rămână în istorie.

– Nu tocmai acesta a fost motivul pentru care am dorit afacerea cu hotelul, răspunse Jared, cu ochii albaștri-cenușii lipsiți de expresie. Înseamnă mult de lucru pentru oamenii mei, pe o lungă perioadă.

– Desigur. Vor deveni leneși dacă nu îi vei ține ocupați.

– Nu, spuse cu răceală Jared. Se întâmplă să nu am această problemă.

– Atunci, ești mai norocos decât noi, ceilalți, râse ironic Edmond.

Jared nu avea de gând să îl contrazică. Unchiul lui era închistat în convingerea lui că toți hawaiienii erau niște oameni leneși, care nu erau buni de nimic. Lucrul acesta era ridicol, dar nu îi puteai spune nimic lui Edmond.

– Ce te aduce aici, Jared? întrebă Edmond. Ceva important?

Bărbatul mai în vârstă se lăsă pe spătar. Jared era întotdeauna uimit de asemănarea dintre Edmond și tatăl său. Edmond avea acum 47 de ani, ochi de un albastru-închis și păr șaten-deschis, fără nici o urmă de cenușiu. Avea un metru optzeci și trei de centimetri înălțime.

– Îmi iau o vacanță, unchiule, spuse calm Jared. Mă gândeam că ți-ar plăcea să știi.

– Asta nu este deloc o noutate, spuse Edmond fără nici o emoție. Dispari la plajă în fiecare an pe timpul celor mai călduroase luni de vară, exact așa cum făcea tatăl tău. Însă nu pot spune că te condamn. Aș face același lucru dacă aș avea pământ acolo. Este al naibii de cald prin părțile acestea în iunie și iulie.

– Ești bine-venit să îi faci o vizită Maliei la țară, unchiule, dacă ți se pare prea cald aici. Dar eu nu voi fi acolo. Merg pe continent.

Asta îi captă interesul lui Edmond.

– În State? Ei bine, asta este altceva. E amuzant însă: când ți-au înghețat încheieturile de la degete atunci când mergeai la facultate pe continent, ai jurat că nu ai să te mai întorci vreodată acolo.

Jared se strâmbă amintindu-și de iernile acelea. Nu se obișnuise niciodată cu frigul.

– Va fi vară și acolo, așa că nu va fi rău.

– Aveam de gând să merg acolo eu însumi, cugetă Edmond. Dumnezeule, sunt cincisprezece ani de când am plecat ultima oară de pe stânca asta – și aceea a fost doar o călătorie până pe insula mare pentru a inspecta o proprietate oferită ca garanție. Dacă aș reuși să găsesc un asistent destul de capabil încât să preia conducerea pentru mine, aș putea poate să plec și eu într-o vacanță, dar lucrul acesta pare imposibil. Colby, bărbatul pe care îl am acum, este pe cale să fie concediat.

Jared nu dorea să discute despre problemele companiei. Dacă unchiul său ar fi priceput cât de dificil era să lucrezi pentru el, ar fi știut și motivul pentru care era nevoit să concedieze atât de mulți asistenți.

– De fapt, unchiule, călătoria mea nu va fi doar de plăcere. Mă gândesc de ceva vreme să investesc niște bani într-o afacere de pe continent. Au mult mai multe de oferit acolo în ceea ce privește o investiție sănătoasă. Fier, cherestea și oțel, bănci și șantiere navale mai mari decât avem noi, printre altele.

– Dar nu poți să stai cu ochii pe banii de acolo, sublinie Edmond.

– Adevărat, fu de acord Jared. Dar lucrul acesta nu ar fi necesar dacă aș investi într-o firmă consacrată. Aș putea, pur și simplu, să stau aici și să mă relaxez, în timp ce culeg profiturile.

Ochii albaștri ai lui Edmond luciră la auzul cuvântului „profituri".

– Unde anume în State ai de gând să mergi?

– Pe coasta de est – New York sau Boston.

– Bună alegere, răspunse Edmond căzut pe gânduri, ciocănind ușor cu un deget în birou. Și cât ai dori să iei cu tine când pleci?

Jared așteptă o clipă înainte să răspundă.

– Cinci sute de mii.

Edmond se ridică în capul oaselor și aproape se înecă.

– Sfinte Dumnezeule, omule! Ăștia sunt aproape toți banii lichizi pe care îi ai!

– Știu, spuse Jared cu un ușor rânjet.

– Nu ar fi de ajuns jumătate?

– Nu voi pierde bani, unchiule, spuse cu încredere Jared. Voi câștiga.

– Chiar și așa...

Jared ridică mâna.

– Dacă nu crezi că este înțelept din partea mea să îmi blochez toți banii lichizi, deși ar trebui să obțin un câștig mare peste un an, de ce nu investești tu însuți puțin? Să zicem... o sută de mii? Ar fi în siguranță, din moment ce eu însumi i-aș garanta.

Edmond luă rapid o decizie.

– Din moment ce tu ești chezaș, îți voi da jumătate. Dar trebuie să lași aici aceeași sumă care să o acopere.

– Foarte bine.

Jared cedă, zâmbind în sinea lui.

Era mai mult decât suma pe care se baza. Acum, dacă avea să piardă toți banii în ceea ce plănuia să facă, nu avea să rămână falit și avea la dispoziție un an sau chiar mai mult pentru a-i returna banii unchiului său. Știa că lăcomia era motivul pentru care Edmond îl ajuta, dar, chiar și așa, tot ajutor se chema. Dacă ar fi știut acesta *ce* anume îl ajuta pe Jared să facă!

– Cât de repede ai nevoie de banii lichizi?

– Ridic pânzele în cinci zile, duminică.

– Atât de curând?

– Am totul pus la punct, unchiule. Tot ce a rămas este o călătorie scurtă până la Sunset Beach, ca să îmi iau la revedere de la Malia, spuse Jared, zâmbind poznaș. Vei veghea asupra ei cât voi fi plecat, nu-i așa?

Ochii lui Edmond se lărgiră ușor.

– Va fi cu toate celelalte rude mai în vârstă ale voastre. Mă îndoiesc că mă voi abate pe acolo.

– Ei bine, știi că îi place să vină la oraș pe perioada iernii. Prea multe furtuni aspre pe malul nordic în vremea aceea a anului.

Edmond deveni agitat.

– Ascultă aici, Jared. Furtunile nu vin până în octombrie sau noiembrie. Cât ai de gând să stai pe continent?

– Chiar nu pot să spun. Trei luni, patru – dar nu se știe niciodată. Posibil, șase. Nu ai vrea să mă arunc în ceva fără să chibzuiesc, nu-i așa? Va dura ceva timp să cercetez, să mă asigur că banii noștri vor fi în siguranță.

Edmond oftă. Jared știa al naibii de bine că el nu dorea să fie responsabil pentru Malia. Sora lui mai mică putea fi câteodată o mare bătaie de cap și avea nevoie să fie supravegheată îndeaproape acum, când avea aproape 18 ani.

Jared zâmbi în sinea lui. Nu ar fi lăsat-o niciodată în grija lui Edmond, dar îl amuza să îl facă pe unchiul său să creadă că era responsabil de tânăra fată. Desigur, în realitate, cea care avea să o protejeze era Leonaka Naihe. Dar de ce să îl scoată din încurcătură pe unchiul lui spunându-i asta? Lui Jared îi plăcea consternarea de pe chipul unchiului său.

Capitolul 3

Naneki Kapuakele auzi trăsura care coti din Beretania Street pe alee și dădu fuga către partea din față a casei, ca să privească pe fereastră. Era abia mijlocul după-amiezii, prea devreme ca Jared să vină acasă, însă iată-l, coborând din trăsură și apropiindu-se pe aleea străjuită de flori.

Cum îi amintea acesta de răposatul ei soț, Peni – înalt și semănând cu un zeu, purtându-se ca un luptător din vechime. Peni Kapuakele ar fi putut să fie o căpetenie grozavă dacă ar fi trăit în zilele de altădată. Ar fi stat chiar acolo, alături de regele Kamahamaha, ajutând la unirea insulelor.

Peni era mort. *Ua hele i ke ala-maaweiki*. Plecase pe calea îngustă și fără de întoarcere. Iar Jared era în viață. Atât de asemănător lui Peni: mândru, arogant și puternic. Nu conta că nu era pur hawaiian, cum fusese Peni, ci avea doar o rămășiță de sânge hawaiian în el. Ea însăși era *hapa-haole*: jumătate albă, jumătate hawaiiană. Inima lui Jared era hawaiiană, la fel ca puterea lui. Și era al ei, luând locul pierdutului ei Peni.

Naneki își trecu o mână prin părul ei negru bogat și își netezi *muumuu*-ul cu flori roz și albe. Își dori să fi purtat doar

un sarong simplu care să i se agațe de șolduri și să îi dezvăluie picioarele lungi și grațioase. Numai asta purta când era la țară, cu Malia. Dar aici, la oraș, Jared nu o lăsa să se îmbrace atât de sumar din cauza numeroșilor vizitatori care veneau în casa lui de pe Beretania Street.

Când Jared deschise ușa, Naneki se afla acolo pentru a-l întâmpina. Era o fată înaltă, cu o purtare grațioasă. Nu trebuia să ridice ochii decât câțiva centimetri pentru a-l privi în ochi.

– Salut, Floarea Pasiunii.

Naneki zâmbi larg. Așa o numea Jared când erau singuri și se afla într-o dispoziție bună. Dar lucrul acesta nu se întâmpla prea des, pentru că acest tânăr avea multe frământări.

– Tu devreme acasă, Ialeka.

Îi spunea pe numele lui hawaiian, așa cum făceau cei mai mulți dintre prietenii lui de prin partea locului.

– Așa este.

Intră în întinsa sufragerie și își aruncă pălăria de paie cu boruri largi pe un scaun din apropiere.

– Îmi pregătești un punci cu rom, te rog?

Ea ezită, curiozitatea fiindu-i stârnită.

– Dar de ce tu acasă așa devreme?

El se așeză la marginea canapelei maronii cu auriu și se lăsă pe spate, cu mâinile prinse sub cap.

– Băutura mai întâi.

Naneki ridică din umeri ca și cum nu i-ar fi păsat, apoi se grăbi să iasă din încăpere și reveni într-un minut cu un pahar înalt de punci cu gheață. Merse la un bar lung aflat lângă perete și adăugă o doză generoasă de rom, apoi i-l înmână. El bău jumătate, îl puse jos, apoi o trase pe Naneki în poala lui.

Ea chicoti și își lipi fața de gâtul lui, mușcându-l ușurel.

– Așadar, de asta tu venit acasă, nu-i așa? Dorești faci dragoste?

Jared oftă mulțumit și frământă un sân plin prin bumbacul subțire al *muumuu*-lui ei. Avea să îi ducă dorul lui Naneki câtă vreme avea să fie plecat. Aceasta era amanta perfectă: nepretențioasă și prezentă atunci când avea nevoie de ea. Nu se plângea niciodată, exceptând dățile când o lăsa la țară, cu sora lui.

Era fiica adoptivă a bucătăresei, menajerei și rudei lui îndepărtate Akela Kamanu, măreața hawaiiană care o crescuse pe Malia încă de la naștere. Tot ea o crescuse și pe Naneki, luând-o sub aripa

ei când fusese abandonată de către mama sa de obârșie hawaiiană din cauză că tatăl lui Naneki era un *haole*, bărbat alb. Naneki era cea mai apropiată prietenă a Maliei, fiind cu doar un an mai în vârstă și crescând în aceeași gospodărie, dar era, în același timp, servitoarea familiei Burkett.

El nu s-ar fi atins de ea dacă nu ar fi fost văduvă. Se măritase de tânără, dar căsătoria durase doar trei luni. Avea o fiică din acea căsătorie, și micuța Noelani avea nevoie de un tată. Jared trebuia în curând să vadă cum avea să facă să îi găsească un alt soț lui Naneki. Era egoist din partea lui să o păstreze pentru el.

Se gândise să se căsătorească el cu ea și să o crească pe Noelani ca pe fiica lui. Micuța în vârstă de doi ani îl numea deja tati. Dar Naneki îl iubise prea mult pe Peni Kapuakele. Peni avea să fie întotdeauna prezent, chiar dacă era mort. Iar Jared nu s-ar fi căsătorit nicicând cu o femeie care avusese o primă dragoste. Știa ce putea face asta unei căsnicii. Știa ce făcuse lucrul acesta căsătoriei părinților lui.

Jared sărută cu tandrețe buzele lui Naneki, apoi cu mai multă hotărâre. Se săltă cu ea în brațe și o purtă până la etaj, în camera ei. Acolo, o lăsă jos, iar ea își trase peste cap rochia lungă vaporoasă, singurul ei obiect vestimentar, și o aruncă peste cadrul de lemn aflat la capul patului ei. Se lungi pe pat și se întinse ademenitoare, cu ochii ei negri pe jumătate adumbriți de pleoapele întredeschise și cu buzele pline ușor depărtate.

Jared scăpă iute de hainele de pe el și i se alătură pe patul îngust. În timp ce buzele lui i le revendicară din nou pe ale ei, își trecu o mână peste pielea maronie fină pe care o cunoștea atât de bine, peste sânii mari și plini, apoi coborî pe talia ei îngustă. Era un trup ferm, căci se jucase în ocean atâția ani, încât el nu trebuia să se teamă că ar putea-o răni cu mâinile lui puternice. Era potrivită pentru el. Și acum, îl întâmpina, desfăcându-și picioarele în așa fel încât să se poată cufunda înlăuntrul ei.

Îi primi cu ușurință mădularul lung. Jared se controlă până când ea ajunse la plăcere înainte și abia apoi se abandonă în propriul lui extaz. Când termină, se prăbuși deasupra ei, odihnindu-și capul pe umărul ei.

– Ai nevoie faci baie acum, zise ea moale în timp ce își trecu degetele peste spatele lui transpirat.

Jared mârâi doar și se rostogoli ca să o lase să se ridice. Încăperea era inadmisibil de fierbinte. Soarele după-amiezii ardea prin fereastra deschisă, și vântul sufla foarte slab. Ar fi trebuit să o ducă într-una dintre încăperile goale aflate de partea cealaltă a casei, una care prindea soarele de dimineață și era mai răcoroasă după-amiaza.

Naneki nu întrebase niciodată de ce nu o ducea în camera lui, care se afla vizavi de a ei. Era bucuros că nu fusese nevoit să își apere dorința pentru intimitatea deplină de care se bucura acolo. Nu dorea să trebuiască să îi ceară unei femei să plece din patul lui după ce termina cu ea, dar nevoia lui de singurătate l-ar fi forțat să o facă. Era mult mai ușor pentru el să se strecoare afară după aceea.

În vreme ce Naneki plecă să îi pregătească baia, Jared se întrebă dacă nu cumva dorința lui de intimitate avea de-a face cu acele vise îngrozitoare care uneori îl făceau să strige în noapte. Probabil că da. Nu dorea să împărtășească acele amintiri vii cu nimeni.

Bănuia că femeile pe care le cunoscuse nu îl consideraseră un amant stabil. Venea la ele numai când avea nevoie de ele și nu se atașase de nici una. Era atent în alegerile pe care le făcea, nu se încurca niciodată cu virgine și se ținea departe de casele de prostituție din motive de sănătate. Prima lui alegere erau femeile văduve și apoi fiicele promiscue ale cunoștințelor care cereau ceea ce primeau. Nimic nu îl înfuria mai tare pe Jared decât o femeie care îl tachina și nimic nu îi făcea mai mare plăcere decât să îi arate cuiva că nu putea să se joace cu Jared Burkett. Se considera norocos că nici o femeie nu pusese stăpânire pe el. Știa ce putea să îi facă unui bărbat dragostea și cât de distructivă putea să fie aceasta.

Probabil avea să se căsătorească într-o zi cu Dayna Callan – nu discutaseră niciodată despre asta, dar Jared bănuia că îl aștepta. Acum, erau prieteni, nu amanți, iar Jared spera să poată găsi o femeie cu mai multă pasiune decât părea Dayna să aibă. La vârsta de 25 de ani, aceasta era încântătoare, liniștită și modestă. Nu fusese niciodată îndrăgostită. Jared era sigur de asta – și era motivul pentru care se gândea să o ia pe Dayna de soție.

Leonaka, Jared și Dayna fuseseră un trio constant când erau copii și creșteau împreună pe coasta de nord. Cele două prietene știau întotdeauna cum să îl scoată pe Jared din toanele lui întunecate. Dar să se căsătorească cu Dayna? Ah, avea să se hotărască

vreodată? Ar fi fost ca și cum s-ar fi căsătorit cu o sfântă, și nu era prea sigur că putea să suporte asta. Nu o îmbrățișase niciodată altfel decât cu prietenie. Cum avea să reușească să facă dragoste cu ea? Dar probabil că ea era exact ceea ce îi trebuia. Cu Dayna, nu avea să existe în viața lui nici o altă ceartă în afara celor provocate chiar de el.

Naneki reveni în cameră.

– Apa gata, mare șef.

Ea era într-o dispoziție jucăușă, așa că el o întrebă:

– Mi te alături?

Ea încuviință din cap și începu să îl tragă de pe pat, dar îi dădu drumul înainte ca el să se fi ridicat complet în capul oaselor.

– Altfel de ce vii acasă așa devreme, Ialeka? Niciodată nu te văd la ora asta din zi decât la țară.

Jared se ridică și o plesni peste dos.

– După ce facem baie, trebuie să împachetăm câteva lucruri.

Ea se lumină.

– Mergem acasă?

– Tu mergi. Ai venit în Honolulu pentru niște cumpărături și ai rămas trei luni. Cum vei explica asta când vei ajunge acasă?

– Akela știe. Ea fericită am grijă de tine.

Jared mormăi.

– Malia nu știe.

– Malia este prietena mea. Nu are părere proastă despre mine, zise Naneki cu un zâmbet strengăresc.

– În orice caz, nu vreau ca ea să afle. Jared se încruntă. Înțelegi asta, Naneki?

Ea încuviință din cap, dar îl avertiză din nou:

– Întotdeauna o răsfeți pe Malia. Nu lași pe ea să crească. Când ochii lui Jared se făcură cenușii ca oțelul, ea adăugă iute: Dar înțeleg. Haide!

Starea de spirit a lui Jared se schimbase.

– Nu mai este timp de joacă, Naneki. Vom pleca la primele ore ale dimineții. Trebuie să mă întorc în Honolulu până vineri. Duminică plec către continent.

– Ca atunci când ai mers la facultate?

– Nu, acum este vorba despre afaceri.

– Pentru cât timp? Vei pierde lunile de vară din Sunset?

– Da. Dar voi încerca să mă întorc până la Crăciun.

Naneki se străduí să își ascundă dezamăgirea.

– Mai este mult timp până atunci.

Jared veni la ea și o sărută ușurel.

– Cât sunt plecat, ar trebui să îți cauți un nou soț. Noelani are nevoie de tată.

Ea zâmbi larg.

– *Tu* când te însori? Nu văd *pe tine* să alergi la biserică.

– Într-una dintre zilele acestea o voi face.

– Cu domnișoara Callan. Îmi place. Nu mă supăr să te împart cu ea.

Jared oftă exasperat și o trase cu el către baie.

– Tu doar amintește-ți ce ți-am spus. Începe să îți cauți un soț.

Capitolul 4

Sediul firmei lui Ned Dougherty se afla în partea de sud a Bostonului. Nu era cine știe ce sediu, doar o cămăruță deasupra unei taverne. În micul spațiu erau îngrămădite un birou, două scaune și dulapuri cu dosare. În timp ce se așeză în fața bărbatului cu păr roșcat, Jared începu să aibă îndoieli în ceea ce privea venirea lui aici. Orice s-ar fi așteptat să găsească, cu siguranță nu fusese asta.

Privirea scrutătoare a lui Ned măsură costumul scump al lui Jared și aura de putere a acestuia și observă un pic de cruzime în agerii ochi albaștri-cenușii. Acesta era un bărbat care obținea ceea ce dorea, iar Ned anticipă un profit de pe urma a ceea ce bărbatul dorea.

– Pot să spun cu sinceritate, domnule Burkett, că nu credeam să mai aud vreodată de dumneavoastră. Și, cu siguranță, nu mă așteptam să vă întâlnesc. Afacerea dumneavoastră trebuie să fie foarte importantă de v-a adus aici tocmai din Hawaii.

Jared hotărî să fie sincer. Dacă bărbatul acesta putea să ducă la îndeplinire ceea ce dorea el, atunci nu îl deranja să plătească un onorariu extravagant pentru asta.

– Ceea ce am de gând să fac în Boston este foarte important pentru mine, spuse Jared în timp ce își plimbă privirea prin birou.

Dar nu sunt foarte sigur că dumneavoastră sunteți potrivit pentru asta, domnule Dougherty.

– Nu vă lăsați păcălit de locația și de dimensiunea biroului meu, răspunse Ned defensiv. Firmele de investigații mai mari au cheltuieli mai mari și își taxează clienții cu sume mai mari. Eu am mai mulți clienți.

– Lucrați singur?

– Am ajutor, la nevoie.

Ned se lăsă pe spate și zâmbi.

– Văd, după expresia dumneavoastră precaută, că aveți îndoieli în ceea ce mă privește. Permiteți-mi să vă asigur că nu am dezamăgit niciodată vreun client. Fie că fac cercetări asupra unei firme, caut o persoană dispărută sau dau de urma unei soții rătăcitoare, obțin rezultate. Ba chiar am ajutat la rezolvarea câtorva cazuri de crimă.

Jared nu fu impresionat.

– Nu am nevoie doar de informații, domnule Dougherty, ci și de publicitate.

– Am un văr și câțiva prieteni care lucrează pentru ziare.

– Voi avea nevoie să devin foarte cunoscut în acest oraș într-un timp extrem de scurt – cam într-o lună.

– Nici o problemă, domnule Burkett.

– Foarte bine, atunci, voi risca în ceea ce vă privește, domnule Dougherty. Dar nu mi-ar face plăcere să fiu dezamăgit.

Amenințarea fu evidentă, și Ned simți un ușor fior pe șira spinării. Îl alungă ridicând din umeri.

– Sunt curios să aflu cum ați dat de mine, domnule Burkett. Ați mai fost în Boston?

Jared începu să se relaxeze.

– Nu. Am obținut numele dumneavoastră de la un prieten de facultate din State. A spus la școală o poveste amuzantă despre cum bunicul lui v-a angajat să o urmăriți pe bunica lui, bănuind-o, la vârsta de 72 de ani, că avea o aventură.

Ned râse, reducând din tensiune.

– Îmi amintesc destul de bine de bătrânul acela. A fost cel mai ridicol caz la care am lucrat vreodată.

– Așa îmi imaginez. Dar nu v-am uitat niciodată numele, admise Jared. Chiar de pe atunci știam că voi avea nevoie de dumneavoastră într-o bună zi.

– Ei bine, atunci, domnule Burkett, sunt sigur că voi duce la capăt ceea ce doriți să faceți, dacă îmi veți spune, desigur, despre ce anume este vorba.

În ochii lui Jared apăru o sclipire cenușie rece.

– Doresc informații despre Samuel Barrows, în special despre afacerile lui, despre dimensiunea averii lui și despre rezervele pe care le are. Doresc să știu totul despre acest bărbat, despre asociații săi și despre familia sa. Doresc să îi cunosc planurile de viitor, cum lucrează, care îi sunt slăbiciunile și obiceiurile.

Ned încuviință din cap.

– Probabil va dura cam două săptămâni pentru a obține ceea ce doriți. Din moment ce strângerea de informații este un lucru de rutină, nu prevăd nici o problemă.

– Bine. Acum, în ceea ce privește publicitatea, vă veți apuca imediat de asta. Cum am mai spus, doresc să fiu bine cunoscut în oraș. Doresc să se vorbească despre mine în cele mai înalte cercuri financiare, mai ales în cercul lui Samuel Barrows.

Micul detectiv luă un carnețel și un toc și se aplecă deasupra pupitrului său.

– Atunci, voi avea nevoie de date despre dumneavoastră.

Jared făcu o grimasă.

– Jared Burk, milionar de pe Coasta de Vest, aflat aici să investesc bani. Asta este tot ce aveți nevoie să știți.

– Nu înțeleg.

Jared se ridică de pe scaun.

– Nu este nevoie să înțelegeți. Numele și datele pe care tocmai vi le-am dat sunt false. Nu vreau ca adevărata mea identitate să fie cunoscută. Dar chiar intenționez să investesc niște bani dacă circumstanțele sunt favorabile. Ați putea să îmi recomandați un avocat bun.

Curiozitatea lui Ned fu trezită.

– Atunci, doriți să fiți un bărbat misterios?

– Exact.

– Foarte bine.

Ned ocoli biroul ca să îi strângă mâna.

– Vă voi da numele unui avocat peste câteva zile. Unde vă pot găsi?

– M-am cazat la Plaza în această dimineață, sub numele de Jared Burk.

Drumul înapoi către hotel fu plăcut. Jared îl pusese pe șofer să facă mai întâi un scurt tur al orașului. Vremea era răcoroasă, nouăsprezece grade în această zi de început de iunie, caldă pentru locuitorii Bostonului, dar răcoroasă în comparație cu vremea din Hawaii. Jared speră că nu avea să fie nevoit să stea aici prea mult timp, mai ales în lunile mai reci.

Trăsura intră în zona Back Bay. Când Jared văzu inscripția cu Beacon Street, trupul său deveni țeapăn. Care dintre aceste vile înalte îi aparținea lui Samuel Barrows? Oricare ar fi fost, Jared avea să fie invitat în acea casă în curând. Avea să facă în scurt timp cunoștință cu Samuel Barrows. Și apoi, cumva, avea să îl distrugă pe acel bărbat, să îl aducă la ruină. Să îl ucidă ar fi fost prea rapid. Jared dorea ca acesta să își ducă viața ca un bărbat distrus, să afle ce se întâmplase și de ce.

Jared își aminti de prima oară când auzise numele de Samuel Barrows rostit de buzele mamei sale. Avea șapte ani. Viața era frumoasă. Locuia la țară cu mama sa, în vreme ce tatăl lui se ocupa de afaceri în Honolulu, la mulți kilometri distanță, vizitându-și adesea familia.

Jared și Leonaka abia începeau să învețe ce era responsabilitatea, fiindu-le îngăduit să ajute la plantarea de trestie-de-zahăr. Dar se grăbeau să se strecoare și să fugă la plajă pentru a se întâlni cu Dayna. Plaja era locul lor de joacă, și plăcile de surf – jucăriile lor. Într-o zi, când Jared se furișase singur până pe plajă, își găsise mama acolo, plimbându-se de mână cu un bărbat înalt pe care el nu îl mai văzuse niciodată până atunci. În seara aceea, o întrebase pe mama sa cine era străinul *haole*, iar ea îi spusese. Samuel Barrows, un prieten vechi din Boston, de unde venea mama lui.

O săptămână mai târziu, tatăl lui venise acasă, și, pentru întâia oară în viața sa, Jared îi auzise pe părinții lui certându-se. Se aflau pe terasa împrejmuită aflată în spatele casei și nu știau că Jared era în curtea din spate, la numai câțiva metri depărtare.

– Cine naiba este bărbatul acesta pe care John Pierce te-a văzut îmbrățișându-l? începuse Rodney Burkett.

– John?

– Da, vecinul nostru! A venit tocmai în Honolulu doar ca să îmi spună ce a văzut – pe tine și pe un alt bărbat purtându-vă într-o manieră scandaloasă pe plajă!

– Nu ai nici un motiv să te superi, răspunsese Ranelle cu glas scăzut. Era doar Samuel Barrows, și ne-am îmbrățișat numai ca să ne luăm bun-rămas.

– Barrows? Bărbatul cu care ar fi trebuit să te căsătorești? Bărbatul care s-a căsătorit, în schimb, cu o moștenitoare, pentru că familia lui avea nevoie de bani?

– Da, ți-am spus despre el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta aici?

Urmase o lungă pauză.

– A... a venit după mine. A spus că încă mă iubește.

Ceva se sfărâmase de un perete: un pahar sau o vază.

– Încă te iubește! Cum rămâne cu bogata lui soție? A murit în mod convenabil?

– Rodney, ți-am spus că nu ai nici un motiv să te superi, zisese Ranelle, începând să plângă. Este plecat acum, s-a întors la Boston.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Ranelle. Este un bărbat liber acum?

– Nu, este încă însurat. Dar ar fi părăsit-o dacă eu aș fi fost liberă, indiferent de consecințe. Nu există copii în căsătoria aceea, și familia lui este din nou solvabilă. Dar nu știa că m-am căsătorit și că am un fiu.

Cu glas slab și sfâșiat, Rodney întrebase:

– Ți-a cerut să mă părăsești?

– Rodney, încetează! îl rugase Ranelle. Nu are nici un rost. Samuel a plecat – nu se va mai întoarce niciodată.

– Ți-a cerut asta?

– Da, dorea să merg cu el. A zis că l-ar lua și pe Jared. Dar poți vedea că sunt aici. I-am spus nu! începuse să strige isteric Ranelle. A venit cu opt ani prea târziu! Prea târziu!

Atunci, Jared alergase pe plajă, ca să scape de sunetul plânsetului mamei sale. Nu o mai auzise plângând niciodată până atunci și nu îl auzise niciodată pe tatăl său ridicând glasul cu atâta furie sau cu atâta suferință.

După aceea, Ranelle Burkett nu mai fusese niciodată aceeași. Fusese întotdeauna o mamă blândă și iubitoare, devotându-și viața fiului și soțului ei. Acum, devenise distantă, reținându-și dragostea. Nu mai zâmbea sau râdea. Începuse să bea mult și adesea plângea în tăcere, cu lacrimi lipsite de speranță.

Timp de doi ani, Jared trăise într-o stare de confuzie. Nu înțelegea de ce mama lui nu îl mai iubea. Nu înțelegea de ce părinții lui se certau tot timpul. Și apoi, Ranelle rămăsese însărcinată. La început, Rodney fusese încântat, apoi însă lucrurile deveniseră și mai rele între ei. Din melancolică, Ranelle devenise înversunată. Nu dorea noul copil. Rodney stătea departe de casă, dar certurile nu încetaseră. Acum, Ranelle se certa și cu Akela, care o avertizase să nu mai bea atâta. Jared stătea departe de casă cât se putea de mult.

Când se născuse Malia, Ranelle nu dorise să aibă nimic de-a face cu ea. Îi dăduse copila Akelei, se apucase din nou de băut și nu era aproape niciodată trează. Jared înțelesese în cele din urmă motivul pentru care mama lui se schimbase. Era încă îndrăgostită de Samuel Barrows. Auzise multe dintre certurile părinților săi, dar una anume explicase multe.

Se întâmplase într-o dimineață timpurie, exact după nașterea Maliei, înainte ca Ranelle să apuce să își găsească romul. Jared era încă în pat, dar camera lui se afla alături de cea a părinților săi, și vocile lor ridicate îl treziseră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, atunci, du-te la el! strigase Rodney. Nu ne mai ești de folos nici mie, nici copiilor tăi. Nu ai mai fost soție sau mamă de când nemernicul acela de Barrows a venit aici. Da, mi-ai dăruit un alt copil, dar numai din cauză că te-am siluit.

– Te rog, lasă-mă în pace, Rodney, răspunse Ranelle. Nu pot să fac nimic în legătură cu sentimentele mele.

Vocea tatălui său era plină de suferință.

– De ce, Ranelle? Spune-mi doar de ce. Primii noștri opt ani au fost buni. Am fost fericiți. Cum de am putut fi atât de fericiți dacă încă îl iubeai?

– Renunțasem la el. Credeam că nu avea să mai existe vreo șansă pentru noi, nu înțelegi? M-am obligat să îl uit. Ar fi trebuit să îl aștept. Întotdeauna avusese de gând să își părăsească soția după câțiva ani, dar eu nu am știut asta. Ar fi trebuit să aștept.

– M-ai iubit vreodată, Ranelle?

– Vai, Rodney, zisese Ranelle și începuse să plângă. Niciodată nu am vrut să te rănesc. Chiar te-am iubit. Dar Samuel a fost prima mea iubire, și nu mă pot împiedica să îl iubesc în continuare.

– Atunci, du-te la el, zisese Rodney sfâșiat. Îți voi acorda divorțul.

Ranelle râsese, dar nu era un sunet vesel.

– Este prea târziu! Mi-a scris după ce s-a întors în Boston. Draga lui soție a născut un copil cât el a fost plecat, la șase luni după ce s-a întors. Acum, nu o va mai părăsi vreodată.

– Ranelle, Ranelle, uită-l! Nu poți să faci asta? Ai mai făcut-o o dată. Uită-l din nou!

– Cum aș putea, când de data asta știu că încă mă dorește? A dovedit lucrul acesta venind aici să mă caute. El mă iubește, și eu îl iubesc!

– Trebuie să faci ceva, Ranelle. Nu putem continua în felul acesta. Nu mai pot lucra. Și îl afectează pe Jared. Este retras și a devenit morocănos. Trebuie să încetezi să mai bei și să începi să te porți din nou ca o soție și ca o mamă.

– Lasă-mă în pace, Rodney!

– Ranelle, te rog!

– Pleacă! Nu vreau să mai vorbesc cu tine.

Urmase liniștea. Dar Jared aflase de ce viața lui fusese dată peste cap.

Și, când Malia împlinise un an, Ranelle Burkett murise.

Era o noapte furtunoasă, noaptea aceea despre care Jared încă avea coșmaruri. Tatăl lui era în Honolulu, iar Akela le dusese pe Malia și pe Naneki, care avea doi ani, în vizită la niște rude din Kahuku, pentru câteva zile. Jared, în vârstă de 11 ani, devenise foarte protector cu mama sa și nu voia să o lase singură în casă. Doar ei doi se aflau acolo în noaptea aceea.

Jared auzise deschizându-se și închizându-se ușa verandei, care ducea la plajă, și se dăduse jos din pat ca să vadă dacă se întorsese Akela. Cum nu găsise pe nimeni în casă, alergase, în camera mamei lui, dar o găsise pustie, în timp ce o sticlă de rom pe jumătate goală zăcea în mijlocul patului.

Se panicase, pentru că mama lui nu părăsea niciodată casa în timpul nopții. Alergase afară și coborâse pe plajă, strigând *mamă* iar și iar. Nu primise nici un răspuns. Pierduse timp căutând de-a lungul malului înainte să o vadă în apă. Dădea rapid din brațe, îndepărtându-se de mal.

Ranelle Burkett nu știa să înoate. În toți anii aceia avusese oceanul în spatele curții, și, cu toate acestea, nu învățase niciodată

să înoate. Valurile erau înalte din cauza furtunii care se apropia, și Jared se avântase în valurile de un metru și jumătate ca să ajungă la ea, dar fusese ca și cum mâna lui Dumnezeu o luase pur și simplu pe sus. Noaptea fără lună era prea întunecată. Nu putea să vadă nimic. Lacrimile care îi orbeau ochii îl încurcau și ele. Dar rămăsese în ocean toată noaptea, căutând, sperând și rugându-se.

Zorii zilei aduseseră furtuna, dar și destulă lumină încât să poată vedea ceva. Și Jared își găsise mama, la un kilometru de țărm, naufragiată pe nisipul rece și ud. Era moartă.

Trecuseră multe ore până să fie găsiți, Jared șezând pe nisip privind în gol către ocean, cu capul mamei sale legănat în poala lui. Nu putuse ascunde adevărul, că se sinucisese, pentru că era bine-cunoscut faptul că aceasta nu știa să înoate și că nu intra niciodată în apă, nici măcar ca să se bălăcească.

Trecuseră mulți ani până când Jared încetase să se învinovățească pentru că nu fusese în stare să o salveze. Își dăduse seama că ea nu ar fi făcut altceva decât să încerce din nou. Dorise să moară. Iar Samuel Barrows o împinsese către moarte. Venind în viața ei când era prea târziu, o împinsese în ocean. *El era responsabil de nefericirea* și de moartea ei, iar Jared avea să se asigure că bărbatul acesta avea să plătească.

Capitolul 5

Vila de pe Beacon Street era luminată și plină de flori de vară proaspăt tăiate din grădina familiei Barrows. Servitoare îmbrăcate în uniforme negre bățoase și șorțuri albe distribuiau băuturi oaspeților veniți devreme. Aceasta urma să fie o petrecere protocolară, și oaspeții aveau să socializeze în marele hol de primire până când cina avea să fie anunțată.

La etaj, în dormitorul lui Corinne, Florence lucra la coafura ei elaborată, în vreme ce Lauren, verișoara lui Corinne, se plimba de colo-colo prin încăpere în spatele lor, papucii ei cu tocuri micuțe bocănind zgomotos. Aceasta era cea de-a doua petrecere protocolară a sa, și Lauren era neliniștită în legătură cu impresia pe care avea să o facă.

– Ești sigură că rochia aceasta de gală este potrivită? întrebă ea pentru a treia oară.

– Culoarea galben te prinde, verișoară. La urma urmei, la vârsta ta, nu dorești să porți nimic care să fie mai întunecat, zise Corinne privind-o pe Lauren prin intermediul oglinzii.

– Dar rochia ta este atât de îndrăzneață, Cori, doar cu acele bretele subțiri cu paiete să o susțină. Și mătasea roz este atât de frumoasă! Mama nu m-a lăsat să am o rochie ca asta. Sunt sigură că arăt de modă veche.

– Ah, încetează să te mai agiți! Sunt un pic mai în vârstă decât tine, îți amintești? remarcă nerăbdătoare Corinne. Dar bănuiesc că uit cum era la 16 ani. Cu adevărat vei fi cea mai frumoasă fată de la petrecere, așa că încetează să îți mai faci griji.

Lauren zâmbi.

– Poate că, dacă tu nu vei veni, eu voi fi cea mai frumoasă.

– Nu fi caraghioasă! Și înfățișarea nu este totul. Știi că cei mai mulți bărbați nu vor să se uite de două ori la mine pentru că sunt prea înaltă pentru ei. Femeile mici și delicate ca tine sunt la modă.

Lauren se îmbujoră și schimbă subiectul:

– Mă întreb de ce unchiul Samuel nu a dat petrecerea aceasta de 4 Iulie, acum câteva zile. Și de ce nu ne-a avertizat mai devreme?

– Nu știu, dar nici nu îmi pasă, spuse Corinne. O petrecere este o petrecere.

– Bănuiesc că așa este. Dar aceasta a fost planificată teribil de rapid. Mama a făcut o criză pentru că rochia ei nu a fost terminată la timp și a fost nevoită să poarte una veche. Care a fost motivul pentru graba aceasta, știi?

– Este un bărbat pe care tata dorește să li-l prezinte prietenilor lui. A hotărât să facă asta prin intermediul unei petreceri, ca să îmi facă pe plac. Nu ne-am prea înțeles în ultimul timp.

Florence scoase un *hmm* auzind asta, în timp ce strecură ace cu rubine în părul lui Corinne. Florence Merrill era alături de Corinne de când era copil și știa ce se petrecea. Camerista strecură ultimul ac de păr la locul lui, apoi părăsi încăperea. Corinne cotrobăi prin cutia ei mare de bijuterii.

– Russell va veni? întrebă Lauren.

– Desigur.

– Încă nu ai reușit să obții permisiunea tatălui tău de a te căsători cu el?

– Nu. Nu am renunțat încă, dar încep să cred că nu există speranță. Tata nici măcar nu mai dorește să discute despre asta. S-ar putea să trebuiască să găsesc pe altcineva destul de curând dacă tata nu dă vreun semn că se răzgândește.

– Ai pe cineva în gând?

– Nu. Va fi foarte dificil să găsesc bărbatul care să obțină aprobarea tatălui meu. Dorește să am un soț cu voință puternică – „Un bărbat pe care să nu îl poți conduce cu atâta ușurință", acestea au fost cuvintele lui exacte. Dar genul acesta de bărbat mi-ar zădărnici întregul scop.

– Eu tot cred că ar trebui să aștepți dragostea, oftă Lauren.

– Nu, draga mea, zise Corinne, buza ei țeapănă arătându-i hotărârea. Căsătoria va fi viața mea, așa că trebuie să am controlul ei. Pot întotdeauna să găsesc dragoste pe de lături.

– Corinne!

– Ei bine, este adevărul. De fapt, intenționez să am aventuri amoroase discrete. Simt că nu este nimic rău în asta, din moment ce știu foarte bine că toți bărbații însurați fac același lucru.

– Nu *toți* bărbații.

– Dar cei mai mulți. Așa că eu de ce nu aș face-o?

Lauren clătină din cap cu tristețe.

– Ai o perspectivă atât de rece asupra vieții, Corinne.

– Nu, sunt realistă. Știu la ce să mă aștept de la o căsătorie și știu cum doresc să fie aceasta. Și ceea ce nu doresc este un bărbat care să încerce să își impună voința în defavoarea voinței mele.

– Lucrul acesta ar fi cu adevărat atât de rău? întrebă Lauren.

Pur și simplu, nu putea înțelege nevoia verișoarei sale de a deține controlul în căsătoria ei.

– Pentru mine, da, ar fi. Acum, ajută-mă cu colierul acesta, te rog!

Lauren veni să pună un colier din aur cu rubine în formă de lacrimi în jurul gâtului lui Corinne. O brățară asortată fu adăugată, și Corinne alese un inel mic cu rubine în locul celui mare pe care îl purta. Nu îi plăcea să exagereze. Doamnele mai în vârstă purtau multe inele care îți luau ochii. Lui Corinne îi plăcea să poarte doar câte unul o dată, deși avea multe dintre care să aleagă. Se hotărî

să nu poarte cerceii cu rubine. Acele strălucitoare care îi țineau la un loc lungul păr auriu-închis erau de ajuns.

– Cine va fi aici în seara asta? întrebă Lauren, agitată din nou acum, când erau gata să coboare.

– Doar mulțimea obișnuită, deși Edward și John Manning vor fi aici cu tații lor, spuse absentă Corinne. Și Adrian Rankin.

Lauren zâmbi. Acești tineri chipeși făceau parte din grupul lui Corinne de intelectuali și de artiști.

– Dar bărbatul acesta pentru care tatăl tău dă petrecerea? Este tânăr?

– Petrecerea este pentru mine, îi reaminti Corinne. Doar că tata a hotărât să îmbine afacerile cu plăcerea. Însă, în ceea ce îl privește pe domnul Burk, nu am nici cea mai vagă idee. Dar probabil nu este tânăr.

Expresia de pe chipul lui Lauren se schimbă în entuziasm.

– Ai spus Burk?

– Da, cred că tata a zis Jared Burk.

– Vai, dar acesta este bărbatul despre care vorbește toată lumea. Nu ai auzit despre el?

– Nu, în ultima vreme nu am participat la evenimentele sociale zilnice.

„Dacă Lauren ar ști motivul pentru care nu am participat la acestea", își zise în sinea ei. Corinne aproape că nu mai ieșea ziua. Își petrecea zilele dormind, pentru că se strecura afară în fiecare seară ca să se întâlnească cu Russell și cu alți câțiva prieteni la salonul lor preferat de jocuri de noroc. Probabil că tatăl ei știa, dar nu venise să îi spună asta în mod direct și să îi interzică să joace, nici măcar atunci când ultimul club la care fusese îi ceruse acestuia să plătească datoriile fiicei sale.

În ultima vreme, norocul ei se schimbase. Ce să mai, chiar săptămâna trecută câștigase o sumă considerabilă. Dar nu era nimic în comparație cu ce ar fi putut câștiga dacă ar fi putut să participe la un joc fără limită. Cea mai mare dorință a lui Corinne era să nu trebuiască să își facă griji în legătură cu datoriile care ar fi putut ajunge la tatăl ei și să fie în stare să riște o mie, două mii sau chiar cincizeci de mii pe întoarcerea unei singure cărți. Dar ziua aceea nu avea să vină până când nu avea să fie căsătorită sau până când nu ajungea la vârsta de 21 de ani. Și era prea nerăbdătoare ca să aștepte.

– I-am auzit pe tații noștri vorbind despre domnul Burk, spunea Lauren. Iar prietenele mamei mele nu au bârfit despre nimic altceva.

Interesul lui Corinne fu trezit.

– Ce este atât de fascinant la acest domn Burk?

– Tocmai asta este. Nimeni nu știe nimic despre el cu excepția faptului că este îngrozitor de bogat. Nici măcar nu se știe de unde vine. Oamenii spun că este de undeva din vest, dar nimeni nu știe cu siguranță.

– Asta este tot? întrebă dezamăgită Corinne. Doar că este bogat și vine de undeva din vest?

– Ei bine, se zvonește că se află aici pentru a investi câteva dintre milioanele sale.

– Asta ar explica motivul pentru care tatăl meu este interesat de el. Ce alte zvonuri ai mai auzit?

– Doar că azvârle cu banii în jur ca și cum ar fi o nimica toată. Trebuie să fie plăcut să fii atât de bogat.

– Nu am de unde să știu, comentă Corinne cu amărăciune.

Cândva, urma să aibă și ea bani de risipit, dar nu era drept că trebuia să aștepte.

Părăsiră dormitorul lui Corinne și se opriră în capătul scării ca să admire holul intens luminat de dedesubt. Încăperea era plină cu oameni de toate vârstele, îmbrăcați elegant. Cei mai mulți aveau pahare cu băutură în mâini și formaseră grupulețe. Ca de obicei, doamnele se așezaseră pe băncuțele capitonate de lângă pereți pentru a-i privi pe tineri și pentru a bârfi fără să fie auzite.

Atrăgătorul tânăr străin îmbrăcat în costum de seară alb ieșea în evidență.

– Crezi că el este? întrebă Lauren.

– Nu știu, admise Corinne. Nu îi pot vedea chipul.

– Păi, pe cine cunoști care să fie atât de înalt?

– Bănuiesc că ai dreptate. Cu cine vorbește?

Lauren se mută mai spre stânga.

– Este Cynthia Hamil, strigă ea încetișor, întorcându-se lângă Corinne. Ar trebui să vezi fața ei. Strălucește, pur și simplu.

– O știi pe Cynthia, spuse sec Corinne. Este cea mai fermecătoare atunci când întâlnește un bărbat nou.

Lauren răspunse cu dezgust:

– Dacă e să mă întrebi pe mine, este un pic prea ușuratică. Și flirtează într-un mod scandalos.

– Nu este nimic rău în asta, atât timp cât știi ce faci. Este amuzant. La urma urmelor, nu merge mai departe de câteva sărutări inocente.

– Serios, Corinne!

Corinne zâmbi. Nici ea nu o plăcea cu adevărat pe Cynthia.

– Mai acordă-ți un an sau doi, verișoară, și vei vedea că nu este nimic greșit într-un mic flirt.

Dar Lauren nu mai asculta.

– Privește! Se întoarce. Și apoi adăugă cu răsuflarea tăiată: Sfinte Dumnezeule! Ai mai văzut vreodată un bărbat atât de chipeș?

Corinne fu la fel de surprinsă, însă nu de frumusețea uimitoare a străinului, ci de tinerețea acestuia.

– Dacă îți place genul acela necizelat, care preferă să stea în aer liber, bănuiesc că nu. Este mai tânăr decât mi-am închipuit că ar fi.

– Da. Tânăr, bogat și splendid!

– Lauren, sincer! Este doar un alt bărbat.

Lauren nu își putea lua ochii de la străin.

– Privește cât de bronzat este. Trebuie să își fi petrecut cea mai mare parte a vieții sub un soare fierbinte ca să fie atât de bronzat.

– Nu neapărat. Poate că este străin.

– Un fermier, probabil. Au multe ferme de vite în vest. Sau poate că este căpitanul unui vas sau chiar... chiar pirat! Chiar arată ca un pirat, nu-i așa?

Corinne începea să fie iritată. Străinul nu era genul ei. Descoperise că toți bărbații cu trupuri superbe și puternice aveau, în general, o voință pe măsură. Nu puteai domina un astfel de bărbat.

– De ce nu mergi să îl întrebi, Lauren? Atunci, poți înceta să mai presupui și...

Corinne se opri brusc, și i se tăie respirația. Străinul se uita direct la ea. Privirea lui fixă era magnetică, și Corinne simți un fior pe șira spinării. Ochii lui îi penetrară pe ai ei ca și cum i-ar fi citit gândurile, și, preț de o clipă, ea nu se putu mișca și nu putu să respire.

Reuși să se întoarcă în cele din urmă cu spatele la el. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Îi făcu semn lui Lauren că era vremea să se alăture petrecerii.

Jared privi cu multă atenție în timp ce cele două tinere coborâră languros scările pentru a-și face o intrare grandioasă. Fata mai micuță, cu păr maroniu și ten rozaliu, era frumoasă, dar prea tânără. În mod evident timidă, își ținu ochii plecați. Cea cu părul blond-închis era splendidă însă, o frumusețe remarcabilă. Părea foarte sigură pe sine. Înaltă și impunătoare, era minunat proporționată, mai ireproșabil decât o statuie perfect cioplită. Mai văzuse vreodată o frumusețe atât de eterică? Dar trebuia să se îndoiască de o astfel de perfecțiune și se întrebă dacă nu cumva corsetele erau responsabile de silueta ei ideală.

Era ceva extrem de captivant la fata aceasta – și nu era doar frumusețea ei. Exista o trufie la ea, o aroganță neobișnuită la o femeie. Ar fi fost o provocare să o facă pe aceasta să toarcă!

Era posibil ca aceasta să fie Corinne Barrows? Se încruntă. Raportul lui Ned Dougherty spunea că aceasta era extrem de frumoasă. Cu cât se uita mai mult la această tânără, cu atât mai mult se gândea la cât de bine s-ar fi potrivit în brațele lui. Jared speră cu fervoare că nu era domnișoara Barrows, pentru că tânăra aceea era inamica lui la fel de mult ca tatăl ei.

Corinne observă cum se schimbară expresiile de pe chipul străinului în timp ce el o privea apropiindu-se. Văzuse apreciere în ochii lui, chiar dorință, dar și altceva. Era ca și cum acestuia îi plăcea ceea ce vedea, dar nu dorea asta. Lucrul acesta o amuză pe Corinne. Era căsătorit?

– Este bine că ai putut să vii, Cynthia, spuse Corinne când ea și Lauren ajunseră lângă cuplu. Petrecerea aceasta a fost atât de neașteptată, încât m-am temut că poate aveai alte planuri și nu aveai să reușești să ajungi.

– Cât pe ce să nu pot veni, răspunse Cynthia. Apoi însă tata mi-a spus cine avea să fie oaspetele de onoare și, ei bine... pur și simplu trebuia să îl întâlnesc.

Cynthia era o femeie micuță, cu o frumusețe ca de păpușică. Corinne își imagina că s-ar fi potrivit perfect în Vechiul Sud. Dar Cynthia era, de asemenea, foarte vanitoasă și nu făcea nimic să își ascundă vanitatea.

– Și l-ai întâlnit?

Cynthia izbucni în râs, un sunet ca un clinchet, care îi zgârie nervii lui Corinne.

– Mă tachinezi, desigur. Serios, Corinne, nu știu de ce nu mi-ai spus că e un domn atât de chipeș și de încântător.

– Cumva, acesta este domnul despre care vorbim? întrebă Corinne făcând cu răceală semn din cap către Jared.

– Știi că da.

– Păi, vezi tu, nu l-am întâlnit pe domnul Burk.

Fu împietrită de ochii cenușii glaciali. El părea să o displacă, deși nu o văzuse niciodată până atunci. Bărbatul își mască iute sentimentele și, cu un zâmbet fix, făcu o plecăciune către ea.

– Nu cred că este nevoie de prezentări, zise cu glas grav Jared Burk. Ne cunoaștem numele unul altuia.

– Asta nu e chiar cuviincios, domnule Burk.

– De când ești tu cuviincioasă, Corinne? comentă Cynthia, obținând, în schimb, o privire tăioasă ca un pumnal.

Cynthia își reveni rapid.

– Nu o cunoașteți pe verișoara lui Corinne, domnule Burk. Aceasta este Lauren Ashburn.

– O plăcere, domnișoară Ashburn.

Jared îi zâmbi, dar ea avu limba legată și nu putu să îi răspundă, ci doar îl fixă cu privirea.

O servitoare trecu cu o tavă cu băuturi, și Corinne luă un pahar. Nu îi stătea în fire să se simtă atât de nelalocul ei, dar Jared Burk continuă să o fixeze cu privirea. Deși acum în ochii lui se vedea doar interes, ea nu putea să nu își amintească privirea rece pe care el i-o adresase mai înainte. Era încă năucită de ea și iritată de faptul că o privase de o prezentare așa cum se cuvenea.

– Sunteți la curent cu zvonurile care se învârt în jurul dumneavoastră, domnule Burk? îl întrebă în mod deschis Corinne.

– Dacă există zvonuri, fără îndoială sunt exagerate, răspunse el calm.

– Cele bune sau cele rele?

Când el nu răspunse imediat, Corinne zâmbi pe furiș.

– V-am făcut să vă simțiți prost, domnule Burk?

Cynthia fu deranjată de atacul evident al lui Corinne, simțind disconfortul lui Jared.

– Corinne, ce te-a apucat?

– Încerc doar să ajung la câteva adevăruri, răspunse cu inocență Corinne. Nu am auzit de domnul Burk decât astăzi, dar, fără îndoială, ceea ce am auzit sunt doar zvonuri și speculații.

– Vă asigur că nu mă înconjoară nici un mare mister, domnișoară Barrows, spuse Jared pe un ton prietenos.

– Atunci, nu vă deranjează să răspundeți la câteva întrebări? se aventură Corinne, fără să își mai rețină asprimea din glas. La urma urmelor, sunteți oaspete în casa mea și, cu toate acestea, nu știu nimic despre dumneavoastră.

– Absolut deloc – dacă veți fi la fel de sinceră, contraatacă el.

Cynthia se așeză între ei înainte ca vreunul să mai spună ceva.

– Încă nu l-am văzut pe Russell. Nu vine?

– Ba da, vine.

– Russell Drayton este logodnicul neoficial al lui Corinne, adăugă Cynthia pentru Jared, apoi îi zâmbi larg lui Corinne. Nici domnul Burk nu este încă însurat.

– Sunteți unul dintre burlacii aceia neclintiți, domnule Burk? întrebă Corinne. Sau ați venit la Boston în căutarea unei soții – printre alte lucruri?

– Mă aflu aici pentru afaceri, domnișoară Barrows.

– Nu căutați o soție? Păcat, nu-i așa, Cynthia? Vai, avem unele dintre cele mai rafinate, inteligente și sofisticate femei din lume aici, în Boston.

– Dacă nu aș ști mai bine, aș jura că tocmai te-ai descris pe tine, Corinne, spuse Cynthia. Nu ai obligații de care trebuie să te ocupi – cum ar fi să-ți saluți restul oaspeților? Nu am dori să te reținem.

– Da, desigur. Vom mai vorbi, sunt sigură, domnule Burk. Îl văd pe Russell și chiar trebuie să merg să îl întâmpin, zise calmă Corinne. Nu se putu abține să nu adauge: Știi, Cynthia, chiar nu ar trebui să fii atât de bătătoare la ochi. Ai putea să îl faci pe domnul Burk să nu se simtă în largul lui. S-ar putea să nu fie obișnuit cu femei agresive ca tine și ca mine.

Corinne o lăsă pe Cynthia îmbujorată și o auzi spunând:

– Ba nu! Dumnezeule, *poate* să fie nepoliticoasă atunci când dorește.

Corinne zâmbi și înaintă către partea din față a holului. Îl salută pe Russell cu o plăcere exagerată și îl sărută stăruitor în fața tuturor, ceea ce îl făcu pe acesta să se simtă deosebit de stânjenit.

– Era necesară acea demonstrație? șopti el în timp ce merseră braț la braț ca să li se alăture celorlalți oaspeți.

– A fost pentru tatăl meu, deși mă îndoiesc că s-a aflat prin preajmă ca să vadă.

– O, ba a văzut, zise Russell printre dinți, privind direct în ochii lui Samuel Barrows, ce îl fixau cu dezaprobare.

– Așadar, iată-te, tată, îl întâmpină Corinne. Unde te-ai ascuns? Nu te-am văzut mai devreme.

Brațul lui Samuel se strecură posesiv în jurul taliei fiicei sale.

– Au fost niște necazuri la șantierul naval. Nimic serios, dar a fost nevoie de implicarea mea. Însă nu m-am gândit că avea să dureze atât de mult timp.

– Ei bine, cel puțin, te-ai întors înainte de cină, îl tachină Corinne. Nu te-aș fi iertat dacă aș fi fost obligată să fiu atât amfitrion, cât și amfitrioană.

– Te-ai fi descurcat de minune.

– Știu, dar nu mi-ar mai fi tăcut gura.

Samuel îl salută bățos pe Russell cu o plecăciune a capului, apoi îl ignoră.

– L-ai întâlnit deja pe Jared Burk, Cori?

– Da, deși nu pot să spun că îl plac.

– Ah? A zis ceva care să te supere?

– Nu, este doar o senzație. Nu pot să explic, dar bărbatul pare... ei bine, periculos.

– Ei, haide, Cori, zise Samuel amuzat. Este interesant, dar nu aș spune periculos.

– De ce îl placi atâta, tată? Nu poți să știi prea multe despre el.

– Ca să îți spun adevărul, nu știu. Dar știu din surse sigure că se află aici ca să investească o sumă considerabilă. Avocatul său a umblat prin tot orașul făcând cercetări.

– Și? Ce legătură are asta cu tine?

– Ne scuzați, domnule Drayton? zise scurt Samuel. Conversația aceasta a devenit destul de personală.

– Tată, serios! se plânse Corinne.

– Este în regulă, zise Russell. Oricum mi-ar prinde bine ceva de băut.

Corinne fumegă în timp ce Russell se îndepărtă.

– A fost deplasat, tată.

– Bănuiesc că da, dar nu am de gând să mă prefac că îl plac pe Russell Drayton.

– Este evident, dar se va căsători *cu mine*, nu cu tine! se răsti furioasă Corinne. Nu trebuie să îl placi – doar să fii de acord cu el.

– Nu pot face nici asta, nici nu voi mai discuta despre lucrul acesta. Acum, în ceea ce îl privește pe domnul Burk...

– La naiba cu domnul Burk! îl întrerupse Corinne cu furie și se îndepărtă cu pași mari și iuți ca să îl găsească pe Russell.

Petrecerea continuă cu succes fără prea multă atenție din partea lui Corinne. Cina, servită în sufrageria de protocol, fu superbă. Avură pui fript cu sos glasat de portocală și trei varietăți de carne de vită, precum și o varietate de legume și sosuri.

Corinne, supărată pe tatăl său, îl ignoră pe acesta pe tot parcursul cinei. Pe domnul Burk, însă, nu îl putu ignora. Îl surprinse adesea fixând-o curios cu privirea și, în ciuda reacției sale inițiale față de el, propria ei privire fu atrasă de el iar și iar. Începu să se simtă vinovată pentru purtarea ei de mai devreme. La urma urmei, în realitate, nu avusese nici o scuză pentru faptul că fusese atât de nepoliticoasă cu el. Era posibil să fi interpretat în mod greșit privirea aceea pe care el i-o aruncase. Și, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convinsă că trebuia să se fi înșelat. Ar fi putut să fie o mulțime de lucruri fără legătură cu ea care să provoace veninul din ochii lui pentru acea unică clipă.

După cină, oaspeții se adunară în salon pentru a fi întreținuți de către un cântăreț bine-cunoscut, acompaniat la pian de Lauren. Câțiva dintre prietenii lui Samuel Barrows și Jared Burk nu fură însă prezenți, întrucât îl însoțiseră pe Samuel în biroul său. Corinne nu se putu împiedica să nu se întrebe ce punea la cale tatăl ei.

Mai târziu, după ce toți oaspeții cu excepția lui Russell plecaseră, Corinne văzu o ocazie potrivită să vorbească din nou cu tatăl ei. Îl conduse pe Russell la ușă, îi îndură îmbrățișarea amoroasă și apoi promise să îl întâlnească în seara următoare la club. Pregătirile pentru petrecere o ținuseră ocupată pentru cea mai mare parte a săptămânii, și era nerăbdătoare să își încerce din nou norocul.

Acum, când casa era din nou cufundată în tăcere, Corinne traversă alene holul până la ușa închisă a biroului tatălui ei. Lumina care venea pe sub ușă îi arăta că acesta se afla încă acolo. Bănuia că îi datora scuze. Îi părea rău că ratase ocazia de a-l vedea din nou pe domnul Burk înainte ca acesta să plece, pentru că îi datora și lui niște scuze. Se simțea din nou ca un copil, cu toate obrăzniciile pe care le făcuse într-o singură seară.

Tocmai când Corinne întinse mâna către clanță, ușa se deschise, și tatăl ei și Jared Burk ieșiră din încăpere. Corinne fu foarte surprinsă, dar bucuroasă să vadă că nu îl ratase totuși pe Burk.

– Încă trează, Cori? întrebă Samuel. Bun, îl poți conduce pe domnul Burk.

– Nu este nevoie, spuse Jared.

Corinne ignoră obiecția acestuia în timp ce tatăl ei intră înapoi în biroul său.

– Haideți, domnule Burk! Speram să prind câteva minute singură cu dumneavoastră. Permiteți-mi doar să vă iau lucrurile din garderobă.

Se întoarse într-o clipă cu o pelerină de seară căptușită cu satin și cu un joben de mătase.

– Acestea trebuie să fie ale dumneavoastră, zise ea, frecându-și degetele de satinul moale. Foarte frumoase.

El îi zâmbi în timp ce își trase pelerina grea peste umerii largi.

– Suntem singuri, domnișoară Barrows. Ce aveați de gând?

Tonul vocii lui implica o mulțime de lucruri, dar ea trecu cu vederea lucrul acesta și își păstră calmul.

– Doream doar să vă spun cât de rău îmi pare pentru purtarea mea de mai devreme. Nu există nici o scuză pentru care să vă fi adresat întrebări care nu mă priveau absolut deloc.

– A părut, într-adevăr, că m-ați atacat cu un scop în gând, își aminti el. Aș putea să știu motivul?

Ea râse și se îmbujoră în același timp.

– Bănuiesc că așa a părut.

– Și motivul?

– Mă tem că am fost ofensată de felul în care m-ați privit când m-am apropiat de dumneavoastră pentru întâia oară în seara aceasta – ca și cum ați fi dorit să mă strângeți de gât. De obicei, nu atrag genul acesta de reacție din partea bărbaților.

Jared se încruntă.

– Dacă v-am dat acea impresie, atunci eu sunt cel care trebuie să își ceară scuze. Aveam alte lucruri în gând în momentul acela.

– Da, după ce m-am gândit la asta, mi-am dat seama că acesta trebuie să fi fost motivul.

– Am pornit cu stângul, domnișoară Barrows, zise Jared mergând încetișor către ușa de la intrare. Poate ar trebui să o luăm

de la început. Mâine, la prânz? Asta dacă al dumneavoastră domn Drayton nu va fi deranjat.

Spuse asta ca pe o provocare, și Corinne nu putu să reziste.

– Ar fi plăcut să luăm prânzul. Îmi puteți face o vizită în jurul amiezii.

– La amiază, atunci.

Se opri pentru o clipă și o privi îndelung, iar Corinne simți fiori pe brațe. Și le frecă iute.

– Seară bună, domnișoară Barrows!

Ea înclină ușor capul.

– Domnule Burk.

El plecă, iar ea oftă ușurată. Ceva la bărbatul acela o tulbura, dar nu știa ce anume. Se scutură de sentimentul acela și merse din nou către biroul tatălui ei. Îl găsi așezat încă la pupitrul său, trecând în revistă niște acte.

– Nu ar trebui să lucrezi după o petrecere, tată, îl certă când intră în încăpere.

– Nu lucrez, draga mea, răspunse Samuel, lăsând jos hârtiile. De fapt, mă uitam peste testamentul bunicii tale.

– Pentru ce? se încruntă Corinne. Asta nu are nimic de-a face cu domnul Burk, nu-i așa?

– Într-un fel, da. A întrebat de proprietarii firmei de construcții navale. Verificam doar ca să mă asigur că i-am oferit datele corecte fără a i le da totuși pe toate.

– Despre ce, mai exact, vorbești?

– Ia loc, Cori! După cum știi, tatăl meu a pus bazele șantierului naval, dar acesta se afla cu un picior în groapă când m-am căsătorit cu mama ta. Banii mamei tale au fost de ajutor, dar bunica ta Daneil a fost cea care a salvat șantierul. A devenit partener cu drepturi depline, însă a lăsat conducerea șantierului în sarcina mea. Mai târziu, când ne-am extins, Elliot a investit, și acum noi doi îl conducem împreună.

– Ce are asta de-a face cu domnul Burk? Nu ai de gând să îl lași să investească în firmă, nu-i așa?

– Ba da, zise cu sinceritate Samuel. Eu și Elliot ne gândim de mulți ani să mărim șantierul. Pur și simplu, nu putem face față cererilor.

– Atunci, folosește propriii tăi bani, sugeră ea. De ce să aduci pe altcineva în treaba aceasta?

– Luând un alt partener, ne vom mări profiturile: clienții noștri vor obține rezultate mai rapide, dar pe noi nu ne va costa nimic.

– Și unde îl amplasează lucrul acesta pe domnul Burk?

– Va fi un partener tăcut, nu unul activ. La urma urmei, omul nu are de gând să se stabilească aici, în Boston – cel puțin, nu din câte știu eu. Va deține acțiuni în firmă, care îi vor dubla investițiile în câțiva ani, dar nu va avea nici un fel de control și foarte puțină putere de decizie. Eu și Elliot deținem un număr egal de acțiuni, dar tu ești acționarul majoritar, din moment ce bunica ta ți-a lăsat toate acțiunile ei.

– Atunci, de ce nu iei un investitor pe care îl cunoști? Unul dintre vechii tăi tovarăși. De ce domnul Burk?

– Pentru că sunt sigur că nu are de gând să rămână aici. Nu va sta în picioarele noastre, întrebând în mod constant despre afacerile lui. Și este imposibil ca domnul Burk să obțină vreodată controlul firmei, în cazul în care asta are în minte.

– S-ar putea căsători cu mine, îl necăji Corinne. Asta l-ar face să dețină controlul.

Samuel zâmbi larg.

– Atunci, îl placi? Este un individ foarte interesant.

– Vorbeam doar ipotetic, tată, răspunse iute Corinne, îngrozită.

Se și vedea căsătorită cu un astfel de bărbat. Acesta ar conduce cu o mână de fier, mai rău decât o făcuse tatăl ei.

– Ei bine, chiar dacă te căsătorești cu domnul Burk, el nu ar putea să aibă controlul asupra acțiunilor tale decât dacă eu decid că este de încredere. Și mă îndoiesc de faptul că voi decide în favoarea lui până în ziua în care voi muri.

– Credeam că, atunci când voi ajunge la vârsta de 21 de ani, eu voi deține controlul. Spui că nu voi fi?

– Acesta este motivul pentru care mă uitam peste testamentul bunicii tale. Banii vor fi ai tăi când vei deveni majoră sau te vei căsători, dar controlul asupra acțiunilor tale este în continuare lăsat în seama mea, până când eu voi simți că ești pregătită să îl preiei. Și, dacă atunci vei fi căsătorită, va trebui să am încredere și în soțul tău.

– De ce? Nu înțeleg de ce bunica ți-a dat această putere. Nici măcar nu te plăcea.

– Știu, chicoti Samuel. Știa că m-am căsătorit cu mama ta pentru banii ei, fapt care era și încă este o practică obișnuită. Ține minte

însă că am ținut la Mary. Dar Daneil știa că voi veghea asupra intereselor tale și voia să se asigure de asta.

– De ce nu mi-ai spus niciodată despre asta până acum? întrebă Corinne.

– Pentru că nu te afectează cu adevărat pe tine, Corinne, răspunse el cu ușurință. Nu ai de gând să participi la conducerea firmei, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu.

– Așadar, vezi, nu are nici o importanță. Eu păstrez controlul firmei, dar profiturile din acțiunile tale merg în continuare la tine, așa cum a fost mereu.

– Nu am văzut nici un strop din profiturile acestea! remarcă ea amărăciune.

– Au mers în fondul tău, dublându-l și chiar mai mult de la moartea bunicii tale. Vor veni direct la tine când vei fi majoră.

– Sau când mă voi mărita?

– Da.

– Știi, dacă ai putea pur și simplu să îmi dai o parte din banii aceia acum, tată, nu m-aș mai grăbi atât de tare să mă căsătoresc, sublinie Corinne.

– Și să te las să îi pierzi pe toți? Nu, fata mea. Sper doar că, atunci când, în sfârșit, îți vei căpăta banii, vei judeca rațional ce vei face cu ei. Cele două sute pe care le primești lunar acum vin din fondul tău, dar ce ai de făcut în schimbul lor?

– Cheltuiesc bani pe haine, zise ea în defensivă. Și pe bijuterii.

– Pe acelea le plătești cu banii *mei*! Banii tăi personali îi arunci pe fereastră.

– Conversația aceasta a devenit plictisitoare. Noapte bună, tată!

Corinne se ridică bățoasă și ieși cu pași mari din încăpere.

Capitolul 6

Jared Burk veni în vizită la vila familiei Barrows fix la ora amiezii, dar fu lăsat să aștepte timp de treizeci de minute. Corinne nu o făcu dinadins, așa cum făcea uneori cu alți oaspeți de-ai ei. De fapt,

dormise prea mult, uitând să îi spună lui Florence să o trezească devreme.

Când, în cele din urmă, coborî pentru a-l întâmpina, ochii lui Jared arătară că nu era deranjat de așteptare. Ea purta o rochie simplă, fără volane, elegantă datorită materialului bogat de poplin din mătase. De un verde ca sticla, era cu doar câteva nuanțe mai închisă la culoare decât ochii ei. Gulerul înalt avea panglici de un verde mai închis, cu o broșă împodobită cu diamante. Un inel mare cu diamante și smaralde era singura ei altă bijuterie.

După câteva cuvinte du bun venit și obișnuitele complimente din partea lui Jared, plecară cu trăsura închiriată de Jared. Îi îngădui ei să aleagă restaurantul, din moment ce el nu era familiar cu locurile mai bune, iar ea alese o cafenea micuță în care îi plăcea să meargă adesea. Mâncarea era excelentă și atmosfera – prietenoasă.

Jared comandă prânzul pentru amândoi, făcând o alegere pe care Corinne o aprobă în tăcere, și un vin ușor fu servit imediat. După câteva guri, Corinne se relaxă un pic și îșI cercetă cu îndrăzneală însoțitorul.

Acesta era elegant îmbrăcat într-un costum bleumarin, deschis cât să lase la vedere o vestă din mătase de culoare albastru-deschis cu nasturi de perle. Înfățișarea lui necizelată, hainele lui scumpe și întreaga lui apariție impuneau atenția. Chipul lui era proaspăt bărbierit, iar ea se întreba cum își căpătase acesta acel bronz pronunțat. Corinne simți invidia celorlalte femei din încăpere, și asta îi încânta vanitatea.

– S-a întâmplat ceva, domnișoară Barrows? întrebă în cele din urmă Jared, după ce o lăsase să îl scruteze preț de câteva momente.

Ea se îmbujoră.

– Nu am avut intenția să mă holbez. Doar că nu am mai întâlnit pe nimeni atât de bronzat ca dumneavoastră. Trebuie să fie teribil de cald în locul din care veniți.

– Te obișnuiești, răspunse el neutru și apoi schimbă iute subiectul. Trebuie să spun că mă așteptam ca astăzi să fim însoțiți de cineva.

Corinne râse.

– De ce? Trăim în vremuri noi, domnule Burk. Însoțitoarele nu mai sunt la modă.

– Nu toată lumea simte la fel.

– Dumneavoastră, de exemplu?

– Da, recunoscu el. Sincer, sunt surprins de faptul că tatăl dumneavoastră nu insistă să aveți o însoțitoare.

– Tatăl meu este foarte tolerant în ceea ce mă privește. Mi-a dat întotdeauna libertate deplină, așa că am învățat să fiu precaută. Evit situațiile periculoase. Ar trebui să mă tem de ceva din partea dumneavoastră, domnule Burk? întrebă ea cu cochetărie, amuzată de ideile lui învechite.

El zâmbi larg înainte de a răspunde.

– Asta depinde de care vă sunt temerile.

– Adică?

– Unele femei se tem de ceva, altele, nu.

Fu servit prânzul. Deși Jared nu răspunse în mod direct nici uneia dintre întrebările ei, el îi adresă multe. O întrebă despre Boston, iar ea îi relată cu mândrie o parte din istoria orașului.

Se relaxă și se bucură de compania lui. Acesta putea să fie fermecător și isteț, și, atunci când râdea, ochii lui erau mai degrabă albaștri decât cenușii. Dar, după aceea, pe drumul către casă, fu luată prin surprindere când el începu să îi adreseze din nou întrebări, și într-o manieră mai personală.

– Mi se pare neobișnuit faptul că logodnicul dumneavoastră nu a avut obiecții față de întâlnirea noastră de astăzi.

– Nu a știut despre ea, recunoscu ea. Dar nu ar fi spus nimic nici dacă ar fi știut.

– Aveți de gând să îi spuneți?

– Prânzul nostru a fost absolut nevinovat, domnule Burk. Și apoi, nu dau socoteală în fața lui Russell.

– Dar sunteți logodită și vă veți căsători cu el?

– Nu în mod oficial – adică, nu înainte ca tata să își dea acordul.

– Atunci, domnul Drayton nu v-a cerut încă mâna?

Corinne începu să nu se simtă în largul ei.

– Serios, domnule Burk, nu este deloc treaba dumneavoastră.

Trăsura opri pe Beacon Street, dar Jared nu făcu nici o mișcare pentru a deschide ușa.

– Desigur, aveți dreptate. Doar că mi se pare ciudat că un bărbat care are de gând să se însoare cu dumneavoastră vă îngăduie să vă vedeți cu alți bărbați.

– Să îmi îngăduie?

Corinne simți cum se pierde cu firea.

– Nimeni nu îmi *îngăduie* mie nimic. Fac orice am chef, domnule Burk. Russell nu ar îndrăzni să pună restricții în relația noastră.

– Sunteți foarte independentă, nu-i așa? comentă el.

– Da, sunt, zise ea cu mândrie. Prețuiesc libertatea pe care am câștigat-o.

– Dar sunteți dornică să renunțați la ea când vă veți căsători. Trebuie să îl iubiți foarte mult pe domnul Drayton.

– Bineînțeles că îl iubesc, minți ea, știind cât de insensibilă ar fi părut dacă ar fi admis adevărul. Dar eu și Russell avem o relație foarte plăcută, domnule Burk. Nu voi renunța la independența mea când mă voi căsători cu el.

– Atunci, este un individ... foarte neobișnuit.

– Da, este... foarte diferit de marea majoritate a bărbaților.

– Adică este slab, nu-i așa? întrebă el cu dispreț.

– Cu siguranță nu! răspunse ea indignată, întrebându-se de ce îngăduise acestui șir de întrebări să dureze atâta vreme.

– Atunci, vă iubește destul încât să vă dăruiască orice doriți, inclusiv independența pe care o prețuiți atât de mult?

– Cred că îndrăzneala dumneavoastră a mers destul de departe. V-am spus mult mai multe decât aveți dreptul să știți.

El zâmbi larg.

– Îmi cer scuze, domnișoară Barrows. Dar nu am întâlnit niciodată pe cineva ca dumneavoastră. Consider că ideile dumneavoastră sunt fascinante.

– Acum, mă tachinați, și nu îmi place asta, zise ea cu răceală. Știu că nu sunteți de acord. Oamenii ca dumneavoastră nu sunt niciodată.

– Oamenii ca mine? zise el și ridică amuzat dintr-o sprânceană. M-ați plasat într-o categorie, domnișoară Barrows?

Ea îi ignoră întrebarea.

– Prânzul mi-a făcut plăcere, domnule Burk. Vă mulțumesc pentru invitație.

Corinne întinse mâna după mâner, dar Jared o opri, așezându-și mâna peste a ei. Un curent puternic păru să treacă printre ei. Puterea din degetele lui păru să o sece pe a ei.

Era tulburată. Îl privi întrebătoare.

– Eu... aș vrea să plec acum, zise ea fără vlagă.

Ochii lui albaștri-cenușii îi cercetară chipul ca și cum încercau să îi citească gândurile.

– Știu. Dar eu aș vrea să vă revăd.

– De ce?

– Pentru că vă plac foarte mult, domnișoară Barrows.

– Mă tem că nu vă pot întoarce complimentul, zise ea cu sinceritate.

– V-am ofensat, și îmi pare rău. Dar chiar mi-ar plăcea să vă revăd. În seara aceasta, la cină? Și la teatru, poate?

– Nu, domnule Burk. După petrecerea de aseară, am hotărât ca astăzi să petrec o seară liniștită acasă.

– Atunci, mâine?

– Nu prea văd rostul. Chiar nu avem nimic în comun. Iar Russell ar putea să nu înțeleagă.

– Credeam că nu îi dați socoteală domnului Drayton?

– Nu îi dau.

– Atunci, vă veți revedea cu mine?

– Va trebui să mă gândesc la asta, domnule Burk. De data aceasta, nu mușcă momeala. O zi bună.

Atunci, el îi deschise ușa, iar Corinne ieși în grabă din trăsură, fără să aștepte ca el să o ajute. Nici nu îl așteptă să o însoțească până la ușă, ci alergă iute pe trepte și intră în siguranța căminului ei fără să se uite înapoi.

Inima îi bubuia nebunește când se sprijini de ușă. Nu știa ce anume o înspăimântase atât de tare la acele câteva ultime momente petrecute în trăsură. Jared Burk o oprise să plece, dar nu acela era motivul. Era oare de vină însuși Jared Burk? Mai degrabă, atingerea lui, pentru că niciodată nu se simțise atât de secată de voință și de putere ca atunci când degetele lui puternice se închiseseră peste ale ei. Era uimită de propria ei reacție, pentru că nu i se mai întâmplase niciodată nimic asemănător.

Ce era în neregulă cu ea? Nu era decât un alt bărbat, genul pe care îl evita. Simțise o însușire periculoasă la el când îl întâlnise pentru întâia oară și avusese dreptate. O făcuse să își piardă stăpânirea de sine chiar și pentru o clipă, iar lucrul acesta era extrem de periculos.

Jared dăduse să o însoțească pe Corinne până la ușă, dar, înainte chiar ca el să coboare din trăsură, ea era deja înăuntrul vilei impozante și ușa era închisă. Se așeză din nou și apoi observă un săculeț din mătase verde pe locul din fața lui. Luă săculețul, gândindu-se

să îl returneze, dar se răzgândi brusc și îi făcu semn vizitiului să se întoarcă la hotelul lui.

Jared se lăsă pe spate și privi gânditor la săculețul de mătase, imaginându-și-l prins de încheietura aceea subțire. Se încruntă întrebându-se ce anume o făcuse pe Corinne să alerge în casă în felul în care o făcuse, ca și cum s-ar fi temut de el. Avea motive să se teamă, dar era imposibil ca ea să știe lucrul acesta. Ah, o momise, ba chiar o enervase, pentru a-i vedea caracterul. Și funcționase.

O descifrase cât de cât pe aroganta Corinne Barrows. Știa că se ofensa cu ușurință. Era răsfățată, și îi era îngăduită prea multă libertate. Într-o bună zi, lucrul acesta avea să o bage în bucluc, dar asta nu îl privea. Era o persoană rece, sigură de frumusețea ei și de efectul pe care aceasta îl avea asupra bărbaților.

Nu fusese luată nici o hotărâre încă, dar lui Jared îi mai rămăseseră doar câteva opțiuni dintre toate cele pe care le avusese în vedere. Avea toate datele necesare despre Samuel Barrows și unele surprinzătoare despre fiica acestuia. Tot ce rămânea era să decidă ce să facă de acum cu informațiile pe care le deținea.

Spera ca investiția lui în șantierul naval al lui Barrows să îi ofere un anumit control în firmă, destul cât să blocheze decizii majore și în cele din urmă să distrugă firma. Aceasta era sursa majoră de venit a lui Barrows. Celelalte afaceri ale sale nu valorau nimic, prin comparație. Desigur, banii lui Jared aveau să fie și ei pierduți atunci când șantierul avea să se prăbușească, dar nimic nu era mai important decât aducerea la ruină a lui Samuel Barrows. Șantierul naval însemna totul pentru el. Îi devotase cea mai mare parte din viața lui. Pentru a-l salva, o izgonise pe femeia care îl iubea. Acum, Barrows avea să piardă toate lucrurile pentru care muncise.

Mânat de curiozitate, Jared deschise săculețul pe care îl ținea în mână. Scoase din el o batistă din mătase cu margini de dantelă, câțiva dolari și o cutie cu pudră. Deschise capacul unei sticluțe de parfum și mirosi aroma delicată pe care o asocia cu Corinne.

Un obiect îl surprinse: un cuțit micuț cu o lamă scurtă și ascuțită, incrustat cu bijuterii! Nu și-o putu imagina pe sofisticata Corinne folosindu-l vreodată.

Ultimul lucru pe care îl scoase din săculeț fu o bucată de hârtie pe care era scrisă o adresă. Hârtia era șifonată ca și cum fusese

citită de multe ori. Jared aflase despre această adresă de la Ned Dougherty.

Desigur, se îndoise de afirmația lui Dougherty cum că tânăra mergea în locul acesta de două sau trei ori pe săptămână, în toiul nopții. Dar oare nu se uita la dovadă chiar în clipa aceea, la adresa unei săli de jocuri de noroc particulare din Cambridge, dincolo de râul Charles? Și nu doar o sală de jocuri de noroc, ci o casă la al cărei etaj domnii își aduceau amantele pentru un strop de distracție. Un pic de noroc la cărți și un strop de poftă carnală la etaj.

Părerea lui Jared despre Corinne Barrows se schimbă simțitor. Regrete? Acum, nu urma să mai aibă absolut nici unul dacă se trezea nevoit să se folosească de ea pentru a-și duce la îndeplinire planurile.

Capitolul 7

Corinne aruncă o privire către ceasul de pe șemineu și începu să bată nerăbdătoare din picior. Ora unu noaptea. Îi displăcea profund să fie grăbită.

– Florence, grăbește-te, te rog, zise irascibilă Corinne. Russell va veni din clipă în clipă.

– Dacă părul tău nu ar fi așa mătăsos, ar fi mai ușor să îl aranjez, răspunse netulburată Florence. Și nu i-ar strica lui Russell Drayton să aștepte puțintel. Oricum, nu ar trebui să fie acolo, afară, adăugă ea dezaprobator.

– Nu te lua de mine în seara asta, ripostă Corinne. Nu am starea de spirit potrivită.

– Nu ai niciodată starea de spirit potrivită să asculți de vocea rațiunii, îi reaminti Florence, deși nu obosea niciodată să încerce să o facă să asculte. Te strecori afară în toiul nopții! Într-una dintre zilele acestea vei regreta aceste mici aventuri, ia aminte la vorbele mele. O doamnă pur și simplu nu face astfel de lucruri.

Corinne zâmbi poznaș.

– Ai vrea să vii cu mine ca să te asiguri că nu dau de bucluc? Sunt sigură că nu l-ar deranja pe Russell.

Florence păru cu adevărat șocată. Deși era cu doar cincisprezece ani mai în vârstă decât Corinne, principiile ei erau acelea ale unei generații mult mai bătrâne.

– Mă și văd în casa aceea de jocuri de noroc elegantă. Ce mai, mama mea, Dumnezeu să îi odihnească sufletul, s-ar întoarce ca să mă bântuie. Iar mama ta probabil se răsucește în mormânt de ceva vreme știind ce faci.

– Acum, nu încerca să mă faci să mă simt vinovată, pentru că nu funcționează, mă auzi? se răsti Corinne. Doamne, este o crimă să adaug un strop de distracție vieții mele? Jocurile de noroc sunt amuzante, Florence. Sunt palpitante, încercă ea să-i explice. Și nu este ca și cum nu aș ști ce fac. Am învățat cum să joc și chiar sunt foarte bună.

– Știi că ceea ce faci este greșit, altfel nu te-ai strecura din casă, ba chiar pe ieșirea servitorilor. Nici nu ai purta mantia aceea specială ca să te deghizezi, zise ea, pufnind indignată. Lână ieftină pentru săraci, ca și cum nu ți-ai permite ceva mai bun.

Corinne se uită la mantia demodată care zăcea la marginea patului ei.

– Nimeni nu mă va recunoaște în ea.

– Totuși, vei aduce ocară asupra acestei familii, Corinne Barrows. Va fi un scandal, ține minte, ba chiar unul peste care nu vei reuși să treci niciodată, pentru că va fi primul care va atinge numele Barrows.

– Nu voi aduce niciodată scandalul asupra acestei familii!

– Și cum, mai exact...

– Nu m-ai lăsat să termin, o întrerupse Corinne. De ce crezi că aleg cluburi care sunt atât de îndepărtate? Pentru că acolo nu voi fi recunoscută. În tot timpul în care am fost am văzut doar doi oameni pe care i-am recunoscut.

– Vezi!?

– Dar nu vor răspândi zvonuri despre mine pentru că au propriile lor secrete de ascuns.

– Tatăl tău a aflat, nu-i așa? îi reaminti Florence. Dumnezeu știe de ce nu a pus piciorul în prag atunci și acolo. Am fost sigură că acela avea să fie sfârșitul.

– Ei bine, nu a făcut-o. Bănuiesc că are impresia că voi depăși faza asta. Și mă voi opri, de îndată ce voi fi participat la jocul acela unic fără limite la care visez de atâta vreme.

– Ești obsedată, Cori. Trebuie să te oprești curând. Pentru unii, jocurile de noroc pot fi o boală. Pur și simplu, nu pot renunța niciodată la ele.

– Lucrul acesta nu mi se va întâmpla mie, zise Corinne cu încredere.

Cu ultimul ac de păr la locul lui, fixând o coafură strânsă sever, și îmbrăcată în catifea de culoarea lavandei, cu mâneci lungi și guler înalt, Corinne era gata de plecare. Își scoase banii dintr-un sertar încuiat și apoi își căută săculețul. Când nu îl putu găsi, se încruntă. Cuțitașul ei prețios se afla în săculețul acela, și îi plăcea să îl poarte întotdeauna cu ea, mai ales noaptea.

– Ai văzut săculețul verde din mătase pe care l-am avut astăzi cu mine, Florence?

– Nu.

– Atunci, probabil l-am lăsat în trăsură. Sunt sigură că îl aveam când am părăsit cafeneaua.

– Nu ai spus prea multe despre ce s-a întâmplat astăzi, remarcă Florence.

– Pentru că nu era nimic de spus. A fost foarte plictisitor.

– Zău?

– Nu mă lua pe mine cu „zău", zise iritată Corinne, auzind neîncrederea din glasul lui Florence. Dă-mi un alt săculeț! Și așa am întârziat destul.

În curând, mulțumită de deghizarea ei, Corinne merse pe vârfuri prin casă așa cum o făcuse în nenumărate alte nopți și se strecură afară pe ieșirea servitorilor. Și acolo, așteptând la distanță de o stradă, se afla credinciosul Russell, gata pentru escapada din seara aceea.

Fumul se aduna spre tavanul încăperii ca o pătură grea de la numeroasele trabucuri, țigarete și pipe ale domnilor prezenți. Fumul nu putea ieși din încăpere, întrucât ferestrele erau bine închise și aveau draperii grele. Pentru trecători, casa arăta ca oricare alta, dar pentru cei aflați înăuntru era un cuib de distracții. Aici, puteau fi câștigate sau pierdute averi, și aventuri amoroase puteau continua în cea mai strictă intimitate.

Corinne nu investigase niciodată părțile superioare ale casei. Se întreba uneori cum era acolo sus, dar nu mersese niciodată. Russell

încercase să o facă să urce cu el de câteva ori – pentru un pahar în intimitate, încercase el să o convingă. Dar ea nu era o naivă. Știa ce dorea el. Numai că el nu avea puterea de a o face și pe ea să dorească acel lucru.

Într-o noapte, lui Corinne i se făcuse rău când de la etajul superior se auziseră țipetele unei fete, însă nimeni dintre cei aflați la parter nu schițase vreo mișcare. Nimeni nu mersese să o scape pe biata fată.

Ei bine, orice se putea întâmpla la etaj, chiar și vreo crimă, pentru că cele două părți ale casei erau complet separate. Era o regulă ca două cupluri să nu plece niciodată în același timp din salonul de jocuri de noroc. În felul acesta, dacă un cuplu dorea să se strecoare la etaj pentru câteva ore înainte de a merge acasă, nimeni nu putea să fie martor.

Corinne putea să înțeleagă logica acelei reguli, dar aceasta o irita, pentru că putea să și-i imagineze pe bărbații aflați în camera de jocuri de noroc făcând speculații, atunci când ea pleca, dacă mergea sau nu la etaj cu însoțitorul ei. Era o rușine constantă pentru ea.

Încăperea puternic luminată era plină de mese rotunde. Casa nu furniza dealeri la fiecare masă, dar se descurca de minune să adune bani de la fiecare jucător înaintea fiecărui joc nou. Diferite jocuri de noroc se jucau la mese diferite. Corinne prefera adesea faro, un joc în care fiecare jucător avea pe rând rolul bancherului, sau 21, în care pariurile se încheiau la fiecare douăzeci și unu de puncte obținute. Învățase să cântărească bine șansele la cel de-al doilea joc și era în extaz de fiecare dată când primea doritul as și o figură care valora dublu și o făcea să câștige. Însă, deși se descurca bine la jocul de 21, cel mai mult îi plăceau mesele de pocher. Cu puțină viclenie, putea să joace la cacealma și să câștige mâna.

Lui Corinne îi plăcea la nebunie să joace la cacealma la pocher. Purta rochii elegante, dar cuminți, cu scopul precis ca silueta ei să nu atragă atenția de la chipul ei. Expresiile ei păcăliseră mulți jucători. Odată ce aceștia se prindeau însă, ea își schimba tactica și îi păcălea din nou. Nici măcar Russell nu putea să își dea seama când juca la cacealma.

În seara aceasta, Corinne se simțea norocoasă. Câștigase deja trei mâini din primele cinci. Ceilalți jucători aflați la masa ei, trei domni și o tânără îmbrăcată îndrăzneț, nu arătaseră o pricepere

deosebită. Russell mersese să joace 21 de îndată ce se asigurase că bărbații de la masa lui Corinne erau interesați de jocul de noroc, nu de ea.

– Pocher cu toate cărțile, anunță dealerul și împărți câte cinci cărți fiecărui jucător.

Domnul aflat lângă Corinne deschise, și, după ce își verifică cărțile și constată că avea șanse la o chintă, Corinne parie aceeași sumă. Un alt jucător parie și el, și, când fu rândul ei să tragă, Corinne luă o carte pentru a-și completa chinta. Nu fu cartea pe care o dorea, dar o ușoară ridicare a pleoapelor dădu de înțeles că era. Cel care deschisese spuse pas, iar Corinne parie suma-limită, apoi se lăsă pe spătar și aștepta. Celălalt jucător nu ezită să se retragă, dar cel care deschisese jocul avu nevoie de câteva minute pentru a cugeta înainte de a se retrage, la rându-i.

Corinne lăsă cărțile pe masă și adună jetoanele. Câștigă destul de multicel în următoarea oră, deși mai degrabă cu cărți bune decât jucând la cacealma. Se distra nespus de mult – până când Jared Burk luă loc la masa ei.

Fu uimită să îl vadă șezând acolo, în fața ei, îmbrăcat în haine negre de seară și rânjind diabolic. Corinne era rușinată că el o găsise aici, după ce îi spusese că avea să petreacă o seară liniștită acasă. Oare ce credea el? Acela să fi fost motivul pentru care rânjea?

– Poate că acum norocul meu se va schimba, zise unul dintre jucători.

– Poate, răspunse calm Jared. Dar este greu să o ademenești pe Zeița Fortuna departe de o... lady.

Corinne își simți obrajii luând foc. Detectase sarcasmul din vocea lui.

– Cinci cărți pe față, anunță Corinne cu o voce înțepată care nu îi scăpă lui Jared.

Împărți iute cărțile, punând astfel capăt conversației.

Din momentul acela, Corinne pierdu. Câștigurile ei, până la ultima lețcaie, precum și banii pe care îi adusese cu ea, fură transferate de partea cealaltă a mesei pe măsură ce orele se scurgeau. Corinne deveni furioasă pe ea însăși. Indiferent de cât de tare încercă, pur și simplu nu se putu concentra asupra jocului. Nu îl privi pe Jared, dar putea simți cum ochii acestuia o batjocoreau. Lucrul acesta o înfurie atât de tare, încât abia dacă mai vedea cărțile pe care le avea

în mână și trebui să i se reamintească nu o dată că era rândul ei să parieze sau să se retragă. Oare ce gândea el?

Picătura care umplu paharul fu faptul că se uita la trei popi aflați în mâna ei, știind că, în cele din urmă, putea să îl învingă pe Jared, dar nu mai avea jetoanele necesare pentru a paria. Nu voia să îi dea lui Jared Burk satisfacția de a o vedea semnând o chitanță pentru o datorie, ca să termine mâna.

– Oricum nu merită să pariez pe mâna aceasta, minți ea, cu un zâmbet care să îi ascundă frustrarea. Cred că îmi ajunge pentru noaptea aceasta.

Prefăcându-se plictisită, Corinne părăsi masa și traversă încăperea până la barul lung construit pe perete. Comandă un whisky sec. Nu era obișnuită cu băuturi tari, dar de ce nu? Exista o primă dată pentru toate.

Nu avea nimic mai bun de făcut decât să șadă acolo și să se îmbete. Russell câștiga și nu ar fi dorit să plece.

– Așadar, așa petreceți dumneavoastră o seară liniștită acasă, domnișoară Barrows?

Se întoarse și îl descoperi pe Jared lângă ea, sprijinindu-se îngâmfat de bar și având într-o pălărie câștigurile din noaptea aceea. Acesta își legăna pălăria alene înainte și înapoi.

– Nu este seară, domnule Burk, zise ea caustic, furia ieșindu-i la suprafață. Este aproape dimineață.

– Chiar așa.

Îl privi pieziș, dar el nu se lăsă descurajat.

– Văd că sunteți supărată pe mine, zise. Însă asta nu mă surprinde. Majoritatea femeilor nu știu să piardă.

– Asemenea majorității bărbaților!

– Adevărat. Avem asta în comun, nu-i așa? Pentru că eu însumi nu știu deloc să pierd.

Ea știa că el nu se referea numai la jocul de cărți. Luă o gură din băutura ei, apoi aproape că se sufocă când lichidul ca focul îi arse gâtlejul.

– Așadar, acum îți vei îneca necazul? întrebă el în zeflemea. Credeam că ai mai mult entuziasm, Corinne.

Ea se încruntă.

– Nu v-am dat permisiunea să îmi folosiți numele mic, domnule Burk.

– Nu a sosit vremea să încetăm să mai fim atât de protocolari?

– Nu cred, îi răspunse ea cu aroganță.

Jared zâmbi. Își mută privirea de la ea pentru o clipă, și ochii îi căzură asupra lui Russell. În mod evident, bărbatul acela era complet idiot, gândi cu dispreț Jared. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte și să nu își aducă viitoarea mireasă într-un asemenea loc. Și apoi să o lase să-și facă de cap! Zău, oricine putea să o ia de aici, și Russell Drayton nu ar fi știut pentru mult timp.

– Ai dori să te duc acasă? Când Corinne îl privi cu suspiciune, adăugă: Din moment ce logodnicul dumitale are alte ocupații.

– Nu, mulțumesc, zise cu răceală Corinne. Nu mă deranjează să îl aștept pe Russell.

– Atunci, poate ai dori un mic împrumut, se oferi el. Ca să poți continua să joci? Mi-a plăcut cu adevărat compania ta la masa de joc.

– Vreți să spuneți că v-a făcut plăcere să îmi câștigați banii! răspunse ea cu amărăciune.

El ridică din umeri, apoi zâmbi larg, în timp ce ochii îi dansau.

– Și asta.

– Nu împrumut niciodată bani când vin aici, domnule Burk. Minți convingător, dar își feri privirea. Îmi stabilesc limite și mă țin de ele.

– Vrednic de laudă, zise el sec. De aceea nu porți bijuterii în noaptea aceasta? Îți este teamă că ai putea fi tentată să le folosești ca gaj pentru pariuri?

Nu se putu împiedica să nu zâmbească în fața intuiției lui. Bărbatul acesta chiar știa totul?

– Este adevărat că m-am lăsat un pic dusă de val prima oară când am fost într-un astfel de loc, recunoscu ea. Am pierdut o valoroasă broșă cu diamante pe întoarcerea unei cărți. De atunci, mi-am lăsat bijuteriile acasă.

– Vorbești ca și cum ai veni aici deseori.

Se simți lezată de acuzația din glasul lui.

– Așa este, răspunse sfidătoare. Îmi permit să o fac.

– Dar îți permiți să se afle?

Corinne se încruntă.

– Este o amenințare, domnule Burk? Insinuați că *dumneavoastră* veți face cunoscut lucrul acesta?

– Nici măcar nu aș visa să îți pătez bunul nume, o asigură Jared.

– Dar simțiți că, venind aici, asta fac? Când el ridică din umeri, continuă furioasă: Nu mă cunoaște nimeni aici, domnule Burk. Și, dacă cineva m-ar recunoaște, nu ar spune nimic, din respect față de tatăl meu.

– Dar îți asumi riscul acesta?

– Vin aici să iau parte la jocuri de noroc. Îmi asum riscuri și în privința aceasta. Și, oricum, chiar nu este treaba dumneavoastră, nu-i așa?

Jared acceptă tacit, încuviințând ușor din cap.

– Nu voi mai spune nimic. Dar tot mă ofer să te conduc acasă. Când ea dădu din nou să refuze, adăugă: Odată ce voi pleca, domnișoară Barrows, vei fi înconjurată de domni care vor dori să cunoască o femeie frumoasă despre care vor presupune că este singură. Nu este deloc necesar să treci prin asta.

– Pot să am grijă de mine, zise ea, și nasul ei mândru se ridică în aer.

– Iartă-mă. Am presupus doar că nu ai dori genul acela de atenție. Poate m-am înșelat.

Era incredibil de enervant.

– Nu mă încântă să fiu deranjată, domnule Burk. Simt doar că ar trebui să îl aștept pe Russell.

– De ce? întrebă el în mod deschis. Nici măcar nu este conștient de faptul că aștepți. Apoi recunoscu în mod grațios: Deși sunt sigur că ar veni la tine dacă ar fi conștient de asta.

Ea știa că nu vorbea serios.

– Prezența mea te împiedică să îmi accepți oferta? sugeră Jared pe un ton moale. Nu te temi să fii din nou singură cu mine, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu!

– Ei bine, atunci?

Corinne privi la paharul ei gol. Se convinsese în sinea ei mai devreme că nu avea nici un motiv pentru care să se teamă de acest bărbat. Așadar, de ce ezita?

– Foarte bine, zise ea și zâmbi amiabil. Dacă îmi acordați câteva minute pentru a-i spune lui Russell că plec.

– Chiar este nevoie?

– Vai, domnule Burk, îl tachină Corinne. Nu ați dori ca logodnicul meu să creadă că l-am părăsit, nu? Se aplecă, apropiindu-se de el și șopti: Ar putea crede că am mers la etaj și apoi ar crea o scenă grozavă căutându-mă.

Corinne râse ușurel la vederea expresiei de surpriză de pe chipul lui Jared înainte să meargă la masa lui Russell. Jared Burk n-avea decât să creadă ce dorea, că ei oricum nu îi păsa de opinia lui. Și îi făcuse mare plăcere să îl șocheze, să vadă expresia aceea arogantă părăsind chipul lui preț de o clipă! Se simțea mult mai bine.

Așteptă răbdătoare ca Russell să își termine mâna înainte de a-i atrage atenția. El se arătă reticent să părăsească masa, dar veni totuși până la ea.

– Russell, dragule, nu am vrut să te întrerup și să te iau de la joc, dar aș da dovadă de nepăsare dacă nu ți-aș spune că plec.

– Pleci? De ce?

– Mi-am pierdut banii destul de repede.

Russell privi înapoi la propriile sale câștiguri.

– Nu pot pleca acum, Corinne. Am avut prea mare noroc în noaptea aceasta. Dacă mai ai nevoie de bani...

– Nu, Russell, știi că nu împrumut niciodată de la tine. Și apoi sunt cam obosită. Și nu este nevoie să îți părăsești jocul. Domnul Burk s-a oferit, cu amabilitate, să mă ducă acasă.

– Burk se află aici? Russell se încruntă și se uită prin încăpere până îl zări pe Jared așteptând la bar. Nu îmi place de bărbatul acela, Corinne. Mi se pare genul aventuros – sau mai degrabă ca un mercenar.

– Nu fi ridicol, Russell, îl luă în râs Corinne. Poate dă impresia că este nemilos, dar este absolut inofensiv. Și foarte curând *va fi* unul dintre partenerii mei. Tata simte că avem nevoie de banii lui, așa că nu prea pot să fiu nepoliticoasă cu el, nu-i așa?

Russell privi încă o dată înapoi, la câștigurile sale, cu o strălucire avară în ochii cenușii.

– Bănuiesc că nu. Dar fii cu băgare de seamă, Corinne.

– Cum adică?

– Știu cum flirtezi când ai chef. Nu aș glumi cu Burk dacă aș fi în locul tău.

Ea îi ignoră avertismentele.

– Este strict o relație de afaceri, Russell, nimic mai mult.

Trăsura închisă în care se trezi Corinne nu era chiar la fel de mare ca aceea pe care Jared o folosise pentru a o scoate la prânz, nici la fel de confortabilă. Corinne aproape că blestemă cu voce tare când o groapă din drum aproape că o azvârli de pe banchetă.

– Trebuie să îmi cer scuze pentru un asemenea mijloc de transport, rosti Jared din interiorul întunecat. Dar a fost cea mai bună trăsură pe care am putut-o găsi așa din pripă. Să îți spun adevărul, nu eram prea sigur că vizitiul va aștepta, așa cum l-am plătit să o facă.

– Ar trebui să vă gândiți să vă angajați propriul vizitiu, îi sugeră Corinne dintr-un impuls. Asta dacă aveți de gând să stați aici mai multă vreme.

– Nu am, răspunse el.

– Așadar, plănuiți să vă investiți banii și să fugiți?

– Dacă dorești să o spui așa, fără menajamente, da, răspunse Jared, fără să ezite.

– Și ați luat deja o decizie în ceea ce privește firma noastră? Dacă preferați să nu investiți, aș înțelege.

Jared zâmbi, deși Corinne nu putu să vadă asta în întuneric.

– Aș face o investiție bună dacă ar fi așa?

– Desigur.

Mândria i se strecură în voce.

– Eu însămi am făcut o avere de-a lungul anilor, așa mi s-a spus.

– Nu știi?

– Domnule Burk, banii mei se află într-un fond pe care bunica l-a aranjat pentru mine. Conține banii lăsați de ea, plus toate acțiunile pe care le-a deținut la șantierul naval. Dar tatăl meu deține controlul asupra lui până când mă voi căsători.

– Cu aprobarea lui?

– Da.

– Înțeleg că nu îți plac termenii aceștia? întrebă nonșalant Jared. Adică, având în vedere cât de drag îți este să fii independentă...

– Nu mă deranjează să trebuiască să obțin aprobarea tatălui meu pentru a mă mărita, răspunse Corinne. Ceea ce mă deranjează este că trebuie ca până atunci să îmi aștept banii. Adică, sunt toți banii aceia care stau acolo, pur și simplu, iar tata nu îmi dă destul cât să îmi acopere nevoile.

– Mi se pare greu să cred asta.

– Banii mei de cheltuială ar fi suficienți pentru cele mai multe femei, dar nu și pentru mine.

– Din cauza jocurilor de noroc?

Lui Corinne i se tăie răsuflarea. Bărbatul ăsta era înfricoșător de perspicace.

– Doresc doar control asupra propriilor mei bani, domnule Burk. Dumneata, nu?

– Ba da, dar, când te vei căsători, tot nu vei avea tu controlul, ci soțul tău.

Corinne râse încetișor.

– Ba nu.

– Nu înțeleg.

– Este foarte simplu, domnule Burk. Vedeți dumneavoastră, aceasta este una dintre înțelegerile pe care eu și Russell le avem. Înțelege că nu pot tolera restricțiile. Când mă voi căsători, voi fi liberă.

– Înțeleg.

Și Jared înțelese, în sfârșit. Ea găsise în Russell Drayton soțul perfect. Perfect pentru ea.

– Dacă nu trebuie decât să te căsătorești pentru a obține ceea ce dorești, de ce nu ai făcut-o deja? întrebă curios Jared, sperând că ea avea să continue să discute chestiuni personale fără să devină bănuitoare. Domnul Drayton se teme să îl confrunte pe impunătorul dumitale tată?

Corinne putu să vadă chipul lui Jared numai atunci când trăsura trecu pe lângă un felinar stradal și lumina pătrunse înăuntru. Nu îi putu vedea expresia în clipa aceea, dar el nu părea să o momească.

– Adevărul este că Russell a discutat cu tata despre asta, dar tata l-a refuzat.

– Îmi pare rău.

– Să nu vă fie. Tatăl meu se va răzgândi.

– Nu mi se pare că e un bărbat care se răzgândește cu ușurință, remarcă Jared.

Jared atinsese un subiect dureros. Și avea dreptate. Samuel Barrows nu se răzgândea aproape niciodată. Pusese foarte puține restricții în viața lui Corinne, dar, când o făcea, nu exista nimic pe lume care să îl facă să își schimbe hotărârea. „De data aceasta, are să fie altfel", își spuse Corinne în sinea ei. „Pur și simplu, *are să fie nevoit* să cedeze de data aceasta."

– Când va vedea cât de hotărâtă sunt în ceea ce privește căsătoria aceasta, se va îndupleca, zise ea cu mai multă încredere decât simțea.

– Atunci, poate voi fi invitat la nuntă?

– Dacă veți fi încă aici, zise Corinne în glumă.

– Că veni vorba, ți-ai uitat săculețul astăzi – sau, mai degrabă, ieri. Dacă aș fi știut că aveam să te revăd atât de curând, l-aș fi adus cu mine.

– Mă temeam că l-am pierdut pentru totdeauna.

Corinne se simți ușurată.

– Voi trimite mâine pe cineva la hotelul dumneavoastră să îl ia, dacă nu vă deranjează.

– Nu va fi deloc nevoie. Ț-l voi returna când te voi lua la cină, în seara aceasta.

– Nu am spus că voi lua cina cu dumneata, domnule Burk, răspunse cu îndrăzneală Corinne.

Jared zâmbi cu viclenie.

– Măcar atâta ai putea face, după ce am părăsit un șir perfect de victorii doar ca să te duc acasă.

Corinne râse, în realitate acest schimb de glume făcându-i plăcere.

– Faceți să pară că sunteți un martir. Nu v-am cerut serviciile, să știți. De fapt, ați fost foarte insistent.

– Presupun doar că am o inimă galantă, care nu este în stare să reziste unei domnițe aflate la ananghie.

– Asta eram?

– Nu erai? contraatacă el.

– Foarte bine, voi lua cina cu dumneata în seara aceasta – dacă îmi veți spune cum de ați venit la club. Nu este tocmai un loc public.

– Avocatul meu mi-a spus despre el, răspunse relaxat Jared. De fapt, dacă nu ar fi fost cu mine, probabil că nu aș fi intrat.

– Adică vă însoțea și pur și simplu l-ați părăsit?

Trăsura se opri chiar în clipa aceea.

– Mă voi întoarce după el.

Corinne zâmbi.

– Chiar v-ați dat peste cap doar ca să mă aduceți acasă, nu-i așa?

– Mi-a făcut plăcere, zise el cu nonșalanță și deschise ușa.

Se asigură că iese primul ca să o ajute să coboare.

Corinne se simți ciudat de fericită. Bărbatul acesta trecuse prin atâtea doar pentru ea.

El o ținu de braț până când ajunseră în fața ușii casei ei. Zorii se strecurau la orizont, dar Corinne se simțea trează de-a binelea.

– Te voi săruta, Corinne Barrows, spuse pe neașteptate Jared.

Înainte ca ea să apuce să reacționeze, o trase în brațele lui. Fu un sărut blând, dar categoric, iar Corinne nu avu puterea să se împotrivească preț de mai mult de o clipă. El nu o lipi strâns de el, așa cum încerca adesea Russell, ci doar o ținu cu destulă fermitate încât să nu poată evada.

O eliberă.

– Înainte să te repezi la mine pentru că mi-am luat o asemenea libertate, trebuie să știi că nimic nu m-ar fi putut opri adineauri. Nici tu, nici propria mea voință. M-am simțit obligat să te sărut și nu m-am putut împiedica să o fac.

Corinne zâmbi.

– Mă dezamăgești... Jared. Nu m-aș fi așteptat să îți ceri scuze.

Și apoi îl lăsă complet surprins și încântat de răspunsul ei.

Capitolul 8

Corinne intră în salon mergând agale.

– Așadar, iată-te, tată! Ce faci aici pe întuneric?

Samuel ședea gârbovit într-un fotoliu mare și confortabil, cu un coniac în mână.

– Focul dă destulă lumină, și este mai liniștitor în felul acesta, răspunse el, aruncând o privire meditativă către fiica sa. Ești gătită toată? Ai planuri pentru seara asta?

Corinne merse să stea lângă șemineu, ridicându-și puțin fustele ca să își încălzească picioarele. Nopțile de septembrie deveneau mult prea reci. Își făcu o notiță în minte să poarte ceva mai călduros mai târziu, în seara aceea.

– Jared mă duce la un recital. Ar trebui să sosească în curând.

– Jared, așadar? Samuel ridică dintr-o sprânceană. Nu știam că relația ta cu domnul Burk a devenit atât de intimă.

– Nu fi caraghios, îl mustră Corinne. Doar că simt că ar fi stupid să îl numesc „domnul Burk" după ce m-a însoțit de mai mult de o duzină de ori în ultimele două luni. Nu incluse multele ocazii în care o dusese la clubul de jocuri de noroc. Ne-am bucurat de cine, prânzuri și de teatru. Ba chiar m-a dus la balul de la Compton,

bal la care tu ai fost prea ocupat să participi. Și am mers și în nord, la curse.

– Vai, vai, făcu Samuel, prefăcându-se că nu cunoștea fiecare mișcare a fiicei sale. Știa totul despre întâlnirile ei cu Burk. Ce s-a întâmplat cu domnul Drayton? Nu se mai află în peisaj?

Corinne se crispă.

– Russell a fost obligat să meargă la New York la mijlocul verii.

– Afaceri... sau plăcere?

– Nici una, se răsti Corinne. Familia mamei lui locuiește acolo. Bunicul lui este bolnav, și medicii i-au avertizat că s-ar putea ca acesta să nu își mai revină. Russell spune că este cu adevărat foarte bătrân. Oricum, era firesc să meargă.

– Și, astfel, ți-ai îndreptat atenția către domnul Burk, în absența lui? întrebă sarcastic Samuel.

– Chiar poți fi exasperant uneori, tată, comentă Corinne. Russell se va întoarce în orice moment și va fi soțul meu în cele din urmă. Pur și simplu, nu văd nici un motiv pentru care să mă închid în casă cât timp el este plecat.

Samuel se încruntă.

– Nu îl duci de nas pe Jared Burk doar pentru că ai nevoie de un însoțitor, nu-i așa, Cori? Nu este un bărbat cu care să te joci.

– Mi s-a mai spus asta, zise ea. Dar nu, tată. Jared știe ce simt pentru Russell și că am de gând să mă mărit cu el. Ne simțim bine unul în compania celuilalt, atâta tot. Chiar s-a dovedit a fi cu adevărat plăcut.

– Ai avut altă părere când l-ai întâlnit pentru întâia oară, îi reaminti Samuel.

– Primele impresii nu sunt întotdeauna corecte. M-am înșelat în privința lui. Recunosc.

– Există vreo șansă să nu fie singurul lucru în privința căruia să te înșeli, Cori? Se aventură el.

– La ce te referi?

– Ești sigură că Burk consideră relația dintre voi la fel de inocentă cum spui tu că este? întrebă Samuel pe un ton serios.

Corinne îi ignoră neliniștea.

– Bineînțeles. Ah, oi flirta eu cu Jared și l-oi lua peste picior, dar lucrul acesta adaugă sare și piper întâlnirilor noastre. Viața ar fi din cale-afară de plictisitoare fără un mic flirt. Știe că nu sunt serioasă.

– Te cunoaște atât de bine, nu? Tu poți spune același lucru? Ai aflat ceva despre el în timpul acestor ieșiri inocente? De unde vine, mai exact? Cine sunt rudele lui? Nu știi dacă se trage dintr-o familie bună, nu-i așa?

– L-am întrebat, dar îmi evită întotdeauna întrebările, răspunse Corinne, apoi zâmbi larg. Chiar cred că îi place rolul de bărbat misterios.

– Totuși, nu ești curioasă?

– Nu în mod deosebit, dar tu cu siguranță pari să fii, zise Corinne. De ce nu l-ai întrebat de unde vine?

– Ba l-am întrebat.

– Și?

– Și la fel, evită să îmi răspundă. A spus că nu era un lucru important și că nu are nici o legătură cu negocierile noastre. Și avea dreptate.

– Ei bine, dacă investește alături de tine, vei afla răspunsurile atunci când va părăsi Bostonul. Va fi nevoit să îți dea o adresă dacă are de gând să își primească profiturile.

– Ei bine, atunci ar trebui să mă aștept să aflu în orice clipă.

– De ce?

– A investit în firma noastră săptămâna trecută, răspunse Samuel, amuzat de expresia surprinsă a fiicei sale. Nu ți-a pomenit despre asta?

– Nu, nu a făcut-o. Nu a suflat o vorbă despre asta, zise Corinne, foarte iritată dintr-odată. De ce nu mi-ai spus mai demult?

– Nu te-am prea văzut în ultima vreme, draga mea. Fie eu lucrez, fie tu ești de negăsit.

– Așadar, este partener? zise Corinne, mai degrabă pentru sine decât către tatăl ei.

Nu putea să înțeleagă de ce Jared nu îi spusese nimic despre asta.

– Este partener – și încă cum! replică Samuel cu un mic chicot. A investit mult mai mult decât am anticipat noi, aproape o jumătate de milion.

Corinne lăsă să îi scape un fluierat ușor.

– Nu aveați nevoie de atât de mult pentru a vă extinde, nu-i așa?

– Nu, dar domnul Burk a insistat. A fost singurul târg la care s-a învoit.

– Iar lucrul acesta i-a oferit mai multe acțiuni decât aveați voi de gând să îi dați, nu-i așa?

– Da. Acum, deține la fel de multe acțiuni ca mine și vărul Elliot. Dacă ar dori să o facă, ar putea să ne contracareze voturile. Ceea ce ar face ca votul tău să fie cel decisiv.

– Dar tu ești cel care îmi controlează votul.

– Da, așa este, admise Samuel zâmbind.

Lui Corinne i se opri respirația la vederea expresiei viclene din ochii tatălui ei.

– Nu i-ai spus asta, nu-i așa?

Samuel clătină încetișor din cap, savurându-și istețimea în materie de afaceri.

– Va afla la prima reuniune a consiliului – dacă se va afla aici ca să participe.

– Atunci, l-ai înșelat!

– Deloc. Doar am ascuns cu înțelepciune câteva date. Credeai că nu știam că îți făcea curte? Dacă nu ți-ar fi acordat atât de multă atenție, nu aș fi simțit nevoia de a-i ascunde acele lucruri. La cum stau lucrurile, trebuie să iau în calcul toate posibilitățile, și una dintre acestea este că ar putea avea speranțe să preia controlul firmei. Dacă nu, atunci de ce o investiție atât de mare?

– Este ridicol, răspunse Corinne. Ce știe el despre șantiere navale?

– Trebuie să îți aduc aminte că nu știm nimic despre el, Cori? Dacă nu ar fi fost atât de secretos, atunci poate că nici eu nu aș fi fost. Dar, oricum, dacă intenția lui a fost să controleze firma manipulându-te pe tine, atunci îl așteaptă o mare surpriză – și este doar ceea ce merită. Iar dacă nu avea nicidecum asemenea planuri, atunci oricum nu va conta.

– Jared nu este atât de diabolic cum insinuezi tu, zise ea cu mânie.

– Nu, probabil că nu este. Dar nu strică să fim precauți. Iar timpul ne va spune.

– Da, timpul va dovedi că imaginația ta a luat-o razna, ripostă ea.

– Îi iei cam mult apărarea, observă Samuel. Nu cumva te-ai păcălit singură în legătură cu sentimentele tale față de el, Cori? Este un bărbat foarte atrăgător, genul de care femeile se îndrăgostesc cu ușurință.

– Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? îl acuză Corinne, ochii întunecându-i-se dintr-odată și devenind de culoarea celui mai închis smarald. Pur și simplu, este genul de bărbat cu care tu ai fi de acord!

– Ei bine, mă îndoiesc că te-ar lăsa să alergi de capul tău așa cum te-am lăsat eu, chicoti Samuel.

– Poți să îți scoți gândurile de petitorie din cap chiar în clipa aceasta! se răsti Corinne. Mă voi căsători cu Russell!

– Nu atâta vreme cât am eu un cuvânt de spus! ridică Samuel glasul pe măsură.

Corinne îl privi pieziș. Tatăl ei nu avea să cedeze niciodată, acum putea să vadă asta. Avea să fie nevoită pur și simplu să găsească pe altcineva. Dar nu pe Jared Burk, cu siguranță nu pe el. O, era destul de fermecător, de chipeș și destul de bogat, și, atunci când o săruta, așa cum o făcuse de multe ori, simțea un fior prin tot trupul. Fără nici un fel de efort, el sorbea toată puterea voinței din ea – și chiar și doar din acest motiv nu era potrivit să îi fie soț.

– Foarte bine, tată, zise cu răceală Corinne. Când Russell se va întoarce, îi voi spune că nu ne mai putem vedea.

– Bun. Atunci, îl vei lua în considerație pe Burk? o întrebă el, incapabil să își ascundă lucirea de speranță din ochi.

– Cum poți măcar să întrebi una ca asta după ce, practic, l-ai acuzat că încearcă să preia controlul șantierului nostru naval?

– Nu am spus deloc așa ceva. Am zis doar că este o posibilitate – una foarte puțin probabilă.

Ea se uită la el încruntată.

– Totuși, l-ai lăsa să se însoare cu mine, nu-i așa?

– Cred că ar fi un soț bun, da, spuse triumfător Samuel.

– Ei bine, eu nu. Și, oricum, va pleca, zise ea, ucigând speranța tatălui ei.

– Unde este? Nu spuneai că va fi aici în curând?

Corinne se uită la ceasul de pe șemineu și se încruntă.

– Întârzie.

Samuel chicoti.

– Măi să fie, asta este o schimbare. Măcar o dată, cineva te-a făcut să aștepți.

– Ei bine, va fi ultima oară! răspunse ea bătoasă și începu să se plimbe înainte și înapoi. Nu îl voi mai revedea după seara aceasta.

– Doar pentru că a întârziat?

– Nu, ci pentru că nu aș putea să îmi caut viitorul soț dacă Jared Burk îmi monopolizează timpul.

– Ești foarte rece, fiica mea, zise dezaprobator Samuel. Îmi este milă de bărbatul care se va căsători în cele din urmă cu tine.

Capitolul 9

Jared întârzie treizeci de minute, lucru care strică starea de spirit a lui Corinne și mai mult decât o făcuse conversația cu tatăl ei. Îl întâmpină cu răceală și vorbi foarte puțin cu el întreaga seară, exceptând momentul când confirmă cu el promisiunea de a o lua de acasă din nou după miezul nopții. Jared nu o întrebă care era motivul tăcerii ei, presupunând că era bosumflată din cauza întârzierii lui. Corinne îl lăsă să creadă asta. Avea să îi explice mai târziu, înainte să o aducă acasă de la club.

Corinne nu era cu adevărat supărată pe Jared, ci mai degrabă pe tatăl ei, din cauza încăpățânării nejustificate a acestuia. Tot timpul acela pierdut cu Russell. Și acum, avea să își piardă timpul căutând un alt bărbat care să se potrivească nevoilor ei. Dar era și mai de neconceput să aștepte încă doi ani până să își primească banii.

Problema aceea nu era de ajuns, mai era și treaba cu Jared. Nu era nerăbdătoare să îi spună că nu avea să îl mai revadă și să îi explice motivul. Îi displăcea profund să fie nevoită să rupă o relație, să îndure privirile suferinde și rugămințile, așa cum se întâmplase cu William și cu Charles. Nu avea o inimă atât de rece încât astfel de scene să nu o afecteze, dar era prea hotărâtă pentru a le lăsa să o facă să șovăie.

În ceea ce îl privea pe Jared, nu simțea o prea mare vină, pentru că nu ea inițiase relația dintre ei, așa cum făcuse cu ceilalți. El fusese cel care insistase ca ea să îl vadă iar și iar. Desigur, ea îl folosise ca însoțitor, dar el o folosise ca pe o distracție pe perioada ședерii sale în Boston. Așa că nu avea nici un drept să se supere atunci când avea să discute mai târziu cu el.

Corinne căpătă o ranchiună și mai mare împotriva lui Jared după ce ajunseră la club în noaptea aceea. De fiecare dată când

o aducea aici, el insista ca ea să joace la masa lui, ca să o poată supraveghea. Și, de fiecare dată când juca și el, ea pierdea în favoarea lui. Era exasperant.

Noaptea aceea nu fu cu nimic diferită. Se aflau la club de trei ore. Nu era aglomerat, pentru că era o noapte din timpul săptămânii, și mulți dintre jucători merseseră acasă de mult. Doar trei mese mai erau ocupate. Corinne era pe cale să renunțe. Din nou, Jared îi câștigase toți banii.

– Aceasta va fi ultima mea mână, anunță Corinne.

– Cred că și a mea, zise bărbatul că păr nisipiu aflat în stânga lui Corinne.

– Atunci, am putea la fel de bine să renunțăm cu toții, răspunse singurul jucător care mai rămăsese și care ședea lângă Jared.

Jared încuviință din cap, și Corinne împărți cărțile. Avea destule jetoane cât să termine mâna aceasta, atâta vreme cât nu urmau să existe plusări. Se rugă ca măcar de această dată să primească mâna aceea care să îi ofere o victorie sigură. Avea să fie ultima oară când venise aici cu Jared, ultima șansă pe care o avea de a-l învinge... doar o dată, nu cerea decât o singură dată.

Își răsfiră cărțile alene și își ținu răsuflarea când dama, valetul, un nouă și un opt de treflă apărură pe rând ca să o chinuiască. Trase ușor ultima carte, dar inima i se prăbuși când văzu treiul de caro. Cu toate acestea, mai rămânea o carte de tras și, deși nu avea mari speranțe să facă o chintă roială, care ar fi fost cea mai bună mână, era totuși posibilă o chintă obișnuită, o mână pe care nu puteai să o nesocotești.

Jared deschise pariul, și Corinne și un alt jucător plătiră. Celălalt jucător luă trei cărți; Jared ceru două, făcând-o să creadă că el încerca să obțină trei de-un fel. Ea își luă singura carte și aproape că se temu să se uite la ea. Jared parie din nou, suma minimă pentru masa lor – cincizeci de dolari –, iar Corinne ridică cartea trasă de pe masă și o ținu în mână. Nici măcar nu clipi în timp ce fixă cu privirea pe zecele de treflă. O chintă în care cea mai mare carte era regina, la doar două cărți sub o chintă roială, cea mai bună mână posibilă! Nu îi venea să creadă. Era cea mai bună mână pe care o avusese vreodată, și cu toate astea nu avea nici un ban pentru a paria! Nu avea nici măcar destul pentru a plăti, din moment ce Jared pariase limita. Se întrebă furioasă dacă nu cumva el o făcuse dinadins, știind că ea nu putea să plătească.

– De tine depinde, Corinne, spuse Jared.

Îi adresă o privire glacială și apoi li se adresă celorlalți jucători, cu cel mai seducător zâmbet.

– Vă deranjează dacă părăsesc masa pentru o clipă înainte de a încheia mâna aceasta? Știu că, de obicei, nu este permis, dar aceea este ultima mână, și mi-ar plăcea să o duc până la capăt.

– Dați-i bătaie, zise bărbatul care se retrăsese.

– Nici pentru mine nu contează, zise celălalt bărbat și își azvârli cărțile pe masă. Oricum mă retrag.

Corinne îl privi pieziș pe Jared, provocându-l să se opună.

– Pe *dumneata* te deranjează?

– Nu cred că este nevoie să îl vezi pe proprietar pentru mai mulți bani, Corinne, când aceasta este ultima mână. De ce nu renunți și tu, și putem să încheiem?

– Aș prefera să merg până la capăt, zise ea înțepată. Sau te temi că e posibil ca, în sfârșit, să te învinge?

El ridică din umeri și se lăsă pe spătarul scaunului său.

– Foarte bine, voi aștepta. Dar să nu stai prea mult.

Ea părăsi masa, dar se întoarse peste doar câteva minute, dezamăgită. Proprietarul refuzase să îi mai ofere credit.

– Ei bine? întrebă Jared, văzând expresia ei tristă.

Îl privi meditativ.

– Vei accepta să joc pe datorie? Știi că sunt solvabilă.

Jared așteptă preț de câteva clipe înainte de a răspunde:

– Dacă așa stau lucrurile, de ce nu creștem limita? Așa cum spui, ești solvabilă, și acum suntem doar noi doi.

Ceilalți doi jucători plecaseră. Erau singuri, și acum ea simți vechiul fior al jocului, fior pe care nu îl mai simțise de când începuse să joace cu Jared. Avea să îl învingă, ba chiar cu o miză mare.

– Cinci mii? sugeră ea.

Observă privirea lui surprinsă și zâmbi larg. Era o sumă mai mare decât își putea permite să plătească fără să apeleze la tatăl ei. Dar nu avea să fie nevoită să facă asta, pentru că avea să câștige mâna aceasta – și chiar în stil mare.

Jared încuviință din cap și scoase din buzunar hârtie și un toc.

– Nu mi-ai acceptat pariul, Corinne.

Ea luă hârtia și scrise o notă promisorie care să acopere pariul lui, precum și creșterea propusă de ea.

– Și cinci mii, zise ea cu încredere, mai sigură ca niciodată de mâna câștigătoare.

Jared bagă din nou mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote din care retrase câteva.

– Iată cele cinci mii ale tale.

Tăcu și numără și alți bani.

– Și încă cinci mii.

Corinne fu încântată. Întinse mâna după hârtie ca să îi egaleze pariul și să crească din nou, dar Jared o opri.

– Nu voi accepta o altă datorie, Corinne.

– De ce nu?

– Pentru că știu la cine va trebui să apelezi ca să onorezi pariul și nu cred că va fi prea mulțumit.

– Tatăl meu nu va ști niciodată, Jared, pentru că nu am de gând să pierd.

– Acesta este un joc de noroc, Corinne, o avertiză el pe un ton calm. O singură mână este imbatabilă, și șansele sunt să nu o ai.

– Te temi că aș putea învinge șansele? îl provocă.

– Ești chiar atât de sigură pe mâna ta?

– Sunt.

– Atunci, mare păcat, pentru că nu îți permiți să plătești, zise el pe neașteptate.

Ea își pierdu cumpătul.

– Atunci, de ce ai crescut suma, dacă nu aveai de gând să mă lași să o acopăr?

El îi ignoră indignarea.

– Tu ești cea care a lăsat pariul deschis pentru o altă creștere, când ai ridicat miza. De asemenea, ai sugerat o limită de cinci mii. Nu am fost de acord cu mai mult, îi aminti el în trecere.

– Mă refeream pe fiecare miză!

– Ei bine, eu nu.

– Ești vrednic de dispreț, Jared Burk, zise ea aprigă. Bine că am hotărât să nu te mai văd vreodată după noaptea aceasta.

– Dar chiar accepți înfrângerea cu grație, nu-i așa? zise el cu ironie.

– Asta nu are nimic de-a face cu hotărârea mea! se răsti ea, expresia fiindu-i furioasă. Aveam de gând să îți spun pe drumul spre casă. Nu am nimic împotriva ta – cel puțin, până acum, nu aveam!

Dar tocmai te-ai dovedit a fi sub nivelul meu. Nu te-aș revedea nici dacă m-ai implora!

O șocă zâmbindu-i.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, tu chiar te aștepți să o fac, nu-i așa? Nu cred că am întâlnit vreodată pe cineva la fel de vanitos ca tine.

Corinne se făcu roșie ca focul, dar își îndreptă spinarea și se ridică de pe scaun cu demnitate.

– Așadar, acum mă insulți. Ei bine, nu sunt obligată să mai ascult.

Dădu să plece, dar Jared întinse mâna peste masă și îi apucă încheietura mâinii.

– Așază-te, Corinne!

– Nu!

– Așază-te! ordonă el cu o voce pe care nu o mai auzise la el.

Ea se conformă, dar mai întâi își smulse brațul din strânsoarea lui. Apoi așteptă, cu ochii ca niște smaralde în flăcări în timp ce îl privea pieziș.

Jared se lăsă pe spate în scaunul lui, bâgă mâna într-un alt buzunar și scoase câteva bucăți de hârtie albă. Le aruncă pe masă către Corinne și îi susținu privirea ucigașă.

– Din moment ce nici unul din noi nu are nici cea mai mică intenție de a-l revedea pe celălalt după noaptea aceasta, poți onora astea acum.

Ea luă biletele și fu înspăimântată să își vadă chitanțele pentru datoriile către club, în valoare de două mii de dolari, sumă ce acum trebuia plătită lui Jared Burk. Ochii i se întoarseră acuzator către el.

– Cum ai obținut astea?

– Le-am cumpărat.

– De ce?

– Asta nu contează. Ceea ce contează este că acum le încasez, inclusiv pe cea pe care ai semnat-o cu numai câteva minute mai devreme. Șapte mii, doamnă.

Spuse „doamnă" cu atât de mult dispreț, încât o făcu să tresară.

– Dacă datoriile mele au fost plătite în întregime aici, de ce nu mi-ar mai fi acordat alt credit în noaptea aceasta?

– Pentru că, atunci când ți-am cumpărat chitanțele, le-am spus că ești un risc prea mare, zise el mieros, ca și cum făcea genul acesta

de lucruri în fiecare zi. Nu a fost greu să îi conving, din moment ce nu ai venit să revendici tu însăți chitanțele.

– Cum îndrăznești?

– Credeam că îți fac o favoare, din moment ce în curând ar fi mers la tatăl tău pentru a fi plătite. Eu le voi deconta de la tine, nu de la tatăl tău.

– Și, mai exact, cum te aștepți să îți plătesc în noaptea aceasta, când știi al naibii de bine că nu mai am bani la mine?

– Dar ai ceva de vânzare.

– Așadar, tatăl meu avea dreptate! icni Corinne. Urmărești să obții controlul șantierului naval. Și când te gândești că eu chiar ți-am luat apărarea!

Jared se încruntă.

– Tatăl tău a spus asta?

– Ba bine că nu. Mi-a zis în seara aceasta că ai putea încerca să mă manipulezi ca să obții controlul firmei, și a avut dreptate.

– Acesta este motivul pentru care ai hotărât să nu ne mai vedem?

– Da, minți ea, folosindu-se de scuza asta în loc să încerce să o explice pe cealaltă.

– Ei bine, tatăl tău s-a înșelat, Corinne. Jared minți și el, pe un ton surprinzător de calm. Și îți faci ție însăți o nedreptate crezând asta.

– Cum adică? întrebă ea cu suspiciune.

– Nu aveam de gând să îți cumpăr votul. Nu asta doresc de la tine.

– Atunci, ce? Nu am nimic de valoare asupra mea.

Ochii lui Jared erau impenetrabili.

– Te ai pe tine – și o oră din timpul tău la etaj.

Corinne nu se putu abține să nu râdă.

– Nu poți fi serios.

Când el nu spuse nimic, ea sări în picioare, clocotind de indignare.

– Nu am fost *niciodată* atât de insultată!

– Nu simți că valorezi șapte mii de dolari? întrebă el calm.

– Nu de valoarea mea este vorba! șuieră ea, ținându-se de masă ca să își împiedice mâinile să tremure. Ești mizerabil să sugerezi o astfel de modalitate de plată!

– Este singura opțiune pe care o ai.

– Îți voi da mâine banii, până la ultima lețcaie! Vei fi nevoit să aștepți doar până atunci.

– Nu am de gând să aștept atât de mult timp.

– Nici eu nu am de gând să fiu de acord cu termenii tăi! se răsti ea sfidătoare. Și nu poți face nimic în legătură cu asta, nu-i așa, domnule Burk?

În ochii lui apăru o lucire malefică, iar asta ar fi trebuit să o avertizeze.

– Dimpotrivă. Voi încasa plata în întregime, fie că ești de acord, fie că nu.

– Nu ai îndrăzni, zise ea cu fermitate.

Ceilalți oameni din încăpere aveau să o apere, dacă urma să fie nevoie.

– Este o provocare?

Corinne se clătină când îi întâlni privirea hotărâtă.

– Nu, nu este.

„Dumnezeule, el chiar *ar încerca* să încaseze datoria", cugetă ea cu teamă. Desigur, cineva l-ar opri, dar asta ar provoca o asemenea scenă, încât nu putea spera ca totul să rămână secret. Zvonurile despre ea s-ar fi răspândit ca vântul prin tot orașul.

– De ce eziți, Corinne? În realitate, vei primi șapte mii de dolari pentru o singură oră din timpul tău. Nu îmi imaginez că multe femei ar putea obține un asemenea preț. Buzele lui se arcuiră imperceptibil. Sau ai ceva împotrivă să fii plătită pentru ceea ce, de obicei, oferi în mod gratuit?

Ei i se tăie răsuflarea. Oare el chiar gândea atât de rău despre ea? Ei bine, nu o interesa nici cât negru sub unghie opinia lui. Nu avea de gând să cedeze în fața cerințelor lui. Dar avea nevoie cu adevărat să iasă din situația aceasta, fără să facă vreo scenă.

– Nu meriți osteneala, zise ea cu o bosumflare amăgitoare. Nici nu mi-ai oferit o șansă prea mare. Își coborî privirea către suma de bani aflată în mijlocul mesei și apoi la cărțile din fața ei de pe masă și zâmbi ispititor. Acum, dacă ai face ca datoria mea să fie de douăsprezece mii și mi-ai permite să plusez, atunci poate aș fi de acord cu termenii tăi.

– Poate?

Zâmbetul ei se lărgi, pentru că știa că nu putea să piardă.

– Voi fi de acord.

El se aplecă în față.

– Pentru a nu exista nici un fel de neînțelegeri de data aceasta, permite-mi să fiu foarte clar. Dacă voi câștiga mâna aceasta, vei merge cu mine la etaj preț de o oră. Și nu vorbesc despre o oră de conversație, Corinne, ci despre o oră în pat. Este clar?

Ea își îndreptă spinarea.

– Nu trebuie să fii atât de vulgar, domnule Burk. Am înțeles la ce te gândeai.

– Atunci, ești de acord?

– Da, dar tu?

El aprobă din cap, iar ea zâmbi triumfător. Ea își întoarse cărțile cu un gest bombastic și așteptă nerăbdătoare expresia lui de înfrângere. Dar aceasta nu își făcu apariția. În schimb, el îi zâmbi larg și clătină din cap.

– Nu este de ajuns, Corinne.

Ea se holbă, nevenindu-i să creadă, la cărțile pe care el le întoarse. O chintă de culoare, de romb, învingând-o cu o singură carte. Era imposibil.

Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, îi sclipiră ucigător.

– Ai trișat!

– Cum ai putea să dovedești? întrebă el în timp ce introduse în buzunar banii și biletele.

– Ai trișat, nu-i așa? Când am părăsit masa, ți-ai schimbat cărțile! îl acuză ea cu furie.

– Repet: cum ai putea să o dovedești, Corinne?

– Nu trebuie să o dovedesc – *o știu!*

– Asta contează prea puțin. Cărțile spun că eu am câștigat, și acum vei plăti.

– Nici să nu te gândești!

Corinne își înhăță geanta și alergă afară din încăpere.

Holul întunecat din afara camerei de joc era gol. Scara care ducea sus, la etaj, era în mod convenabil chiar lângă ușa de la intrare, astfel încât cei care nu jucau să se poată strecura sus fără să fie zăriți. Corinne nu fusese niciodată atât de conștientă de acea scară cum era acum. Se cutremură când trecu pe lângă trepte, auzind râsul strident al unei femei venind de undeva de sus.

Ar fi trebuit să se ascundă acolo sus și să îl lase pe Jared să o caute în zadar afară, pe stradă? Acela era locul în care el ar presupune că mersese. Dar nu se putea hotărî să urce treptele acelea. Dacă

putea să îl convingă pe vizitiul lui Jared să o ducă acasă, atunci l-ar lăsa la club. Varianta aceasta era mai bună.

Corinne deschise ușa de la intrare, doar ca să îi fie trântită în față, apăsată de mâna mare a lui Jared. Brațul lui se întindea peste umărul ei, așa că se întoarse cu fața către el.

– Voi striga, Jared. Chiar o voi face! Nu mă poți împiedica să plec de aici!

– Ba da, pot, zise el cu răceală, până când îți vei fi plătit datoria.

– Nu aș merge cu tine sus nici dacă viața mea ar depinde de asta. Vreau să te dai la o parte!

Încercă să îl împingă de lângă ușă, dar nu reuși să îl urnească. El o lăsă să încerce doar o clipă înainte să o ia pe sus și să înceapă să urce treptele.

– Nu! țipă Corinne. Nu, nu voi face asta!

– Nu mai ai de ales, zise el când ajunseră în capătul scării. Acum, ce încăpere preferi, draga mea? Una pe care ai mai ocupat-o înainte? Sau asta te-ar face să te simți stânjenită?

Stomacul lui Corinne se strânse de teamă. Coridorul lung ce se întindea în fața ei era foarte întunecat, tapetat în albastru regal închis și cu o singură lampă aflată în capătul opus împrăștiind cea mai firavă rază de lumină.

– Nu am mai fost niciodată aici sus, șopti Corinne, auzind groaza din propriul ei glas. Trebuie să mă crezi, Jared.

El râse cu cruzime și înaintă pe coridor către prima ușă deschisă.

– Dar nu te aștepți să te cred, nu-i așa?

– Ce am făcut de crezi asta? întrebă ea.

El intră într-o încăpere decorată în întregime în verde, de la covor până la mobilă și la cearceafurile de pe patul mare. Totul era verde.

Jared închise ușa, dar nu o lăsă încă jos. Ochii lui lucirăîn lumina slabă în timp ce o privea de sus.

– Camera noastră se asortează cu ochii tăi, spuse în batjocură.

– M-ai tachinat timp de peste două luni, continuă el. Trebuia să plătești într-o bună zi. De obicei, nu aștept atât de mult.

– Nu te-am tachinat deloc!

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

– Negi că ai flirtat în mod scandalos cu mine? Negi faptul că ai răspuns de bunăvoie sărutărilor mele?

– Poate că flirtez un pic, dar asta nu înseamnă nimic, zise ea în apărarea sa. Credeam că ai înțeles lucrul acesta. Și nu ți-am cerut să mă săruți, nu-i așa?

– Dar nu ai încercat să mă împiedici nu-i așa? Un bărbat adevărat nu se va mulțumi doar cu sărutări, doamnă, zise cu dispreț Jared.

– Cei mai mulți, da!

– Nu și acest bărbat, îi zise el cu răceală. Nu când m-ai făcut să aștept mai multe.

O lăsă jos și se întoarse să încuie ușa. În timp ce el se afla cu spatele la ea, ea își deschise iute săculețul și scoase cuțitașul pe care el i-l returnase cu mult timp în urmă. Avea să fie prima oară când îl folosea în afară de dățile când se antrenase. Se rugă doar să își poată aminti tot ceea ce Johnny Bixler o învățase când era o copilă de doar zece ani.

Jared se întoarse rapid când o auzi scoțând cuțitul din teacă. Râse din toată inima la tabloul pe care ea i-l oferea. Era îmbrăcată în catifea aurie cu nasturi de perle și margini de dantelă. Părul ei auriu-închis îi era aranjat în vârful capului cu panglici de catifea aurie, câteva bucle scăpându-i pe la tâmple. Ținea un săculeț într-o mână și cuțitul în cealaltă.

– Ce anume ai de gând să faci cu jucăria aceea frumoasă? întrebă el chicotind.

– Îl voi folosi dacă voi fi nevoită să o fac. Dacă te apropii de mine, o voi face.

– Nu ți-a spus nimeni că te poți răni jucându-te cu cuțite?

– Se întâmplă să știu cum să îl folosesc pe acesta. Dacă trebuie să fie cineva rănit, acela vei fi tu, zise cu mai multă încredere decât simțea. Acum descuie ușa.

El îi ignoră cererea și se postă în fața ușii, cu picioarele depărtate înfipte în podea.

– Mă întrebam de ce porți o armă în săculeț. Simți adesea nevoia de a te apăra? Sau doar în fața mea refuzi să cedezi?

Ea îl privi pieziș.

– Așadar, te-ai uitat în săculețul meu înainte să mi-l returnezi? Un gentleman nu ar fi făcut asta.

– Ei bine, amândoi știm că nu sunt un gentleman, nu-i așa? răspunse el și începu să își scoată haina.

– Ce faci? îl întrebă ea.

– Mă pregătesc să duc la îndeplinire târgul nostru, răspunse el voios. La urma urmei, ai pariat doar o oră din timpul tău, și timpul acesta se scurge degeaba.

– Naiba să te ia, nu ai auzit nimic din ce am spus? Nu mă vei atinge. Mai degrabă aș face dragoste cu diavolul decât cu tine!

– Eu și diavolul ne avem bine, zise calm Jared. Sunt sigur că nu s-ar supăra.

– Te urăsc, Jared Burk!

– Asta nu are nici o importanță. Acum, fii fată bună și încetează să te mai porți ca și cum nu ai mai fi făcut asta niciodată. Dacă vei coopera, îți va face la fel de multă plăcere ca și mie.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, Jared își aruncă haina spre ea, luând-o prin surprindere. Îi prinse încheietura mâinii înainte ca ea să apuce să prindă haina. O trase cu putere, lipind-o de pieptul său tare, răsucindu-i brațul la spate și apăsând până când amândoi auziră cuțitul căzând la podea. O privi fix în ochii înspăimântați preț de câteva momente înainte să își coboare gura peste a ei în mod sălbatic.

Corinne nu mai fusese niciodată îmbrățișată atât de strâns. Trupul îi era ca turnat pe al lui. Chiar și cu durerea din umăr, întrucât el nu îi eliberase brațul, trupul ei fu zdruncinat de acea senzație, desfătându-se cu ea.

Jared îi eliberă brațul și se dădu înapoi.

– Mă dorești la fel de mult cum te doresc eu. De ce te prefaci că nu este așa?

Vorbele lui fură ca o palmă peste față, și Corinne se făcu stacojie. El avea dreptate. Ea nici măcar nu se chinuise să se împotrivească sărutului lui, ci îi răspunsese din toată inima. Ce era în neregulă cu ea?

Își frământă mâinile. Dumnezeule, trebuia să îl facă să o creadă!

– Nu pot, Jared. Nu sunt cum se pare că tu crezi că aș fi. Nu am mai fost niciodată cu un bărbat... jur că nu am mai fost! Poate că fac unele lucruri nebunești, dar acesta nu este unul dintre ele.

– Minți, Corinne. Nu ești mai virgină decât sunt eu.

– Nu îți pasă dacă spun adevărul? strigă ea. Ești atât de hotărât să mă ai, încât refuzi să mă asculți? Dumnezeule, ești partenerul tatălui meu... partenerul *meu*. Crezi că mai putem lucra împreună după asta?

– Asta nu are nimic de-a face cu afacerea. Îți plătești datoria, Corinne. Atâta tot.

– La naiba cu sufletul tău înnegrit! îl atacă ea ca o furtună. Nu îți sunt datoare cu nimic!

Își uitase teama.

– Despre asta este vorba, nu-i așa, Corinne? Rânji diabolic. Ești supărată doar pentru că tu crezi că te-am înșelat.

– Dar ai făcut-o! Însă, fără nici o legătură cu asta, nu am de gând să mă dăruiesc nici unui bărbat înainte să mă căsătoresc.

– Atunci nu ar fi trebuit să fii de acord când eram la parter, răspunse el, întinzând mâinile către nasturii rochiei ei.

Furioasă, Corinne îi lovi mâna, îndepărtându-i-o și se aplecă pentru a-și recupera cuțitul, dar Jared îl lovi cu piciorul departe de ea. O ridică și o aruncă pe pat, fără prea multă blândețe.

Corinne începu să strige, dar Jared se aruncă peste ea și îi acoperi gura cu mâna.

– Nu mă face să fiu furios, zise el pe un ton ucigător. Pot fi foarte nemilos când sunt furios.

Își folosi mâna liberă ca să îi sfâșie rochia.

– Nu îți va folosi la nimic să strigi, pentru că nimănui aflat aici nu îi va păsa nici cât negru sub unghie. Părerea celor din acest loc este că, dacă o lady vine aici, nu este o lady. Iar eu sunt de aceeași părere. Așadar, nu îmi mai pune răbdarea la încercare. Este clar?

Când Jared îi descoperi dâmburile ferme ale sânilor, o parte din răceală îi părăsi glasul.

– Ești cu adevărat frumoasă, murmură el. Nu am văzut niciodată o piele atât de fină și de albă.

Își lăsă capul spre sânii ei și sărută fiecare vârf pe rând. Stărui acolo timp îndelungat înainte să ridice privirea spre ochii ei mari, plini de lacrimi.

– Nu îți voi face rău, Corinne, atâta vreme cât nu mi te vei împotrivi, zise el aproape cu tandrețe. Îți promit asta.

Își luă mâna de pe gura ei și se aplecă să o sărute. O sărută adânc, devastându-i gura cu limba, dar ea nu îi răspunse. Ridică indiferent din umeri.

– Dacă dorești să fii încăpățânată, este treaba ta, Corinne. Asta nu mă va opri.

Corinne nu voia să răspundă. Îi era atât de rușine, încât nu își dorea decât să moară. Nu îl putea opri. Dacă ar fi încercat,

el ar fi rănit-o, așa spusese chiar el. Iar el avea să o violeze oricum, așa că de ce să sufere mai mult decât era necesar?

Se rugă ca el să termine rapid. Când el o ridică pentru a-i scoate și restul de haine, ea nu se împotrivi. Când el îi vorbi cu tandrețe, ea nu auzi. Când mâinile lui puternice o mângâiară cu delicatețe, ea nu simți decât rușine.

Lacrimi îi căzură în tăcere în colțurile ochilor strâns închiși. Când o durere ascuțită, sfâșietoare o făcu să tresară, își mușcă buzele ca să se împiedice să strige. El îi promisese că nu urma să o rănească, dar ea știa că nu avea să fie așa. Florence nu o lăsase să crească fiind total necunoscătoare. Acum, Jared Burk îi răpise inocența, inocența pe care ea întotdeauna se așteptase să i-o dăruiască soțului ei. I-o luase cu forța, cu o putere animalică. Corinne nu cunoscuse niciodată o ură atât de mare ca aceea pe care o simțea acum pentru Jared.

Trupul epuizat al lui Jared deveni foarte greu, iar Corinne bănui că totul se terminase.

– Ai fost plătit în întregime, domnule Burk, zise ea cu un glas inexpresiv. Dacă ai fi amabil să te dai la o parte de pe persoana mea, aș dori să plec.

– Cu siguranță, ești o cățea rece, mormăi el, apoi părăsi patul ca să se îmbrace.

– Mi s-a mai spus deja asta în seara aceasta. Nu am nevoie să mi-o spui din nou.

– Ce îți trebuie este cineva care să te încălzească. Îmi este milă de bărbatul cu care te vei căsători dacă va trebui să suporte o astfel de prestație în pat.

– *El* nu va trebui, răspunse încordată Corinne și se ridică în șezut pe marginea patului, balansându-se puțin. Dacă rămân însărcinată?

El ridică din umeri.

– Șansele sunt să nu rămâi, din moment ce chestia aceasta nu se va mai întâmpla vreodată. Dar este riscul tău, nu al meu. Vine laolaltă cu a fi femeie.

Jared termină cu îmbrăcatul și ocoli nonșalant patul pentru a ridica rochia ei sfâșiată. Corinne auzi când lui i se tăie respirația și se întoarse să îl privească. Îl văzu cum privea către mijlocul patului, la pata de sânge ce părea neagră pe cearceafurile verzi.

– Ce s-a întâmplat, domnule Burk? întrebă ea cu amărăciune. Pari surprins. Nu știai că virginele sângerează?

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei și erau de un cenușiu aprins, fără urmă de albastru. O țintui cu privirea o lungă perioadă.

În cele din urmă, țâșni către ușă, cu hainele ei strânse puternic în mâinile lui. Se întoarse și o privi pieziș din partea cealaltă a încăperii.

– Stai aici până când mă voi întoarce, îi ordonă el cu asprime. Mă auzi?

– Unde pleci?

– Rămâi aici, Corinne, răspunse el. Mă voi întoarce înainte de ora prânzului.

– Prânz! icni ea. Acum, este aproape de răsărit. Știi că trebuie să fiu acasă înainte de răsărit, altfel mi se va sesiza lipsa!

– Voi avea eu grijă de asta.

– Cum?

Dar el era dus. Și îi luase hainele cu el. Ce lucruri îngrozitoare mai punea la cale?

Capitolul 10

Cu două pături înfășurate în jurul picioarelor și o manta grea pe umeri, Jared aștepta nerăbdător în trăsura sa aflată în fața vilei de cărămidă de pe Beacon Street. Abia răsărise soarele, și răcoarea nopții de toamnă îi invada încă oasele. Trebuia să mai treacă ore bune până când soarele avea să alunge frigul infernal.

Avea să treacă încă și mai multă vreme până când să fie potrivit ca el să îi facă o vizită lui Samuel Barrows. Bătrânul era probabil încă adormit în patul lui cald, neștiind unde se afla fiica sa. Jared avea să îi spună destule lucruri care să iște mânia acestuia fără să înrăutățească lucrurile trezindu-l din somn.

La naiba! Nimic nu mersese cum trebuia încă din ziua trecută. Și crezuse că pusese totul la cale perfect. Cu datoriile lui Corinne către club în posesia lui și relația plăcută dintre ei, nu îi rămânea decât să o atragă de partea lui. La urma urmei, Corinne nu era în termeni buni cu tatăl ei în clipa de față, nu de când acesta se opusese

căsătoriei ei cu Drayton. Ea și-ar folosi acțiunile deținute la șantierul naval pentru a vota alături de el, chiar și numai pentru a-i face în ciudă tatălui ei. Sau cel puțin așa presupusese Jared.

Dar ea îi spulberase planurile informându-l cu nonșalanță că nu avea să îl mai vadă vreodată. Și asta după ce el pierduse două luni dansând și gudurându-se pe lângă ea! Și, ca și cum eșecul lui în ceea ce o privea nu era de ajuns, Samuel Barrows bănuia care erau planurile lui în legătură cu șantierul naval.

Acum, Jared se simțea vinovat – vinovat și furios. Cățeaua meritase ceea ce primise. Nu ar fi trebuit să se prefacă a fi o femeie cu experiență. O virgină... o afurisită de virgină! Ea încercase să îi spună, dar el refuzase să o creadă, ceea ce înrăutățea și mai tare lucrurile.

Jared nu mai putea să aștepte. Dacă era nevoit să îl scoată pe Barrows din pat, atunci, păcat, dar avea să o facă. Însă doar câteva minute în plus în fața acestor reproșuri și avea să spună la naiba cu toate. Mai exista un plan de acțiune – cel din urmă –, dar cu siguranță acesta nu îi surâdea. Fie asta, fie renunța și pleca acasă. În momentul de față, era aproape gata să plece.

Brock deschise ușa la ciocănitul lui Jared, după o așteptare scurtă. Jared se obișnuise cu majordomul acesta cu fața acră, dar nu îl mai văzuse niciodată chiar atât de iritat.

– Serios, domnule.

Brock era indignat.

– Aveți habar ce oră este?

– Bineînțeles, răspunse nerăbdător Jared. Nu m-aș afla aici dacă nu ar fi o chestiune urgentă.

– Dar domnișoara Corinne nu se scoală niciodată atât de devreme, răspunse Brock, aruncând o privire fugară în spate, către scară. Iar camerista dumneaei nu lasă pe nimeni să o deranjeze.

Jared se întrebă dacă nu cumva majordomul presupunea că fata abia se întorsese acasă. Ea spusese că servitorii ei erau la curent cu escapadele ei. Nu puteai ascunde nimic de servitori.

– Nu doresc să o deranjez pe domnișoara Barrows, zise Jared oarecum amuzat. Pe tatăl ei doresc să îl văd.

– Ei bine, domnule, asta este altceva. Foarte nepotrivit la ora aceasta, dar se întâmplă ca domnul Barrows să fie treaz și să se îmbrace în momentul de față. Dacă doriți să așteptați în birou, îl voi informa de prezența dumneavoastră.

Zece minute mai târziu, cu o bine-venită ceașcă de cafea în mâini, Jared se ridică pentru a-l întâmpina pe Samuel Barrows, care intra în biroul său.

– Înțeleg că există o anume urgență, spuse Samuel ocupându-și locul din spatele marelui pupitru. Nu îmi pot imagina ce ar putea fi, doar dacă nu cumva v-ați decis să vă încheiați șederea aici, în Boston. Ați venit să ne încheiem afacerea înainte să plecați, domnule Burk?

– Asta nu are nimic de-a face cu afacerea, răspunse Jared, întrebându-se cum ar trebui să înceapă.

– Atunci, ce este, cu exactitate, atât de important?

– Am venit în legătură cu fiica dumneavoastră. Jared trecu la subiect. Să vă obțin aprobarea inevitabilei noastre căsătorii.

Samuel îl privi fix pe Jared, nevenindu-i să creadă, înainte să zbiere:

– Sfinte Dumnezeule, tinere! Nu știu cum faceți lucrurile acolo de unde vii, dar aici, de obicei, discutăm aceste probleme la o oră civilizată.

– Veți înțelege în scurt timp de ce nu puteam aștepta, domnule Barrows. Dar, mai întâi, doresc să știu dacă ne veți da binecuvântarea.

– Te rog, domnule Burk. Nu așa iute.

Samuel ridică mâna pentru a încetini lucrurile.

– Aveam impresia că fiica mea nu este tocmai atrasă de dumneata. Fără supărare, dar poate că nu ești conștient de faptul că preferă bărbați pe care îi poate domina. M-am înșelat în ceea ce te privește? Fiica mea te găsește ușor de... ă... se înțelege cu dumneata?

– Nu.

– Ei bine, de ce ar fi de acord să vă căsătoriți, atunci?

– Nu am întrebat-o încă.

Samuel nu se putu abține să nu râdă.

– Dar credeți că va accepta când o veți face?

– O va face, cu argumentele potrivite. Și pot fi foarte convingător.

– Sunt sigur că puteți fi, dar Corinne nu este ușor de convins. Știe ce dorește de la viață și are dorința încăpățânată de a merge până la capăt. Iar dumneata nu ești tocmai ceea ce caută ea.

– Poate că nu. Jared ridică din umeri. Dar sunt bărbatul pe care îl va lua de soț.

– Îmi dai senzația că mă anunți, nu că mă întrebi, observă Samuel cu o sprânceană ridicată.

– Așa este. Aș prefera să am consimțământul dumneavoastră, dar nu va avea o importanță atât de mare.

Samuel chicoti, ochii săi căprui fiind aprinși de plăcere.

– Îmi place un bărbat hotărât, domnule Burk. Probabil îmi iubești fiica foarte mult.

Jared se încruntă. Sperase să evite acest aspect.

– Ca să fiu cinstit, domnule Barrows, dragostea nu are legătură cu asta. Fiica dumneavoastră este extrem de frumoasă, după cum știți, și atrăgătoare ca femeie, dar va fi o soție dificilă. Nu este nevoie să vă spun ce gândire radicală are, pentru că sunt sigur că deja știți. Își consideră căsătoria ca fiind biletul ei către libertate. Nu se gândește absolut deloc la responsabilitățile implicate. Dar, cu îndrumare, va învăța.

Instinctele paterne ale lui Samuel se trezire la viață. Se ridică țeapăn, își așeză palmele pe pupitru și se aplecă înainte cu o lucire furioasă în ochii săi căprui.

– Permite-mi să lămuresc asta, domnule Burk. Nu o iubești pe fiica mea și, în opinia dumitale, nu va fi o soție bună. Atunci, de ce naiba îmi spui că te vei căsători cu ea?

Jared nu ezită.

– Este o chestiune de onoare, domnule.

– Onoare? Despre ce naiba vorbești, mai exact? izbucni Samuel, complet zăpăcit.

– Înainte de a răspunde, permiteți-mi să vă întreb asta: sunteți la curent cu înclinația fiicei dumneavoastră către jocurile de noroc? Știți că părăsește casa târziu, aproape în fiecare noapte, pentru a frecventa un stabiliment dezgustător aflat dincolo de râul Charles?

– Știu tot ce face fiica mea, inclusiv faptul că i-ai fost însoțitor în aceste aventuri nocturne târzii încă de când acel Drayton a părăsit orașul.

– Dacă știați, de ce nu i-ați pus capăt? întrebă Jared.

– Singurul mod în care aș fi putut face asta ar fi fost să o încui în camera ei. Fata este încăpățânată și va face ceea ce dorește *ea*, nu ce îi spun eu să facă. Am simțit că, în curând, își va pierde interesul. Încă sunt de această părere.

– Dar între timp nu vă deranjează că este văzută în locul acela.

– Bineînțeles că mă deranjează. Dar nu o pot împiedica să meargă acolo.

– Chiar ar fi trebuit, domnule Barrows, zise Jared. Locul acela nu este doar o casă de jocuri de noroc. Orice client care merge acolo știe la ce folosește al doilea etaj al casei. Dumneavoastră știți?

– Da. Samuel își feri privirea, stânjenit. Da, da, știu. Dar Corinne este o fată bună. Nu îmi fac griji în privința asta.

– Poate că *dumneavoastră* știați cât de inocentă era, remarcă sardonic Jared. Dar eu nu. În opinia mea, nici o femeie decentă nu ar merge într-un asemenea loc.

– Ascultă aici!

– Lăsați-mă să termin. Acesta nu este singurul motiv pentru care am... presupus anumite lucruri despre ea. În cazul în care nu știați, fiica dumneavoastră este scandalos de provocatoare. Dă impresia că este versată în toate chestiunile lumești. Înțelegeți ce spun, domnule Barrows? Din cauza purtării ei cochete și a notorietății casei de jocuri de noroc pe care o frecventează, nu am crezut că este inocentă, nici chiar atunci când mi-a jurat că este.

Chipul lui Samuel se făcu de un roșu aprins.

– Ce i-ai făcut fiicei mele?

Jared își simți fiecare mușchi din trup prinzând viață. Se pusese într-o poziție periculoasă. Dar avea să spună adevărul.

– Am câștigat-o pe Corinne la o mână de pocher, într-un joc în care am fost implicați doar noi doi. Termenii au fost stabiliți dinainte. Era hotărâtă să încheie mâna, dar nu avea banii necesari. Așa că s-a pus pe ea însăși ca gaj.

– Nu cred asta! izbucni Samuel.

– Era convinsă că va câștiga, domnule Barrows. Altfel, sunt sigur că nu ar fi acceptat termenii. Dar i-a acceptat – și a pierdut. Și apoi, a refuzat să își onoreze pariul. Dar mă tem că nu m-am simțit destul de galant încât să îi accept refuzul.

– Ce spui, Burk? Dacă tu...

– Am violat-o pe fiica dumneavoastră, îl întrerupse rece Jared. Regret lucrul acesta, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că... am violat-o. Dacă aș fi crezut cât de puțin că e inocentă, lucrul acesta cu siguranță nu s-ar fi întâmplat. Dar a pariat ea însăși. Nu am putut să cred că o virgină și-ar asuma acest risc.

Samuel se prăbuși în fotoliul său.

– Nu știu ce să îți spun, Burk. Ar trebui să pun să fii aruncat în închisoare, dar necazul este că înțeleg cum s-a putut întâmpla un asemenea lucru. Dumnezeule, fiica mea chiar a fost atât de nesăbuită încât să se pună gaj într-un joc de noroc?

– Da.

– Și acum, pentru că era într-adevăr virgină, te simți obligat să te însori cu ea?

– Nu îmi voi asuma întreaga vină pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar, din cauza inocenței ei, chiar regret. Mă simt ca un idiot fără margini pentru faptul că am judecat-o atât de greșit. Dar ce-a fost a fost. A plătit pentru greșeala ei. Acum, mă simt obligat de onoare să plătesc pentru a mea. Voi face ceea ce se cuvine față de ea, domnule Barrows. De fapt, insist.

– Asta s-a întâmplat azi-noapte?

– Da. Nu este rănită, domnule, zise Jared, anticipându-i întrebarea. Însă nu este tocmai încântată de mine. De fapt, am lăsat-o furioasă la culme.

– Ai lăsat-o? Unde?

– Este încă dincolo de râu, într-un dormitor primitor, probabil dormind în clipa aceasta.

– Nu și dacă îmi cunosc fiica. Va veni aici intrând ca o furtună dintr-o clipă în alta, cerându-ți capul pe o tavă.

– Nu cred. Nu prea i-am lăsat de ales dacă să stea sau să plece. Am hainele ei cu mine.

Samuel inspiră adânc. Nu putea să pună totul în spinarea lui Jared pentru cele întâmplate. Corinne avusese partea ei de vină. Cine o cunoștea mai bine decât el? Și o avertizase să nu se joace cu Burk.

Își drese glasul.

– Îți voi spune sincer, domnule Burk, că, pe bunul Dumnezeu, îmi doresc nespus ca nimic din toate acestea să nu se fi întâmplat. Dar s-au întâmplat, și, cel puțin, te-ai oferit să faci ceea ce se cuvine față de fiica mea.

– Atunci, veți fi de acord cu căsătoria?

– Voi fi, dacă și Corinne va fi de acord. Dar, dacă nu – și, sincer să fiu, mă îndoiesc că va fi –, atunci nu vei fi obligat la nici o despăgubire.

– Este foarte generos din partea dumneavoastră, în circumstanțele date. Dar va fi de acord, zise încrezător Jared.

Samuel se încruntă.

– Dacă te gândești să folosești forța pentru a o face să se mărite cu tine, poți să abandonezi planul acesta chiar în clipa de față. Nu voi îngădui ca fiica mea să fie abuzată din nou.

– Nici măcar nu mă gândisem la asta, domnule Barrows, răspunse calm Jared. Vă dau cuvântul meu. Nu o voi maltrata pe Corinne în nici un fel.

– Sper că pot să mă încred în tine că îți vei ține cuvântul, replică Samuel cu o privire aspră.

– Puteți.

– Foarte bine, atunci, ai permisiunea mea de a o cere în căsătorie. Dar, când vorbești cu ea, aș aprecia dacă nu ai menționa faptul că aprob căsătoria. De fapt, ar fi mai bine dacă nu ar ști că sunt la curent cu ceea ce s-a întâmplat. Nu aș dori să îi provoc și mai multă rușine.

– Înțeleg, zise Jared jenat. Dar mă tem că am nevoie de una dintre rochiile ei de aici. Cea pe care o purta a fost... deteriorată. Va ști că am fost aici.

Samuel aproape că își ieși din nou din fire.

– Nici o problemă, domnule Burk, zise printre dinți. Du la reparat rochia pe care o ai cu dumneata. Găsește o cusătoreasă și dă-o la reparat, nimic mai simplu. Voi avea grijă ca majordomul meu să uite că ai venit în vizită.

Capitolul 11

Corinne dormea când Jared se întoarse. El nu dorea nimic mai mult decât să doarmă și el puțin, dar nu putea încă să o facă. Trebuia ca mai întâi să pună la punct lucrurile cu Corinne.

Îi așeză hainele la capătul patului și rămase în picioare, privind-o de sus. Părul ei auriu se desfăcuse și zăcea întins pe pernă în valuri moi. Era atât de lung și de bogat, ca niște fire de mătase.

Chiar era al naibii de frumoasă. Numai dacă nu ar fi fost fiica lui Barrows... Dar era, și Jared nu își putea îngădui să uite asta. Pentru Jared, ea era doar o unealtă prin care să își atingă scopul. Și, odată

ce scopul lui avea să fie dus la îndeplinire, nu avea să o mai revadă pe această frumusețe sălbatică, cu ochii verzi.

– Corinne, trezește-te, zise cu blândețe Jared și o scutură ușor. Trebuie să discutăm.

– Pleacă, mormăi ea și își întoarse capul în pernă.

– Haide acum, încercă el să o convingă. Este aproape ora zece.

Ea îl privi pieziș, somnul dispărându-i într-o clipă.

– Tu! Așadar, până la urmă te-ai întors?

El zâmbi larg.

– Doar nu ai crezut că o să te las aici, pur și simplu, nu-i așa?

– Ba da, zise ea cu amărăciune, trăgând cearceaful în sus și strângându-l cu putere ca să se acopere. Cred că *tu* ai fi în stare de orice!

– Am fost să îți repar rochia. Și aveam nevoie de timp să cuget, să iau decizii.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu noaptea trecută. Corinne...

– Nu doresc să discut despre asta! îl întrerupse ea furioasă. Vreau doar să uit!

– Nu este atât de simplu.

– Nu? Dacă ieși, pur și simplu, din viața mea, te voi uita foarte ușor.

– Și mie mi-ar plăcea să uit, dar nu pot, răspunse Jared. Ceea ce am făcut este de neiertat.

– Încerci să spui că îți pare rău? întrebă Corinne sarcastică.

– Da.

– Nu crezi că este un picuț cam târziu pentru regrete, domnule Burk? Răul este făcut.

– Nu este prea târziu să îmi îndrept greșeala.

– Ești magician? întrebă ea pe un ton sarcastic. Poți să îmi redai inocența?

– Nu, dar pot să mă asigur că nu vei mai suferi din cauza a ceea ce ți-am făcut.

– Să mai sufăr? Despre ce vorbești? îl întrebă ea. Singura suferință de care am parte este să mă aflu în aceeași încăpere cu tine!

– Mi-aș dori să te calmezi, Corinne, ca să putem discuta serios.

– De ce ar trebui să fac asta? se răsti ea.

– Pentru că ești la fel de vinovată ca mine pentru ceea ce s-a întâmplat, zise el cu asprime, apoi își coborî glasul înainte

să continue: Am greșit Corinne, dar eram furios pe tine pentru că m-ai dus de nas. Nu trebuia să te porți așa cum ai făcut-o dacă erai virgină.

Ea îi întoarse spatele, nefiind în stare să îl privească în ochi. Știa că, parțial, era și vina ei – *o știa*. Dar asta nu opri mânia pe care o simțea pentru că fusese folosită într-un mod atât de ticălos.

– Nu era nevoie să mă tratezi ca pe o prostituată, zise ea cu voce stinsă.

Jared se așeză pe marginea patului, mișcat în mod ciudat de afirmația ei demnă de milă. Întinse mâna și îi întoarse chipul către el.

– Îmi pare atât de rău, Corinne. Jur că nu am vrut niciodată să îți cauzez atâta durere. Ochii lui îi scrutară adânc pe ai ei. Dacă aș fi crezut că erai inocentă, nu te-aș fi atins. Crezi asta, nu-i așa?

– Nu știu, zise ea slăbită.

Se formară lacrimi, prefăcându-i ochii în lacuri lucitoare de verde.

– Nu știu ce să mai cred despre tine.

– Nu te pot învinovăți că nu ai încredere în mine acum. Dar jur că nu te voi mai răni vreodată, Corinne.

– Pleacă, pur și simplu, Jared. Îl împinse. Nu vreau să mai vorbesc cu tine.

Cuvintele ei îl zdruncinară mai mult decât lăsă să se vadă. Erau tocmai cuvintele pe care mama lui i le spusese tatălui său cu atât de mult timp în urmă. Amintirea aceea tăioasă îl șocă profund.

– *Vei vorbi* cu mine, Corinne. Trebuie, pentru binele tău. Apoi, adăugă: Este posibil ca un copil să fi fost conceput noaptea trecută. Îți vei asuma riscul acesta de una singură?

– Unde, mai exact, dorești să ajungi, Jared? întrebă Corinne cu precauție. Spune-mi pur și simplu și termină cu asta.

– Vreau să te căsătorești cu mine.

Urmă un moment de liniște deplină.

– Chiar așa?

Râse fără pic de umor.

– Chiar vrei? Spune-mi motivul.

– Vorbesc serios, Corinne.

– Te-am întrebat care este motivul, Jared, zise ea cu răceală. Nu mă iubești. Te sacrifici pentru că te simți vinovat?

– Nu simt că sacrific nimic. Încerc doar să rezolv problema pe care eu am creat-o, răspunse, păstrându-și tonul calm.

– Ei bine, eu nu văd nici o problemă. Ceea ce a fost făcut a fost făcut. Nu am de gând să mă sinucid din cauza nopții trecute. Voi supraviețui, poți fi sigur de asta.

– Și dacă există un copil?

– Dacă se întâmplă asta, voi renunța la el, zise ea aspru, având intenția ca vorbele ei să îl doară. Cu siguranță nu aș păstra un copil de-al tău.

Jared scrâșni din dinți. Era clar că ea îl ura.

– Nu îți ofer numai căsătoria, Corinne, ci și ce vrei tu de la viață. Știu că îl iubești pe Russell Drayton, dar mai știu și că tatăl tău nu te va lăsa să te căsătorești cu el. Dar, dacă te căsătorești acum cu mine, nu numai că te vei proteja în cazul unei posibile sarcini, ci vei avea și ceea ce îți dorești. După o perioadă rezonabilă de timp, poți divorța de mine și să îl ai pe Drayton.

Corinne dădu să îi explice că nu putea exista divorț în familia ei. Nu era acceptabil. Dar curiozitatea îi fusese trezită.

– Cum adică aș avea ceea ce vreau de la viață?

– Vrei libertate, nu-i așa? îi reaminti el. Vrei independență.

– Spui că, dacă m-aș căsători cu tine, nu ai încerca să mă controlezi? Nu ai impune nici un fel de regulă și nu ai încerca să îmi impui restricții în nici un fel?

– Asta este exact ce spun, răspunse Jared, știind că, în sfârșit, o convinsese.

– Și banii mei? Vei încerca să îi dirijezi?

– Nu am nevoie de banii tăi, Corinne. Poți face orice dorești cu ei.

Nu îi venea să creadă că el era gata să îi dea exact ce ea își dorea. Suna prea bine ca să fie adevărat. De ce era atât de cooperant?

– Cum pot avea încredere în tine? îl întrebă cu scepticism.

– Voi semna un acord scris, dacă dorești, se oferi el.

– Înainte de căsătorie?

– Da.

Își mută privirea de la el.

– Ceea ce propui este foarte tentant, Jared, admise Corinne după o vreme. Dar mă întreb dacă vei mai dori să te căsătorești cu mine după ce vei auzi ultima mea condiție.

– Ascult.

Jared zâmbi, convins că ieșise învingător.

– Noaptea trecută a fost foarte umilitoare pentru mine. Mi s-a părut că a face dragoste este un lucru din cale-afară de respingător. Dacă aș fi de acord să mă căsătoresc cu tine, aș fi soția ta doar de dragul aparențelor.

– Spui că patul tău îmi va fi interzis?

– Da.

Mușchii din falca lui Jared zvâcniră. De ce era deranjat? Oricum, nu ar putea ajunge să o iubească niciodată. De ce se simțea rănit?

– Nu ți-ai acordat nici o șansă noaptea trecută, Corinne. A face dragoste poate fi foarte plăcut pentru ambii parteneri atunci când amândoi sunt implicați.

– Nu am de gând să te las să dovedești asta, Jared, replică ea cu încăpățânare.

– Foarte bine, zise el. Atâta vreme cât nu vei avea nimic împotrivă dacă îmi voi căuta satisfacerea în altă parte.

Corinne izbucni în râs, spre și mai marea amărăciune a lui Jared.

– Aș fi surprinsă dacă nu ai face-o. Nu, nu am nimic împotrivă.

Doamne, chiar nu îi păsa nici cât negru sub unghie de el?

– Va trebui totuși să fie o noapte, noaptea nunții – pentru a consuma căsătoria.

Corinne cugetă la asta. Încă o noapte ca noaptea trecută. Cum avea să poată? Dar iată tot ce își dorea, și nu peste doi ani. Avea să fie în stare să îndure o singură noapte.

– Sunt de acord, zise ea în cele din urmă. Capeți un târg al naibii de prost, Jared. Crezi că merită?

Jared se relaxă complet. Ea nu pomenise nici măcar o singură dată despre acțiunile ei de la șantierul naval. Nu știa cum s-ar fi descurcat dacă ea ar fi adus vorba despre asta.

– Partea mea din acest târg nu este atât de rea, Corinne. Mă voi revanșa și voi avea conștiința curată. Da, merită. Și apoi, nu va dura chiar atât de mult. Odată ce obții divorțul, vom merge pe căi separate.

Ochii lui Corinne dansară, plini de amuzament. El credea că știa de ce era ea atât de fericită, dar nu cunoștea motivul adevărat.

„Nu va exista nici un divorț, Jared Burk", gândi Corinne în sinea ei. „Târgul acesta va exista până când moartea ne va despărți." Dar nu avea să îi spună asta chiar acum. Dumnezeule, ce răzbunare magnifică!

Capitolul 12

Anunțurile de căsătorie fură publicate și data nunții fu stabilită pentru 10 octombrie, într-o zi de duminică aflată la mai puțin de patru săptămâni. Invitațiile fură expediate imediat, și Corinne începu probele pentru rochia ei de nuntă. Zilele îi fură ocupate cu pregătiri și cumpărături pentru trusoul ei. Cele patru săptămâni trecură rapid.

Nu îl văzu prea des pe Jared în timpul acesta și avu puține ocazii să discute cu el. El îi trimisese acordul scris pe care i-l promisese, și lucrul acesta îndepărtase orice urmă de îndoială.

Tatăl ei nu știa despre hârtia care îi garanta independența. Dacă ar fi știut, nu ar fi lăsat-o niciodată să se căsătorească cu Jared. Corinne se întreba uneori care era motivul pentru care tatăl ei fusese de acord cu atâta ușurință cu această căsătorie, fără să o întrebe nimic legat de faptul că ea se răzgândise în ceea ce îl privea pe Jared. Dar nu se gândi prea mult la această chestiune.

Pe parcursul ultimei săptămâni agitate de dinainte de nuntă, se întâmplă un singur lucru care o deranjă pe Corinne. Russell se întoarse în Boston. Acesta știa deja că Jared îl înlocuise, așa că ea nu fu nevoită să îl anunțe. Dar el ceru explicații.

Era mijlocul după-amiezii când Corinne fu informată că Russell o aștepta în salonul de la parter. Își proba rochia de mireasă ce fusese livrată chiar în dimineața aceea și se afla într-o stare de spirit bună, pentru că rochia era superbă. Acum, starea ei de spirit se întunecă.

Văzând expresia lui Corinne, Florence întrebă:

– Credeai că nu vei fi nevoită să dai ochii cu bietul om?

– Nu, dar speram că avea să se întâmple după ce deveneam doamna Jared Burk, răspunse Corinne. Acum, ajută-mă să mă schimb, iute!

– Ar fi și mai rău dacă nu l-ai vedea până după nuntă, spuse Florence în timp ce începu să îi desfacă rochia. Omul se aștepta să se însoare cu tine. Merită să știe motivul pentru care ai ales, în schimb, pe un altul.

– Știu. Dar, cel puțin, dacă eram deja căsătorită, Russell nu ar fi putut să încerce să mă convingă să mă răzgândesc.

Florence clătină din cap.

– Tratezi sentimentele unui bărbat cu prea multă ușurință, Cori.

– Russell știe că nu l-am iubit, zise ea apărându-se.

– Dar *el* te-a iubit.

– De partea cui ești, Florence? întrebă iritată Corinne.

– De a ta, fata mea. Te știu de când te-ai născut. Mama mea ți-a fost doică, și apoi eu am avut grijă de tine după ce ea a murit. Ai fost ca o fiică pentru mine.

– Ah, încetează, chicoti Corinne. Nu ești destul de bătrână ca să îmi fii mamă.

– Sunt destul de-aproape. Și, când nu voi putea să îți spun ce gândesc, atunci va fi timpul să plec.

– Nu fi caraghioasă!

– Ei bine, trebuie să asculți de cineva, Cori. Și cine altcineva îți va spune că ceea ce faci este greșit? Nu mi-a păsat niciodată de Russell Drayton, dar te-ai folosit de el. Lucrul acesta este îngrozitor. Acum, te folosești de domnul Burk pentru a obține ceea ce îți dorești, dar nu îl iubești, așa cum nu l-ai iubit nici pe Drayton.

– Jared este conștient de lucrul acesta. Căsătoria noastră va fi una de conveniență.

– Conveniență doar pentru tine. Cerule, Cori! Mi-ai spus că nici măcar nu veți împărți același dormitor. Cu ce se alege el din căsătoria aceasta?

– Îmi este dator! se răsti Corinne, uitând că Florence nu știa de felul în care Jared abuzase de ea.

– Îți este dator? Îți este dator cu ce? Ce nu mi-ai spus, Corinne Barrows? întrebă cu asprime Florence.

– Nimic. Zâmbind neliniștită, Corinne luă lucrurile în glumă. Serios, nimic.

Nu îi putea spune lui Florence. Îi era prea rușine de propriul ei rol în povestea asta. Mai rău, nimeni nu avea să înțeleagă cum putea ea să se mărite cu bărbatul care o violase. Nu, nu putea să explice.

Când coborî, îl găsi pe Russell furios, starea lui de spirit fiind înrăutățită de faptul că fusese lăsat să aștepte.

– Începeam să cred că îți este teamă să dai ochii cu mine! aproape țipă Russell când ea intră în încăpere.

Corinne ignoră acuzația și întrebă blajin:

– Bunicul tău și-a revenit, Russell?

– A murit.

– Îmi pare rău.

– Sunt sigur, răspunse tăios Russell. Exact așa cum sunt sigur că îți pare rău că nu m-ai anunțat că m-ai lăsat pentru altcineva în momentul în care m-am întors cu spatele!

– Nu fi înverșunat, Russell! Știi că tatăl meu nu ne-ar fi lăsat să ne căsătorim.

– Ai spus că aveai să îl convingi! îi reaminti el, cu ochii albaștri întunecați de mânie.

– Am încercat, dar pur și simplu nu se răzgândește.

– Știi că aș fi așteptat până când nu mai aveai nevoie de permisiunea lui, zise Russell, cu mai puțină asprime de data aceasta.

– Iar tu știi că nu aveam nici cea mai mică intenție să aștept atât de mult.

Enervarea lui Corinne creștea.

– Fii rezonabil, Russell! Nu am pretins niciodată că te iubesc. Am făcut foarte limpede lucrul acesta. Am fost cinstită cu tine încă de la început. Pur și simplu, nu a mers așa cum ne-am dorit noi.

– Îl iubești pe Burk?

– Nu. Am cu el aceeași înțelegere pe care am avut-o cu tine. Singura diferență este că tatăl meu nu l-a refuzat pe Jared. Și, dacă te consolează cu ceva, Russell, eu și Jared vom fi căsătoriți doar de conveniență.

Russell ridică dintr-o sprânceană.

– Asta nu a fost una dintre înțelegerile noastre.

– Nu, nu a fost.

– De ce ar accepta un bărbat ca Burk astfel de termeni absurzi?

– *Eu* nu cred că sunt absurzi.

Corinne evită indignată întrebarea.

– Cu ce se alege Burk din asta?

– O soție doar de dragul aparențelor, minți Corinne. Acesta fiind lucrul pe care și-l dorește.

– Și asta este tot?

– Da.

Russell se strâmbă batjocoritor.

– Așadar, se folosește de tine exact cum tu te folosești de el. El se va distra cu doamnele lui, dar nu va fi nevoit să se teamă că va fi forțat să se căsătorească, din moment ce va avea o soție legală. Cât de curat. Bărbatul acesta chiar este un bădăran, nu-i așa?

– Bănuiesc că asta este ce are în minte, admise cu oarecare iritare Corinne.

Nu se gândise la planurile lui Jared.

– Atunci, te vei vedea în continuare cu mine, după ce te căsătorești?

Corinne se încruntă.

– Nu știu, Russell.

El se grăbi să meargă lângă ea și o apucă de umeri.

– Nu mă alunga definitiv, Corinne.

– Dacă încă sperи că mă voi îndrăgosti de tine, nu o face. Mă îndoiesc că îmi voi pierde vreodată inima, Russell. Atunci, va trebui să depind de altcineva, să am încredere în el. Prefer să mă bazez pe mine însămi. Pe mine pot conta.

– Nu pot renunța la speranță, Corinne, nu încă. O trase mai aproape și îi căută buzele pentru un sărut îndelungat. Nu îmi cere să fac asta.

Lui Corinne îi displăcu profund rugămintea din glasul lui și privirea lui suferindă. Bărbații slabi erau cei care nu puteau renunța în mod grațios.

– Bănuiesc că am putea să rămânem prieteni, sugeră ea vioaie. Dar chiar nu te pot revedea decât după ce mă voi căsători.

– Foarte bine, Corinne. Orice spui tu, fu el de acord cu înfocare.

Îi era atât de caracteristic lui Russell să se plece în fața oricărei dorințe pe care ea o avea. Chiar era mare păcat că tatăl ei îl refuzase. Cel puțin, pe Russell îl plăcea. Nu putea spune chiar același lucru despre Jared Burk.

Capitolul 13

Ziua de 10 octombrie începu cu o ploaie cețoasă care se înteți și se transformă într-o furtună cu tunete și fulgere până la mijlocul după-amiezii. De la fereastra dormitorului ei, Corinne privi nefericită afară, la strada scăldată de ploaie. Pâraie de apă se scurgeau de-a lungul rigolelor. Parcul de dincolo de stradă era inundat.

Corinne aruncă o privire peste umăr către Florence și întrebă posomorâtă:

– Nu se presupune că este ghinion să plouă în ziua nunții tale?

Florence căuta prin măsuța de toaletă agrafele cu perle ale lui Corinne. Se întoarse și scoase un zgomot de dezaprobare.

– Ei, hai, astea nu sunt decât prostii superstițioase. Și apoi, mie mi se pare că se potolește. Soarele ar putea să strălucească înainte de ora patru.

Corinne se mai uită încă o dată la peisajul oferit de parcul mohorât.

– Ba nu, oftă ea și se întoarse cu spatele către fereastră. Și probabil că părul meu va fi distrus în drum către trăsură și înapoi. Ca să nu mai pomenesc despre rochia mea.

– Poate că ar trebui să mergem la biserică mai devreme și să te îmbrăcăm acolo, sugeră Florence.

– Da, poate, răspunse în mod automat Corinne, gândurile lunecându-i deja către alte probleme.

Din momentul în care se trezise în dimineața aceea, fusese asaltată de îndoieli. Se întoarse pe neașteptate către camerista ei, cu ochii mari și plini de teamă.

– Vai, Florence, în ce m-am băgat?

– Nu te uita la mine ca și cum aș avea răspunsuri, zise cu austeritate Florence. Ar fi trebuit să te gândești la asta mai devreme, fata mea.

– Nu îl cunosc pe bărbatul acesta cu care mă căsătoresc, continuă Corinne. Dumnezeule, încă nu știu nici măcar de unde vine!

– Are importanță?

– Nici nu știu unde vom locui. Este imposibil să stau cu el la hotel.

– Sunt sigură că a făcut unele planuri, Cori, încercă Florence să o liniștească.

– Ar face bine să nu fi făcut una ca asta. Nu fără aprobarea mea! se răsti ea copilărește. Și, dacă crede că voi părăsi Bostonul ca să merg să locuiesc acolo de unde vine el, ei bine...

– Nu știu de ce nu ai discutat cu el despre aceste lucruri. La ce te gândeai?

– Nu mi-a dat prin cap până acum, recunoscu Corinne, apoi strigă într-un acces de panică: Ah, Florence, nu mă voi căsători cu el! Nu pot!

– Asta ar da naștere unui scandal – unul care ar pune pe foc întregul Boston. Corinne Barrows nu își face apariția la biserică!

– Dar...

– Nici un dar. Florence o întrerupse, deși cu blândețe. Ești doar agitată, Cori. Li se întâmplă tuturor mireselor. Căsătoria aceasta este ce ți-ai dorit. Și capeți un diavol grozav și frumos ca soț.

– Diavol i se potrivește.

– Din cât l-am văzut eu pe Jared Burk, acesta nu este nimic altceva decât o pisicuță. E un cuceritor.

– Ei bine, eu i-am văzut o altă față, Florence. Parcă ar fi doi bărbați complet diferiți.

– Despre ce vorbești?

– Nimic, răspunse iute Corinne. Trebuie să fie emoțiile. Poate că sunt doar îngrijorată în legătură cu seara aceasta și cu ce se va întâmpla după petrecere.

– A, treaba aceea va merge ca unsă, chicoti Florence. Știi despre ce este vorba foarte bine, pentru că ți-am spus eu însămi, din moment ce biata ta mamă nu se afla în preajmă pentru a o face. Nu că ar fi făcut-o, cu educația pe care o avea. Dumnezeule, dar tu nu ești deloc precum mama ta.

– Îmi amintesc atât de puține lucruri despre ea, cugetă Corinne, simțind cum se relaxa treptat. Doar că ea și tata nu s-au înțeles niciodată bine cu adevărat.

– Ei bine, căsătoria lor a fost una de conveniență, exact așa cum va fi și a ta.

– Știu, zise Corinne și aruncă o privire fugară către ceas. Mai bine am pleca dacă mă voi îmbrăca la biserică. Merg să îl anunț pe tata cât timp tu îmi pregătești lucrurile. Și nu uita colierul de perle al bunicii mele. Se va potrivi atât de bine cu toată dantela aceea albă de pe rochia mea.

– Știu, știu, zise Florence. Te simți mai bine acum?

– Da. Nu știu ce m-a apucat, dar acum sunt bine. Haide să încheiem odată cu nunta aceasta!

Opri în capătul străzii, la câteva case depărtare de biserică, se afla o trăsură de modă veche, cu două iepe vioaie înhămate la ea. Trăsura era goală și cu partea din spate către biserică, dar un vizitiu cu o manta greoaie ședea sus, pe capră, întorcându-se să se uite către biserică de fiecare dată când auzea o trăsură trăgând alături.

Tunetele se auzeau adesea și fulgerele luminau cerul acoperit de nori întunecați. Ploaia cădea în rafale, dar vizitiul nu căută adăpostul oferit de interiorul trăsurii.

Aștepta și tot aștepta o anumită trăsură – și pe ocupantul care avea să coboare din ea. O pușcă nouă-nouță era strânsă bine în mâinile lui, ascunsă sub manta.

Jared era într-o stare de spirit foarte proastă. Călătorise până la biserică alături de Willis Sherman, avocatul pe care Dougherty i-l recomandase. Sherman avea să fie cavalerul lui de onoare și șezuse vizavi de el în trăsură. Jared își ascunse agitația în fața lui Sherman.

Ce naiba făcea, căsătorindu-se cu fiica lui Barrows?! De fiecare dată când se uita la ea, își amintea de tatăl ei și de cât de mult el îl ura pe acesta. Dar nu avea să dureze mult, se liniști în sinea lui. De îndată ce avea să folosească acțiunile lui Corinne pentru a distruge firma, ea avea să divorțeze de el. Dar cât timp avea să îi ia? Și merita să se însoare cu ea pentru asta?

Investise deja atât de mult timp. Plecase de acasă în urmă cu cinci luni. Dar cel puțin nimeni de acasă nu avea să știe că se căsătorise și divorțase în timpul călătoriei lui pe continent. Își dori ca lucrurile să se fi încheiat și să se fi aflat pe drumul către casă chiar în clipa aceea.

Trăsura opri, și Jared aștepta ca aprozii să aducă umbrelele înainte să coboare. „O zi minunată pentru o nuntă", se gândi el mohorât. Pe neașteptate, un tunet trosni ca un foc de armă, și trecură câteva secunde până ca Jared să își dea seama că fusese într-adevăr un foc de armă. Și descoperi curând o gaură în trăsură, în locul în care glonțul lovise la doar câțiva centimetri de el. Jared privi cum o trăsură înainta rapid de-a lungul străzii.

– Un tunet cu un sunet tare ciudat, remarcă Willis Sherman urmându-l pe Jared către biserică.

– Da, așa este, răspunse Jared, fără să mai adauge nimic.

Instinctul îi spunea să urmărească trăsura care dispărea în depărtare. Dar Corinne nu ar fi tolerat niciodată să fie părăsită în fața altarului. Era uimit, nu atât din cauză că ar fi putut să fie ucis, ci pentru că nu își putea da seama de ce ar fi încercat cineva să îl împuște. Nu avea nici un dușman aici, în Boston. Nu avea nici un sens.

Din acest motiv, trase concluzia că focul acela de armă nu fusese menit pentru el. Probabil fusese un nebun care o luase razna.

– Haide, înainte să ne facem fleașcă, îl îndemnă Willis. Toarnă cu găleata, și umbrele acestea nu sunt de nici un ajutor.

Jared încuviință din cap și urcă în grabă treptele către biserică. Uită de focul de armă. În clipa de față, trebuia să se căsătorească.

Câteva minute mai târziu, Samuel și Corinne Barrows o urmară încetișor pe Lauren, domnișoara de onoare, către altar. Jared stătea în picioare la altar, așteptând cu o expresie nerăbdătoare care o neliniști și mai mult pe Corinne.

Era superb îmbrăcat în pantaloni negri și o haină albă de gală cu revere negre de catifea. Era extrem de chipeș. Corinne nu se putu împiedica să nu se simtă un pic mândră din pricina aceasta. Lauren era fericită și, de asemenea, invidioasă. Iar Cynthia refuzase să vină la nuntă. Avusese speranțe atât de mari în ceea ce îl privea pe Jared și nici măcar nu vorbea cu Corinne. Nici Russell nu venise. Dar mulți alții din mulțimea ei de prieteni și dintre prietenii tatălui ei se aflau aici pentru a-i ura de bine. Oaspeții erau îmbrăcați elegant și colorat.

Tatăl ei îi strânse brațul pentru a o liniști, dar prezența lui nu o ajută cu nimic în fața panicii. Mâinile ei transpirau. Inima îi bubuia cu atâta furie, încât o putea auzi pe deasupra muzicii și a ploii furtunoase de afară.

Când Jared îi luă mâna, știu că acesta îi putea simți umezeala rece a palmei. Avea astfel să știe cât de înspăimântată era. Când el îi zâmbi, ea se îmbujoră, și chipul i se făcu roz aprins sub văl. Nu avea de unde să știe că el o admira fără să dorească lucrul acesta. În rochia de mătase albă acoperită de dantelă și voal asortat lung până la tivul rochiei, era mai frumoasă decât orice persoană pe care o văzuse el vreodată. „Ce ironie bizară a naturii", cugetă Jared, „ca o persoană atât de lipsită de inimă precum Corinne Barrows să arate atât de mult ca un înger". Părul ei auriu-închis era ridicat în creștetul capului și prins cu perle, apoi acoperit de voal. Purta flori de toamnă din Noua Anglie, crizantemele în nuanțe de roșu aprins și portocaliu accentuându-i perfect părul frumos. Jared se scutură din reverie când preotul începu slujba. Bătrânul sfrijit, îmbrăcat în veșmânt alb, începu slujba tradițională de nuntă, dar Jared îi acordă foarte puțină atenție, iar Corinne abia auzi ce se rostea. Tocmai își dăduse seama că era complet singură și că era probabil să rămână

astfel. După ziua aceasta, tatăl ei nu avea să mai joace un rol așa important în viața ei, iar Jared promisese să nu intervină deloc în viața ei. Semnase o hârtie prin care acceptase lucrul acesta. De fapt, ea îl obligase să afirme că nu îi păsa de ea nici cât negru sub unghie. Și așa era. De astăzi înainte, nu avea pe nimeni altcineva pe care să se bazeze, în afară de ea însăși.

– Acum, vă declar soț și soție.

Lui Corinne i se tăie răsuflarea. Nu putea să fugă acum. Se terminase. Spusese da fără ca măcar să își fi dat seama. Rămase paralizată în timp ce Jared îi ridică voalul și îi atinse buzele reci cu ale lui.

– Zâmbește, doamnă Burk, îi șopti el când îi luă brațul ca să o însoțească de-a lungul coridorului. Se presupune că este o ocazie fericită.

Ea își fixă un zâmbet pe buze de dragul oaspeților și fu în curând pierdută într-un vârtej de felicitări. Fu trecută de la un bărbat la altul pentru tradiționalul sărut al miresei. În cele din urmă, Jared o conduse prin mulțime și apoi afară din biserică. Fugiră până la trăsura care aștepta și care avea să îi ducă la studioul fotografului, apoi la petrecerea de la ea de acasă.

Călătorind cu trăsura și evitând ochii lui Jared, Corinne continuă să își repete în sinea ei: „Este gata, este gata". Își avea certificatul de căsătorie, pe care îl semnase fără ca măcar să se uite la el. Iar acasă avea documentul care avea să îl oblige pe Jared să își onoreze promisiunea față de ea. Totul avea să fie în regulă. Trebuia doar să treacă de noaptea aceea.

Șezu pe parcursul ședinței fotografice cu o aparență de calm. Jared nu mai părea nerăbdător. Fotografiile fură făcute rapid, apoi ei plecară. Nu își adresară unul altuia mai mult de o duzină de vorbe.

Când sosiră la vila familiei Barrows, petrecerea era în toi. Fură din nou bombardați cu urări de bine din partea unei mulțimi triumfătoare. Petrecerea era veselă. Samuel Barrows comandase cele mai bune delicatese străine și cea mai scumpă șampanie. Societatea bostoniană putea întotdeauna să se relaxeze la o petrecere de nuntă. Fură făcute toasturi frecvente, și Corinne se regăsi arareori fără un pahar în mână. Dar, mult mai curând decât se așteptase ea, Jared sugeră că era vremea să plece. Corinne refuză iar și iar, însă, în cele din urmă, Jared o încolți lângă scară.

– Mergi sus și te schimbă, Corinne.

În glasul lui se simțea o notă hotărâtă, dar ea nu era încă nici pe departe destul de beată încât să meargă cu el.

– Nu rămânem aici peste noapte?

– Sub acoperișul tatălui tău? Nu prea cred, răspunse el ironic. Ne vom petrece scurta lună de miere la hotelul la care sunt cazat.

– Nu încă, Jared. Este prea devreme.

El o apucă de cot, și strânsoarea lui fu nejustificat de nemiloasă.

– Știu ce încerci să faci, Corinne, dar nu va funcționa. Noaptea aceasta este a mea, și am de gând ca amândoi să ne bucurăm de ea.

– Tu poți să te bucuri de ea cât dorești, dar eu cu siguranță nu o voi face! șuieră ea, furioasă că el îi descoperise planul.

– Nu aș fi prea sigur de asta, zise el cu un zâmbet diavolesc care o făcu să se cutremure.

– Nu doresc să plec încă, Jared.

Încercă să facă pe bosumflata, dar nu funcționă.

– Te voi duce sus eu însumi, Corinne, dacă sunt nevoit, o avertiză. Și, dacă nu cobori înapoi în douăzeci de minute, atunci...

– Foarte bine!

Îi aruncă o privire încruntată înainte să urce la etaj valvârtej.

Florence o aștepta. Pe pat erau întinse o rochie și o pelerină vișinii.

– Tocmai ți-am scos hainele. Nu credeam că vei urca atât de curând.

– Nici eu! răspunse mânioasă Corinne.

– Celelalte lucruri de care vei avea nevoie au fost deja trimise la hotelul unde este cazat.

– La ordinele cui?

– Domnul Burk s-a îngrijit.

– Știai despre asta?

– Haide, Cori! Nu credeai cu adevărat că aveai să îți petreci noaptea nunții în propria casă, nu-i așa? o mustră Florence.

– Pur și simplu, nu îmi place ca lucrurile să fie aranjate pentru mine fără ca eu să știu.

– Ei bine, dacă ți-ai fi acordat timp să discuți despre lucrurile acestea cu soțul tău înainte de ziua de azi, nu ai fi fost surprinsă.

– Soțul meu? Da, ei bine, că veni vorba despre *el*, mai bine ne-am grăbi. A avut tupeul să mă amenințe că va urca aici și mă va lua pe sus dacă stau prea mult.

Florence chicoti.

– Este nerăbdător, carevasăzică?

– Va avea parte de unica lui noapte... dar asta este tot ce va primi vreodată!

Călătoria până la hotel decurse într-o liniște deplină. Corinne simțea doar o mică amețeală după toată șampania pe care o consumase, dar și aceasta dispărea încetișor din cauza mâniei și, trebuia să recunoască, a fricii. Sperase să nu fie conștientă nici măcar un minut în timpul chinului, dar Jared îi zădărnicise planul.

Apartamentul pe care îl ocupa la hotel era mare și luxos, unul dintre cele mai bune pe care hotelul le oferea. Era o sufragerie în vișiniu și auriu, cu un balcon cu vedere la oraș și un dormitor ascuns în spatele unei uși duble. Fixă cu o privire bănuitoare ușile acelea în timp ce Jared îi luă pelerina și o aruncă pe o sofa. Apoi, ea văzu pe masă o frapieră în care se răcea o sticlă de șampanie.

Zâmbi, făcând semn cu capul către sticlă.

– Încă nu am închinat unul în cinstea celuilalt.

– Haide să nu fim ipocriți, Corinne!

– Pentru numele lui Dumnezeu! se răsti ea. Un pahar în plus nu o să mă dea gata!

El merse la ea și îi ridică bărbia, privind-o îndelung în ochii verzi.

– Foarte bine, dacă mergi să te schimbi, voi umple paharele.

Își întoarse privirea de la el.

– Nu mai poate să aștepte un pic?

– Nu.

– Te rog, Jared.

O apucă de umeri și o întoarse cu forța să îl privească din nou.

– Reținerea nu făcea parte din înțelegerea noastră, Corinne, zise el cu o voce surprinzător de blândă. De ce îmi porți pică în această noapte unică? Nu te voi mai răni, ți-am promis asta.

Ea știa că se purta absurd. Ceruse atât de multe, pe când el nu ceruse în schimb decât asta.

– Îmi pare rău, spuse slab Corinne, coborându-și ochii. Bănuiesc că pur și simplu îmi este... teamă.

El o trase în brațele lui și o ținu cu blândețe preț de câteva momente bune înainte de a vorbi.

– Știu. Dar nu ai nici un motiv pentru care să îți fie frică de mine. Îi ridică fața și o sărută cu gingășie. În noaptea aceasta nu va fi ca data trecută, Corinne. Nu sunt supărat pe tine și promit să nu mă pierd cu firea, așa că nu ai nici un motiv să te temi.

Vorbi cu atâta delicatețe, încât ea aproape că îl crezu. Aproape. Își aminti de senzațiile care obișnuiau să îi invadeze trupul când o săruta mai demult. Poate că, la urma urmei, ar putea să se bucure de noaptea acesta.

– Nu voi sta mult, zise ea timidă și merse în dormitor.

Jared zâmbi când ea închise ușile în urma ei. Cât de ușor îi era să o manipuleze pe Corinne atunci când depunea efortul necesar. Avea să îi ofere ceva de neuitat în noaptea aceasta, ceva care să o facă să își dorească să nu fi cerut dormitoare separate.

Corinne își găsi valiza de călătorie deschisă la capul patului. Își scoase neglijeul și halatul pe care le adusese pentru această noapte. Halatul era dintr-o dantelă delicată verde ca lămâia peste o mătase de culoarea smaraldului. Nu era deosebit de frumos, dar era totuși provocator, cu liniile sale mulate și decolteul adânc. Avea mâneci de mătase lungi și diafane, iar spatele era la fel de decoltat ca partea din față. Nasturi de perle se întindeau de la tiv până la decolteu.

Se schimbă în halat și apoi începu să își scoată agrafele din păr. Nu era încă gata când Jared intră în încăpere cu două pahare de șampanie echilibrate cu măiestrie într-o mână în timp ce deschise ușa. Își scosese haina și lavaliera, și cămașa lui albă cu guler era deschisă până în talie, lăsând la vedere un piept cu păr negru cârlionțat.

– Continuă cu ce făceai, zise el în timp ce îi înmână unul din paharele cu picior înalt. Ochii lui o măsurară apreciativ înainte de a continua să vorbească: Voiam doar să pornesc focul pentru a încălzi camera aceasta. Vremea din Boston este un pic mai rece decât cea cu care sunt eu obișnuit.

Corinne luă o gură de șampanie, apoi așeză paharul jos și începu să își pieptene părul. Îl privi pe ascuns când el se îndreptă către șemineu. Așadar, el era obișnuit cu un climat cald. Desigur, cu bronzul acela accentuat,.

– De unde, mai exact, vii, Jared? Văzu cum spinarea lui se îndreptă când întrebarea ajunse la urechile lui. Nu ar fi timpul să încetezi să mai eviți întrebarea aceasta?

– Pur și simplu, nu are importanță, răspunse el, fără a se întoarce cu fața către ea.

Ea zâmbi seducător.

– Poate că nu, dar cu toate acestea, satisfă-mi curiozitatea.

– Am fost crescut pe o insulă din Pacific, Corinne.

Fu cu adevărat surprinsă. De ce presupusese că el venea din vest?

– Cum se numește?

– Oahu, zise el sincer, omițând numele lanțului de insule.

– Nu am auzit niciodată de ea.

– Nici nu mă gândeam că ai auzit, răspunse el în timp ce focul începu să trosnească. Se întoarse către ea, zâmbind larg. Acum, ajunge cu întrebările.

– Încă una? Una singură? zise ea linguşindu-se.

El ridică din umeri şi începu să îşi scoată cămaşa.

– Dă-i drumul!

Corinne se răsuci iute, stânjenită să îl vadă dezbrăcându-se.

– Cu ce te ocupi acolo?

– Construiesc case.

Fu din nou surprinsă. Nu şi-l imaginase ca fiind constructor. Fermier sau miner, da, chiar şi parior – se descurca atât de bine la jocurile de noroc. Dar cu siguranță nu constructor. Părea atât de lipsit de provocări, atât de necaracteristic.

– Ai o afacere acolo?

– Da.

– Şi ai de gând să te întorci la ea?

– Credeam că aveai să îmi mai adresezi o singură întrebare, îi reaminti el.

– Ai de gând să te întorci, Jared? insistă ea.

El oftă.

– În cele din urmă.

Ea se întoarse în timp ce el îşi scoase şi restul hainelor.

Chiar aveau să ducă vieți separate, cugetă Corinne. Separate de mii de kilometri, pentru că ea nu avea de gând să locuiască pe cine ştie ce insulă necunoscută. Dar nu mai avu timp să se gândească la asta, întrucât Jared veni în spatele ei, şi buzele lui găsiră finețea cefei ei.

Corinne se lipi de el, bucurându-se de senzația minunată pe care el i-o oferea. Când gura lui se mută pe zona sensibilă a urechii ei, trupul i se încinse de plăcere. Nu protestă când degetele lui îi deschiseră nasturii până la talie, şi halatul căzu la picioarele ei.

Căldura dată de foc ajunse la ei, dar Corinne simțea un alt fel de fierbințeală când Jared o întoarse în brațele lui şi o sărută

înfometat. Tresări când bărbăția lui tare îi apăsă trupul, dar ezită doar o clipă înainte de a se întoarce cu fața către el, de a-și ridica brațele în jurul gâtului lui și de a răspunde cu abandonare sărutului lui.

Corinne nu mai simțise niciodată astfel de senzații tulburătoare ca acum, când trupul îi era lipit de trupul lui. Chiar fu dezamăgită când el o eliberă. El îi luă o mână și își apăsă buzele pe ea, ochii lui albaștri-cenușii privind profund în ai ei. Apoi, o duse către patul mare și o împinse ușurel pe el. Ea îl văzu pentru întâia oară în întregime și fu uimită de priveliște. Toată puterea și forța lui se aflau acolo, la vedere, în picioarele lui lungi, în mușchii tari de pe pieptul și brațele lui, în grația lui animalică. Era un bărbat superb, robust și dur, și era încântată să îl privească.

Când îl surprinse zâmbindu-i larg, se îmbujoră toată. Oare el îi văzuse admirația?

– Nu... nu am avut intenția să mă holbez, se bâlbâi ea și deveni și mai stânjenită.

– Nu ai mai văzut niciodată un bărbat până acum? o întrebă cu blândețe.

– Nu.

– Dar trebuie să mă fi văzut când...

– Nu, nu te-am văzut, recunoscu ea iute. Mi-am ținut ochii închiși.

Doamne, deși el o avusese o dată, ea era încă virgină. Jared râse cu blândețe și se întinse alături de ea.

– Ești atât de inocentă, Kolina, atât de inocentă, zise el în timp ce depuse sărutări delicate pe chipul ei. Și atât de frumoasă, atât de minunat de fină și de senzuală.

Ochii lui se mutară alene de la valurile părului ei auriu pe întreaga lungime a trupului ei suplu. Mâna îi urmă, apoi buzele. Corinne începu să uite de stânjeneală în timp ce simți cum fiecare parte a ființei ei era explorată și degustată. Mai făcuse el asta până atunci? Dar nu, nu avea să se gândească la data trecută. Acum, totul era diferit.

Când el îi depărtă picioarele și se mută deasupra ei, ea era gata pentru el. Buzele lui le căutară din nou pe ale ei înainte ca el să o pătrundă, și sărutul o făcu să tremure.

– Știi cât de mult te doresc, Corinne?

Îl privi în ochii albaștri-cenușii, încețoșați și pe jumătate închiși și știu.

– Da.

– Și mă dorești și tu?

Nu simți nici o rușine când îi răspunse:

– O, da, Jared.

– Acum?

– Da, acum!

Își înfipse degetele în părul lui negru des și îi trase buzele către ale ei, sărutându-l cu o pasiune pe care nu știuse că o poseda. În același timp, vârful organului lui îi căută intrarea, o găsi și alunecă fără obstacole înlăuntrul ei, mai adânc, până când ea îl simți în întregime pulsând în trupul ei. Fu minunat de tandru la început, mișcându-se înlăuntrul ei încet, dându-i timp să savureze din plin fiecare nouă senzație. Ea fu cea care crescu tempoul când un extaz dulce îi traversă dintr-odată întreaga ființă. Îi întâmpină fiecare împingere cu o furie sălbatică, simțind că aceasta trebuia să fie culmea extazului, dar urmă și mai mult, și își ținu răsuflarea când senzațiile se intensificară. Mult prea curând, acele împingeri finale o aruncară în cel mai glorios extaz imaginabil.

După un oarecare timp, Corinne pluti înapoi la realitate. Când se gândea că privise cu groază acea magnifică experiență! Ce nesăbuită fusese! Dar Florence nu îi spusese niciodată că avea să fie *astfel*! Și, sfinte Dumnezeule, îl făcuse pe Jared să promită că nu avea să se mai întâmple vreodată!

Corinne deschise ochii și privi îndelung în ochii lui Jared. Acesta arăta, de fapt, la fel de uimit ca ea.

– Întotdeauna este așa? întrebă ea ca prin vis, trecându-și degetele prin părul lui.

Se simțea atât de bine, încât nu dorea să se mai miște vreodată.

– Nu, iubito, răspunse el cu glas răgușit. Depinde de parteneri, dacă pasiunea lor este deopotrivă.

– A noastră a fost, nu-i așa? întrebă ea, zâmbind larg.

Buzele lui i le atinseră pe ale ei cu o infinită delicatețe.

– Absolut, aprobă el.

Jared nu voi să admită că nu fusese niciodată atât de plăcut pentru el. Nu îi venea să creadă ce se petrecuse. Nu avusese niciodată până atunci o femeie care să se abandoneze cu atâta pasiune. O, fuseseră întâlniri sălbatice ale trupurilor, dar nici una atât

de satisfăcătoare. De ce trebuia să fie tocmai această femeie cea care îi făcea sângele să fiarbă și care avea puterea de a-l face să o dorească din nou, chiar și acum?

– Ah, Jared! Își cuibări chipul la gâtul lui și îl auzi gemând. Mi-a plăcut la nebunie. Ție?

El îi cuprinse chipul în mâinile lui și îi zâmbi larg.

– Cauți să primești complimente?

– Bănuiesc că da, chicoti ea.

– Ai fost magnifică, Kolina, dar sigur știi asta.

– Kolina? Ai mai spus asta. Ce înseamnă?

– Numele tău în limba mea.

– O, zise ea, dezamăgită.

Sperase să fie un alint.

Jared începu să o sărute din nou. Poate că nu avea să fie nevoită să îi spună cât de nesăbuită fusese când insistase să aibă dormitoare separate. Poate că el știa și nu avea să o facă să aducă vorba de asta. Și, când el începu să se miște înlăuntrul ei, fu sigură că și el ar dori asta iar și iar.

Capitolul 14

– Ești trează, Corinne?

Se rostogoli sub cearceafuri, pe jumătate adormită, și găsi locul de lângă ea gol. Cercetă cu privirea încăperea până când îl văzu pe Jared stând în picioare lângă șemineu. Își pusese pe el un halat negru și ținea în mână un pahar de șampanie.

Corinne se încruntă.

– Nu dormi în noaptea asta?

– Un bărbat nu se căsătorește în fiecare zi, răspunse el în treacăt. Sunt prea tensionat ca să pot dormi încă.

Ea zâmbi poznaș.

– Ai vrea să...

– Nu pot face mai mult de-atât într-un timp atât de scurt, Corinne.

– Te-am epuizat? îl tachină.

– Pentru moment, da.

– Ei bine, vino înapoi în pat, și te voi face să te simți altfel.

– Dumnezeule, ești nesățioasă! exclamă el nevenindu-i să creadă și clătină din cap. Dar în clipa aceasta vreau să discutăm.

– Eu nu, se bosumflă ea și se întoarse pe burtă.

Jared merse agale până la pat și se așeză alături de ea.

– Fă-mi pe plac, zise el și își trecu o mână peste posteriorul ei. Când are loc următoarea întâlnire de consiliu, Corinne?

– De ce naiba ai dori să știi asta acum? întrebă ea în pernă, fără să se uite la el.

– Este o problemă care mă preocupă.

– Nu știu, Jared. Nu am fost niciodată la ședințe.

– De ce nu?

Mâna îi urcă pe spinarea ei și apoi coborî până pe coapsele ei.

– Ești principalul acționar. Nu te interesează deloc firma?

– De ce ar trebui? Oricum, tatăl meu nu m-ar lăsa să îmi folosesc votul.

– Dar acum ești căsătorită, îi reaminti el. Nu îți mai controlează fondul fiduciar.

– Banii mei nu, dar are în continuare controlul asupra acțiunilor mele la firmă. Va avea controlul acțiunilor mele până când va simți că sunt în stare să le preiau.

– Dar acum ai un soț care poate avea grijă de acțiunile tale în locul tău.

– Tatăl meu va trebui să aibă încredere completă în tine, Jared, înainte să îți dea acțiunile mele.

Mâna lui Jared încetă să se miște.

– Ești soția mea. Voturile noastre ar trebui să fie aceleași.

Ea se întoarse să se uite la el.

– De ce faci din țânțar armăsar, Jared? Tatăl meu știe ce este cel mai bine pentru firmă. Nu va folosi cum nu trebuie votul meu.

– Dar asta îi conferă controlul asupra firmei.

– Ar trebui să dețină acest control. La urma urmei, familia lui a pus bazele șantierului naval. De ce îți faci griji? Vei avea un profit frumos de pe urma investiției tale. Firma nu va da faliment.

– Dacă i-ai spune tatălui tău că ești gata să îți asumi responsabilitatea pentru acțiunile tale?

Corinne izbucni în râs.

– Nu m-ar crede. Știe că nu vreau să îmi bat capul.

– Dar dacă ai încerca...

– Jared, ar ști că a fost ideea ta, zise ea cu seriozitate. S-ar întoarce la presupunerea lui absurdă cum că urmărești să preiei controlul asupra firmei. Dar nu este cazul, nu-i așa?

El se ridică țeapăn.

– Bineînțeles că nu, zise abia stăpânindu-și glasul și dădu să iasă din încăpere.

– Unde te duci?

– Am de scris o scrisoare. Culcă-te, Corinne!

Jared avu nevoie de tot efortul pentru a închide ușa dormitorului în liniște. Rămase pironit acolo, atât de plin de furie, încât piciorul paharului său de șampanie se frânse în două. Sângele îi curse nestânjenit din palmă. Dădu să arunce cu paharul de perete, dar se opri la timp și îl lăsă să cadă fără sunet pe podeaua acoperită de covor.

La naiba cu Barrows! Nemernicul acela viclean și bănuitor! De ce ținuse secrete lucrurile acelea? Jared se căsătorise cu Corinne *degeaba!* Avusese îndoieli înainte de nuntă... ar fi trebuit să acționeze cum îi dictase instinctul. Acum...

Se așeză la masa de scris și începu o scrisoare. Nimic nu mersese cum trebuia în această călătorie a lui, dar nu avea să plece acasă fără să îl anunțe pe Barrows care fusese motivul venirii sale. Bărbatul nu avea să îi simtă din plin mânia, dar nu avea să uite niciodată întâlnirea lor.

Două ore trecură înainte să termine scrisoarea către Samuel Barrows și scrise și o notă pentru ziare. Mânia nu i se domolise. Privi către dormitor și nu simți nici cea mai mică tresărire de milă pentru femeia aflată acolo. Ea urma să aibă cel mai mult de suferit de pe urma a ceea ce avea el să facă, dar Barrows avea să simtă și el rușinea ei. Ea era unica slăbiciune a tatălui ei. Ce o rănea pe ea îl rănea pe el.

Jared intră în dormitor și merse în liniște până la pat. Focul nu se stinsese, și el putu să vadă foarte limpede silueta adormită a lui Corinne. Chipul i se înmuie când privi frumusețea ei delicată și valurile părului ei auriu. Dădu să întindă mâna să o atingă, dar se opri.

Deveni din nou furios. Nu avea să regrete absolut deloc, la naiba! Ea avea să își revină, în cele din urmă. Era rezistentă.

Obligându-se să nu o privească din nou pe Corinne, Jared se îmbrăcă și își strânse iute lucrurile, apoi părăsi hotelul. Se opri la sediul ziarului și aranjă ca anunțul lui să fie publicat în dimineața

următoare și tipărit în fiecare zi timp de o lună. Apoi merse direct în Beacon Street, ultima lui oprire înainte să ia trenul către vest.

Era ora trei dimineața când majordomul răspunse la ușa familiei Barrows și spuse sec:

– O altă problemă urgentă, domnule?

Jared nu se lăsă descumpănit.

– Nu m-aș afla aici în noaptea nunții mele dacă nu ar fi așa.

Brock își îndreptă spinarea.

– Da, domnule. Îl voi trezi de îndată pe domnul Barrows.

– Voi aștepta în biroul său, zise Jared și traversă holul întunecat.

În mai puțin de zece minute, Samuel Barrows năvăli în încăpere purtând halat și papuci, cu părul ciufulit în timpul somnului. Dar era treaz de-a binelea și supărat.

Jared îi văzu reținerea temătoare de a întreba ce se întâmplase.

– Înainte să vă pierdeți timpul cu întrebări, nu este nimic în neregulă cu Corinne. Doarme liniștită și nu știe că mă aflu aici.

– Atunci, de ce...

– Ia loc, Barrows, îl întrerupse cu răceală Jared. De data aceasta, eu voi adresa întrebările, și în mod deosebit una. De ce naiba nu mi-ai spus că tu deții controlul acțiunilor pe care Corinne le are la șantierul naval și că vei avea acest control și după ce ea se căsătorește?

Samuel nu fu doar luat prin surprindere de întrebare, ci și un pic zdruncinat de tonul glacial al lui Jared.

– Nu avea legătură cu tranzacțiile noastre.

– În opinia ta! Și ai simțit în continuare că aceste fapte nu aveau nici o legătură nici chiar după ce m-am oferit să mă căsătoresc cu fiica ta?

– *Este* acesta motivul pentru care te-ai căsătorit cu ea, Burk?

Samuel începu să se enerveze. De ce nu își dăduse seama că era ceva necurat în legătură cu acea căsătorie?

– Pentru a obține controlul asupra firmei?

– Da! Și numele meu nu este Burk, ci Burkett.

– Burkett? De ce ai folosi un nume fals? Nu înțeleg nimic din toate astea. Te-ai căsătorit cu o femeie extrem de bogată. Ai putea să cumperi o jumătate de duzină de șantiere navale.

– Nu o doresc nici pe ea și nu vreau nici banii ei – nu mi i-am dorit niciodată, zise Jared plin de venin. Și ai fi putut să o scutești

de multă suferință și umilință dacă nu ai fi crezut potrivit să ascunzi lucrurile acelea de mine atunci când am făcut investiția.

– De ce ești atât de obsedat de acest șantier naval? De ce îl dorești cu atâta înverșunare?

– Nu îl doresc, Barrows! Doream să îl *distrug*, să îl aduc la faliment – atât pe el, cât și pe tine!

– La naiba, nu ai nici o noimă!

Jared aruncă scrisoarea pe pupitrul lui Samuel.

– Citește-o! Dacă sunt nevoit să rostesc cu voce tare ce se află scris acolo, îmi voi pierde ultima fărâmă de control care mi-a rămas și te voi ucide! spuse Jared cu o voce letal de calmă. Acum, citește-o!

Samuel se holbă cu stupoare la Jared. Nu mai fusese niciodată amenințat. Și în acest tânăr exista o furie latentă care cerea să fie eliberată! Erau foarte multe lucruri pe care nu le înțelegea.

Fără să mai ezite, Samuel luă scrisoarea și o citi iute. Când termină, scrisoarea căzu pe pupitrul lui, iar el se așeză preț de câteva minute, privind pierdut înainte. Apoi ochii lui îi întâlniră pe ai lui Jared.

– Chiar este adevărat? Ranelle este moartă? Și de atâta timp? Când Jared nu îi răspunse, continuă: În toți anii aceștia, m-am gândit la ea ca fiind în viață. Așteptam ziua în care Corinne avea să se căsătorească și să plece de acasă înainte să... Aveam de gând să încerc din nou, Jared, să o conving pe mama ta să plece cu mine.

– Adică, să îi distrugi *din nou* viața? spuse Jared cu vocea aceea mortal de liniștită. Ai făcut o treabă temeinică de prima dată!

– Am iubit-o pe mama ta.

– Nu se poate, răspunse Jared cu dispreț amarnic. Dacă ai fi iubit-o, nimic nu te-ar fi împiedicat să te căsătorești cu ea!

– Nu înțele...

– Am spus *nimic*! Știu despre obligațiile familiei tale, despre așa-numita ta datorie de a salva afacerea familiei. Ei bine, ai salvat-o, nu-i așa? Pe socoteala mamei mele.

– Îmi pare rău, fiule.

– Nu sunt fiul tău! Poate că, dacă aș fi fost – și aproape că îmi doresc să fi fost –, atunci poate că mama mea ar fi fost încă în viață. Te-a iubit atât de mult, încât nu a putut suporta viața fără tine. A devenit o bețivă. Ai citit asta în scrisoare, nu-i așa? O bețivă! Era singurul mod în care putea să uite că încă o doreai!

– Nu am știut.

– Bineînțeles că nu ai știut, spuse batjocoritor Jared. După ce ai sfâșiat lumea mamei mele, te-ai întors, pur și simplu, la soția și la fiica ta. Nu ți-a păsat de ce s-a întâmplat după ce ai plecat din Hawaii, cum a afectat-o vizita ta pe mama mea. Nu i-a mai păsat de mine sau de tatăl meu. Nu am mai existat pentru ea. Iar tatăl meu aproape că a fost distrus de asta. A iubit-o, înțelegi? Fusese a lui timp de opt ani, până când te-ai hotărât să ne distrugi viața.

– Niciodată nu am avut de gând asta.

– Încă nu ți-am spus cum a murit, Barrows. Nu ai întrebat. Nu dorești să știi? întrebă necruțător Jared, începând să retrăiască acel coșmar. Cum Samuel nu spuse nimic, continuă: A intrat în ocean într-o noapte și și-a luat viața. Am văzut-o dispărând sub valuri, dar nu am putut să ajung la ea la timp. Nu am putut să o găsesc până dimineața, când, în cele din urmă, am văzut locul în care trupul ei umflat fusese aruncat de apă pe plajă.

– Cu siguranță a fost un accident, Jared!

– Ți-ar plăcea să crezi asta, nu-i așa? Dar, vezi tu, mama nu știa să înoate, nu învățase niciodată. Nu se apropia niciodată de apă, nici măcar să își vâre picioarele.

După o lungă tăcere, Samuel șopti:

– Și mă învinovățești pe mine pentru toate astea.

– Doream să știi motivul pentru care am venit aici. Îmi propusesem să te aduc la ruină, Barrows, dar am eșuat. Te-aș ucide în clipa aceasta, dar cred că am suferit deja destul din cauza ta.

– Așa că te-ai folosit de fiica mea să te răzbuni pe mine. Cum rămâne cu ea? Este soția ta, și trebuie să îți aduc aminte că la mijloc era o chestiune de onoare?

Jared râse cu amărăciune.

– Nu este nici o urmă de onoare în mine. Nu ți-ai dat seama de asta până acum? Iar fiica ta a căpătat ce a cerut.

– Nu ai pic de conștiință?

– Tu ai? întrebă Jared. Unde era conștiința ta când i-ai scris mamei mele să îi spui despre fiica ta nou-născută și că era mai bine că se hotărâse să nu meargă cu tine?

– Chiar a luat hotărârea aceea, Jared.

– Da, a luat-o și a regretat. Ne-a învinovățit pe mine și pe tatăl meu pentru că s-a simțit obligată să rămână cu noi. Dar nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, Barrows, dacă ai fi stat departe de viața ei. Ce drept ai avut să o cauți după atâta amar de vreme? Chiar te-ai așteptat ca ea să își arunce la gunoi viața pe care și-o clădise și să fugă cu tine?

– Dar m-am așteptat să o găsesc liberă.

– Însă nu a fost așa, și, cu toate astea, i-ai cerut să plece cu tine. Tu ai ucis-o pe mama. În mod indirect, dar adevărul este că ar fi în viață dacă nu ai fi apărut tu. Sper ca asta să te apese pentru totdeauna. Cel puțin, așa venirea mea aici nu va fi o pierdere totală.

– Jared, te rog, începu Samuel. Trebuie să crezi că eu...

– Nu! îl întrerupse tăios Jared. Nimic din ce ai putea să spui nu ar diminua ura pe care o am față de tine.

– Și acum?

– Plec acasă. Șantierul tău este din nou în siguranță. Dar cel puțin nu îți las familia nevătămată, zise Jared cu un rânjet feroce. Fiica ta nu îți va permite să uiți de întâlnirea noastră.

– Ce vrei să spui?

– Corinne nu va fi prea fericită de dimineață. Nici tu, de altfel. Și, dacă crezi că poți să te răzbuni încercând să anulezi târgul nostru, nu o face. Mi-ar face mare plăcere să te târăsc la tribunal. Așadar, îmi aștept profitul în mod regulat și îmi voi păstra avocatul de aici ca să se îngrijească de interesele mele. Nu te-am putut distruge, Barrows, dar voi face bani de pe urma ta.

– Nu îți port pică, Jared.

– De dimineață, o vei face. Chiar este păcat că fiica ta trebuie să sufere pentru ceea ce tu ai făcut înainte ca ea să se fi născut măcar. Poți să îi spui că îmi pare rău pentru asta. Dar probabil nu va avea nici o importanță.

Spunând acestea, Jared ieși mânios din încăpere, fără nici o altă vorbă sau vreo privire în urmă. Nu aștepta să fie condus.

Samuel auzi trăsura îndepărtându-se. Multe emoții îi întunecau mintea în timp ce ședea în fotoliul său, dar cel mai de seamă era suferința. Prima și unica lui dragoste era moartă. Dumnezeu să îl ajute, cum putea să trăiască de acum cu asta și cu faptul că el era responsabil?

Capitolul 15

Furtuna se potoli luni dimineață și, până la mijlocul zilei, toate urmele ei dispărură, cu excepția câtorva băltoace ici și colo. Cerul era strălucitor. Bostonul era plăcut de cald pentru luna octombrie. Orașul sclipea. Dar, în zona Back Bay a orașului, pe Beacon Street, starea de spirit nu era chiar atât de veselă.

Corinne venise singură acasă la prânz. Faptul că își petrecuse întreaga dimineață stând în apartamentul gol din hotelul în care se cazase Jared o făcuse să fie mai degrabă nedumerită decât mânioasă. Așteptase ore bune înainte să coboare la recepție ca să întrebe dacă el lăsase un mesaj. Așa aflase că Jared părăsise hotelul în toiul nopții, fără nici o explicație.

Acasă, aflase că tatăl ei se încuiase singur în biroul său încă de când domnul Burk îi făcuse o vizită în creierii nopții. Ce se petrecea?

Îl găsi pe Samuel aplecat deasupra pupitrului, cu capul pe brațele încrucișate. Lângă el se afla o sticlă goală de alcool.

– Tată?

Samuel ridică mahmur capul. Lui Corinne i se tăie răsuflarea la vederea chipului încercănat. Nu îl văzuse niciodată să arate atât de bătrân.

– Ești bolnav, tată?

– Doar obosit, Cori, răspunse el, trecându-și o mână tremurătoare prin păr. Te așteptam. Credeam că vei veni mai devreme.

– Atunci, știi că m-am trezit singură de dimineață. El unde este, tată?

– A plecat, Corinne. Nu îți vei mai revedea vreodată soțul... dacă este soțul tău. Hristoase, e posibil ca această căsătorie să nici nu fie legală!

– Ești beat? întrebă Corinne.

– Mi-aș dori să fi fost beat, dar, din nefericire, nu sunt. Am băut o sticlă întreagă, însă nu a fost deloc de ajutor. Nimic nu va îneca adevărul.

– Ce adevăr? Cum adică *dacă* este soțul meu? Își întinse săculețul. Am certificatul chiar aici.

– Te-ai uitat la el?

Corinne se încruntă și scoase iute documentul din săculeț. Când văzu numele scris alături de al ei, inspiră adânc.

– Burkett? A folosit un nume fals pentru asta!

– Nu, oftă Samuel, deși sperase ca numele Burk să apară pe document. Se pare că, la urma urmei, căsătoria ta este legală. Jared Burkett este numele lui real.

– Ce înseamnă toate astea, tată? Cu cine naiba m-am căsătorit?

– Cu un tânăr atât de plin de ură, încât a venit aici doar ca să mă distrugă. A crezut că a eșuat, dar nu este așa. Dumnezeu să mă ajute... nu a eșuat.

Tatăl ei era aproape în lacrimi, și lucrul acesta îi sfâșie inima lui Corinne.

– Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut când a venit aici azi-noapte?

– Nu a făcut nimic în afară de a-mi spune adevărul, adevărul de care am fost, din fericire, neștiutor timp de nouăsprezece ani. Samuel împinse scrisoarea șifonată pe pupitru. Poftim! Asta explică cea mai mare parte. Ai dreptul să știi motivul pentru care te-a folosit ca să mă rănească.

Corinne citi scrisoarea, spinarea devenindu-i din ce în ce mai țeapănă, pe măsură ce înainta.

– Spune că i-ai ucis mama, icni ea, cu ochii verzi larg deschiși. Ce vrea să zică?

– Frumoasa mea Ranelle și-a luat viața. Dumnezeule, dacă aș fi știut ce avea să îi facă faptul că m-am dus în Hawaii!

– Ai iubit-o? întrebă încet Corinne.

– A fost prima mea dragoste, iar eu, a ei. Ne așteptam să ne căsătorim. Nu exista nici urmă de îndoială în mintea noastră. Apoi însă, afurisitul de șantier era aproape de ruină, și familia mea m-a îndemnat să mă căsătoresc pentru bani, ca să îl salvez. Dumnezeule, dacă nu aș fi simțit că era responsabilitatea mea să o fac... Dar am simțit asta și m-am căsătorit, în schimb, cu mama ta. Ranelle a fugit în Hawaii, înainte să apuc să îi spun să mă aștepte. Au trecut mulți ani înainte să aflu unde se dusese. Eu și mama ta nu ne-am înțeles niciodată bine și nu aveam nici un copil. Am simțit că era timpul potrivit pentru a merge la Ranelle, să o implor să se întoarcă la mine.

– Ai fi divorțat de mama? întrebă surprinsă Corinne.

– Da. Eu și Ranelle ne aparțineam unul altuia... eram făcuți unul pentru celălalt. Dar nu am visat niciodată că și ea se căsătorise și că ar fi putut să aibă un copil.

– Jared?

Samuel încuviință din cap.

– Dar, chiar și după ce am aflat asta, tot am rugat-o să plece cu mine. Nu ar fi trebuit niciodată să o las să afle cât de mult o doream încă. Nu a suportat să trăiască știind asta, odată ce eu am plecat din Hawaii. Nu a fost niciodată o femeie puternică.

– Dar nu a plecat cu tine... *Ea* a luat hotărârea aceea, îi reaminti Corinne.

– Ai putea să îl rupi pe fiul tău în vârstă de șapte ani de tatăl pe care îl adoră sau să îl părăsești pe acel fiu? Ai putea cu atâta ușurință să frângi inima unui bărbat care te adoră și care crede că și tu îl iubești la fel de mult? Ranelle nu a putut. Dar a regretat decizia aceea. Și apoi, am dezamăgit-o încă o dată. Înainte a Ranelle să apuce să îmi scrie, i-am scris să îi spun că voi rămâne alături de soția mea, din moment ce îmi dăruise o fiică. I-am spus că era mai bine că făcuse alegerea pe care o făcuse. Asta a distrus-o complet pe Ranelle, deși eu nu am știut asta până acum.

– Eu sunt de vină, spuse cu tristețe Corinne. Dacă nu m-aș fi născut...

– Nu! Nu a avut nimic de-a face cu tine. Eu am fost destul de idiot încât să cred că, în sfârșit, puteam avea ceea ce îmi doream cel mai mult: unica dragoste a vieții mele. Dar viața își văzuse de drum, nu mai eram aceiași oameni. Era prea târziu pentru noi. Dacă mi-aș fi dat seama de asta înainte de a încerca să recuceresc trecutul... Nu ar fi trebuit să merg în Hawaii.

– Pot înțelege de ce Jared ar putea să te învinovățească, dar se înșală. Și nici tu nu poți să te învinovățești. Nu ai fi putut să știi ce avea să se întâmple.

– El mă învinovățește atât de mult, încât a venit aici să mă distrugă. Nu am întâlnit niciodată pe cineva atât de plin de ură.

– Așadar, s-a folosit de mine ca să ajungă la tine. Ridică din umeri ca și cum ei nu îi mai păsa. Dar mi-a dăruit ceea ce doream, și, dacă crede că voi divorța de el pentru că m-a părăsit, se înșală. Va trebui pur și simplu să ascundem faptul ca a plecat – cel puțin, pentru o vreme. Și apoi, pentru a explica absența lui continuă, putem

spune că a trebuit să plece cu afaceri. În cele din urmă, voi spune că a murit.

– Corinne, oftă Samuel. Jared Burkett căuta răzbunarea. Deși nu a reușit să mă ruineze din punct de vedere financiar, a avut totuși parte de răzbunare. Jared a dat o lovitură finală înainte de a pleca. Poftim!

Îi împinse ziarul de dimineață.

Corinne luă ziarul precaută, teama ce o rodea crescând. În colțul jos din dreapta al celei de a zecea pagini se afla un anunț scris cu litere negre groase. Părea să sară la ea din pagină.

DECLARAȚIE DE ABANDON

Jared Burk confirmă prin prezenta că noua lui mireasă, cunoscută în trecut drept Corinne Barrows, din Beacon Street, s-a dovedit a fi o soție nesatisfăcătoare. În acest temei, a părăsit-o.

Amorțeala nu dură decât un moment. Apoi Corinne se ridică în picioare și începu să sfâșie ziarul.

– Cum îndrăznește?! strigă, furia dezlănțuindu-i-se în întregime. Și cum de îndrăznește ziarul acela să tipărească un anunț atât de grosolan? Îl voi da în judecată!

– Asta ar fi și mai jenant pentru tine, Corinne, spuse încetișor Samuel. Iar răul a fost deja făcut. Va trebui, pur și simplu, să înfruntăm asta.

– Va plăti pentru asta! Dumnezeule, a făcut să pară ca și cum eu... eu... Lacrimile îi zvâcniră în ochi. Este o minciună! Nu am fost nesatisfăcătoare... nu am fost!

– Corinne, draga mea, nimeni nu va crede altminteri.

– Nu o vor face? A plecat – asta este adevărat – și s-a asigurat că toată lumea va ști că m-a părăsit!

– Dacă este o consolare, Cori, Jared mi-a spus înainte să plece că îi pare rău că a fost nevoit să se folosească de tine ca să mă rănească pe mine. Cred că regretă cu adevărat asta.

– Îi pare rău? zise ea furioasă. Cum pot da eu ochii cu oamenii? Nu voi mai fi în stare să părăsesc casa aceasta fără să mor de rușine.

– Nu va dura pentru totdeauna, Cori. Bârfa are cursul ei, apoi este uitată. Poate ar fi mai bine dacă ai pleca pentru o vreme. Pot începe procedurile de divorț cât timp ești plecată.

– Divorț? Și să aduc un scandal și mai mare asupra acestei familii? Ea îl privi pieziș. Nu! Nu va fi nici un divorț.

– Dar cu siguranță...

– Nu! Asta este ceea ce Jared dorește. Mai degrabă mor decât să îi dau acelei potăi vrednice de dispreț ce își dorește. Lasă-l să se întrebe de ce nu primește actele de divorț. Sper să înnebunească întrebându-se. Sper să găsească pe cineva de care să se îndrăgostească și cu care să vrea să se căsătorească. Nu o va putea face, pentru că eu nu îl voi elibera. Crede-mă, Jared Burk va plăti pentru asta – într-un fel sau altul.

Capitolul 16

Mânia lui Corinne fusese doar de paradă, o mască pentru a ține ascunsă suferința îngrozitoare pe care o simțea cu adevărat. Din dimineața aceea, refuză chiar și numai să se gândească la noaptea nunții sale. Nu își îngădui să își amintească nimic despre Jared, cu excepția lucrurilor care nu îi plăceau la el. Se ascunse, refuzând să iasă sau să primească pe cineva.

Florence fu prima care văzu schimbările care aveau loc în Corinne, iar Samuel deveni și el neliniștit. Era palidă, nu avea nici urmă din vechiul ei umor și nu era interesată de nimic. Ceea ce îl neliniștea cel mai mult pe tatăl ei era neobișnuita ei tăcere. Nu se contrazicea niciodată, nu participa la conversațiile din timpul meselor și nu oferea nimic mai mult decât un „noapte bună" sau un „bună dimineața". Samuel începu să se îngrijoreze. Aceasta nu era Corinne!

Prins de neliniștea provocată de fiica lui, uită de propria tristețe. Nimic din ceea ce făcea sau spunea el nu o ajuta. Nu se așteptase ca ea să își îngroape capul rușinată pentru atâta vreme. Tot continua să o îndemne să călătorească, dar ea nici nu voia să audă.

– Lașii fug, spunea Corinne și refuza să mai discute.

Samuel se ruga pentru ceva care să o zdruncine pe fiica lui și să o scoată din starea de letargie. Rugăciunile îi fură curând ascultate.

– Plec în Hawaii, tată, anunță Corinne la o lună după nuntă.

Tocmai se așezaseră la masa de prânz, dar lui Samuel îi dispăru într-o clipă pofta de mâncare.

– Nu voi permite asta.

– Nu fi absurd, spuse cu mult calm Corinne. Vocea ei era neobișnuit de lipsită de expresie. Știi că nu mă poți împiedica să merg. Și tu ai fost cel care a sugerat să plec pentru o vreme.

– Nu în Hawaii!

– De ce nu?

– Jared Burkett a dovedit deja cât de nemilos poate fi, îi aminti cu asprime Samuel. Nu vreau să îți mai intersectezi vreodată drumul cu al lui.

– Nu fi caraghios, răspunse ea într-o doară. Este soțul meu, nu-i așa?

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Nu îi pasă de tine nici cât negru sub unghie, Cori.

– Cu toate acestea, voi pleca, tată. În tonul ei se simțea hotărârea. Cred că această călătorie îmi va face bine. Iar Florence a fost deja de acord să vină cu mine.

Samuel se lăsă pe spătarul fotoliului și clătină din cap.

– De ce nu renunți? Uită de Jared Burkett! Sunt sigur că el a uitat de tine.

– Nu s-a încheiat, spuse cu răceală Corinne. Jared a dorit să se răzbune pe tine, dar m-a rănit pe mine. Nu îi făcusem niciodată nimic, ca să merit ce mi-a făcut. *El* crede în răzbunare. Ei bine, a făcut din mine o adeptă a răzbunării – cred în ea până în adâncul sufletului.

– Corinne, nu poți să îți încrucișezi sabia cu un astfel de bărbat, o avertiză Samuel. Este imposibil să câștigi. Nu luptă corect.

– Nici eu nu am de gând să lupt corect. Și nu îmi este frică de el.

– Ei bine, ar trebui să îți fie.

– Încetează să îți mai faci griji, zise ea ca să îl liniștească. Nu voi face nimic nesăbuit.

– Mai exact, *ce* anume ai de gând să faci? întrebă Samuel. Trebuie să ai ceva în minte, altfel nu ai fi atât de hotărâtă.

Corinne râse – un râs răutăcios, pe care tatăl ei nu îl mai auzise până atunci.

– Da, am ceva în minte. Îl voi lăsa pe Jared Burkett să guste din propriul său medicament. Vom vedea dacă îi face plăcere să înfrunte un scandal pe teritoriul *lui*.

– Ce scandal?

– Scandalul unei soții promiscue.

– Corinne!

– Ah, liniștește-te, tată, spuse ea zâmbind larg. Nu voi avea cu adevărat o mulțime de amanți. Doar voi da această impresie. Prietenii lui Jared vor crede că sunt o stricată și că Jared nu este destul de bărbat să îmi facă față. Mie nu îmi pasă ce cred ei despre mine, dar lui Jared îi va păsa. Îl voi umili, așa cum el m-a umilit pe mine, în fața tuturor prietenilor lui.

– Crezi că Jared va sta deoparte și te va lăsa să îl faci de râs? Crezi că nu te va opri?

– Nu poate, răspunse încrezătoare Corinne. Nu poate spune absolut nimic legat de acțiunile mele. M-am asigurat de asta înainte de a mă căsători cu el.

În ziua aceea, mai târziu, cu noua ei stare de spirit și plină de încredere, fu de acord să îl vadă pe Russell când acesta îi făcu o vizită.

– Nemernicul merită să fie biciuit! afirmă vehement Russell după ce Corinne îi explică totul. Cum îndrăznește să te defăimeze?!

– Ai încercat să mă avertizezi în legătură cu el, spuse mărinimoasă Corinne. Ar fi trebuit să te ascult.

Corinne continuă, explicându-i planurile ei cu foarte mare încântare. Iar Russell o surprinse.

– Voi merge cu tine, Corinne, anunță el.

– De ce ai dori să faci asta? întrebă Corinne, surprinsă. Nu merg într-o călătorie de plăcere. Merg în Hawaii cu un scop clar în minte.

– Știu. Dar ai nevoie de un însoțitor. Nu poți să îi ții piept singură lui Burkett.

– Tata pare să creadă același lucru.

Corinne începea să se enerveze.

– Mi-aș dori ca toată lumea să înceteze să mă trateze ca pe un copil. Pot să am grijă de mine și asta am de gând.

– Nici nu credeam altfel, Corinne, răspunse iute Russell. Nu ar strica să mă ai alături, continuă el. Ți-aș putea da o mână de ajutor cu planul tău.

Ea cugetă iute.

– Foarte bine, Russell. Atâta vreme cât înțelegi că nu am de gând să îmi fac nici un amant adevărat pentru mult timp de acum înainte. Totul va fi o prefăcătorie.

– Nu te voi grăbi, Corinne.

– Vreau să îmi promiți asta, zise ea categoric.

– Îți promit.

– Încă o condiție, zise ea pe un ton mai vesel. Mă lași pe mine să îți plătesc cheltuielile.

– Lucrul acesta este ridicol, zise Russell, știind foarte bine că ea avea să insiste.

Și slavă Domnului pentru asta, pentru că i-ar fi displăcut profund să fie nevoit să împrumute și mai mulți bani acum, când datoriile lui erau deja atât de mari.

– Știu că abia aștepți să îți cheltuiești toți banii ăia, dar nici nu vreau să aud. Nici eu nu vin tocmai de la azilul săracilor, minți el neconvingător.

– Știu asta, dar insist. Va fi ca și cum te-aș angaja să îmi fii însoțitor, explică ea.

– Nu!

– Am spus că insist, Russell. Nu îți voi fi datoare pentru faptul că mă ajuți. Nu am de gând să mă simt vreodată obligată față de cineva. Sentimentul acela distruge oamenii.

– Despre ce vorbești?

– Nu contează, se răsti ea. Fie îți plătesc eu drumul, fie poți să o lași baltă și să nu mă însoțești.

– Bine, bine, oftă el precaut. Dacă acesta este singurul mod în care vei fi de acord, atunci fie.

– Bun, zise Corinne, fără să știe cât de bine o manipulase Russell. Și amintește-ți că nu eu ți-am cerut să vii cu mine. Tu te-ai oferit. Acum, mai bine ai da fuguța și ți-ai pune treburile în ordine. Vom pleca poimâine.

– Atât de curând?

– Nu văd nici un motiv pentru care să amânăm, răspunse Corinne. Cu cât mă răzbun mai iute pe Jared Burkett, cu atât mai repede îmi pot recâștiga mândria.

Capitolul 17

Samuel Barrows nu încetă să dea glas dezaprobării sale față de decizia fiicei lui. Încercă să o facă să se răzgândească, chiar și în gară,

dar știa că nu o putea împiedica. Totuși, o puse să promită că avea să-i scrie frecvent.

– Și, dacă intri în orice fel de problemă, vii acasă imediat.

– Așa voi face, tată.

Lui Russell îi spuse:

– Ar fi trebuit să te las să te căsătorești cu ea, Drayton. Pe bunul Dumnezeu, îmi doresc să te fi lăsat.

– Sper că vă veți aminti asta, domnule, după ce o voi convinge pe Corinne să divorțeze de Burkett.

– Da, ei bine, zise Samuel, fără să își ia vreun angajament, mă bucur foarte mult că mergi cu ea. Țineți-o departe de necazuri, da? li se adresă el lui Russell și lui Florence în același timp.

Russell răspunse pentru amândoi.

– Dacă este posibil.

Corinne fu mulțumită de faptul că nu văzuse pe nimeni cunoscut pe drumul către gară. Era întâia oară când părăsea casa din dimineața aceea teribilă de după nunta ei. Când urmă să se întoarcă, nu avea să îi pese de ceea ce credeau oamenii. Urma să aibă satisfacția de a ști că era chit cu Jared și că, poate, avea chiar să îl întreacă. După aceea, putea înfrunta orice.

Călătoria de-a lungul țării nu fu neplăcută. Cu un sfert de secol în urmă, ar fi fost dificilă. Dar, cu finalizarea căii ferate Union Pacific, în 1869, călătoria dură doar o săptămână. Corinne, Russell și Florence petrecură o altă săptămână în San Francisco, așteptând un vas.

San Francisco era o metropolă plină de viață, atât de diferită de Bostonul liniștit și ordonat, chiar și pentru o fată crescută la oraș. Celor trei le plăcu la nebunie locul zgomotos și plin de culoare. Corinne se întrebă cum fusese în timpul goanei după aur. Câți ajunseseră bogați? Câți muriseră încercând? Acela fusese un timp al aventurilor, când orice era posibil.

Într-o casă de jocuri de noroc elegantă, care se adresa doar celor foarte bogați, Corinne jucă, în sfârșit, jocul fără limită la care visase atâta vreme. Câștigă cinci mii de dolari. Dar nu părea să mai conteze pentru ea. Jared îi distrusese entuziasmul, se gândi ea. El devenise obsesia ei.

Oriunde mergea și orice făcea, Jared părea să fie întotdeauna alături de ea. Pe măsură ce zilele o aduceau mai aproape de Hawaii, Jared îi umplea mintea din ce în ce mai mult. Nu ar fi fost

atât de deranjant, numai că începu să își amintească noaptea nunții lor. Nu o putea uita, deși jurase să își șteargă din minte întreaga noapte.

De îndată ce se îmbarcară, căzu la pat din cauza răului de mare și puse și asta în cârca lui Jared. Încă un motiv de furie împotriva lui.

Petrecu toate cele trei săptămâni cât dură traversarea Pacificului zăcând în pat. Pierdu din greutate. Se simți îngrozitor. Și, în tot timpul acesta, îl blestemă pe Jared pentru fiecare moment de suferință. Când vasul acostă în cele din urmă în Honolulu, era aproape prea slăbită ca să se poată da jos din pat, dar, cu o dorință uriașă de a atinge pământul și, cu ajutorul lui Florence, își croi drumul afară din cabină și apoi pe punte.

Corinne fu surprinsă în mod plăcut. Era 12 decembrie, vreme de zăpadă și de ger cumplit în Boston, dar aici erau brize oceanice plăcute, soare și un anumit parfum în aer.

– Îl simți și tu? întrebă Florence. Sunt flori, desigur. Am aflat foarte multe lucruri despre Hawaii cât timp tu ai zăcut. Aici, vizitatorii sunt întâmpinați cu ghirlande. Pare să fie o tradiție – și una frumoasă.

– Ghirlande?

– Coronițe din flori tăiate pe care să le porți în jurul gâtului. Aici nu suntem în Boston, draga mea. Aici, florile cresc pe tot parcursul anului. Acum, suntem la tropice, zise Florence, făcându-și deja vânt cu o batistă din dantelă. Bănuiesc că ne va lua ceva vreme să ne obișnuim cu căldura.

– Mie îmi place.

– Nu ți-ar plăcea dacă ar fi vară, răspunse Florence. Mi s-a spus că poate fi insuportabil de cald pentru *malihini* pe timpul verii. Bine că vom fi plecați până atunci.

– *Malihini?*

– Așa îi numesc hawaiienii pe nou-veniți, îi explică Florence, cu o urmă de mândrie.

– Vai de mine, dar ești bine informată! Corinne zâmbi larg. Trebuie să îmi spui mai multe.

Pe Florence nu o deranjă tonul de tachinare al lui Corinne.

– Nu strică să știi câte ceva despre locul în care mergi. Erau destui pasageri care au mai fost aici. Iar căpitanul știa foarte multe.

– Ai dreptate, mărturisi Corinne. Ar fi trebuit să îmi aloc ceva timp pentru a afla câte ceva despre Hawaii. La urma urmei,

aș fi putut citi cât timp am zăcut în pat, în loc să îmi gem suferința către pereții goi.

– Poți face asta în timp ce-ți recuperezi forțele. Asta va lua câteva săptămâni.

– Ei bine, cu cât ne instalăm mai curând, cu atât mai repede îmi pot reveni. Unde este Russell?

– A plecat să se ocupe de bagajele noastre. A spus că ne va aștepta pe doc, cu o trăsură.

Înaintară printre mulțimea de oameni aflați pe doc și fură întâmpinați cu *aloha* de către hawaiieni prietenoși care purtau haine vesele înflorate și aveau ghirlande pentru fiecare pasager. Alți locuitori vindeau fructe proaspete de pe insulă. Un grup de muzicieni cânta, în vreme ce fete de prin partea locurilor, de o frumusețe întunecată, în saronguri colorate, dansau pentru nou-veniți.

Corinne primi două ghirlande din flori de plumeria. Îi mulțumi celui care i le dădu cu un zâmbet, dar mirosul florilor era dulceag, iar ea își simți din nou stomacul întorcându-i-se pe dos.

– Trebuie să iau loc, Florence, zise ea, apucând brațul femeii mai în vârstă.

– Vino!

Florence o conduse către o ladă aflată la umbră.

– Așteaptă aici! Îți voi aduce câteva fructe din cele pe care le vând oamenii aceia. Este o minune și că poți să mergi, la cât de puțin ai mâncat în ultima vreme.

Se înapoie într-o clipă cu o bucată mare de ananas înfășurată într-o frunză de *ti* și cu un coșuleț cu banane, nuci de cocos și guave.

– Ce fel de fruct este acela? întrebă prevăzătoare Corinne.

– Nici eu nu l-am mai văzut, dar este crescut aici. Încearcă ananasul acesta. Se zice că nimic nu este la fel de delicios.

Corinne duse fructul galben la buze, dar îi veni să verse când îi simți mirosul.

– Ia-l de aici!

– Ce s-a întâmplat, Cori?

– Ia-l de-aici, pur și simplu, gemu Corinne, devenind albă ca hârtia. Am crezut că greața aceasta va dispărea odată ce voi coborî de pe vas, dar încă nu a trecut.

– Corinne... ești sigură că nu este... altceva? întrebă ezitând Florence. Nu ar trebui să îți fie rău acum. De fapt, medicul de pe vas

mi-a spus că nu ar fi trebuit să îți fie rău deloc. Oamenilor nu li se face rău într-o călătorie lină ca aceea pe care am avut-o.

– Ce insinuezi?

– Că ai putea fi însărcinată.

Corinne reuși să râdă pe înfundate.

– Nu fi ridicolă. Aș ști, nu-i așa?

– Oare, preocupată cum ai fost de Jared Burkett? Când a fost ultima oară când ai avut curgerea lunară? întrebă ea la obiect.

Corinne nu putu să răspundă. Nu își amintea să o fi avut în ultimul timp.

– Ah, nu știu, zise ea cu nerăbdare.

– Gândește-te!

O făcu, și singura dată pe care și-o putu aminti fu cândva înainte ca Jared să o fi violat. Ochii ei verzi se lărgiră și se întunecară aproape instantaneu.

– Nu!

– Nu are nici un rost să negi, Cori. Cu siguranță, a fost un diavol viril.

– Nu îi voi avea copilul! Dumnezeule, cât îmi va mai ruina viața?

– Nu prea poți face nimic în legătură cu faptul că ești însărcinată. Copilul deja crește.

– Ei bine, nu îl voi păstra!

– Asta depinde de tine, zise Florence cu o dezaprobare rece. Dar, în momentul de față, trebuie să hotărâm unde îl vei naște. Nu mai poți merge înainte cu planul acela absurd al tău, nu când sarcina va fi curând vizibilă. Poate ar trebui să ne gândim să ne întoarcem chiar acum acasă.

Corinne se strâmbă la gândul acela.

– Aș muri înainte să urc din nou pe un vas atât de curând. Nu, vom rămâne aici. Nu voi renunța la planul meu. Doar că va trebui amânat pentru o vreme.

Capitolul 18

Corinne se întinsese la umbră pe veranda mare cu vedere la orașul plin de viață numit Honolulu. Sorbea dintr-o limonadă și

se încrunta de fiecare dată când pruncul se mișca înlăuntrul ei. Un carnețel se odihnea în poala ei pentru scrisoarea pe care nu avea, de fapt, chef să o scrie. Nu prea avea chef de nimic în afară de a-și plânge de milă.

Florence plecase la piață, iar Russell era dus undeva, să se distreze. Corinne își detesta cu amărăciune detenția ei forțată, dar ea însăși făcuse alegerea de a nu fi văzută de nimeni în condiția de față. Nu putea să își asume riscul ca Jared să afle. El nu avea să știe de copil, urma ea să se asigure de asta.

Dragă tată,

Nu s-a schimbat nimic de ultima oară când ți-am scris. Locuim în continuare în casa pe care am închiriat-o aici, în dealurile din Punchbowl. Flori noi de vară sunt pretutindeni, făcând locul să fie foarte frumos. De fapt, chiar nu poți să îți imaginezi multitudinea de culori pe care le am chiar în clipa aceasta în propria mea grădină. Am avut eu însămi grijă de ea și învăț despre toate plantele și florile exotice de aici. Asta ar trebui să îți vorbească despre cât de palpitantă este viața mea.

Vremea este mult mai caldă decât cea cu care suntem noi, cei din Noua Anglie, obișnuiți. Se pare că eu o resimt mai rău decât ceilalți, din cauza condiției mele. Dar, aflându-ne atât de sus pe munte, avem brize răcoroase, mai ales seara. Și, Dumnezeule, cum aștept acele brize!

Starea mea de sănătate este excelentă, așa îmi spune medicul meu, și voi naște peste o lună. În ceea ce privește întrebarea ta din scrisoarea trecută: nu, nu m-am răzgândit în legătură cu copilul. Nu ar face decât să îmi amintească de Jared, și vreau să uit complet de el odată ce voi pleca de aici. Instinctele acelea materne pe care mi-ai spus că ar trebui să le am pur și simplu nu există. Urăsc acest copil exact la fel de mult pe cât îl urăsc pe Jared. Și nu, el nu va ști niciodată despre copil. Aceasta este o mică satisfacție în plus pe care o voi avea!

Dumnezeule, cât de insensibilă părea! Dar și pentru asta dădea vina tot pe Jared. El îi făcuse cunoștință cu ura, iar ura îi mâncase orice urmă de compasiune pe care poate o avusese cândva.

Voi merge înainte cu planurile mele, de îndată ce îmi voi recăpăta forma. Nu am devenit prea dizgrațioasă, așa că nu ar trebui să dureze mult timp.

Jared este aici, în oraș. Russell a aflat pentru mine unde locuiește și unde lucrează. Construiește un hotel în zona mai puțin populată a plajei din Waikiki. În mod evident, și-a văzut mai departe de viața lui, fără un gând la ce mi-a făcut mie. Nu are nici cea mai mică idee că mă aflu aici. Nu am fost văzută în public de când am sosit. Florence și Russell ies, dar Jared nu o cunoaște pe Florence, iar Russell s-a ținut departe de Jared – cel puțin, așa mă asigură el.

Îndur cu greu așteptarea, fără să am nimic de făcut. Știi că nu sunt o persoană răbdătoare. M-am băgat în toată încurcătura asta pentru că abia așteptam să pun mâinile pe fondul meu fiduciar. Că veni vorba, banii pe care i-am adus cu mine sunt puși deoparte în siguranță, într-o bancă locală, așa că nu era nevoie să faci atâta caz de suma mare de bani pe care am dorit să o iau cu mine.

Îți voi scrie din nou în curând, tată. Cu toate acestea, să nu te aștepți la un raport amănunțit al nașterii copilului. Nici măcar nu îl voi privi. Este cel mai bine ca nici unul din noi să nu știe cum arată pruncul, nici măcar ce sex va avea. Oricum nu mă gândesc la el ca la copilul meu. Este al lui Jared și doar al lui. Am fost informată de către medicul meu că hawaiienii iubesc toți copiii. A găsit deja o casă bună pentru copil, așa că nu trebuie să îți faci griji.

Te iubesc, tată, și sper că mă poți ierta pentru că îți abandonez nepotul. Pur și simplu, nu aș putea îndura să îl păstrez. Te rog să înțelegi.

Fiica ta devotată,
Corinne Barrows Burkett

Tatălui ei nu avea să îi placă această scrisoare. Dar, de altfel, nu îi plăcuse nici una dintre scrisorile pe care ea le trimisese acasă. Întotdeauna păruse atât de amărâtă și de dură. Rece, o numea el. Jared o numise la fel. Poate că era. Dar era puternică. Nu era ușor să fii femeie.

Corinne își sigilă scrisoarea și o duse în casă. Florence avea să o pună la poștă. Casa era atât de liniștită. Până și severa bucătăreasă nemțoaică pe care o angajaseră plecase în după-amiaza aceea.

Fără nimeni cu care să vorbească, Corinne deveni neliniștită și merse afară să lucreze în grădină. După cam o oră, trăsura urcă pe dealul abrupt, și Florence își făcu apariția cu coșuri cu carne proaspătă și legume. O găsi pe Corinne tunzând tufișurile de hibiscus care formau un gard în jurul curții, tufișuri verzi dese cu flori imense ca de hârtie de culoare galbenă și roșie.

Florence se încruntă.

– Uită-te la tine, Cori! Te prăjești la soare.

Corinne își șterse sudoarea care îi curgea pe frunte cu o mână murdară.

– Nu am nimic mai bun de făcut.

– Când este atât de cald, ai putea măcar să lucrezi la umbră, fata mea. Este o minune că nu leșini în căldura asta. Acum, haide, vino cu mine să îți pregătesc o baie rece!

O ajută pe Corinne să se ridice și să urce cele câteva trepte din fața casei. Fațada era mărginită de o verandă, și ferigi și flori în ghivece atârnau de grinzi și erau așezate de-a lungul balustradelor. Palmieri tineri creșteau la colțurile casei, atât în față, cât și în spate. O asemenea abundență de parfumuri și culori făcea veranda un loc numai bun pentru relaxare.

– Așteaptă aici, Cori, cât timp eu pun deoparte coșurile acestea și îți pregătesc baia.

– Nu știu de ce te las să mă dădăcești așa, se plânse Corinne, apoi zâmbi obosită. Dar o baie lungă răcoroasă sună, într-adevăr, bine. M-a necăjit din nou spatele.

– Dacă nu aș ști, aș crede că sarcina ta este mai înaintată, remarcă Florence, trăgând cu ochiul la pântecele mare al lui Corinne aflat sub o rochie hawaiiană ca un cort, numită *muumuu*.

– Nu fi caraghioasă!

Corinne folosi replica pe care o folosea întotdeauna când cineva se apropia de adevăr.

Florence clătină din cap și merse în casă. Corinne se așeză cu stângăcie într-unul dintre fotoliile de ratan aflate pe verandă. Era posibil, se gândi ea îmbufnată, mângâindu-și pântecul. Într-adevăr, putea să nască în orice zi. Dar, deși lucrul acesta ar fi pus capăt așteptării ei, nu dorea ca asta să se întâmple. Atunci, ar fi fost nevoită

să îi spună lui Florence despre prima oară când ea și Jared fuseseră împreună, iar ea prefera să păstreze asta pentru sine.

O briză tulbură plantele de pe verandă și aduse parfumul amețitor al gardeniilor din tufișurile din fața casei. Corinne inspiră adânc mirosul care devenise preferatul ei, apoi însă își ținu răsuflarea când simți din nou o durere ascuțită în spinare. „Prea multe aplecări", se gândi ea furioasă. Ar fi trebuit să se gândească. Nici măcar nu mai putea să lucreze în curte fără ca pruncul să îi provoace disconfort.

Cât de mult îl detesta. Copilul nu îi adusese decât necazuri, chiar de la zămislirea lui. Corinne se simți învinsă, gata să cadă la pat și să nu se mai ridice.

– Vino, Cori! Florence deschise ușa de la intrare. Cada este plină.

Corinne dădu să se ridice, dar nu putu și căzu înapoi furioasă.

– Va trebui să mă ajuți. Nici măcar nu mă mai pot ridica de pe un fotoliu.

Florence chicoti și luă mâna lui Corinne ca să o ajute să se ridice.

– Te simți îngrozitor, nu-i așa, draga mea? Păcat că *el* nu a putut să fie aici, ca să ia parte la ce a făcut și să îți asculte toate plângerile.

– Dacă ar fi aici în clipa asta, cred că i-aș tăia gâtul cu bucurie!

– Haide, haide! A fost nevoie de amândoi ca să faceți copilul. Ai vrut să te căsătorești cu el, îți amintești?

– Nu-mi aminti. Nu știam că doar se folosea de mine ca să se răzbune pe tata. Și, la naiba, nu era nevoie să facă ce a făcut înainte să plece! Nici nu trebuia să mă lase însărcinată!

– Haide, Cori, medicul te-a avertizat să nu te superi. Și am discutat despre asta iar și iar. Știi că eu sunt de părere că ar fi trebuit să lași lucrurile așa cum erau. Nimic bun nu poate rezulta din răzbunare.

– Satisfacția poate rezulta din ea, zise cu încăpățânare Corinne.

Apoi, dintr-odată, icni și se aplecă de la mijloc din cauza durerii.

– Ce este? întrebă Florence, și ochii ei căprui se lărgiră. Vai, Dumnezeule, nu se naște prematur, nu-i așa?

– Nu, zise Corinne după ce spasmul trecu. Mă tem că este la timp. Aveai dreptate că sarcina mea este mai înaintată.

– Știam eu că îmi ascunzi ceva atunci, înainte de nuntă. Nu este de mirare că v-ați grăbit așa tare.

– Florence, te rog! gemu Corinne. Îți voi explica mai târziu. În clipa asta, doar du-mă în pat. Spatele mă omoară.

– Ah, Dumnezeule, va fi una dintre *acele* nașteri, mormăi Florence ca pentru sine.

– Poftim?

– Nimic, scumpo. Haide! Te voi duce în camera ta, apoi voi merge să chem medicul.

– Nu! strigă Corinne. Nu poți să mă părăsești!

– În regulă, Cori, în neregulă, zise împăciuitoare Florence. Avem oricum o groază de timp. Când se întoarce bucătăreasa, o voi trimite după medic.

Optsprezece ore mai târziu, Corinne se lupta împotriva stării de conștiență. Își amintea încă mult prea bine durerea aceea îngrozitoare care îi sfâșiase trupul. Voia doar să doarmă, acum, că totul luase sfârșit, și să uite agonia. Dar plânsetul acela groaznic nu o lăsa.

– Poftim, doamnă Drayton.

Corinne își ținu ochii închiși. Știa că doctorul Bryson vorbea cu ea, pentru că ea preluase numele lui Russell de dragul aparențelor. La urma urmei, acesta locuia în aceeași casă cu ea. De ce nu putea medicul să o lase în pace acum? O chinuise în ultimele ore, spunându-i ce să facă și încercând să o convingă să se relaxeze, când ea știa că nu putea. El continuase să îi spună că nu era încă vremea, când ea știa că avea să moară dacă agonia nu înceta.

Doctorul Bryson se plânsese că era cea mai dificilă pacientă pe care o avusese vreodată, după care ea îi spusese să se ducă naibii. Fusese șocat de limbajul ei, pentru că ea îl blestemase pe Jared cu toate numele detestabile pe care le culesese pe când era copil și vizita șantierul naval. Numele lui Jared venise pe buzele ei de fiecare dată când presiunea devenea insuportabilă. Dumnezeule, urechile lui probabil că țiuiau. Ea nu își dorea decât ca Jared să fi putut să fie de față ca să primească personal blestemele ei.

– Doamnă Drayton, vă rog!

Își deschise ochii.

– Nu puteți să mă lăsați în pace acum? Vreau doar să dorm.

– Nu am încheiat încă.

– Eu da!

Doctorul Bryson oftă. Era un omuleț în jur de 50 de ani, cu păr rar și ochelari mari ce tot cădeau pe nasul său lung. Chiar ajunsese la capătul răbdării.

– Mai trebuie să tai cordonul ombilical. Va trebui să vă țineți copilul pentru o clipă.

– Nu!

– Sunteți cea mai antipatică femeie pe care am întâlnit-o vreodată, o mustrului el. Acum, încetați să mai fiți absurdă!

– Lăsați-o pe Florence să îl țină, zise Corinne cu încăpățânare, evitând să se uite la pruncul care urla. Știți că nu doresc să îl văd. V-am spus dinainte.

– Camerista dumitale s-a dus după apă curată.

– Ei bine, așteaptă până se întoarce!

– Vreți să riscați o infecție? întrebă el cu asprime. Acum, țineți-vă copilul!

Nu îi oferi ocazia să refuze din nou, ci puse copilul lângă ea, în îndoitura brațului. Corinne își întoarse iute privirea, ca să nu îl vadă. Nu dorea nici o amintire, nici o imagine a lui pe care să o poarte în minte.

– Grăbiți-vă, da? zise cu amărăciune Corinne în timp ce copilul continuă să urle.

Păru să țipe și mai tare când cordonul fu tăiat, și lui Corinne i se tăie respirația. Doctorul Bryson zâmbi.

– Relaxați-vă, doamnă Drayton.

– L-ați rănit?

– Nu.

– Ei bine, atunci luați-l înapoi.

– Încă nu. Mai avem încă de terminat. Acum, împingeți, zise el și îi apăsă abdomenul.

Placenta alunecă din ea cu doar un mic disconfort. Pruncul încă urla.

– Acum, luați copilul de aici? se rugă ea.

– Tot mai trebuie să așteptăm apa, ca să spălăm sângele de pe micuț.

– Sânge! icni ea și se întoarse în mod automat către copil.

– Nu este sângele lui, doamnă Drayton, o liniști medicul. Nu, este un băiat frumos și sănătos.

Acum, Corinne nu își mai putea lua ochii de la el. Dăduse viață acestei făpturi mici! Suferise și îndurase cea mai sfâșietoare durere imaginabilă pentru ca pruncul să poată trăi. Un băiețel!

– Este îngrozitor de urât, nu-i așa? nu se putu abține să întrebe Corinne.

Doctorul Bryson râse din toată inima.

– Aceasta este prima părere sinceră pe care am primit-o vreodată de la o proaspătă mamă. Dar garantez că va arăta mai bine odată ce va fi curat.

– De ce nu încetează să plângă?

– Tocmai a fost scos din casa lui plăcută, caldă și hrănitoare din ultimele nouă luni. Este de înțeles că este supărat în legătură cu asta și că i-ar prinde bine puțină alinare.

– Eu... eu nu...

– Tot ce îi trebuie este sânul dumitale, doamnă Drayton.

– Nu aș putea! zise ea iute.

– Ei bine, este alegerea dumitale. Bănuiesc că nu îi va face rău să îl lăsăm să plângă pentru o vreme. Voi merge să văd de ce întârzie cu apa.

– Așteptați!

Dar doctorul Bryson închise ușa cu hotărâre. O găsi pe Florence în bucătărie, șezând la masă cu o jumătate de pahar de whisky în față.

– Aveți un pahar în plus? o întrebă.

Florence ridică îngrijorată privirea către el, aproape temându-se să îi adreseze întrebarea.

– A funcționat?

– Încă nu pot să mă pronunț. Îi vom da încă un pic de timp, dar apoi trebuie să curăț copilul. Nu îmi place să nu îi spăl imediat.

Florence se ridică și luă încă un pahar, pe care îl umplu.

– Dumnezeule, mă rog să fi făcut ceea ce trebuie. Dar pur și simplu nu puteam îndura să o văd cum își dă copilul. Știam că avea să îi pară rău când urma să fie prea târziu.

– Dacă nu aș fi fost de acord cu dumneata, nu aș fi mers până la capăt cu farsa asta.

– Nu vrea să asculte de vocea rațiunii. Dacă faptul că e singură cu el nu reușește, atunci nimic nu o va face.

– Ei bine, va trebui să așteptăm și să vedem. Oricum, unde este tatăl?

– A, a plecat să se îmbete, răspunse Florence, referindu-se la Russell. Cu siguranță, a avut o idee bună, adăugă ea, ridicându-și paharul.

I se destăinuise doctorului Bryson și avea încredere în el, dar nu atât de mult încât să nege presupusa căsătorie a lui Corinne

cu Russell. Medicul se încrunta și așa destul la Corinne fără ca Florence să înrăutățească lucrurile și mai tare spunându-i acestuia adevărul. Iar Russell Drayton nu se îmbăta din cauza emoțiilor. Sărbătorea faptul că, în sfârșit, se terminase. Presupusese să pruncul venise prematur și, după ce Corinne îi explicase lui Florence despre noaptea în care copilul fusese conceput, Florence îl lăsase să creadă asta. Adevărul era că Russell nu se gândea niciodată la copil și nici nu îi păsa.

Dumnezeule, lui Florence nu îi plăcea de bărbatul acela. Russell părea cumva diferit de fiecare dată când Corinne nu se afla în apropiere. Era ca și cum ar fi fost doi bărbați într-unul. Dar nu putea spune cu exactitate ce anume o deranja la el.

Doctorul Bryson își termină băutura.

– Cel mai bine ar fi să ne întoarcem acolo.

– Dar credeți că a avut destul timp, doctore? întrebă Florence cu o încruntare nesigură. Poate că faptul că vede copilul și îl ține în brațe nu o va face să se răzgândească. Este o fată atât de încăpățânată.

– Încăpățânată este puțin spus, domnișoară Merrill! Nu am întâlnit niciodată o tânără atât de arțăgoasă și de impulsivă.

Florence zâmbi larg.

– Este un pic iute la mânie și are foarte puțină răbdare.

– Ca să o spunem cu blândețe, mormăi doctorul Bryson. Ei bine, haide cu apa aia!

Când intrară în camera lui Corinne, o găsiră în șezut, sprijinită de perne și privind admirativ către copilul din brațele ei. Când ridică privirea, nu fu nici urmă de mânie în ochii ei verzi ca lămâia necoaptă.

– Nu faceți gălăgie, șopti Corinne. Doarme.

Florence așează cădița cu apă pe o masă și veni lângă pat.

– Va trebui să îl luăm, draga mea, pentru baie.

– De ce a durat așa mult? întrebă Corinne, deși glasul ei nu fu aspru.

– Mă tem că este vina mea. Am tot vărsat apa, minți Florence. Cerule, ai fost în travaliu timp de optsprezece ore, Cori. Încă nu am avut un moment de odihnă. Sunt epuizată și nu mi-am putut opri mâinile din tremurat.

– Russell de ce nu te-a ajutat?

– A fost plecat toată noaptea. Soarele este sus pe cer, dar el încă nu s-a întors.

– Îmi pare rău, răspunse Corinne. Nu știam că avea să ne părăsească în felul acesta.

Doctorul Bryson chicoti.

– În general, așa se întâmplă cu toți tații, doamnă Drayton. Foarte puțini dintre ei rămân în preajmă pentru naștere.

Corinne se întrebă dacă Jared ar fi stat. Dar nu avea nici un rost să se gândească la asta. Ce mai, Jared nici măcar nu știa că avea un fiu. „Un fiu!" se gândi ea uimită.

Privi foarte atentă cum doctorul Bryson luă copilul și îl duse în partea cealaltă a încăperii. Urletele reîncepură când îl spălară. Când terminară, fu înfășurat într-o păturică, și Florence dădu să iasă din încăpere cu el.

– Unde îl duci? întrebă Corinne.

– Deocamdată, o să îl pun în camera de alături, răspunse Florence. Familia care îl va lua nu a fost încă anunțată.

– Mă voi ocupa eu de asta după-amiază, se oferi medicul. Ai nevoie de odihnă acum. Cu toții avem. Voi trece mâine pe aici, doamnă Drayton, ca să văd cum vă simțiți.

Corinne încercă să lase epuizarea nopții să preia controlul, dar, deși trupul ei era dornic, mintea ei nu voia să se odihnească. Putea să audă plânsetul depărtat al copilului, și sunetul păru să o atragă. Aveau de gând să îl lase să urle în halul ăla?

Care era problema cu ea? Nu ar fi trebuit să îi pese. Acela era copilul lui Jared, și îl ura. Ce îi păsa ei că el plângea până când i se făcea rău? Copilul avea să dispară în curând, și ea nu avea să îl mai revadă.

Corinne închise ochii ca pentru a bloca sunetul, dorindu-și ca acesta să se oprească. Dar imaginea copilului odihnindu-se în brațele ei o obseda. Încetase să mai plângă când îi oferise sânul. Adormise imediat, ca și cum acela fusese singurul lucru pe care și-l dorise. Avusese încredere în ea, se bazase pe ea să îi ofere alinare.

Plânsul păru să devină mai strident, răsunând în mintea ei până când ea nu mai putu să suporte. Se împotrivi dorinței stăruitoare de a merge la el.

– Florence! strigă cu disperare Corinne. Florence, fă-l să înceteze!

Nu veni nici un răspuns, și plânsetele continuară. Corinne se încruntă. Nu, nu putea să îl revadă. Trebuia să și-l scoată din minte.

– Ah, încetează, copilule! Te rog, încetează să mai plângi!

Se înecă luptându-se cu lacrimile care stăteau să se reverse. Coborî ușurel din pat. Tot trupul o durea. Avea doar să se asigure că nu era nimic în neregulă cu el, apoi putea să doarmă și ea.

Fu extrem de inconfortabil să se deplaseze, dar, încetișor, reuși. Copilul fusese dus în camera goală de lângă camera ei. Și nu era nimeni cu el. Copilul se afla în mijlocul patului, sprijinit de perne de o parte și de cealaltă.

Corinne își coborî privirea asupra lui. Chiar arăta un pic mai bine acum, când fusese curățat. Dar era roșu-vinețiu de la atâta plâns.

– Liniștește-te, zise cu blândețe Corinne și atinse cu degetele părul negru pufos de pe capul lui. Trebuie să încetezi cu asta, auzi?

Asta nu funcționă. Îi desfăcu păturile să vadă dacă îl rănea ceva, dar nu găsi nimic. Bietele lui picioruțe erau țepene din cauza efortului pe care îl făcea ca să fie auzit. Nu plângea, ci striga din toată inima și în același timp i-o frângea pe a ei.

– Te rog, nu mai plânge! Nu pot să suport.

Corinne îl luă în brațe și încercă să îl liniștească, dar el continuă să țipe. Nu avea să funcționeze nimic? Îl puse din nou pe pat și mută o pernă ca să se poată întinde lângă el. Renunțând, deschise partea din față a cămășii de noapte și îl trase blând către ea. Când obrazul lui îi atinse sânul, căută în jur cu disperare până când gura lui mică se fixă pe sfârcul ei. Dură ceva vreme până când respirația lui se liniști, dar, la fel ca mai înainte, se relaxă și adormi mulțumit.

Corinne nu își mai putu reține lacrimile.

– O, Dumnezeule, nu! suspină, durerea sfâșiindu-i inima. De ce mi-ai făcut asta?!

Puțin mai târziu, Florence aruncă o privire înăuntru și îi găsi pe mamă și pe fiu dormind amândoi liniștiți. Zâmbi și închise ușa foarte ușor.

Capitolul 19

Corinne se examină cu un ochi critic în oglinda lungă, cu ramă de lemn de mahon. Rochia ei era albastră, dintr-un poplin din bumbac delicat cu margini din dantelă albă – foarte drăguță și cu stil. Purta o umbrelă de soare albastră. Și părul auriu și-l aranjase tot

în noul stil: pieptănat strâns în părți către spate și prins într-un coc în vârful capului, cu un breton cârlionțat pe frunte și pe tâmple. Nu îi plăcea severitatea neplăcută a acelui stil. Era destinat pentru păr mai scurt, nu pentru șuvițele lungi și dese pe care ezita să le tundă. Dar era drăguț.

Corinne avea o garderobă complet nouă. Gata cu acele rochii numite *muumuu*, care arătau ca niște corturi. Trebuia să dea impresia că abia sosise de pe continent, și nu putea face asta purtând haine de pe insulă.

– Arăți foarte frumos, draga mea, remarcă Florence când intră în încăpere cu un coș cu flori proaspăt tăiate. Dar de ce încerci din nou acele rochii?

Corinne ignoră întrebarea și se întoarse ca să se vadă în oglindă din diferite unghiuri.

– Am reușit, Florence, zise ea radiind. După două luni istovitoare de exerciții fizice, mi-am recuperat vechea siluetă. Rochiile noi au fost făcute după măsura uneia vechi, și acum îmi vin perfect.

– Nu este prea strânsă la piept?

Corinne se încruntă, nedumerită.

– Nu, dar ar trebui să fie, nu-i așa?

Florence chicoti.

– Poți să îmi mulțumești pentru asta. I-am spus cusătoresei să lărgească partea aceea. Bine că m-am gândit la asta, nu?

Corinne nu se putu abține să nu zâmbească.

– O altă mostră din felul în care iei lucrurile în propriile mâini? Ca trucul acela pe care tu și doctorul Bryson l-ați pus la cale?

– Nu voi nega.

– Ah, Florence, ce m-aș face fără tine?

Corinne își îmbrățișă vechea prietenă, un lucru pe care rareori îl făcea.

– Nu ți-ar fi nici pe departe atât de bine, asta este clar.

Corinne râse, încântată peste poate.

– Știi, nu am decât bustul mărit și două mici vergeturi care să arate prin ce am trecut. Ți-am mulțumit că ai insistat să mă dau atâta cu ulei de cocos ca să îmi ajute pielea să se întindă fără să lase urme? Doar două vergeturi!

– Ei bine, nu doar asta poți să arăți, zise încetișor Florence.

– Nu. Niciodată nu îți voi putea mulțumi îndeajuns pentru asta.

Cele două femei se priviră în ochi. Se înțeleseră una pe alta, cea fără copil și cea care devenise de curând mamă.

Amândouă auziră plânsetul în același timp.

– Vrei să merg eu? se oferi Florence.

– Nu, zise Corinne și zâmbi larg. Pun pariu că ai crezut că, atunci când urma să îmi vină mintea la cap și mă hotăram să-l păstrez, aveai să îi porți de grijă tot timpul. Ei bine, poți să dai o mână de ajutor, dar mă bucur de el prea mult ca să renunț în întregime la îngrijirea lui.

– Nu se cade, mormăi Florence. Ce să mai, mama ta nu s-a sinchisit niciodată de tine, în afară de momentele în care se lăuda cu tine în fața prietenelor sale. O femeie de sorgintea ta are o doică la îndemână, care să se ocupe de schimbat, îmbăiat și hrănit.

– Eu nu sunt mama mea, răspunse Corinne. Se întâmplă să îmi placă toate aceste lucruri mărunte. Ce pot să fac dacă nu mă satur de el?

Florence izbucni în râs.

– Nimic, bănuiesc. Dar tot spun că nu se cade.

– Ești geloasă, pur și simplu. Zău, cred că îl iubești la fel de mult ca mine, spuse Corinne. Atunci, haide, vom merge amândouă! Oricum adoră atenția.

Intrară amândouă în camera alăturată celei a lui Corinne, care fusese transformată în cameră pentru copil. Soarele dimineții cădea pe podeaua acoperită cu modele de la ferestrele deschise. O briză delicată mișca păsările sculptate ce atârnau deasupra coșului pentru copii, făcând ca plânsul să înceteze.

Corinne zâmbi către Michael Samuel Burkett.

– Este fascinat de acele păsări pe care le-ai găsit la anticariat. Chiar începe să observe lucrurile.

– Medicul ți-a spus că nu era nimic în neregulă cu ochii lui, răspunse Florence, zâmbindu-i larg lui Michael, care se întorsese auzind vocile lor. Copiii nu văd atât de bine la început. Și mă bucur să observ că ochii lui s-au schimbat din albastrul acela tulbure în verdele-gălbui al ochilor tăi. Dumnezeule, o să fie un diavol chipeș când va crește, exact ca...

– Nu, o întrerupse Corinne. Nu va semăna cu *el* absolut deloc!

– Dacă spui tu, draga mea.

– Da, așa spun eu, replică ea cu hotărâre. Michael va fi deosebit. Știu că este.

– Ei bine, în momentul de față, acest tânăr deosebit are nevoie să fie schimbat, răspunse Florence și începu să desfacă scutecul.

– A mai lăsat doctorul Bryson alifie din aceea pentru iritația copilului?

– Nu, a spus că o să treacă azi pe aici ca să o aducă. Totuși, nu ai de ce să îți faci griji. Iritația nu pare să îl deranjeze deloc pe Michael.

– Nu îmi place. Poate că ar trebui să instalez aici un ventilator de tavan.

– Îți faci prea multe griji, Cori, o mustră Florence. Michael s-a născut în climatul acesta. Căldura înăbușitoare probabil nu îl deranjează nici măcar pe jumătate din cât ne deranjează pe mine și pe tine. Uită-te la el! Este cât se poate de sănătos.

– Știu. Numai că vreau să rămână astfel, răspunse Corinne și îl luă pe Michael din coșuleț.

Zâmbi către mica lui față dolofană, toată dragostea din lume fiind reflectată în ochii ei. Era micul ei înger. Se cutremura când se gândea cât de aproape fusese să renunțe la el. Nu avea să se ierte niciodată pentru gândurile îngrozitoare pe care le avusese în legătură cu el atunci când îl purta în pântece. Nu putea să se gândească decât că probabil fusese un pic nebună.

Michael nu mai era fiul lui Jared, pentru a fi aruncat fără nici o grijă. Era fiul ei și numai al ei. Nu visase niciodată că cineva putea să fie atât de important pentru ea.

– Îți este foame, scumpule? îl cocoloși Corinne. Cred că ar trebui să te hrănesc din nou înainte să plec. După aceea, poți dormi toată după-amiaza, și nici măcar nu îmi vei simți lipsa.

– Să pleci? întrebă Florence ridicând dintr-o sprânceană.

Corinne merse la balansoarul acoperit cu perne, aflat lângă fereastră, și își deschise partea din față a rochiei ca să îl alăpteze pe Michael.

– A venit timpul, Florence. Russell mi-a spus că trebuie să sosească un vas în dimineața aceasta, mai târziu. Coborâm în port cu câteva bagaje, și apoi vom merge cu trăsura de acolo la hotelul Royal Monarch, ca și cum abia aș fi sosit de pe continent. Voi închiria o cameră acolo, ca doamna Jared Burkett.

Florence clătină din cap.

– Așadar, ai de gând să duci treaba asta până la capăt? Speram că ai să uiți de toate.

– Doar pentru că inima mi s-a înmuiat nu înseamnă că am uitat motivul pentru care am venit aici. Nu l-am uitat nici măcar preț de un minut.

Florence devenise înțelegătoare față de furia lui Corinne odată ce aflase de viol. Dar de atunci avusese timp să cugete și considera că era o idee bună să lase lucrurile așa cum erau.

– Michael este destul de mare cât să poată călători, Cori. De ce nu mergem, în schimb, acasă? sugeră ea. Tatăl tău moare de nerăbdare să își vadă nepotul.

– Știu, dar poate să mai aștepte câteva luni. Nu merg acasă până când nu voi fi răzbunată.

– La naiba, ce bătaie de cap! Corinne, vei da de bucluc dacă te joci cu bărbatul acela!

Corinne fu surprinsă și un pic amuzată.

– Nu îți stă în fire să folosești un limbaj vulgar, Florence, observă ea.

– Oamenii capătă obiceiurile celor care trăiesc în jurul lor, zise Florence țâfnoasă. Nu voi pricepe niciodată ce a fost în mintea tatălui tău de te-a lăsat să alergi ca o sălbatică pe șantierul naval când erai o copilă. Unele vorbe pe care le-ai învățat...

– Era bucuros că arătam interes.

– Interes care nu a durat. Dar te-a transformat într-o doamnă din cale-afară de lipsită de eleganță, Corinne Barrows.

– Corinne Burkett, îi aminti ea. Și apoi, nu înjur în mod intenționat. Se întâmplă doar atunci când mă înfurii.

– Adică mai tot timpul.

– Ascultă, am fost respingătoare în aceste ultime două luni? întrebă cu un zâmbet Corinne.

– Nu, dar vei fi de îndată ce vei da din nou peste *el*, zise cu subînțeles Florence.

– Ba nu. Nu este nevoie să îl văd pe Jared pentru a-l face de râs. S-ar putea să nu mă întâlnesc cu el deloc, și asta va fi la fel de bine. Dar, dacă îl întâlnesc, de ce ar trebui să mă pierd cu firea? Nu poate face nimic pentru a mă opri. Nu poate face pe soțul indignat, nu când el m-a părăsit. De data aceasta, eu am avantajul.

– Nu îmi place treaba asta, Cori, o avertiză Florence. Pe mine m-a păcălit destul de bine cu farmecul lui, iar pe tine și mai mult. Se pare că uiți cât de nemilos a fost.

– Încetează să mai încerci să mă convingi să renunț, Florence, spuse cu hotărâre Corinne, cu ochii ei verzi plini de duritate. Nimic nu s-a schimbat. Nu voi merge acasă până când nu voi fi făcut ceea ce am venit să fac.

– Cum rămâne cu Michael? întrebă Florence cu năduf. Plănuiești să îl ții ascuns într-o cameră de hotel sufocantă în vreme ce tu defilezi prin oraș?

– Bineînțeles că nu. Tu și copilul veți rămâne aici. Eu doar mă voi caza la hotel pentru că este un loc public și trebuie să fiu văzută în public. Îmi voi petrece cea mai mare parte a timpului aici, deși nimeni nu va ști.

– Și dacă Jared te urmărește până aici și îl descoperă pe Michael? Atunci, ce vei face?

Corinne se încruntă.

– Este puțin probabil ca asta să se întâmple, Florence. Dar, dacă se întâmplă, soluția este simplă. Vom spune pur și simplu că este fiul tău și că stați aici, la Punchbowl, pentru că este mai răcoare și ai avut dificultăți în a te acomoda la căldură.

– Nici măcar nu sunt căsătorită! icni Florence.

– Cine poate să spună că nu ai devenit văduvă de curând, doamnă Merrill? zise Corinne. Și că Michael nu a fost născut în Boston, înainte să plecăm? La urma urmei, spunem că am sosit abia astăzi. Și putem spune că Michael este cu o lună mai în vârstă decât este cu adevărat.

– Complici prea tare lucrurile, Cori. De ce să mințim în legătură cu vârsta lui?

– Pentru ca Jared să nu poată suspecta nimic dacă se întâmplă să îl descopere pe Michael. Doctorul Bryson este singurul de aici care știe că Michael este al meu și că a fost născut pe 14 iunie. Iar bunul medic mă cunoaște ca doamna Drayton. Mă îndoiesc că îl cunoaște pe Jared sau că va face legătura între mine și în curând notoria doamnă Jared Burkett.

– Nu-mi place nimic din toate astea, Cori. Știi că nu îmi plac minciunile. Nu am putut niciodată să spun una convingător.

– Probabil nu va trebui să minți deloc. Voi fi cu băgare de seamă când vin și plec de aici. Și, în eventualitatea puțin probabilă că Jared mă va urmări până aici, nu suntem obligate să îl lăsăm să intre. Așadar, nu există nimic pentru care să ne facem griji.

– Așa spui tu, comentă Florence. Dar mă tem că asta nu îmi liniștește mintea absolut deloc. Absolut deloc.

Capitolul 20

Jared se sprijini cu spatele de trunchiul unui cocotier mare și privi îndelung peste ocean. Își coborî privirea la valurile care se spărgeau pe plaja Waikiki. În spatele lui, se afla hotelul pe care îl construia. Deși era mândru să contribuie la dezvoltarea insulei lui, Jared era în același timp trist. Vechiul stil de viață lua sfârșit.

– Treaba merge bine, nu, Ialeka?

Jared privi către Leonaka, care stătea pe o bancă sub palmieri, descojind un mango și azvârlind bucăți mari din fructul zemos în gură. Leonaka Naihe se trăgea din Leimomi Naihe, la fel ca Jared, dar Leo era hawaiianul mai adevărat dintre ei doi, pierzându-și puritatea liniei de sânge cu numai o generație în urmă, când tatăl lui își luase o soție japoneză. Arăta a hawaiian pur, pentru că era un uriaș cu pielea neagră care se înălța mult peste Jared, cu păr negru cărbune și ochi negri.

Crescuseră împreună pe malul nordic, merseseră împreună la școală și acum lucrau împreună. Leo era cel mai bun maistru al lui Jared, precum și cel mai apropiat prieten al său și văr îndepărtat.

– Da, treaba merge bine, zise Jared și zâmbi larg. Nici nu știu de ce mă mai deranjez să vin până aici. Te ocupi de toate atât de bine.

– Șefu' de succes nu are nevoie muncește, îl tachină Leo în pidgin, deși vorbea o engleză perfectă. Zace la soare toată ziulica cu o *wahină* frumușică. Nici o grijă pen' nimicuța.

– Sugerezi să mă retrag înainte să împlinesc 30 de ani?

– Ne descurcăm foarte bine fără tine, șefu'. Mai bine te bucuri de viață cât ești tânăr, nu?

– Îți mulțumesc mult, Leo. Este plăcut să știu că este nevoie de mine.

Izbucniră amândoi în râs. Apoi, schimbarea bruscă din expresia lui Leonaka îl alarmă pe Jared.

– Uite cine îți face o vizită, zise serios Leo, făcând semn cu capul către hotel. Trebuie să fie ceva foarte important ca să îl îndepărteze pe unchiul tău de Fort Street.

Jared urmări privirea lui Leo. Edmond Burkett mergea țintă către ei, cu pași mari.

– Am o bănuială cu privire la motivul pentru care se află aici.

– Și eu, zise Leonaka, încruntându-se. Voiam eu însumi să discut cu tine despre asta, dar, din moment ce nu ai adus vorba, nu am îndrăznit să îmi vâr nasul. Presupun că unchiul tău are mai mult curaj.

– Îndrăzneală, vrei să spui, zise cu răceală Jared.

Când ajunse lângă ei, Edmond transpira abundent din cauza căldurii de la amiază și respira cu dificultate. Efortul de a se târî prin nisip îl epuizase. Se prăbuși pe celălalt capăt al băncii, lângă Leonaka, și începu să își facă vânt cu pălăria.

Leonaka se ridică fără să bage în seamă prezența lui Edmond.

– Cred că mai bine duc oamenii din nou la muncă.

– Da, zise scurt Jared și îl privi îndepărtându-se.

– Ți-am trimis mesaje în ultimele două săptămâni, Jared, începu Edmond, trecând peste amabilități. De ce le-ai ignorat?

– Am fost ocupat.

– Prea ocupat pentru a-mi acorda câteva minute?

Jared se ridică țeapăn în fața unchiului său.

– Da. Și regret că ai venit până aici degeaba, pentru că nici acum nu pot să îți acord vreun pic de timp. Am de lucru.

Edmond deveni nervos.

– Nu poți să te prefaci că nu știi de ce mă aflu aici. Vreau să știu ce ai de gând să faci în legătură cu soția ta!

– Nimic, răspunse cu calm Jared. Mai voiai să discutăm despre ceva?

Edmond se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

– Nimic? Nimic?

– Auzul dumitale este excelent, unchiule, spuse sarcastic Jared.

Edmond se încruntă.

– Poate că nu ești la curent cu ceea ce face.

– Nu e așa, unchiule. Știu totul despre indiscrețiile ei. Pot să îți spun numele fiecăruia dintre amanții pe care i-a avut în cele șase săptămâni de când a sosit. Știu exact ce face. Diferența este că știu și din ce motiv.

– Dumnezeule, Jared! Cum poți să o lași să continue să își etaleze infidelitatea? Lucrul acesta nu te deranjează?

– Dacă te referi la faptul că este o curvă... nu, asta nu mă deranjează. Nu va mai fi soția mea pentru prea mult timp. Probabil va divorța de mine de îndată ce va obosi de jocul ăsta și se va întoarce acasă.

– Nu înțeleg nimic din toate astea, zise Edmond clătinând din cap. Nici măcar nu ai avut decența să îmi spui că te-ai căsătorit.

– După cum am spus, nu va mai dura multă vreme.

– A trebuit să aflu de la prieteni, și asta nu a fost tot ce au avut să îmi spună, continuă Edmond ca și cum nu fusese întrerupt. Nu mi-a venit să cred. Am mers să o văd, să îi cer să înceteze să se mai dea drept doamna Jared Burkett.

– Ai văzut-o pe Corinne?

Jared deveni interesat.

– Da, am văzut-o, răspunse Edmond cu dezgust. O haimana! Cu fața pictată. Chiar și după ce a aflat cine sunt și mi-a arătat actele de căsătorie, a avut neobrăzarea să se dea la mine! Vai, sunt destul de bătrân cât să-i fiu tată, ca să nu mai pomenesc despre faptul că sunt unchiul tău! Cum ai putut să te căsătorești cu o asemenea creatură?

Ochii lui Jared se făcură cenușii.

– Motivul pentru care m-am căsătorit cu ea nu este important.

– Poate că ție nu îți pasă dacă numele îți este târât prin mocirlă. Dar și eu sunt un Burkett, și la fel și sora ta. Te-ai gândit la cum se va simți Malia să aibă o curvă drept cumnată? Toată afurisita de insulă știe despre asta. Trebuie să pui capăt acestui lucru!

– De când ești atât de îngrijorat în legătură cu Malia? întrebă Jared cu voce glacială.

– Știu cum se va simți atunci când treaba aceasta o să ajungă la urechile ei. Noroc că este la țară acum. Probabil nu va voi să mai plece de acolo odată ce va auzi.

– Este de ajuns! spuse Jared cu furie.

– Atunci, fă ceva în legătură cu asta! Răul a fost făcut, dar nu este nevoie să continue. Problemele politice de pe insula asta ajung la punctul culminant. Am putea avea în curând o revoluție. Cel puțin, asta îi va face pe oameni să uite de soția ta.

– Ți-am spus să nu menționezi niciodată revoluția în fața mea. Știi că mă opun răsturnării reginei.

– Spun doar că soția aceea scandaloasă a ta nu va rămâne subiect de conversație prea multă vreme odată ce va fi plecată.

– Ce sugerezi? Să o trimit acasă cu vaporul, fie că vrea, fie că nu?

– Da. Și să o plătești să plece, dacă este nevoie. Ba chiar te voi ajuta, dacă prețul ei este prea mare pentru tine.

– Este mai bogată decât mine și tine laolaltă, unchiule, răspunse Jared, privind cu atenție reacția unchiului său.

Edmond fu surprins, dar nu se dădu bătut.

– La naiba, Jared, trebuie să faci ceva! O lași pe femeia aceea să te facă de râsul curcilor și să îți distrugă numele.

– În regulă, unchiule, oftă Jared, întorcându-se să privească jos, către plajă, la structura ca un castel a hotelului Royal Monarch, unde stătea Corinne. Mă voi îngriji de asta.

Aceasta era cea de-a doua discuție pe care o avusese în legătură cu soția lui de la sosirea neașteptată a acesteia. Prima fusese cu Dayna, femeia cu care ar fi trebuit să se căsătorească. Aceasta cunoștea acum toate detaliile sordide ale căsătoriei. În mod curios, Dayna îl acuzase de curând că ar fi fost gelos, ceea ce era absurd. Nu îi păsa de Corinne. Dayna nu putea să priceapă asta?

– Îi vei pune capăt în curând? insistă unchiul său.

Jared avea gura strânsă într-o linie subțire.

– Da, în curând.

Capitolul 21

Corinne era plictisită. Prefăcătoria continuă și călătoriile lungi de la Punchbowl la Waikiki și înapoi o făceau să fie tot timpul iritată. Farsa o ținea departe de Michael mult prea mult, ceea ce îi displăcea profund.

Da, era vremea să plece acasă. Acțiunea ei pur și simplu nu fusese satisfăcătoare. Dacă Jared ar fi reacționat în vreun fel, dacă i-ar fi arătat că purtarea ei avusese un oarecare efect asupra lui, s-ar fi simțit ca și cum ar fi realizat ceva. Dar nu îl văzuse nici măcar o dată. Poate că el nu dădea doi bani pe ce credeau oamenii.

– Cred că s-ar putea să îmi fie dor de insula aceasta, Russell, remarcă Corinne în timp ce mai turnă niște ceai chinezesc într-o

ceașcă micuță. Trebuie să recunoști, este plăcut să ai vară tot anul și fructe proaspete oricând dorești.

Se aflau într-un restaurant din Orașul Chinezesc, o parte aglomerată din Honolulu, nu departe de Punchbowl. Era o experiență exotică, mâncau porc *chow mein*, ou *fu yung*, tăiței de orez și o mulțime de alte mâncăruri delicioase. Felurile de mâncare continuau să vină, șapte feluri diferite în total, destul cât să hrănească zece oameni înfometați. Corinne fu îngrozită de risipă, dar apucă să guste din fiecare fel de mâncare.

– Așadar, te-ai hotărât în cele din urmă să renunți și să mergi acasă? întrebă Russell.

– Da. Ar trebui să îl iau pe Michael de aici înainte să se obișnuiască prea tare cu clima caldă și să aibă probleme în a se adapta în Boston.

– Michael, zise sec Russell. Tot ce faci acum pare să se învârtă în jurul lui. Când nu îți joci rolul din mica ta piesă de teatru, te joci cu copilul acela, îl alăptezi, îi faci baie. Abia dacă te mai văd dacă nu este rândul meu să îți fiu amant în ziua respectivă.

– Nu fi grosolan, Russell!

– Nu m-ar fi deranjat dacă ar fi fost adevărat... dacă aș fi fost cu adevărat amantul tău, răspunse el cu amărăciune. Dar singurul pe care îl lași să se apropie de tine este copilul acela afurisit.

– Russell!

– Îmi pare rău, Corinne, zise el iute, luându-i mâna între ale lui, nu am vorbit serios, sunt doar deprimat. Am tot pierdut la luptele de cocoși din Kalihi, și zăpușeala aceasta este destul să aducă pe oricine la limită.

Corinne oftă.

– Știu. De ce nu te ocupi să ne găsești un vas pentru mâine?

– Ești atât de nerăbdătoare să pleci?

– Tu nu? Au trecut zece luni.

– Credeam doar că mai întâi vei aranja lucrurile cu Burkett. Nici măcar nu l-ai văzut.

– De ce aș face-o?

– Cum rămâne cu divorțul?

– Russell, ți-am spus. Nu va fi nici un divorț. Jared va continua să fie soțul meu absent, chiar dacă nu ne vom revedea vreodată. Se întâmplă să îmi placă aranjamentul actual.

– Asta unde mă lasă pe mine?

– Unde anume dorești să ajungi, Russell? întrebă Corinne, lăsând jos furculița și sprijinindu-se de spătar.

– Te doresc de soție, Corinne. Mâinile lui o strânseră pe a ei și mai tare. Vreau ca *eu* să fiu soțul tău, nu canalia aia care nu dă doi bani pe tine.

Corinne oftă.

– Lucrul acesta este imposibil acum. Ți-am mai spus. Nu ți-am făcut niciodată nici un fel de promisiune, Russell. Nu te iubesc și mi-aș dori să încetezi să te aștepți ca sentimentele mele să se schimbe. Nu vreau pe nimeni în afară de Michael.

Ochii lui Russell se întunecară.

– Poate că nu ai fi simțit asta dacă nu ai fi născut copilul, zise el mânios. Mă întreb ce ar face soțul tău dacă ar ști că are un fiu.

Chipul lui Corinne păli. Nu îl mai auzise niciodată pe Russell vorbind cu atâta cruzime. De ce părea atât de înverșunat?

– Mă amenințI, Russell?

– Sunt doar curios, atâta tot, zise el și ridică din umeri. Crezi că ar încerca să îți ia băiatul?

Ochii verzi ai lui Corinne se întunecară și aruncară scânteI.

– Dacă i-ai spune, Russell, zise ea în șoaptă, probabil că te-aș ucide.

– Leoaica apărându-și puiul, ha? zise el în derâdere. Apoi ochii săi negri se măriră, plini de surprindere. Ei bine... leul tocmai a intrat în bârlog.

– Poftim?

– Absentul tău soț nu mai este absent.

Corinne își simți inima cum începe să bubuie. Nu avu puterea să se întoarcă și să se uite. Se uită pieziș la Russell.

– Dacă îndrăznești să rostești o singură vorbă despre...

– Liniștește-te, Corinne! Russell zâmbi călduros și îi sărută palma. Te tachinam doar. Nu mă cunoști mai bine de-atât?

– Începeam să am îndoieli, zise ea cu oarecare ușurare. Ne-a văzut?

– Nu numai asta, draga mea, ci se și îndreaptă încoace, răspunse calm Russell.

Corinne își ținu răsuflarea. Cum ar fi trebuit să se comporte? Din nu se știe ce motiv, vechea ei supărare pe Jared nu voia să iasă

la suprafață. Într-adevăr, se trezi făcându-și griji în legătură cu mânia *lui*, cu ce avea *el* să facă.

Când auzi pașii ce înaintau alene oprindu-se în spatele ei, îi veni să fugă.

– Domnule Drayton, spuse Jared, lungind vorbele. Sunt sigur că te bucuri de compania soției mele, dar te-ar deranja dacă aș împrumuta-o pentru câteva minute?

Russell nu schiță nici o mișcare. Răspunse încrezut:

– Dar mă deranjează, domnule Burkett. Nu cred că soției dumitale i-ar plăcea să fie *împrumutată*, cum zici dumneata.

Jared își așeză palmele pe masă și se aplecă spre Russell.

– Permite-mi să formulez altfel, zise el pe un ton periculos de calm. Dacă nu pleci, te voi da afară personal și te voi bate până îți vei pierde cunoștința.

Russell se ridică plin de indignare. Nu era chiar la fel de înalt ca Jared și era ridicol de slab în comparație cu acesta, dar nu păru absolut deloc intimidat.

Corinne se ridică și ea.

– Russell, te rog! Oricum, am terminat aici. Așteaptă-mă în trăsură. Sunt sigură că orice ar avea să îmi spună Jared nu va dura decât câteva minute.

Russell o privi îndelung pe Corinne. Băgă rapid mâna în buzunar și aruncă banii pe masă pentru nota de plată. Apoi ieși furios din restaurant, fără nici un alt cuvânt.

Corinne se așeză din nou, conștientă de ochii ațintiți asupra mesei ei. În cele din urmă, îl privi pe Jared. Între ei păru să ia naștere o scânteie. Nu putu să își ia ochii dintr-ai lui.

– Arăți bine, Corinne. Jared sparse tăcerea și se așeză în fața ei. Unchiul meu avea dreptate însă. Machiajul acela pe care îl porți este strigător la cer. Nu ți-a spus nimeni că nu este nevoie să arăți ca o curvă ca să fii una?

Ea se așteptase la asemenea cuvinte, dar tot o usturară.

– Ți-ai lăsat barbă, remarcă ea cu o replică jalnică, băgând de seamă că și tenul lui era mai închis. Nu te prinde.

– Nu ți-am cerut părerea.

– Nici eu nu ți-am cerut-o pe a ta! replică ea înfierbântată, vechea mânie revenind cu o viteză surprinzătoare.

– Ce se întâmplă, Corinne? întrebă el. Îți face plăcere să fii curvă, dar nu îți place să ți se spună astfel? Asta este?

Corinne își schimbă atitudinea cu dificultate.

– Pe mine nu mă deranjează, Jared, zise. Dar pe tine? Nu îți place să se știe că soția ta este o curvă?

– Este de ajuns, Corinne.

– A fost umilitor, Jared? Spune-mi cum te-ai simțit. Te-ai simțit măcar un strop cum m-am simțit eu când ți-ai lăsat anunțul acela la ziar? Un pic rușinat, Jared? Ca un prost?

– Așadar, purtarea ta aici a fost cu totul intenționată?

– Da, jigodie! șuieră ea, lăsând acum să iasă la iveală întreaga sa mânie. Nu ești singurul care înțelege ce înseamnă răzbunarea!

Jared își coborî gânditor privirea înspre masă.

– Nu ai zice că acum suntem chit? Eu ți-am jucat o festă urâtă, iar tu ai plătit cu aceeași monedă.

– Dacă suntem sau nu chit este discutabil. Nici nu am putut să ies din casă în Boston, din cauza umilinței. Dar văd că tu nu ai avut problema asta. Poate că nu îți pasă de opinia publică?

– Îmi pasă, Corinne.

– Ei bine, îți mulțumesc pentru stropul ăsta de satisfacție, zise ea cu răceală.

– Dă-mi voie să închei. Îmi pasă, dar nu îi voi permite să mă afecteze, îi zise el. Dar, din moment ce tu dai atâta importanță opiniei publice, cum de te-ai putut înjosi aici doar ca să îți reglezi conturile cu mine?

– Nu îmi pasă de ce cred oamenii aceștia, răspunse ea. Nu locuiesc aici. Bârfa de aici nu mă va urmări în Boston.

– Aș putea să am eu grijă de asta, o încercă el.

Ea îl privi încruntată.

– Dacă vrei o luptă fără sfârșit, îți voi face pe plac.

Umerii lui Jared părură să cadă un pic.

– Nu, vreau doar să o văd pe aceasta luând sfârșit. Am făcut destul rău, Corinne. Vreau ca tu să pui capăt și să pleci.

– *Tu* vrei? Ea râse batjocoritor. Nu dau doi bani pe ceea ce vrei *tu*, Jared. Poate că *eu* nu vreau încă să plec. Poate se întâmplă să îmi placă aici. La urma urmei, m-am simțit minunat.

– Curvăsărind? zise el disprețuitor.

– Da. Ea zâmbi larg. *Tu* mi-ai arătat cât de plăcută poate fi dragostea. Dar am descoperit că orice bărbat este bun.

Ochii lui Jared erau cenușii ca oțelul.

– Vei pleca de aici, Corinne, chiar dacă va trebui să...

Ea se ridică mânioasă.

– Să nu *îndrăznești* să mă amenințI! Ai pierdut orice drept atunci când m-ai tratat în halul în care ai făcut-o. Nu ți-am făcut niciodată rău, Jared. Nu ești deloc în poziția de a-mi cere ceva – niciodată.

Jared privi lung în urma siluetei ei care se îndepărta, o furie ucigătoare crescând înlăuntrul lui. Care era motivul pentru care ea făcea asta? Chiar avea de gând să rămână aici?

Trecură câteva minute înainte ca Jared să se hotărască să îi urmeze pe Corinne și pe amantul ei preferat. Ceilalți bărbați fuseseră doar aventuri de o noapte, dar Russell era un tovarăș de pat obișnuit de-al lui Corinne. Jared se întrebă ce părere avea Drayton despre faptul că o împărțea pe Corinne cu alți bărbați. Ce fel de bărbat iubea o curvă?

Trăsura lui Jared o urmări pe a lor. Era gata să îi ajungă din urmă, când îl surprinseră, întorcând către Punchbowl, în loc să continue către Waikiki și hotelul lui Corinne. Jared își încetini trăsura și continuă să îi urmărească de la distanță. Se opriră pe un deal cu vedere la oraș, și el privi cum Corinne și Russell intrară într-o casă de-acolo.

Jared se liniști și așteptă, întrebându-se pe cine vizitau. Cum minutele deveniră ore, îi deveni clar. Nu fusese în stare să afle unde stătea Drayton. Acum, știa. Corinne nu numai că își flutura aventurile în public, ci se bucura de ele și în intimitate. Oare femeia asta nu dormea niciodată singură?

Către miezul nopții, Jared privi cum luminile se stinseră în partea din față a casei. Nu ar fi putut să spună de ce așteptase atât de mult timp, în speranța că ei aveau să plece. De ce, la naiba, de ce simțea nevoia să intre acolo și să îl ucidă pe Drayton? Lui Jared nu îi păsa cu cine se culca Corinne. Oare lăsa ca lucrul acesta să îl afecteze doar pentru că ea îi purta numele?

Jared se întoarse în oraș cu un singur gând în minte: Corinne trebuia să plece din Hawaii. Nu avea să o mai caute din nou. N-avea decât să vină ea la el. Când asta avea să se întâmple, el știa exact ce să facă.

Capitolul 22

Corinne se trezi cu o durere de cap îngrozitoare. Ploaia îi intra în cameră prin ferestrele deschise. Sări din pat și goni către camera lui Michael. Dar ferestrele camerei lui fuseseră închise împotriva ploii torențiale, în mod evident de către Florence.

Michael dormea încă, așa că ea închise încetișor ușa și merse alene înapoi în camera ei. Își închise ferestrele, apoi își apăsă palmele pe tâmple și făcu o grimasă din cauza durerii care îi făcea capul să zvâcnească.

Prea puțin somn și prea multe gânduri îngrijorătoare – de aceea o durea capul. De ce permisese întâlnirii ei cu Jared să o supere atât de tare?

Uitase cât de frumos era. Stătuse lungită, trează, o mare parte din noapte, amintindu-și de atingerea lui, de noaptea nunții lor și de plăcerea nebună pe care el i-o dăruise. Cel mai neliniștitor dintre toate era că știa că, dacă el ar fi intrat în camera ei în noaptea trecută, l-ar fi întâmpinat cu brațele deschise.

Florence ciocăni la ușă și vârî capul înăuntru.

– Ești trează? Bun. Intră în încăpere fără să aștepte permisiunea. Voiam să stau de vorbă cu tine înainte ca Michael să se trezească și să îți ceară întreaga atenție.

– Da.

– Poate îmi vei spune ce s-a întâmplat între tine și Russell aseară?

– La ce te referi?

– Știi la ce mă refer. Ați venit acasă și v-ați dus fiecare în camera lui fără o singură vorbă civilizată către mine. V-ați certat?

– Nu sunt tocmai sigură. Corinne ridică din umeri. Vezi tu, l-am întâlnit pe Jared.

Florence se încruntă și trase adânc aer în piept.

– Și?

– Cu siguranță, nu a fost foarte plăcut. Jared și Russell aproape au ajuns la pumni. Dar, din fericire, l-am convins pe Russell să plece.

– Ei bine, nu te opri, zise cu nerăbdare Florence. V-ați certat tu și soțul tău?

– Da, și mă tem că m-am pierdut cu firea.

– Mă temeam că așa avea să se întâmple.

– Ei bine, ce ar trebui să simt față de Jared după tot ce mi-a făcut? Iar noaptea trecută m-a numit curvă.

– La ce te așteptai, draga mea? Înadins ai făcut pe toată lumea să creadă că ești o – Florence se bâlbâi și se înroși, nefiind în stare să rostească acel cuvânt – o femeie imorală, făcu ea un compromis. Te gândeai că el nu va crede același lucru?

– Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la ce ar crede el despre mine, ci numai că el urma să fie umilit de ce aveau să creadă ceilalți, admise Corinne, cu ochii tulburați.

– Te deranjează, nu-i așa?

Bărbia lui Corinne se ridică deodată, cu încăpățânare.

– De ce ar trebui? Nu îl voi mai vedea vreodată, așa că opinia lui nu este importantă. *Eu* știu adevărul despre mine însămi, și asta este tot ce contează.

– Atunci, de ce ți-ai ieșit din fire? întrebă Florence, cu o privire înțeleaptă în ochii ei căprui.

Corinne își mușcă buza.

– Bănuiesc că am fost enervată de înverșunarea lui. Și surprinsă. Nu avea nici un drept să mă condamne după tot ce a făcut. Nu am făcut decât să îi răspund cu aceeași monedă. *El* a fost cel care a început toată treaba. El m-a folosit pentru răzbunare, apoi m-a lăsat să fac față rușinii de a fi părăsită. Ticălosul m-a subestimat dacă a crezut că l-aș lăsa să scape cu asta!

– Cori, îți ieși din nou din fire, o avertiză Florence. Dacă nu cobori vocea, îl vei trezi pe Michael.

– Ah, Jared mă înfurie atât de tare! zise ea cu exasperare. A avut neobrăzarea să îmi ceară să renunț și să plec de aici. Nu m-a rugat, ci mi-a cerut! Nu a zis că i-ar părea rău pentru ce a făcut. Nici un cuvânt de scuză. Doar m-a criticat pentru ceea ce am făcut – pentru ce crede el că am făcut.

– Ei bine, sper că i-ai spus că vei pleca, răspunse Florence.

– Nu! se răsti Corinne. Nu i-aș da o asemenea satisfacție. I-am spus că îmi place aici.

– Cori, toate au o limită.

– Știu, răspunse Corinne cu glas supus. Mă hotărâsem deja să plec. De fapt, voi elibera camera de hotel astăzi și îmi voi retrage banii de la bancă. Doar că eram prea furioasă ca să îi spun asta lui Jared. Lasă-l să se simtă prost încă puțin, cât așteptăm un vas.

– Slavă Cerului că ți-a venit mintea la cap! exclamă Florence.

Corinne zâmbi.

– În afară de faptul că m-am plictisit de toată treaba asta, pur și simplu nu mai pot face față prefăcătoriei, recunoscu ea în cele din urmă. Tot dau peste bărbații pe care i-am dus în apartamentul acela din hotel, iar ei mă bat la cap să îmi duc la capăt promisiunile. Nu îi mai pot amâna.

– Dumnezeu știe că a fost un plan periculos de la bun început, îi reaminti Florence. Ai fi putut să te trezești cu un derbedeu înflăcărat care să nu fie dornic să aștepte. Atunci, ce ai fi făcut, draga mea?

– Aș fi strigat după ajutor, ce altceva? Corinne râse, apoi adăugă: Nu mi-am făcut niciodată griji pentru asta, Florence. Totul a mers ca uns. Treceam prin hol cu domnul zilei, îl duceam în camera mea și îl copleșeam cu vin, îi evitam avansurile și apoi mă scuzam. Am promis întotdeauna că data viitoare avea să își găsească cele mai nebunești plăceri. Serios, a fost atât de ușor. Fiecare bărbat a plecat cu un zâmbet de anticipare și oricine l-a văzut plecând a presupus că acesta obținuse deja ceea ce-și dorise. Cum bărbații sunt bărbați, nici unul dintre ei nu ar recunoaște că a fost învins.

– Cum bărbații sunt bărbați, ai noroc că ai reușit să o scoți la capăt, îi spuse cu asprime Florence.

– Ei bine, am reușit, zise îngâmfată Corinne. Acum, pot merge acasă. Sper doar că voi putea să îi evit pe acei bărbați de care m-am folosit când voi elibera astăzi camera de la hotel. Chiar am rămas fără scuze pentru a evita o a doua întâlnire.

– Să merg cu tine?

– Nu, trebuie să ai grijă de Michael. Nu am de gând să permit să fie văzut de nimeni. Seamănă prea mult cu Jared, și nu pot să îmi asum riscul ca vreuna dintre persoanele care îl văd să tragă concluzia corectă în ceea ce îl privește și să împrăștie zvonul că Jared are un fiu. Dacă dau peste vreunul dintre așa-numiții mei amanți, va trebui doar să sper că niște scuze suplimentare vor fi de ajuns.

– Cel puțin ia-l pe Russell cu tine, sugeră Florence. Atunci, nu va exista nici o problemă.

– Russell mă va lăsa la hotel. Apoi însă, aș vrea ca el să meargă și să caute un vas. Acum, că m-am hotărât să plec, vreau să termin cu toate rapid. Mă voi ascunde aici până când ridicăm ancora. Gata cu parada! Gata cu asumarea riscului de a-l vedea din nou pe Jared! O dată a fost de ajuns.

Florence privi îndeaproape expresia lui Corinne.

– Te înspăimântă, nu-i așa?

– Când este mânios, da, recunoscu ea cu ciudă. Dar doar din cauză că este atât de al naibii de imprevizibil.

Florence înțelese un pic prea limpede.

– L-ai subestimat la început. Ar fi trebuit să îți amintești de asta înainte să vii aici. Fă bine să înveți din greșelile trecutului!

Corinne căzu pe gânduri. Avea un motiv întemeiat să se teamă de Jared? Rosti în tăcere o rugăciune ca furia acelui bărbat să rămână latentă până după ce vasul lor avea să ridice ancora.

Tânărul slujitor hawaiian în cămașă înflorată și pantaloni albi largi chemă o trăsură care aștepta și puse înăuntru cele câteva lucruri ale lui Corinne. Evită timid să se uite la frumoasa *wahine* care bătea din picior nerăbdătoare. Știa cine era – tot hotelul vorbea despre ea. Dar tânărul nu credea nici jumătate dintre lucrurile care se spuneau despre femeia care avea întotdeauna un zâmbet de mulțumire pentru el de fiecare dată când o ajuta.

Îl cunoștea și pe soțul ei, îl văzuse în dimineața aceasta, când venise la hotel. Așa că știa de ce doamna cu o încântătoare piele albă nu zâmbea acum și de ce din ochii ei de culoare verde-închis țâșneau scântei. De ce trebuise să fie el cel care stătea degeaba în hol când directorul ordonase ca bagajele ei să fie duse afară? Într-un fel, se simțea personal responsabil pentru mânia ei.

Corinne ședea țeapănă pe marginea banchetei din trăsura închisă. Mâinile ei i se încleștau și i se descleștau în mod repetat în poală. Era complet pierdută.

Traversase holul vast al hotelului la care era cazată, aglomerat astăzi din cale-afară din cauza ploii. Agitația pe care o provocă o amuză: femei care se dădeau la o parte din calea ei ca și cum ar fi fost bolnavă și bărbați care încercau să îi atragă atenția. Se afla pe drumul către apartamentul ei pentru a împacheta cele câteva lucruri pe care le păstra acolo, când directorul hotelului o oprise.

Înainte să apuce să îi spună acestuia să îi pregătească nota de plată, el o informase cu voce scăzută că apartamentul ei nu mai era disponibil. Ochii verzi ai lui Corinne se lărgiseră din ce în ce mai tare, cu fiecare cuvânt pe care îl rostea directorul. Acesta îi explicase că bagajul ei fusese deja făcut și o aștepta, că nota de plată fusese achitată integral și că nu mai era bine-venită la Royal Monarch.

– Și care este motivul pentru toate acestea? întrebase ea, provocându-l pe omulețul laș să îi spună că activitățile ei scandaloase justificau această acțiune.

Răspunsul lui fusese ultimul lucru pe care să aștepta să îl audă:

– Soțul dumitale m-a amenințat că îmi va frânge gâtul dacă vă permit să mai stați aici chiar și pentru o singură zi.

Acum, Corinne privea încruntată pe fereastra trăsurii la ploaia torențială, fără să vadă cu adevărat palmierii care se unduiau aliniați pe străzi sau casele masive. Ajunsese să privească încântată abundența de culori de pretutindeni și fiecare casă cu propria ei grădină – cu flori și plante pretutindeni, încadrând case și alei, acoperind verande și atârnând de marginile acoperișurilor. Culori vesele erau peste tot, dar astăzi Corinne nu vedea nimic.

Nu fu conștientă de faptul că ajunseseră în centrul orașului Honolulu decât când trăsura opri în fața băncii, destinația pe care i-o dăduse vizitiului. Ochii îi fulgerau încă atunci când se apropie de un casier și fu prea preocupată să observe surpriza de pe chipul bărbatului când îi dădu acestuia carnetul ei bancar și își ceru banii.

– Trebuie să fie o greșeală, doamnă Burkett.

Funcționarul de vârstă mijlocie cu ochelari cu rame aurii avea acum întreaga ei atenție. O numise doamna Burkett. Cum de știa acesta că era căsătorită? Deschisese contul ca domnișoara Corinne Burkett.

– Ce greșeală? întrebă cu îngrijorare crescândă. Am venit să îmi retrag banii.

Privirea surprinsă a bărbatului se transformă într-una de consternare.

– Dar nu mai avem banii dumneavoastră, doamnă Burkett. Au fost retrași azi-dimineață.

– De către cine? întrebă ea, deși nu era nevoie să întrebe. Știa.

– Păi, de către domnul Burkett, explică bărbatul.

Corinne încercă să se controleze. Arătă cu un deget tremurător către carnetul ei de bancă.

– Vedeți numele lui pe carnetul acela alături de al meu? Cum ați îndrăznit să îi dați lui banii mei?!

– Este soțul dumneavoastră, zise cu glas jalnic bărbatul.

– De unde știi asta?

Acum, bietul bărbat începu să transpire.

– Nu aveam nici un motiv să mă îndoiesc de cuvântul dumnealui. Îl cunoaștem foarte bine pe domnul Burkett. Este unul dintre competitorii noștri. El și unchiul său dețin o firmă de economii și împrumuturi pe Fort Street.

– Nu dau doi bani pe ce deține! izbucni ea, fără să îi mai pese de atenția pe care o atrăgea. Nu aveați nici un drept să îi dați banii mei!

– Dacă nu este soțul dumneavoastră, atunci am comis, într-adevăr, o greșeală și vă asigur că vom face apel la lege. Dar, dacă domnul Burkett este soțul dumneavoastră, atunci banii dumneavoastră sunt și ai lui și are dreptul să îi retragă.

Corinne se întoarse brusc și ieși ca o furtună din bancă.

– Du-mă înapoi în Waikiki, și repede! strigă ea la vizitiul hawaiian.

– Hotelu' de la care tocmai ați venit?

– Nu. Se construiește unul nou pe plajă. Știi unde se află?

– Ba bin' că nu, doamnă, zise el și zâmbi larg. Am un văr lucrează acolo. Destul de lucru, zice el. Mult timp până hotelu' ăla termină.

Ea îi ignoră comentariile și se urcă din nou în trăsură, pentru drumul lung înapoi. La câteva străzi după hotelul care o evacuase se afla scheletul unui hotel aflat în construcție. Când trăsura ei opri acolo, era deja după-amiază târziu. Ploaia se oprise și ieșise soarele. Dar efectele ploii încă se simțeau, și Corinne fu nevoită să își târască picioarele prin nisipul ud ca să ajungă la clădire.

Corinne se opri ca să se uite prin jur după Jared, dar nu îl văzu. Un hawaiian monstruos de înalt, cu o construcție atletică zveltă, părea să fie la conducere. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de înalt, și aproape șovăi să îl abordeze și să îl întrerupă din lucru. Deveni și mai șovăitoare când veniră către ea fluierături și remarci obscene. Toți muncitorii se opriră din lucru și o priviră apropiindu-se.

Hawaiianul înalt se întoarse să vadă ce îi distrăgea pe oamenii lui și se încruntă când o văzu pe Corinne. Băgă de seamă rochia ei din mătase arămie, umbrela de soare asortată deschisă ca să blocheze soarele, părul auriu-închis de sub o pălărie stilată și nuanța palidă a pielii ei. O *malehine*, pierdută probabil, și una uimitor de frumoasă pe deasupra.

Merse către ea și îi blocă iute calea.

– Este o zonă interzisă, domnișoară.

Corinne fu nevoită să ridice capul ca să privească în ochii negri ai hawaiianului.

– Îl caut pe domnul Burkett – domnul Jared Burkett. Este aici?

Hawaiianul fu un pic surprins.

– Jared nu a venit azi-dimineață. Eu sunt Leonaka Naihe, șeful de șantier. Poate vă pot fi eu de ajutor.

Corinne își arătă dezamăgirea.

– Numai dacă puteți să îmi spuneți unde să îmi găsesc soțul, domnule Naihe.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Doamna Burkett?

– Din nefericire, da, răspunse ea cu amărăciune. Știți unde se află?

– Ați putea să încercați la biroul lui de pe Merchant Street. Sau la casa lui de pe...

– Da, știu unde este casa lui, îl întrerupse ea nerăbdătoare. Mulțumesc.

Leonaka o privi îndepărtându-se și fluieră încetișor. Așadar, aceea era soția promiscuă a lui Ialeka. De ce nu o adusese acesta cu el acasă când se întorsese de pe continent? Și de ce venise ea aici ca să își fluture amanții în fața lui? Leonaka voia să știe ce se petrecea. Dar pur și simplu nu avea curaj să întrebe.

Capitolul 23

Văpaia roșie-portocalie a soarelui care apunea lumina cerul pe partea adăpostită de vânt a insulei când trăsura lui Corinne ieși de pe Beretania Street și intră pe aleea privată a casei mari și impresionante a lui Jared. Mersese deja la biroul lui, doar ca să i se spună de către un funcționar oriental că tocmai îl ratase. Ea era cu nervii extrem de încordați.

Sânii ei, umflați de lapte, deveniseră foarte dureroși. Își apăsă palmele pe ei ca să împiedice laptele să picure, așa cum se întâmpla uneori când trecea atât de mult timp fără să îl alăpteze pe Michael. Din fericire, purta o legătură strânsă, dar nu voia să își asume nici un risc, așa că apăsă cu mai multă putere, ca să fie sigură că scurgerea se oprea înaintea ca ea să iasă din trăsură.

Pentru a cincea oară în ziua aceea, îi ceru vizitiului să o aștepte. Dacă Jared nu era acasă, avea să fie nevoită să renunțe pentru ziua de azi. O durea atât de tare, încât aproape că se gândea să facă oricum asta. Dar nevoia ei de a-și vărsa mânia era mai mare decât durerea de sâni și decât epuizarea. Oricum, Florence îl hrănise pe Michael până acum.

Înainte să apuce să bată în ușa de la intrarea casei lui Jared, ușa se deschise, și Corinne privi lung în ochii albaștri-cenușii ai soțului ei. El o privi cu un licăr triumfător. O arcuire ușor batjocoritoare a buzelor lui o înfurie dincolo de orice prudență, și făcu un pas mai aproape de el, ridicând mâna să îl lovească.

Jared îi prinse încheietura mâinii și i-o ținu într-o strânsoare de fier.

– Nu aș încerca asta din nou dacă aș fi în locul tău, zise el cu glas profund. S-ar putea să lovesc și eu.

Corinne încercă să își elibereze mâna, dar el o trase în casă și închise ușa înainte de a-i da drumul. Se întoarse să se uite la el. Avea atâtea nume de ocară pe care să i le arunce în față, încât nu știa de unde să înceapă.

Jared izbucni în râs.

– Mă așteptam să te văd mult mai devreme astăzi. Nu ai putut să mă găsești?

Nu îi așteptă răspunsul, ci trecu pe lângă ea, mergând până la un bar lung din camera de zi, și își turnă un pahar înalt de punci, apoi adăugă o cantitate generoasă de rom. Era îmbrăcat în pantaloni de culoare crem și o cămașă albă, deschisă până la jumătatea pieptului. Atitudinea lui nepăsătoare o făcu pe Corinne lividă.

– Javră! șuieră ea, înaintând în încăpere.

Jared chicoti.

– Ești cea mai potrivită să jignești pe cineva spunându-i vorbe de ocară, soție dragă.

– Ești vrednic de dispreț! exclamă ea cu răsuflarea întretăiată, chipul devenindu-i din ce în ce mai roșu pe măsură ce căută cu privirea un lucru pe care să îl arunce în el.

Avea nevoie să îl lovească, să îl rănească! Dar Jared îi anticipă intenția când ea ochi o vază cu flori aflată pe o masă din apropiere.

– O, nu, zise el cu avertizare în glas. Fie te porți cum trebuie, fie voi fi obligat să te leg.

Corinne îi ignoră amenințarea și azvârli vaza către capul lui. Flori și apă erau presărate de-a lungul încăperii, dar vasul rezistent se lovi inofensiv de peretele din spatele lui Jared. Ea nu văzu furia de pe chipul lui când porni după ea. Era prea ocupată să caute o altă armă.

Înainte să apuce să pună mâna pe o plantă dintr-un ghiveci aflat într-un colț al unei ferestre, Jared o prinse din spate. O aruncă pe sofa și rămase în picioare, cu mâinile în șolduri, privind de sus la silueta ei întinsă, provocând-o în tăcere să se ridice.

– Ar trebui să te pun să cureți dezastrul ăsta, la naiba cu ochii tăi verzi! mârâi el la ea. Ascultă, tu ai venit la mine de data asta. Dacă ești gata să vorbești, fă-o! Altfel te voi încuia într-o cameră de la etaj până când vei hotărî că poți să te porți decent.

– Nu poți face asta!

– Când vei învăța că pot și că voi face orice, mai puțin crimă? Ar fi trebuit să îți fi dat seama de asta până acum.

„Nemernicul chiar ar face-o", se gândi ea furioasă. Se ridică în șezut, își netezi rochia, apoi își aranjă pălăria, care i se înclinase pe o parte a capului.

Jared merse din nou la bar.

– Ai dori ceva de băut? îi oferi, în timp ce își ridică băutura lui și se sprijini cu spatele de bar. Chiar ar fi trebuit să mă fi ascultat aseară, Corinne. Ai fi putut evita asta.

– Ce ai făcut cu banii mei, Jared? întrebă ea pe un ton calm.

– Sunt în contul meu.

– Unde?

– Asta nu contează, din moment ce m-am asigurat că nu poți retrage bani din contul acela, răspunse el mieros.

Fu peste puterile lui Corinne să își împiedice furia din glas.

– Nu aveai nici un drept să faci asta. Mi-ai *furat* banii!

– Ce este al tău este al meu. Sau ai uitat că ești soția mea? o chinui el.

– Ai jurat că nu te vei atinge de banii mei!

El ridică din umeri.

– Ei bine, am mințit. Ar fi trebuit să îți amintești că nu joc întotdeauna cinstit, Corinne.

– Dar tu ar fi trebuit să îți amintești de actele semnate care se află în posesia mea și care precizează că nu îți vei exercita în nici

un moment dorința asupra mea și că nu vei interveni în nimic din ceea ce fac. Tocmai asta ai făcut astăzi.

– Și?

– Și? Nu putea să-i înțeleagă calmul. Dacă crezi că nu te voi da în judecată pentru asta, atunci nu mă cunoști deloc, Jared Burkett!

– O, cred că te cunosc destul de bine. El zâmbi larg. Ești exact ca mine. Nu suporți să lași pe cineva să te conducă.

– Jared, eu...

– Hârtia aceea ridicolă pe care m-ai pus să o semnez nu valorează nimic aici.

– Poftim? spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Caută-ți un avocat și convinge-te singură! Ești în Hawaii, Corinne, și, deși aproape explodăm de americani, iar aceștia au uneltit ani buni să ne pună sub guvernarea Statelor Unite, suntem încă un regat suveran, cu legi complet diferite.

Blestemate fie toate! De ce nu se gândise ea la asta?

Dintr-odată, înțelese sensul vorbelor lui și se cutremură. Amploarea puterii lui asupra ei era înfricoșătoare. Probabil că el putea să îi facă orice dorea, și legea l-ar proteja, pentru că era soțul ei.

Jared privi îndeaproape expresiile care se succedau pe chipul ei și zâmbi larg.

– Acum înțelegi, nu-i așa?

O controla. Dumnezeule, cât îl ura!

– Înțeleg, Jared, zise Corinne cu răceală în timp ce se ridică și își înălță mândră bărbia. Înțeleg că ești dincolo de dispreț. Păstrează-mi banii dacă îi dorești atât de tare. Încă am destui bani lichizi și bijuterii care să îmi ajungă până când tatăl meu va putea să îmi mai trimită.

Jared oftă.

– Nu ai înțeles nimic, Corinne. Nu doresc banii tăi. Nu i-am dorit niciodată. Vreau să pleci de pe insula aceasta. De îndată ce te vei hotărî să renunți și să pleci, îți vei recăpăta banii.

De ce nu putea ea să îi spună că acesta era lucrul pe care dorea să-l facă? De ce trebuia să simtă o asemenea sfidare?

– Nu mă voi lăsa obligată să plec, Jared, zise ea cu încăpățânare. Nu voi permite să fiu obligată să fac nimic.

Ochii lui Jared se întunecară, devenind cenușii și sumbri.

– Păcat, pentru că mi-a ajuns curvăsăria ta prin oraș, oricare ar fi motivele tale. Vei ieși din circulație, Corinne, într-un fel sau altul.

– Iar tu te duci la naiba! țipă ea furioasă.

Dându-și seama că nu avea nici un control asupra furiei sale, se răsuci și ieși alergând din casă.

„Dacă își imaginează că mă poate ține sub papuc, și-a pierdut mințile", se gândi ea mânioasă în vreme ce alerga de-a lungul aleii din fața casei. „Nu poate el să îmi spună ce să fac! Nu poate!"

Înainte ca ea să ajungă la trăsura care o aștepta, Jared o prinse din urmă și o întoarse cu fața către el. Corinne era încă prea mânioasă ca să fie speriată și se zbătu să scape, pierzându-și astfel umbrela de soare și săculețul.

– Dă-mi drumul! țipă ea, lovindu-l în piept cu mâna liberă.

– Vei sta aici, Corinne, până când voi hotărî ce să fac cu tine, zise el cu răceală.

– O voi face când vei fi în iad!

Corinne încercă să îl lovească, dar nu reuși decât să își piardă un pantof. Pălăria îi căzu și părul ei auriu i se revărsă pe față, orbind-o pentru un moment. În clipa următoare, se trezi aruncată peste umărul lui Jared, cu minunatul ei păr lung atârnând și fiind târât pe pământ. Sânii ei se loviseră cu putere de spinarea lui tare, și durerea resimțită în umflăturile sensibile fu sfâșietoare.

– Ajutor! strigă ea pe neașteptate cât o ținură plămânii. Ajutați-mă!

– Taci din gură, Corinne, înainte să îți dau cu adevărat un motiv pentru care să strigi, șuieră Jared. Nimeni nu îți va veni în ajutor.

Către vizitiul care stătea privind cu amuzament scena, Jared porunci:

– Dacă soția mea a lăsat ceva în trăsura ta, adu-l înăuntru, și te voi plăti pentru deranj. Nu va mai avea nevoie de serviciile tale.

Jared porni înapoi către casă. Corinne își înfipse dinții în el. Auzi icnetul lui de durere, și satisfacția ei fu atât de mare, încât nu îi păsă de ce avea el să facă – până când el o aruncă pe podea.

Căzu înăuntru, în imediata apropiere a ușii, lovindu-se la umăr. Jared stătea deasupra ei cu o mână apăsată pe rană, cu ochii mocnind de furie.

– Afurisită vulpe însetată de sânge ce ești! Ar trebui să te ciomăgesc pentru asta!

– Dă-i drumul, strigă ea sfidătoare! Nu contează. Deja ești de cea mai joasă speță, bestie dezgustătoare! Dă-i drumul și bate-mă! Vezi cât de mult te pot urî în plus!

Dar, când Jared întinse mâna, ea se chirci. El îi apucă încheietura mâinii și o ridică smucind-o în picioare, apoi o târî în sus pe scări.

Ea se trase înapoi cu toată puterea când văzu sângele care îmbiba spatele cămășii lui în locul în care îl mușcase. El avea să o bată pentru asta, știa că da. Chiar era la mila lui doar pentru că o bucată de hârtie spunea că era soția lui? Putea să îi facă orice dorea și să scape? Răspunsul era îngrozitor.

La capătul scării, se afla un coridor lung. Jared deschise ușa celei de-a doua încăperi la care ajunse și o împinse înăuntru, apoi trânti ușa, închizând-o, și o încuie pe din afară.

Corinne dădu cu pumnii în ușă.

– Nu poți face asta, Jared! urlă ea și lovi din nou în ușă.

Dar el o făcuse. Îl auzi îndepărtându-se. Răsucindu-se, privi la încăperea în care se afla. Trecură câteva momente până să se calmeze. Găsi o lampă și o aprinse.

Era o încăpere mare, în aparență masculină, aranjată în nuanțe de albastru-închis și maroniu, cu piele de căprioară, piele și brocarduri grele. Dormitorul lui Jared? Cercetă mai departe, purtând lampa cu ea. Într-un șifonier mare descoperi garderoba unui bărbat: costume, cămăși, halate, plus pantofi și cizme. O altă ușă ducea la o baie în cel mai nou stil, cu o cadă sculptată în marmură și o chiuvetă cu robinete de cristal.

Își surprinse reflexia în oglinda care acoperea un perete întreg și i se tăie răsuflarea când își văzu starea răvășită. Rochia îi era îngrozitor de șifonată, își pierduse doi dintre nasturii de sus ai corsajului, părul i se revărsase pe umeri într-un dezastru încâlcit și purta un singur pantof.

Durerea din sânii ei devenise insuportabilă, și presiunea pe care Corinne o aplicase pentru a opri curgerea nu mai era de ajutor. Merse înapoi în baie împleticindu-se și încuie ușa pe dinăuntru.

Fiecare mișcare făcea ca sânii ei să zvâcnească, și își scoase încetișor partea de sus a rochiei și o lăsă să îi atârne din talie. Cu atenție, își stoarse laptele din sâni. „Ce risipă", se gândi ea cu amărăciune. Ar trebui să fie acasă cu Michael, hrănindu-l din abundența aceasta de lapte.

Procesul fu lung și obositor, dar, în cele din urmă, găsi un strop de alinare, deși nu de ajuns. Încă avea nevoie de Michael. Până dimineață, urma să aibă nevoie de el cu disperare.

Corinne își legă din nou strâns sânii și își aranjă rochia, apoi merse înapoi în dormitor, luând lampa cu ea. Acum, era întuneric beznă afară. O briză rece pătrundea prin fereastra deschisă. Merse să stea acolo și lăsă aerul parfumat să o împrospăteze. Pe strada din fața ei treceau trăsuri pline cu oameni necunoscuți care nu aveau habar de necazul ei. Dintr-odată, simți că i se face rău de teamă și epuizare.

Trecură ore. Corinne ședea într-un fotoliu confortabil de lângă fereastră și aștepta. Durerea pe care o avusese în dimineața aceea revenise. Stomacul îi chiorăia, și umărul o durea. Cu cât aștepta mai mult, cu atât uita de teama ei. Mânia îi crescu până când fu gata să explodeze.

Când, în cele din urmă, ușa se deschise, Corinne făcu tot ce îi stătu în putere să nu se repeadă la Jared și să îi scoată ochii. Acesta rămase acolo, cu o tavă cu mâncare în mâini, pantoful ei pierdut sub braț și o expresie de necitit pe chip.

– Îți este foame?

Nu îi răspunse, dar el îi aduse oricum tava.

– Aș fi venit mai devreme, dar am avut dificultăți în a-i explica dezastrul din sufragerie lui Soon Ho. Ea nu arată nici un fel de curiozitate, dar el oricum îi explică: Soon Ho are grijă de mine aici. El gătește și face curățenie în casă. Este cu adevărat remarcabil.

Corinne rămase tăcută, clocotind. Îi urmări fiecare mișcare cu ochii mijiți. După ce puse tava jos și îi aruncă pantoful pe podea lângă pat, el se întoarse cu fața către ea, încruntându-se sever.

– Ai de gând să ședi acolo, ucigându-mă din priviri, sau vei veni să mănânci?

Neașteptatul ei hohot de râs profund și gutural îl călcă pe nervi.

– Pe Dumnezeu, mi-aș dori ca ochii mei să poată ucide.

– Sunt sigur că așa este, zise el scurt și merse să aprindă o altă lampă.

Corinne îi fixă spinarea cu privirea, observând că el își schimbase cămașa. Văzu, de asemenea, conturul vag al unui bandaj pe dedesubt. Spera ca rana să îl doară. Ba, și mai bine, spera să i se infecteze. Poate avea să moară de septicemie. Gândul acesta aduse un zâmbet strâmb pe buzele ei.

Jared merse agale la masa din lemn de cireș și culese niște fructe dintr-un bol aflat pe tavă. Corinne se încruntă. Acum, avea să o ignore?

– Știi că nu poți să mă ții cu adevărat aici, Jared, zise ea pe un ton calm și pragmatic.

– Da, știu, răspunse el cu răceală. Dar nu te vei supăra dacă rămâi aici pentru o singură noapte, nu-i așa?

– Ce rost are dacă pot pleca mâine-dimineață?

– Nu vei pleca dimineață. Sunt de acord că nu te pot ține aici, în casa aceasta. Ar trebui să stai încuiată la nesfârșit în camera aceasta. Mâine-dimineață, vom pleca la țară.

– La țară? întrebă ea neliniștită. Adică, de partea cealaltă a insulei?

– Da. Pot cel puțin să te las acolo fără să îmi fac grijă că vei mai stârni alt scandal. Este destul de departe de Honolulu încât să te țină ferită de buclucuri.

– Nu voi merge!

– Nu îți dau de ales, Corinne, zise calm Jared.

Ea începu din nou să se panicheze. El o ducea departe de copilul ei!

– Uite ce este, Jared!

Încercă să țină deoparte teama din glasul ei, dar el i-o putu vedea în ochi.

– Te-am mințit seara trecută când am spus că îmi place aici. Deja hotărâsem să plec. Doar că eram prea furioasă ca să recunosc. Ba chiar Russell a mers astăzi în port să caute un vas. Mă voi urca pe primul care ridică ancora.

– Este prea târziu pentru asta, Corinne.

Veni și rămase în picioare în fața ei, cu privirea impenetrabilă.

– Ai avut șansa de a pleca, dar ai refuzat-o.

– Ce vrei să spui?

Îi zâmbi de sus.

– Am hotărât că, până la urmă, vreau să rămâi.

– De ce?

– Ai venit aici ca să mă faci de râs și ai reușit, zise el, tonul lui devenind aspru, propria lui mânie ieșind, în sfârșit, la iveală. Nu m-a deranjat să fiu cunoscut ca bietul soț înșelat, pentru că nu mi-a păsat de tine nici cât negru sub unghie de la bun început. Dar, când s-a spus că nu sunt destul de bărbat ca să îi fac față soției mele, ei bine, asta mi-a displăcut total. Și singura modalitate de a întoarce bârfa în favoarea mea este să arăt că mi-am asumat răspunderea educației tale.

– Chiar crezi că oamenii vor crede că m-ai iertat? întrebă ea, gândind iute.

– Un bărbat nu ar putea niciodată să ierte o soție care a curvăsărit atât de mult ca tine, zise el cu cruzime, încântat să o vadă tresărind. Dar asta nu are nici o legătură.

– Atunci, ce?

Își puse mâinile de fiecare parte a scaunului ei și se aplecă deasupra ei, blocând-o acolo.

– Îmi porți numele. Ar fi trebuit să fi remediat asta. Dar, din moment ce nu ai făcut-o, vei fi o soție-model de acum înainte.

– Ești nebun! șuieră ea, cu foc verde în ochi. Nu voi face niciodată ceea ce dorești, Jared. Eram chit, dar tu înclini din nou balanța. Să nu crezi că nu te voi face să plătești pentru asta! Îți promit că o voi face!

El râse și merse către ușă.

– Vom vedea cât rău poți face izolată la țară.

– Nu mă vei duce acolo!

– Dacă voi fi nevoit să te leg și să îți pun căluș în gură pe durata întregii zile de călătorie, o voi face, o avertiză el și închise ușa, încuind-o din nou.

Capitolul 24

Jared ridică sticla de rom și luă o gură lungă. Băuse jumătate din sticlă de când o lăsase pe Corinne în camera lui. Dar asta nu îl ajutase să înăbușe loviturile în ușă care aveau loc la etaj, pe care încerca să le ignore cu disperare. Când naiba avea ea să se liniștească?

Se așeză la pupitrul lui, cu tocul în mână, încercând să compună o scrisoare pentru Leonaka, în care să îi explice despre soția lui și să îi spună că avea să fie plecat pentru câteva zile. Vorbele potrivite refuzau să vină. Erau prea multe de spus.

Bagajul lui Corinne care se aflase în trăsură fusese așezat în colțul încăperii, alături de lucrurile pe care ea le scăpase în curte. Ochii lui Jared continuau să lunece către colțul acela. O valiză mare, una mică și o singură cutie de pălării era tot bagajul ei. Nu păreau să fie

de ajuns. Pur și simplu nu și-o putea imagina pe cocheta lui soție călătorind cu atât de puține lucruri.

Luă o altă gură din rom și reveni la scrisoare. Soon Ho avea să o livreze dimineață. În cele din urmă, reuși doar un bilet scurt prin care îl lăsa pe Leonaka responsabil câtă vreme era el plecat. Nu spuse nimic despre soția lui.

O oră mai târziu, sticla era goală, iar Jared se învârtea în încăpere ca un animal frustrat. La etaj, loviturile în ușă încetaseră. Oare ea dormea?

Bagajul ei îi atrăgea încă atenția și îi stârnea curiozitatea. În cele din urmă, merse să îi cerceteze conținutul și fu chiar și mai nedumerit decât până atunci când găsi doar două rochii și câteva desuuri în valiza mare, pudre, rujuri și parfumuri în valiza mai mică și doar o singură pălărie în cutia pentru pălării. Unde erau bijuteriile pe care ea le menționase mai devreme? Sau rochia pe care o purtase seara trecută?

Știa răspunsul. Aceste lucruri veniseră de la hotel, de aceea le avea cu ea. Restul hainelor ei erau probabil în casa aceea din Punchbowl, unde stătea Drayton. Așadar, era evident faptul că ea petrecea foarte mult timp acolo. Cumva, gândul că ea trăia cu bărbatul pe care părea să îl iubească era mai rău decât faptul că se culca cu nenumărați străini în camera ei de la hotel. Dar, nici să moară, Jared nu își putea explica de ce simțea astfel.

Jared ridică privirea către tavan, știind că ea era exact deasupra lui. Pentru o clipă, se gândi să urce acolo și să își facă de cap cu ea. Ei nu i-ar fi plăcut asta. Arătase întregii insule că prefera orice bărbat cu excepția celui pe care îl luase de soț. Porni către scară, apoi se opri brusc.

Ce era în neregulă cu el? Corinne era ultima femeie pe care o dorea. Își folosise trupul ca să se răzbune pe el și permisese dinadins altor bărbați să o aibă, nu pentru că îi dorea, ci doar ca să fie chit. Nu avea să o atingă, oricât de afurisit de atrăgătoare putea să fie. Ea nu însemna nimic pentru el.

–Atunci, de ce nu o las, pur și simplu, să plece și să termin cu toate? se întrebă el cu voce tare.

Jared merse din nou în camera de zi și luă o altă sticlă de rom, apoi se prăbuși pe sofa. După ce sorbi câteva înghițituri fără să se gândească, își șterse buzele, și ochii lui se întoarseră din nou către cele câteva lucruri ale lui Corinne. Ar fi avut nevoie de mai multe

haine decât acelea ca să se descurce. Trebuia doar să treacă pe la casa lui Drayton în drum spre țară. Oricum nu îi plăcea ideea de a lăsa lucrurile soției sale cu amantul acestuia. Dar asta avea să dea naștere unei probleme, pentru că, fără îndoială, Corinne avea să îl strige pe Drayton în ajutor.

Ei bine, cel puțin, putea să rezolve problema aceasta. Era încă destul de devreme. Avea să meargă acum la casa lui Drayton.

Jared își luă jacheta și părăsi casa. Era ora zece și jumătate când opri în fața casei cu un singur etaj. Prin ferestrele cu perdele putea să vadă lumină, așa că știa că Drayton era acolo.

Buzele lui Jared se ridicară ușor, într-un zâmbet răutăcios. Nu conștientizase câtă plăcere avea să îi facă această întâlnire. Înaintă un pic nesigur pe aleea din fața verandei, regretând cantitatea de alcool pe care o consumase. Dar, chiar și în starea lui de ebrietate, putea să îl facă fărâme pe Drayton. Spera doar să nu fi băut atât de mult încât să nu fie în stare să își amintească seara aceasta. S-ar putea să fie o seară plăcută.

Înainte să bată cu pumnii în ușă, Jared auzi dinăuntru plânsetul unui copil. Se dădu înapoi, nedumerit. Oare era atât de beat încât venise la casa greșită? Se întoarse în curte și se uită din nou la casă, apoi la celelalte aflate pe aceeași stradă. Nu, la naiba, nu greșise. Merse din nou cu pași mari până pe verandă și bubui în ușă.

Trecură câteva minute. Plânsul încetase, și Jared hotărî că trebuia să fi fost imaginația lui. Bătu din nou în ușă, și aceasta se deschise, dar numai atât cât îngăduia un lanț de ușă.

Jared își mări ochii când o văzu pe micuța femeie care îl privea prin crăpătura ușii. Avea sub un metru șaizeci, păr maroniu cârlionțat și ochi căprui. Nu era cu mult mai în vârstă decât el și cu siguranță nu arăta ca o menajeră. Oare Drayton avea mai mult de o amantă?

– Unde este Drayton?

Tonul lui fu destul de agresiv încât să facă ochii femeii să se lărgească, dar aceasta se simțea, în mod limpede, în siguranță în spatele ușii cu lanț, pentru că răspunse îndrăzneț:

– Nu este aici, și nici Corinne nu este. Așa că puteți să plecați, pur și simplu, domnule Burkett. Nu sunteți bine-venit aici.

Dădu să închidă, însă Jared își vârî piciorul încălțat cu cizmă în crăpătura ușii.

– Mă cunoașteți?

– Bineînțeles că vă cunosc. Eram în biserică în ziua nefericită în care v-ați căsătorit cu Cori a mea.

– Cum adică Cori *a dumneavoastră*? întrebă el.

– Am avut grijă de Corinne de când avea cinci ani. Sunt camerista ei, Florence Merrill.

Jared râse din toată inima la presupunerea prostească pe care o făcuse mai devreme, apoi însă îl trăsni un gând.

– Pentru numele lui Hades, ce cauți dumneata aici?

– Nu este deloc treaba dumitale, răspunse ea acru.

– Deschide ușa, Florence Merrill! Vocea lui devenise profundă. Vreau să îți vorbesc.

– O, nu. Clătină încăpățânată din cap. Corinne nu te-ar vrea în casa ei când ea nu este aici.

Mușchii lui Jared se încordară, și sprâncenele lui se unir în mod periculos.

– Credeam că aceasta este casa lui Drayton. Vrei să spui că a trăit pe spinarea soției mele?

– Ea i-a plătit drumul, da. A insistat să facă asta, îi explică iute Florence. Lui Corinne nu îi place să fie datoare nimănui.

– Și soția mea a plătit și pentru ceilalți amanți ai ei? întrebă cu dispreț Jared.

– Știți *de ce* a venit aici, domnule Burkett. A simțit că are un motiv întemeiat...

– Să nu îndrăznești să o aperi pe curva aceea în fața mea! o întrerupse Jared cu îndârjire. Acum, deschide imediat ușa asta afurisită, înainte să o dărâm!

– Nu, reuși să spună Florence, deși timorată. Nu aveți nici un drept...

– Pe naiba n-am! mârâi el și se dădu înapoi ca să dea o lovitură cu piciorul în ușă.

Lanțul de la ușă se rupse cu ușurință, și ușa se lovi de perete. Florence se dăduse la o parte. Îngrozită, îl privi pe Jared pășind în casă și începând să privească în jur.

– Așadar, acesta este cuibușorul dragostei, ha? remarcă el înțepător. Nu chiar la fel de luxos ca hotelul Royal Monarch. De fapt, este de-a dreptul ca acasă. Își întoarse ochii cenușii de gheață către femeia înspăimântată. Nici un comentariu, Florence Merrill?

– Eu... v-am spus că sunt singură, domnule Burkett, se bâlbâi ea. Ce căutați aici?

– Doresc lucrurile lui Corinne, pe toate. Poți să începi să le strângi chiar în clipa aceasta.

– Nu aș putea! spuse ea cu răsuflarea tăiată. Chiar nu aș putea. Corinne va fi furioasă. Ea...

– ... Va fi recunoscătoare, încheie el în locul ei. Vezi dumneata, Corinne este cu mine. Și va rămâne cu mine o perioadă nedeterminată de timp.

– Nu! Nu vă cred! răspunse Florence. Cori nu ar fi de acord cu asta niciodată!

Jared râse batjocoritor.

– Ai atât de multă dreptate. De fapt, este cu totul împotrivă. Dar ce vrea ea nu are importanță. Sunt soțul ei și am luat eu decizia pentru ea.

Florence se îngrozi. Bărbatul ăsta nu era în toate mințile! Acum, înțelegea ea de ce Corinne nu venise acasă.

– Unde se află Corinne acum?

– Este în casa mea din oraș.

– Sunteți sigur că va fi acolo când vă veți întoarce? întrebă cu neîncredere Florence.

– O cunoști bine, nu-i așa? chicoti Jared, deși fără prea mult umor. M-am asigurat că va fi acolo. Este încuiată în camera mea.

– Domnule Burkett!

– Nu te mai deranja să îmi spui cât de nemilos mă consideri, zise el cu răceală. Era necesar – și este doar pentru noaptea aceasta. Mâine-dimineață o voi duce la casa mea de pe plajă, pe partea cealaltă a insulei, unde nu voi fi nevoit să îmi fac griji în legătură cu ea. Dintr-odată, se uită gânditor la Florence. Bănuiesc că ar trebui să mă ofer să te iau cu mine, de dragul lui Corinne. Sunt sigur că i-ar plăcea să aibă o prietenă cu ea. Sunt femei acolo, dar mă îndoiesc că o vor îndrăgi pe temperamentala mea soție.

Florence se trezi în încurcătură. Dacă ar fi fost de acord, Jared l-ar fi văzut pe Michael. Copilul dormea în momentul de față și nu atrăgea atenția asupra lui. Oare Corinne ar fi dorit ca ea să își asume riscul de a-l lăsa pe soțul ei să vadă copilul? Ar fi putut să folosească povestea pe care o puseseră la cale mai devreme.

Jared vorbi din nou văzând că ea nu acceptă numaidecât.

– Dacă ai prefera să nu o însoțești pe Corinne, ți-aș putea plăti drumul înapoi pe continent.

– Poate că ar fi mai bine, spuse Florence fără tragere de inimă, rugându-se să fi luat decizia corectă.

Jared ridică din umeri.

– De dumneata depinde, domnișoară Merrill.

– Doamna Merrill, minți ea, în cazul în care avea nevoie de povestea pe care o inventaseră. Și, dacă luați loc și așteptați, voi strânge lucrurile lui Corinne.

Merse în dormitorul lui Corinne, o încruntare adâncă încrețindu-i fruntea. Dumnezeule, de ce fusese decizia aceasta lăsată în seama ei? Dacă ar fi putut ca mai înainte să discute cu Corinne! Detesta gândul de a o lăsa pe Corinne în urmă, cu unicul bărbat pe care aceasta îl ura mai presus de toate. Dar aceasta fusese atât de neclintită în dorința ei de a nu-l lăsa pe Jared să își vadă fiul.

Florence scoase genților de voiaj și începu să golească masa de lucru a lui Corinne. Era un lucru pe care nu îl luase în considerație. Putea Corinne să suporte să fie despărțită de Michael pentru atâta vreme? Oare ar fi preferat să își asume riscul decât să fie departe de el? Mai exact, cât timp avea Jared de gând să o țină pe soția lui?

Jared își făcu apariția în pragul ușii.

– Va trebui să te grăbești, doamnă Merrill, zise el nerăbdător. Este o călătorie a naibii de lungă până la Sunset Beach și am nevoie măcar de puțin somn în noaptea asta.

– Ia ceva timp să fac bagajele, răspunse indignată Florence. Cori are destul de multe lucruri aici.

– Pot să văd asta, replică el scurt, privind prin încăpere.

Merse până la șifonierul deschis, și ochii îi căzură pe hainele hawaiiene de acolo. Scoase o rochie *muumuu* și râse din toată inima.

– Nu mi-o pot imagina pe eleganta mea soție în chestia asta. Chiar o poartă?

Ochii lui Florence se lărgiră neliniștiți.

– Cori a cumpărat câteva rochii din acelea dintr-un impuls, pentru că arătau atât de confortabile. Spuse primul lucru la care se putu gândi. Dar nu le-a purtat niciodată.

Știa că nu era necesar să mintă, dar simțea că trebuia să țină secret tot ce era legat de Michael. Începea să intre în panică.

– Soției mele chiar îi place să irosească bani, nu-i așa? Pe haine... pe amanți, zise cu dispreț Jared. Va lua o veșnicie să împachetezi toate rochiile acestea. Se dădu înapoi, încruntându-se. Există o cale

mai ușoară, zise el, apoi apucă toate rochiile în brațe și dădu să iasă din încăpere.

– Domnule Burkett! spuse Florence cu răsuflarea tăiată, alergând după el. Rochiile acelea vor fi distruse și costă o avere!

– Câteva cute nu distrug o rochie, doamnă Merrill, strigă el peste umăr în timp ce înaintă către ușă. Ți-am spus că mă grăbesc. Acum, termină de împachetat restul lucrurilor soției mele.

Extrem de iritată, Florence se întoarse și merse înapoi în dormitorul lui Corinne. Bărbatul ăsta era imposibil. Cum avea să poată Corinne să reziste cu un asemenea soț tiranic? Avea să fie tot timpul nervoasă, și Florence știa mult prea bine că tânăra făcea lucruri nebunești când era scoasă din sărite.

Nu ar fi trebuit să fi venit aici. Florence o avertizase pe Cori de nenumărate ori că nimic bun nu avea să iasă din planul ei scandalos.

Jared își făcu din nou apariția în prag.

– Nu ai terminat încă?

Exasperarea și nervozitatea o făcură să strige:

– Atunci, fă-o dumneata! Dar stați să vedeți ce va crede Corinne despre dezastrul pe care îl faceți cu lucrurile ei!

Glasul ei ridicat îl trezi pe Michael, aflat în camera alăturată. Florence se albi la față când îl auzi plângând. Acum, aveau să înceapă minciunile. Nu avea de ales.

Jared păru uluit când ea se întoarse cu ochii acuzatori către el.

– Acum, uitați ce m-ați făcut să fac, zise ea cu reproș și ieși în grabă din încăpere și merse în camera copilului.

Florence îl luă iute în brațe pe Michael și îl alină la pieptul ei. Jared o urmase în încăpere și rămase în picioare, privind-o preț de câteva momente înainte să vorbească:

– Al cui copil este?

Florence îl privi bănuitoare. Glasul lui fusese periculos de jos. Ochii lui erau mijiți, întunecați și amenințători. Își fixă privirea asupra lui Michael. Acesta continuă să plângă, fără să acorde vreun pic de atenție dramei care avea loc în jurul lui.

– Al meu, desigur, răspunse ea iute, ținând chipul lui Michael întors de la Jared. Al cui altcuiva ar putea să fie?

Expresia lui Jared nu se schimbă. Dumnezeule, la ce se gândea?

– Vrei să îmi spui că soția mea te-a adus tocmai aici cu un nou-născut?

– Michael este mai în vârstă decât pare, domnule Burkett, zise în defensivă Florence. Era destul de mare să călătorească atunci când am venit. Altfel nu l-aș fi adus.

– Și soțul dumitale nu a avut nici o obiecție? întrebă el neîncrezător.

– Eu... sunt văduvă, explică ea, fiindu-i dificil să scoată minciuna. Și nu am familie. Cori... Corinne nu a vrut să ne ia cu ea, Michael fiind atât de mic. Dar eu am insistat. Nu aveam de gând să o las să vină tocmai până aici fără mine. Ea este tot ce am – pe lângă Michael.

– Mi se pare foarte dificil să înghit asta, doamnă Merrill, zise cu răceală Jared. Corinne ar fi trebuit să aibă mai multă minte și să nu ia un nou-născut într-o călătorie lungă. După cum arată, fiul dumitale nu putea să fie decât abia născut. Și nici dumneata nu puteai să te afli în condiția de a călători. Cum de a putut Corinne să fie atât de nesăbuită?

– V-am spus că Michael este mic pentru vârsta lui, domnule Burkett. Are cinci luni. Avea... avea două luni când am părăsit Bostonul. Era destul de în vârstă pentru a călători.

Florence știa că nu părea convingătoare. Pur și simplu, nu se pricepea deloc la minciuni. „Te rog, fă-l să mă creadă", se rugă ea în tăcere.

– Ei bine, schimbă-l, hrănește-l sau fă ceva, zise cu asprime Jared când plânsetele lui Michael continuară. Nu suport să aud un copil plângând.

Ieși cu pași mari din încăpere, și Florence respiră ușurată. Îl puse pe Michael înapoi în coșulețul lui și începu să îl schimbe. Știa că probabil acestuia îi era foame. Îl hrănise cu legume pasate, dar copilul nu primise bine laptele de vacă pe care fusese obligată să i-l dea. Avea nevoie de mama lui. Acum, că Jared știa despre el și, aparent, îi crezuse povestea, nu mai exista nici un motiv pentru ca ea și Michael să se întoarcă în Boston fără Corinne.

După ce îl făcu pe Michael să tacă, merse înapoi în dormitorul lui Corinne. Îl găsi pe Jared împachetând restul lucrurilor lui Corinne fără prea multă grijă, doar deșertând conținutul sertarelor în genți.

Când Jared o observă pe Florence la ușă, mârâi:

– Încă alte câteva afurisite de genți, și mâine va trebui să aduc cu mine o căruță!

– Probabil că oricum va trebui să faceți asta, domnule Burkett, răspunse Florence. Pentru că m-am răzgândit în legătură cu întoarcerea în Boston. După ce am văzut cât de arțăgos și de neplăcut sunteți, nu am de gând să o las pe Cori a mea singură în grija dumitale.

– Sunt arțăgos, ai? se încruntă Jared.

– Cu siguranță, îl asigură ea, hotărâtă să nu se dea bătută.

Jared arătă, în sfârșit, un zâmbet.

– Ei bine, nu sta acolo degeaba, femeie. Apucă-te de treabă dacă dumneata și micuțul veniți cu mine.

După puțin peste o oră, trăsura deschisă era plină de haine, cufere și genți. Nu mai era loc pentru Florence, așa că Jared o ajută să urce pe locul vizitiului, lângă el. Ea ținu copilul în poală.

Michael dormise în timp ce lucrurile din camera lui fuseseră împachetate, dar acum era treaz și gângurea, fascinat de cerul înstelat de deasupra lui. Jared se aplecă să îl privească, deși nu putea să îl vadă clar în întuneric.

Clătină din cap în timp ce începură să coboare dealul.

– Tot nu îmi vine să cred că soția mea ar călători cu un copil, remarcă el într-o doară. Copiii cer răbdare, și asta e ceva ce Corinne nu are.

– Ați fi surprins, domnule Burkett, răspunse Florence, ascunzându-și zâmbetul. Cori are chiar mai multă răbdare decât mine atunci când vine vorba despre Michael. Ține foarte mult la el. Apoi, reducând cu isteține orice viitoare bănuială pe care el ar fi putut să o aibă, zise: Vai, uneori ai crede că *ea* este mama lui, nu eu.

Florence fu șocată de ea însăși. Minciuna asta fusese lucrul perfect pe care să îl spună. Și îi venise cu atâta ușurință. Ce se întâmpla cu ea?

Capitolul 25

Se apropiau zorile, iar cerul de un cenușiu sumbru se lumina din ce în ce mai tare. Dar casa era încă întunecată, iar Jared avea cu el o lampă, alături de un schimb de haine pentru soția lui, când intră în dormitorul său, încuind în liniște ușa pe dinăuntru. Corinne dormea încă.

Merse până la pat și așternu pe el hainele lui Corinne, apoi ridică lampa ca să lumineze mai bine. Își aminti de ultima oară când privise silueta ei adormită, în noaptea nunții lor. Cât timp trecuse? Își aminti data și fu șocat. În ziua următoare avea să se împlinească un an. Oare ea avea să își amintească?

Jared se gândise adesea la noaptea aceea înainte de sosirea lui Corinne în Hawaii. Stăruise asupra frumuseții acelei nopți, asupra frumuseții ei, asupra răspunsului ei surprinzător față de el și asupra pasiunii ei sălbatice care o înflăcărase și pe a lui. În timpul acelor momente minunate, uitase motivul pentru care se căsătorise cu ea. Pentru timpul acela scurt, fusese o căsătorie adevărată.

Dar ura prinsese rădăcini prima înlăuntrul lui. Așadar, fusese nevoit să o lase în urmă și se străduise cu disperare să uite acele momente minunate.

Corinne se mișcă și zâmbi în somn, făcându-l pe Jared să se întrebe ce visa. Părul ei superb era împrăștiat în spatele ei. Auriul și arămiul scânteiară în lumina lămpii. Arăta atât de inocentă, atât de copilăroasă. Dar el, desigur, știa mai bine. Totuși, avu un impuls aproape irezistibil de a întinde mâna să o atingă, să simtă textura mătăsoasă a pielii ei. Buzele lui ardeau să le guste pe ale ei, amintindu-și dulceața lor.

Rațiunea lui Jared reveni, și, cu o încruntare întunecată, acesta merse cu pași mari în baie și lăsă apa rece să curgă în cada adâncă. Făcu destul zgomot încât să o trezească pe Corinne, apoi veni la ușă să vadă dacă reușise. Ea tocmai se ridicase în capul oaselor în pat și privea în jur, dezorientată.

Jared era furios pe sine pentru slăbiciunea căruia aproape îi căzuse pradă și își îndreptă mânia asupra ei.

– Îmbracă-te! se auzi strigând. Vreau să fim pe drum până la răsărit!

Corinne întoarse ochii speriați în direcția lui Jared, dar nu văzu decât ușa băii închizându-se cu putere. Când porni către ușa închisă, ochii ei se schimbară dintr-un verde-gălbui în smarald strălucitor. Inspirând adânc, își stăpâni furia. Nu era bine să îl mânie pe Jared. Trebuia să se întoarcă la Michael, dar nu îi putea spune lui Jared despre copil. Cumva, trebuia să îl convingă să o lase să plece. Fusese deja separată de fiul ei pentru aproape o întreagă zi.

Avea să discute cu Jared, să încerce să îl convingă. Nu își putea permite să îl mai mânie. Acum, era în joc Michael, nu mândria ei.

– Trebuie să fii rezonabil, Jared, se aventură Corinne, strigând prin ușă și forțând o notă de implorare în glasul ei. Am o cameristă pe insula asta. Nu pot să dispar și să o abandonez.

Jared ieși din baie purtând niște pantaloni albi care îi veneau turnați pe coapsele puternice. Își punea pe el o cămașă de culoare crem și nu se sinchisi să o privească atunci când îi răspunse:

– Camerista ta este aici, Corinne. Așadar, nu vor exista opriri pe drum.

Ochii lui Corinne se măriră, iar chipul ei deveni alb ca hârtia. Florence aici? Dumnezeule mare, unde era Michael? Oare Jared îl văzuse?

– Cum? reuși ea să șoptească.

– Am luat-o aseară, împreună cu restul lucrurilor pe care le păstrai în ascunzătoarea ta pentru iubiți. Biata femeie, odată ce am adus-o aici, a petrecut jumătate din noapte îndreptând dezastrul pe care l-am făcut cu hainele tale. Soon Ho încarcă acum o căruță – o afurisită de greutate în plus care să încetinească mult călătoria. Chiar ești o belea cu mult mai mare decât mă așteptam. O cameristă și un copil! Nu înțeleg cum de ai convins-o să navigheze până în Hawaii cu un prunc așa mic. Acum, grăbește-te și pregătește-te, Corinne! Am chiar mai puțină răbdare decât de obicei în dimineața aceasta.

Corinne se întoarse cu spatele ca el să nu vadă ușurarea de pe chipul ei. Florence reușise! Își amintise de povestea lor și se ținuse de ea! Michael al ei era în siguranță... și era aici! Doar pentru o clipă, Corinne aproape își dori să îl poată îmbrățișa pe Jared. Îl avea din nou pe Michael!

Când Corinne și Jared se apropiară de trăsură, ea o văzu pe Florence așezată deja și cu coșulețul copilului pe banchetă, lângă ea.

– Va trebui să pui o cuvertură peste pătuțul acela dacă nu vrei ca micuțul să facă insolație, îi menționă Jared lui Florence când urcă pe locul vizitiului.

– De ce nu poți pur și simplu să ridici plafonul trăsurii? întrebă Corinne. Sau este în regulă dacă noi facem insolație?

– Nu am destulă încredere în tine încât să ridic plafonul trăsurii, soție dragă, îi spuse el cu răceală. Te vreau acolo unde te pot vedea.

– Așadar, eu și Florence ar trebui să suferim pur și simplu în arșiță?

– Folosiți-vă de pălăriile acelea de pe banchetă. La asta servesc.

Ea o lăsă așa, abia așteptând ca el să fie ocupat cu mânatul cailor ca ea să poată vorbi cu Florence. Florence era la fel de nerăbdătoare. De îndată ce intrară pe Beretania Street, se aplecă înspre Corinne.

– Ești bine? șopti ea.

– Da, da, dar ce s-a întâmplat cu Michael? Ce i-ai spus lui Jared?

Florence zâmbi în mod liniștitor.

– Povestea aceea pe care am născocit-o.

– A crezut-o?

– Da, sunt sigură că da. A fost surprins doar că ai aduce un copil cu tine.

– Slavă Domnului, zise Corinne. Ah, Florence! Am fost disperată cât am fost despărțită de tine și de Michael. Jared a fost o bestie.

– Nu a fost deloc plăcut noaptea trecută, dă-mi voie să îți spun, zise Florence țâfnoasă.

– Russell era acolo?

– Nu, era plecat să te caute. Va avea o mare surpriză când se va întoarce și va găsi casa goală.

– Dar spune-mi tot ce i-ai zis lui Jared despre Michael. Nu pot să îmi asum riscul de a contrazice ceva.

– O voi face, Cori, numai că haide să nu riscăm ca el să ne audă acum. Îți voi spune de îndată ce vom prinde un moment singure.

Înaintară alene pe străzile orașului, care erau aglomerate chiar și la ora aceea matinală. Dar, de îndată ce trecură prin Kalihi și o luară către Aiea, traficul se împuținâ. Apoi Michael începu să se agite, nemaifiind mulțumit să lase călătoria cu trăsura să îl adoarmă.

Florence umblă în coșul copilului. Soon Ho pregătise și împachetase o sticlă cu apă îndulcită.

– Nu l-am hrănit azi-dimineață, mărturisi Florence. Știam că vei avea dureri. Dar nu am știut că vom fi într-o trăsură deschisă. Apa aceasta ar trebui să îi ajungă deocamdată.

– Nu, dă-mi-l, ceru Corinne.

– Cori, nu poți! spuse Florence cu răsuflarea întretăiată. Jared te va vedea! El și toți cei pe lângă care vom trece pe drum.

– Eu și Jared stăm spate în spate, răspunse Corinne în șoaptă. Și voi folosi pătura lui Michael pentru a ascunde ce fac. Dar nu mai pot suporta durerea aceasta. Trebuie să îl alăptez.

– Foarte bine, zise Florence, fără tragere de inimă. I-l dădu pe Michael. Sper doar ca soțul tău să nu se întoarcă și să vadă ce faci.

Capitolul 26

Stelele sclipeau pe un cer negru-albăstrui când trăsura ieși, în sfârșit, de pe drumul către plajă. Cotiră pe o alee nisipoasă care ducea la o casă lungă cu un singur etaj aflată departe de drum.

Corinne era epuizată și știa că și Florence era. Arșița le sufocase în cea mai mare parte a zilei. Erau deplorabil de murdare, din cauza prafului roșu care se așezase pe ele în timp ce trecuseră prin kilometri întregi de plantații de trestie.

Odată ce trecuseră de capătul maiestuosului lanț montan Koolau și începuseră să înainteze pe partea expusă vântului a muntelui, priveliștea devenise fascinantă, făcând ca restul călătoriei să fie tolerabil. Peisajul era aproape ca o junglă și grozav de frumos pe partea muntoasă a drumului. De partea cealaltă trecuseră pe lângă golfuri, oceanul fiind mereu prezent. Uneori, drumul își schimba direcția către linia țărmului. Apoi venise apusul cu toate culorile lui splendide, și Corinne fusese vrăjită. Se minunase și uitase pentru scurtă vreme motivul pentru care se afla în trăsură.

Acum, se aflau la destinație, și Corinne privi lung la casa albă, scăldată în lumina lunii. Fu ușurată să descopere că nu era coliba la care se așteptase. Casa era lată în partea din față și așezată pe stâlpi înalți deasupra pământului. Pini înalți, amplasați aproape unul de altul, formau ziduri de ambele părți ale casei de la drum și tocmai până la plaja din spatele ei. Un singur loc era deschis între pini, în partea din față a casei, în stânga. Acest spațiu ducea la un mic grajd aflat de partea cealaltă a copacilor.

Imensa curte lungă din față era o grădină. Pretutindeni creșteau flori: în jurul copacilor din curte, de-a lungul aleilor și împrejurul casei. Parfumurile ajungeau la ea prin aerul cald sărat – aroma de fructe și ghimbir, de flori în culori estompate de alb, galben și roșu. Gardenia creștea din abundență. Erau copaci de plumeria în plină floare și un magnific copac *colvillea racemosa* cu mugurii săi roșii-portocalii acoperind pământul de dedesubt. Cocotieri impunători înconjurau drumul ca un gard uriaș, legănându-se în briza oceanului.

Corinne întinse mâna în partea cealaltă a trăsurii și scutură cu blândețe umărul lui Florence, în vreme ce Jared coborî de pe locul vizitiului.

– Am ajuns.

Florence se trezi speriată.

– Michael?

– Încă doarme, răspunse Corinne.

Michael fusese un scump toată ziua, din moment ce reușise să îl hrănească, și nu fusese deloc agitat din cauza căldurii și a prafului. Corinne reușise să îl alăpteze de trei ori, și durerea din sânii ei dispăruse complet.

– Nu ar fi trebuit să îl lăsăm să doarmă atât de mult astăzi, zise Florence ridicându-se în capul oaselor și frecându-și ochii obosită, uitând de prezența lui Jared. Acum, te va ține trează jumătate din noapte.

Corinne aproape că se înecă. Se uită panicată la Jared, dar acesta părea să nu fi auzit. Privea casa și zâmbea larg. Corinne îi urmări privirea și văzu ușa de la intrare deschizându-se încetișor. Cineva se uita afară, ținând o lampă sus, în aer, încercând să vadă cine erau vizitatorii.

Pe neașteptate, ușa se deschise larg, și lampa fu așezată pe verandă. Corinne privi cu gura căscată cum o femeie cu talie de mamut veni rostogolindu-se pe treptele verandei și, în ciuda dimensiunii sale, păru să zboare către ei. Jared o întâmpină la jumătatea drumului, și Corinne privi uimită cum el o ridică în brațe pe uriașa femeie și o învârti în aer.

– Ialeka, pune-mă jos! porunci cu asprime femeia, apoi râse și încercă să scape din îmbrățișarea lui de urs. Îți rupi spinarea ridicând-o pe bătrâna aceasta.

Jared chicoti și o lăsă jos.

– În ziua în care nu te voi mai putea ridica în brațe, voi fi un om bătrân, mătușică Akela.

Ea îl strânse la piept, apoi îl împinse brusc, ca și cum demonstrația de afecțiune o stingherea. Se dădu în spate și își încrucișă brațele peste un piept la fel de uriaș.

– Aș vrea să știu de ce nu trimis vorbă că vii, zise femeia, având din nou acea notă aspră în glas. Și de ce nu venit mai devreme, ha?

– Am fost ocupat, mătușică.

– Prea ocupat să vii acas' după ce întorci de pe continent? întrebă ea morocănoasă, apoi își aruncă brațele în aer. *Auwe*! Malia mânioasă ca o albină zgândărită. Așteaptă să te vadă!

Jared zâmbi strâmb.

– Unde este Malia?

– Unde crezi ora asta din noapte? spuse Akela, ca și cum răspunsul era evident. Doarme.

– Ei bine, nu o trezi în noaptea asta. Sunt prea obosit ca să fac față vreunei crize de nervi. Încălzește doar niște apă pentru vreo două băi și apoi poți să mergi și tu la culcare.

– Cum adică vreo două? întrebă ea, privind bănuitoare către trăsură.

– Soția mea și camerista ei sunt cu mine, explică Jared fără tragere de inimă. Cum dezvăluirea nu păru să o surprindă, el se strâmbă. Știi deja?

Femeia încuviință din cap, mormăind:

– Acum știi *și tu* de ce Malia așa supărată. Nici Naneki nu prea bucuroasă. Bine că stă la Kahuku, vizitează verii mei.

Jared gemu. Nu se gândise la Naneki. Cum putuse să uite că amanta lui era servitoare chiar în casa în care o aducea pe soția lui? Oare Corinne chiar îi afecta gândirea atât de mult?

– Ce cară *wahine* cu ea?

Jared văzu că Florence și Corinne coborâseră din trăsură. Florence ținea coșulețul copilului în brațe.

– Este un copil...

– Un *keiki*? se miră Akela și alergă în față fără să aștepte ca Jared să continue.

Corinne se alarmă când uriașa femeie hawaiiană alergă către ele și se opri lângă o Florence îngrozită, pentru a cerceta coșulețul. Când introduse mâna în el și încercă să îl ia în brațe pe Michael, Corinne aproape se năpusti asupra ei.

Florence anticipă mișcarea lui Corinne și păși înaintea ei.

– Vă rog, doamnă, doarme, spuse iute Florence.

– El nu adormit.

Akela respinse protestul lui Florence. Întinse din nou mâinile după Michael, de data aceasta ridicându-l din coșuleț. Florence și Corinne rămaseră înmărmurite când văzură lacrimi în ochii ei. Privea lung la copil.

– Aștept mult timp să țin în brațe *keiki* lui Ialeka.

Jared veni în spatele ei, cu chipul sumbru.

– Copilul nu este al meu, mătușică. Este al cameristei soției mele.

Akela se uită la Jared, apoi își coborî din nou privirea asupra lui Michael. Apoi clătină din cap cu subînțeles și, împotriva protestelor din partea lui Florence, îl purtă pe Michael până la veranda din față și se așeză pe o treaptă, examinându-l pe Michael cu un ochi critic în lumina lămpii.

Cu toții o urmară pe masiva femeie pe verandă, și inima lui Corinne bătu nebunește. Îi venea să îl smulgă pe Michael de lângă ea. Totuși, nu putea face asta. Nici nu putu să spună ceva, nu cu Jared stând fix acolo, lângă ea, cu uluire în ochi. Avea să fie nevoită să o lase pe Florence să vorbească în locul ei și să spere că aceasta avea să intervină cât mai curând.

Akela se încrunta. *Keiki* pe care îl ținea la piept în brațele ei era imaginea leită a *keiki*-lui pe care Ranelle, cu ajutorul ei, îl născuse cu douăzeci și opt de ani în urmă. Numai ochii erau diferiți, și se uită la cele două *haole wahine* și văzu ochii mamei, iar mama nu era *wahine* de la care îl luase pe *keiki*. Mama era cealaltă, cea frumoasă, cu păr auriu și chip neliniștit.

Îl privi acuzatoare pe Jared.

– De ce negi acest *keiki*? Crezi păcălești mătușica Akela?

Jared o țintui cu privirea, nevenindu-i să creadă.

– Despre ce naiba vorbești?

Corinne o ciupi pe Florence să spună iute ceva.

– Serios, domnule Burkett. Insinuările acestei femei sunt insultătoare, zise ea indignată și se aplecă să îl ia pe Michael de la bătrână.

Akela se ridică, înălțându-se deasupra lui Florence, și o privi pieziș.

– De ce tu spui acest *keiki* al tău?

Lui Florence i se tăie răsuflarea.

– Pentru că este! Acum, dă-mi-l!

– Dă-i băiatul, mătușică, îi ceru Jared cu voce rece. Nu știu ce ai în cap, dar te înșeli.

– Nu! *Tu* înșeli! Îl străpunse cu ochi negri, apoi arătă cu un deget denunțător către Corinne. Aceea este mama, nu aceasta!

Jared se întoarse către Corinne. Aceasta fu hipnotizată de bănuiala crescândă din ochii lui. Chipul lui era o mască a furiei, iar ea se răzvrăti la gândul că el ar putea să o creadă pe această bătrână.

– Să nu îndrăznești să te uiți la mine în halul acela! zise ea pe un ton ofensat.

– Corinne, dacă...

– Este ridicol! Îl întrerupse, apoi coborî vocea: Dacă te vei gândi la asta, Jared, vei vedea cât de ridicolă este toată treaba asta. Copilul acela este prea mare ca să fie al tău. Dacă aș avea un copil, cu siguranță nu l-aș renega. Mi-aș dori ca Michael să fi fost al meu. Am ajutat-o pe Florence să aibă grijă de el și chiar am ajuns să îl iubesc foarte mult.

Jared oftă, trecându-și mâinile prin păr.

– Are dreptate, mătușico. Ar fi imposibil ca băiețelul să fie al meu. Mâine facem abia un an de când ne-am căsătorit. Icnetul lui Corinne atrase din nou privirea lui Jared asupra ei. Nu ți-ai amintit de asta, nu-i așa?

Corinne își îndreptă spinarea.

– De ce ar trebui? Ziua aceea nu este o amintire prea plăcută pentru mine.

Jared simți cum îi crește mânia. Oare ea chiar putuse să uite noaptea nunții lor, noaptea aceea care bântuise fiecare vis de-al lui încă de-atunci?

Jared văzu că toate se uitau la el, surprinse. Era furia lui atât de evidentă? Era nevoit să se înfrâneze. Până atunci, nu își lăsase niciodată sentimentele să fie atât de transparente.

Ce se întâmpla cu el?

– Mergeți în casă, le spuse el.

Apoi merse să descarce bagajele și să se îngrijească de cai, în vreme ce Akela le conduse pe femei înăuntru. Casa era întunecată și liniștită. Akela duse lampa de pe verandă printr-o cameră de zi spațioasă din centrul casei. Canapele capitonate, mese din lemn de santal, ghivece cu palmieri și un pian dominau încăperea. Uși din mărgele se aflau de o parte și de cealaltă, și Akela trecu prin cea din partea dreaptă, care dădea într-un coridor îngust care ducea la trei încăperi.

– Tu dormi aici, îi spuse ea în șoaptă lui Florence, deschizând ușa din mijloc.

Intră și aprinse o lampă aflată pe masa de lucru înaltă. Încăperea nu era mare. Era ciudat de lungă și de îngustă, dar părea confortabilă, cu un pat mic, un scaun și un pupitru lipite de un perete. Covoare

țesute acopereau podeaua, și existau un șifonier mare și chiar și o baie separată la capătul încăperii.

– Foarte frumos, remarcă Florence.

– Șșttt, șopti Akela. Malia doarme camera alăturată. Nu trezi pe ea, sau este necazuri.

– Ei bine, voi fi cât pot de tăcută, răspunse Florence, dar Akela părăsea deja încăperea, făcându-i semn lui Corinne că ar trebui să o urmeze.

– Nu îmi place femeia aceea, șopti Corinne când se aplecă să îl sărute pe Michael de noapte bună.

– Este foarte ageră la minte, dacă mă întrebi pe mine, răspunse Florence. Dar acum pleacă. Eu și Michael vom fi bine.

Corinne o părăsi pe Florence și o găsi pe Akela așteptând nerăbdătoare la capătul coridorului. O urmă într-un dormitor mult mai mare din partea din față a casei. Odată ce o lampă de porțelan fu aprinsă pe o noptieră, Akela dădu să iasă.

– Cine este Malia? întrebă Corinne, dar Akela îi ignoră întrebarea.

Femeia uriașă se opri la ușă și o privi gânditoare pe Corinne.

– Știu tu minți despre *keiki*, dar oricum suntem prietene, pentru că dai un fiu lui Ialeka al meu și asta este bine. Într-o bună zi, el află și este fericit.

Lui Corinne îi luă un moment să răspundă cu indignare:

– Michael nu este al meu!

Dar Akela închisese ușa în urma ei. Corinne începu să se plimbe înainte și înapoi. Femeia aceea avea să strice totul dacă insista.

Când Akela reveni după scurt timp cu apă caldă pentru o baie, Corinne o ignoră. Se prefăcu a fi interesată de încăperea care avea să fie a ei, observând că era lungă, ca a lui Florence, dar mult mai lată. Un pat mare cu stâlpi de lemn se afla la mijlocul peretelui stâng, acoperit de o cuvertură matlasată din mătase roz. Dulapuri înalte stăteau de o parte și de alta a ușii, și în capătul celălalt al încăperii era o altă ușă, care ducea la baie. În partea dreaptă a băii era o fereastră, cu un mare fotoliu capitonat în fața ei, plus un scăunel asortat tapițat cu brocard verde-închis, împodobit exagerat cu argintiu. Încă două ferestre cu perdele din dantelă roz dădeau spre curtea din față, cu toate florile ei. Între ele se afla un fotoliu extensibil cu o măsuță de cafea din lemn de mahon cu formă ciudată în fața lui.

Corinne merse până la dulapul de lângă pat, observând poze în rame din argint. Erau două: una a unui bărbat cu o femeie și o alta a unei fetițe cu păr lung negru prins în codițe și cu un zâmbet poznaș. Corinne privi îndelung prima poză, întrebându-se dacă cei doi erau părinții lui Jared. Femeia era uimitoare, cu păr negru mătăsos și ochi albaștri-cenușii exact ca ai lui Jared. Era aceasta femeia pe care propriul ei tată o iubise?

– Baia ta gata, zise Akela, trezind-o din visare.

Corinne se întoarse să îi mulțumească, dar femeia cu păr grizonant prins într-un coc strâns era deja ieșită din încăpere. Corinne nu mai pierdu timpul. Baia aceea fierbinte o ademenea. Ba Akela o și parfumase cu un parfum delicat de santal, iar Corinne fu recunoscătoare, hotărând că până la urmă s-ar putea să o placă pe masiva femeie hawaiiană. Se dezbrăcă rapid și se băgă în cada spațioasă, apoi se lăsă pe spate și se relaxă pentru întâia oară în ziua aceea, lăsând toate problemele să plutească departe, odată cu aburii parfumați.

O bufnitură ce veni din dormitor îi spulberă pacea, și Corinne sări ca arsă. Când nici un alt sunet nu se mai auzi, își dădu seama că Jared îi adusese bagajul în cameră. Se relaxă din nou și nu se grăbi, nedorind să iasă din cadă nici după ce apa se răcise. Dar îi era deja dificil să își țină ochii deschiși.

Corinne deschise cu grijă ușa băii, cu un prosop mare înfășurat în jurul ei, dar nu se afla nimeni în încăpere. Bagajul era acolo, și deschise câteva valize înainte să găsească o cămașă de noapte și un halat. Apoi își căută peria și, după câteva perieri rapide, se urcă în pat.

Se lăsă să cadă pe pernele moi din puf de gâscă și pe cearceaful fin și oftă, apoi suspină. Lampa ardea încă de partea cealaltă a patului. Întinse mâna să o stingă, dar se opri când ușa dormitorului se deschise.

Jared stătea în picioare acolo, în pragul ușii, aproape exact așa cum îl văzuse în dimineața aceea, cu picioarele goale și purtând doar pantaloni, cu un prosop înfășurat în jurul gâtului. Se bărbierise și arăta mai mult ca Jared pe care îl întâlnise ea prima oară.

– Ce dorești, Jared?

Buzele lui se arcuiră imperceptibil.

– Absolut nimic, draga mea.

– Atunci, de ce te afli aici?

– Se întâmplă ca aceasta să fie camera mea.

Închise ușa și veni către ea. Corinne se ridică în capul oaselor, ținând cuverturile sus, până la gât.

– *Eu* am fost condusă în camera aceasta.

– Desigur. Ești soția mea.

– Nu voi împărți aceeași cameră cu tine! șuieră ea. Acum, ieși de aici!

– Noaptea trecută, am renunțat la patul meu pentru tine, zise el pe un ton rece, ocolind pe partea cealaltă a patului. Nu am de gând să o fac din nou.

– Nu da vina pe mine pentru asta, naiba să te ia! replică ea aprig, foc verde pâlpâind în ochii ei. Nu am cerut să dorm acolo. Nici nu vreau să fiu aici. Dacă îți vrei patul, ești bine-venit să îl iei. Lunecă pe podea și apucă halatul pe care îl lăsase la capul patului. Voi dormi în altă parte.

– Mă tem că lucrul acesta nu este posibil, Corinne, răspunse el. Nu există nici o altă cameră liberă.

Ea porni către ușă.

– Atunci, voi dormi cu Florence, aruncă ea cu aroganță peste umăr.

Jared sări în urma ei și o prinse de un braț. Strânsoarea lui fu ca de menghină când o întoarse cu fața către el.

– Nu mergi nicăieri, zise el cu asprime și o împinse înapoi în cameră. Acum, treci în pat!

Corinne se împiedică. Părul ei dezlegat îi căzu pe față. Când reuși să și-l dea peste umeri și să se uite din nou la el, răspunsul mânios pe care era gata să i-l dea muri pe buzele ei. Își aruncase prosopul și începea să își scoată pantalonii.

– Nu! spuse ea cu respirația întretăiată și cu chipul golit de sânge. Nu te apropia de mine, Jared!

El se opri, privind-o cu uimire. Apoi, pe neașteptate, își dădu capul pe spate și râse profund.

– Vorbesc serios, Jared! zise Corinne, glasul devenindu-i isteric.

– Nu dorm cu hainele pe mine, Corinne. Nu am făcut-o niciodată, îi explică el, încă râzând. Și tot ce aveam de gând să fac era să dorm.

Corinne își simți obrajii aprinzându-i-se de rușine.

– Atunci, vei dormi singur. Smulse cuvertura de pe pat. Eu voi folosi fotoliul extensibil, mulțumesc!

Jared se trezi rapid, privind-o cum păşeşte cu paşi apăsaţi, îndepărtându-se de pat în maniera ei arogantă. Ochii lui se îngustară şi deveniră cenuşii ca furtuna.

– Singurul lucru de care poţi fi sigură este că nu te voi atinge, zise el, cu vocea plină de dispreţ. Trupul tău a fost folosit un pic prea mult pentru a mă interesa.

O auzi trăgând adânc aer în piept şi simţi o plăcere perversă. Ea îşi îndreptă spinarea şi merse către fotoliu.

Naiba să o ia că era atât de frumoasă! Fusese împietrit când intrase în încăpere şi o văzuse acolo, în pat, atât de atrăgătoare şi atât de al naibii de ispititoare. Şi apoi ochii ei sclipiseră de mânie, şi devenise şi mai frumoasă, magnifică în furia ei. Dar el avea controlul asupra lui însuşi. Nu avea să îi permită să îl facă să simtă nimic.

Era doar poftă carnală, dar tot se detesta pentru faptul că simţea acea poftă şi era hotărât să nu o lase să ştie că încă putea să îi facă sângele să clocotească.

Stinse lampa şi îşi smulse pantalonii de pe el, apoi se lăsă greu pe pat. Deşi era atât de obosit, trecu multă vreme până să adoarmă.

Capitolul 27

După ce se trezi, în dimineaţa următoare, Jared se îmbrăcă rapid. Corinne dormea încă, întinsă pe spate, cu un braţ căzut pe podea şi cu celălalt peste frunte. Lungul ei păr auriu atârna şi el pe podea peste capătul fotoliului extensibil, iar cuvertura de mătase pe care o folosise fusese împinsă la picioare, lăsând la vedere forme zvelte sub cămaşa ei de noapte.

Jared rămase privind-o pentru o clipă, cu o expresie dură pe chipul său împietrit. Dar petrecuse jumătate din noapte gândindu-se la ea. Acum, trebuia să şi-o scoată din minte. Trebuia să o înfrunte pe Malia.

Malia era numele hawaiian pentru Marie, nume pe care nu era strigată niciodată. Trecuseră opt luni de când o văzuse ultima oară pe sora lui mai mică. Dar, în realitate, era mai bine de un an de când îi acordase cu adevărat atenţie. Lucrul acesta nu îi stătea în fire lui Jared, pentru că o iubea pe Malia mai mult decât pe oricine

altcineva pe lume. De la moartea mamei lor, veghease asupra ei, își făcuse griji pentru ea și se ocupase de ea ca și cum i-ar fi fost mamă, nu frate.

Dar ultimul an fusese un chin pentru Jared, și trebuia să admită că grijile unei fete de 18 ani, ca Malia, se retrăseseră în colțul îndepărtat al minții lui.

Malia se întorsese aici în februarie, furioasă pe Jared pentru că o ignora. Și, după spusele Akelei, acum era în toane și mai rele. Nu putea să o condamne. Fuseseră întotdeauna atât de apropiați, Jared luând asupra lui sarcina de a se revanșa pentru pierderea mamei lor. Faptul că el nu îi spusese despre căsătoria lui trebuie să fi fost un șoc pentru ea. Nici nu voia să ia în calcul că era posibil ca ea să fi auzit detaliile sordide legate de soția lui. Nimeni nu ar spune o astfel de bârfă unei fete de 18 ani.

Corinne începu să se miște, și Jared plecă iute, închizând ușa în liniște. Auzi voci în bucătărie și știu că Malia lua micul dejun acolo. Sufrageria formală era întotdeauna ignorată, cu excepția ocaziilor când aveau oaspeți, pentru că el și Malia preferau amândoi atmosfera caldă a bucătăriei și prezența volubilă a Akelei.

Ochii lui Corinne se deschiseră exact în clipa în care Jared părăsi încăperea. Dispoziția i se îmbunătăți când auzi ușa închizându-se. Acum, el avea să se întoarcă în Honolulu. Iar ea avea de gând să plece imediat după ce pleca el. Nu o putea ține izolată aici, la țară. Avea să găsească o modalitate de a ajunge înapoi în oraș, chiar dacă trebuia să angajeze pe cineva care să o ducă. Încă își avea bijuteriile și o mică sumă de bani lichizi. Nu, nu avea să stea aici multă vreme.

Plânsetul slab al lui Michael venind din camera alăturată îi pătrunse în gânduri. Corinne se ridică, crispându-se din cauza nodurilor care i se puseseră la ceafă și la spate, dar traversă rapid încăperea și scoase o rochie de zi roz cu alb dintr-unul dintre cuferele ei. Îmbrăcată, cu o panglică simplă care îi lega părul lung, își părăsi încăperea și ciocăni ușurel la ușa lui Florence, apoi intră.

Florence își ridică privirea de la coșul copilului, care fusese așezat la picioarele patului ei. Corinne i se alătură, zâmbindu-i fiului său.

– Tocmai s-a trezit?

Florence chicoti.

– Este treaz de câteva ore bune și stă pur și simplu acolo, gângurind de unul singur. Dar bănuiesc că până la urmă s-a hotărât că îi este foame.

– Haide, iubitule! Corinne îl luă în brațe și își cuibări obrazul lângă al lui. Mama te va hrăni.

– Atunci, mai bine m-ai lăsa să încui ușa mai întâi, îi sugeră Florence.

Corinne clătină din cap.

– Nu este nevoie. Jared a plecat deja.

– Dar acea Akela este încă aici, îi reaminti Florence în timp ce se îndreptă cu pași mari către ușă. Nu are nici un rost să riscăm. Mă depășește cum a putut să fie atât de sigură că Michael este al tău și al lui Jared.

– Trebuie să-l fi știut pe Jared de când era prunc. Asemănarea există. Și tu, și eu am observat că Michael are prea multe dintre trăsăturile lui Jared.

– Ei bine, este un lucru bun că Jared nu s-a uitat bine la Michael în lumină puternică.

– Ah, încetează să îți mai faci griji, Florence! Voi găsi o cale să plecăm de aici astăzi. Sper că ești în stare să faci călătoria aceea lungă înapoi în oraș.

– Mai exact, cum ne vei scoate de aici, dacă pot să întreb?

– Încă nu știu, dar o voi face, răspunse Corinne. Așa că nu te mai deranja să desfaci bagajele.

După ce Michael fu sătul și gângurea mulțumit în coșul lui, Corinne și Florence dădură să iasă din cameră. Se opriră brusc când auziră voci ridicate.

– Credeam că ai spus că soțul tău a plecat, comentă Florence.

– Așa am crezut.

Corinne își mușcă buza, întrebându-se dacă ar trebui să stea departe din calea lui. Vocea lui profundă părea teribil de mânioasă. Dar la cine striga? Oare Akela îl bătea din nou la cap în legătură cu Michael?

– Haide, zise Corinne fără tragere de inimă. Mai bine am merge să vedem ce este cu toată tevatura asta.

Jared o fixa cu privirea pe sora sa, strângând cu putere capătul mesei lungi din bucătărie. Bărbia mică a Maliei era înălțată cu încăpățânare, iar el tresări din cauza acuzării din izbitorii ei ochi

albaștri. Singurul lucru pe care el îl crezuse imposibil era, într-adevăr, posibil. Ea știa totul.

Aștepta răspunsul la întrebarea pe care i-o adresase, dar acesta nu venea.

– Repet, Malia! Cine ți-a spus?

– Nu are importanță cum am aflat! răspunse ea aprig. Dar acum, știu de ce nu te-ai deranjat să îmi spui că te căsătorișești. Îți era prea rușine!

– Am întrebat *cine!* strigă el, lovind cu pumnul în masă și făcând farfuriile să zăngănească.

Malia tresări, dar își păstră bărbia împinsă înainte. Răspunse cu irascibilitate:

– Vecinul nostru, John Pierce. A simțit că aveam dreptul să știu, având în vedere că toată lumea vorbește despre familia mea.

Jared să lăsă pe spate, ochii căpătându-i un licăr de oțel. John Pierce! Trebuia să fi ghicit. Netrebnicul umbla după pământul lor de când putea Jared să își amintească, pentru că pământul lui se învecina cu al lor de fiecare parte, și acesta îl dorea pe tot. Dar tatăl lui Jared refuzase să vândă, și Jared făcuse același lucru. Mânat de ciudă, John Pierce dăduse fuga la Rodney Burkett cu ani în urmă cu povestea cum că o văzuse pe Ranelle pe plajă cu un alt bărbat. Acum, o făcuse din nou, stârnind din nou necaz.

– Cum ai putut să te căsătorești cu o astfel de femeie, Jared?

Întrebarea Maliei îi întrerupse gândurile. Suferința din ochii ei îl înfurie.

– La naiba, nu este deloc treaba ta!

Ei i se tăie răsuflarea, și ochii i se lărgiră.

– Cum poți spune asta? strigă. Când te-ai căsătorit cu ea, a devenit cumnata mea. Crezi că îmi place să am o curvă drept...

Akela se răsuci de la tejgheaua unde măcina poi într-o pastă fină.

– Malia, ai grijă cum vorbești! o mustră ea.

– Păi, este adevărat! strigă Malia. Nu-i așa, Jared? Poți să negi asta?

Când el nu putu, îl privi pieziș.

– De ce nu ai împiedicat-o? Toată lumea știa ce făcea. Nu pot să cred că *tu* nu știai!

– Este de-ajuns, Malia, zise Jared, încercând cu disperare să calmeze furia ce ardea înlăuntrul lui.

Corinne era cauza pentru toată situația aceasta.

– Dar cum ai putut să o lași să te facă de râs în halul ăsta? continuă ea, îndărătnică. Tu, care nu lași pe nimeni să te ducă de nas. Ei bine, acum, toată lumea râde de tine! De noi toți!

– Ajunge, Malia, o avertiză Akela.

Malia se ridică, privindu-i pe amândoi încruntată.

– Încă nu am terminat! Știi ce mi-ai făcut, Jared? Acum, nu mai pot părăsi casa asta. Aș muri de rușine dacă aș merge în oraș pentru sezonul de iarnă. Și știi că urăsc locul acesta când vin furtunile.

– *Auwe*! Akela își aruncă brațele grele în aer. Malia, faci *pe mine* rușinată că te porți așa egoist. Cum crezi fratele tău simte, ei? Crezi lui place ce s-a întâmplat?

– Ar fi putut să îi pună capăt!

– Nu înțelegi cum stau lucrurile între mine și Corinne, răspunse Jared.

Cum i-ar fi putut spune surorii sale că nu își împiedicase soția să curvăsărească din cauza mândriei lui? Nu o putea lăsa pe Corinne să afle că lucrul acesta era important pentru el. Ce dezastru făcuse cu viața lui!

– Mi-am auzit pomenit numele?

Corinne stătea în pragul ușii, arătând ca un înger în rochia ei roz cu alb. Expresia ei era senină, iar ochii ei luminoși, verzi ca lămâia crudă, inocenți. Jared văzu surprinderea șocată a surorii sale. Presupusese că Akela o avertizase în legătură cu prezența lui Corinne în casă.

Se întoarse către femeia voluminoasă, dar aceasta ridică din umeri.

– Nu treaba mea să îi spun, zise ea, citindu-i gândurile.

– *Aceea* este soția ta? întrebă Malia.

Se așteptase la o femeie ușuratică boită, nu la doamna uluitor de frumoasă cum părea să fie Corinne.

– Și cine ar putea fi aceasta, Jared? întrebă Corinne intrând în încăpere și lăsând-o pe Florence nervoasă în pragul ușii.

Florence avea motive întemeiate să se aștepte la necazuri, pentru că recunoscuse nota agresivă din glasul lui Corinne. Ca, de altfel, și Jared.

– Corinne, aceasta este sora mea, Malia.

– Sora ta!

Jared fu aproape amuzat de surprinderea arătată de Corinne, până când îi văzu ochii întunecându-se și căpătând o nuanță adâncă

de smarald. Rotițele minții ei părură să se învârtă acum cu furie, pentru că ea se uită la Malia și apoi din nou la Jared.

– Este mai tânără decât mine, nu-i așa, Jared?

Acum, fu rândul lui să fie derutat. Ce naiba avea asta de-a face cu ea?

– Cu vreo doi ani, da, răspunse el precaut, nefiind în stare să își dea seama unde voia ea să ajungă până când fu prea târziu.

– Bestie! șuieră Corinne. L-ai mințit pe tatăl meu doar ca să îl faci să sufere!

Lui Jared i se tăie răsuflarea. Dintr-odată, știu la ce concluzii sărise ea.

– Taci din gură, Corinne! o avertiză, cu încheieturile degetelor de la mâini albe din cauza forței cu care strângea masa.

– Nu o voi face până când nu vei arde în iad! strigă cu furie Corinne. Spune-mi, cum ar fi putut mama ta să o aibă pe *ea* dacă zăcea cu inima frântă? Nu cred că s-a sinucis din cauza tatălui meu. A fost un accident, nu-i așa?

Jared păli. Corinne urmări privirea agonizantă a acestuia și văzu groaza de pe chipul fetei. Își ținu răsuflarea când fata izbucni în lacrimi și ieși fugind din încăpere.

Ce făcuse? Se temea să îl privească din nou pe Jared, dar el o obligă când degetele lui îi mușcară umerii.

– Îmi vine să te ucid pentru asta! zise el într-o șoaptă mortală, strânsoarea lui devenind dureroasă. Malia nu știa, naiba să te ia! I s-a spus că moartea mamei noastre a fost un accident!

– Îmi... îmi pare rău, Jared, se bâlbâi Corinne, mai înspăimântată de el ca oricând.

– Îți pare rău! îi spuse el printre dinți, împingând-o de lângă el. Ai avut de gând să rănești și ai reușit. La naiba, sper să fii satisfăcută!

Ieși ca o furtună din cameră, ca să o urmeze pe sora sa, lăsând-o pe Corinne zdruncinată. Florence merse degrabă la ea și își puse un braț în jurul umerilor ei.

– Nu te teme, Cori! Știu că nu ai avut de gând să o rănești pe fată.

– De ce nu am putut să îmi opresc limba răutăcioasă? Am meritat tot ce a spus el – și chiar mai mult. Se întoarse către Akela. Chiar îmi pare rău.

Bătrâna se încruntă.

– Rău lucru făcut tu, Kolina, dar înțeleg acum.

– Înțelegi?

– Tatăl tău cel pe care Ranelle iubit prea mult. Ialeka îl urăște. Acum, știu de ce mers el pe continent, de ce căsătorit cu tine. Te-a rănit, nu? Apoi, tu venit aici ca să îl rănești. *Auwe*! Rău lucru ura. Își clătină capul cu păr cenușiu. Mai bună dragostea.

– Lucrul acesta este imposibil, răspunse deprimată Corinne, cu privirea plecată.

Akela clătină din nou din cap.

– Gândește-te la *keiki* și vezi dragostea mai bună.

Corinne își îndreptă spinarea în semn de apărare, dar Florence o îndemnă să iasă din bucătărie înainte ca lucrurile să se înrăutățească și mai mult. Petrecu restul zilei cu Michael și Florence în dormitorul acestora. Akela le aduse mâncare, oprindu-se să îi acorde atenție lui Michael pentru o vreme. În mod înțelept, nu mai spuse nimic despre el sau despre Jared și sora lui.

Corinne știa că durase ore bune până când Jared reușise să o calmeze pe fată, pentru că auziseră cu toții suspinele sfâșietoare care veneau din curtea interioară. Ah, dacă nu ar fi dat buzna în bucătărie în dimineața aceea. La naiba cu accesele ei de mânie!

Jared nu plecase în ziua aceea, și era prea târziu pentru ca el să plece acum. Îi era groază să dea din nou ochii cu el, mai ales singură. Dar, odată cu căderea nopții, se îngrozi și mai tare la gândul că el ar putea veni să o caute.

Îi ură noapte bună lui Florence și merse șovăind către camera lui Jared. El se afla deja acolo, stând lângă fereastra îndepărtată, privind afară, cu brațele sprijinite de o parte și de alta a ferestrei. Era atât de cufundat în gânduri, încât nu o auzi intrând, iar ea fu nevoită să își dreagă glasul. Pentru că el se afla în umbre, nu putu să îi vadă expresia când se întoarse să se uite la ea.

– Dacă te-ai răzgândit în ceea ce privește dormitul meu în camera aceasta, eu voi...

– Intră, Corinne, zise el. Ești soția mea, și camera aceasta este la fel de mult a ta precum este a mea. Ți-am mai spus, nu există alte încăperi. Și nu voi accepta să îți deranjezi camerista doar pentru că noi doi am prefera să nu împărțim aceeași cameră.

– Nu ar fi deranjată.

– Eu sunt.

Vocea lui nu fu aspră. De fapt, părea incredibil de obosit.

– Ei bine, nu voi mai dormi din nou pe fotoliul acela extensibil, îl avertiză ea. Am gâtul încă înțepenit de azi-noapte.

– Cum dorești.

– Nu vei...

Corinne se opri în mijlocul propoziției și își mușcă buza.

– Nu, răspunse el.

Corinne închise ușa și traversă încăperea până la pat, unde Akela îi lăsase cămașa de noapte. O luă și merse către baie, dar se opri înainte să ajungă acolo și se întoarse alene către Jared.

– Îmi... îmi pare cu adevărat rău pentru ce s-a întâmplat azi-dimineață, zise ea, recunoscătoare pentru faptul că el era întors cu spatele către ea. Nu aș răni-o niciodată în mod intenționat, Jared. Nu aveam de unde să știu că nu era conștientă de circumstanțele morții mamei voastre.

– Știu, murmură el, fără să se întoarcă spre ea. S-a terminat, așa că uită de treaba asta.

„Cum aș putea?" vru ea să spună. Dar intră încetișor în baie și închise ușa în tăcere. Se schimbă în puțina lumină dată de lună, care pătrundea prin rândul de ferestre înguste aflate pe peretele băii. Când reveni în dormitor, Jared era încă la fereastră, privind afară, în curtea din față și la coastele stâncoase ale muntelui aflat de partea cealaltă a drumului.

Se băgă în pat, dar ezită înainte să îl întrebe:

– Te deranjează dacă sting lumina?

– N-ai decât. Eu voi mai sta treaz o vreme.

Somnul nu avea cum să vină. Și, într-adevăr, trecu multă vreme până când Jared să își părăsească în sfârșit locul de la fereastră și să se bage în pat. Corinne se prefăcu adormită când îl auzi scoțându-și hainele. Când îl simți urcându-se în pat, trupul îi înțepeni.

Era aproape, atât de aproape, încât nu se putea abține să nu se gândească la noaptea nunții lor din urmă cu exact un an. Nu urma să mai aibă niciodată plăcerea aceea captivantă, nu avea să îi mai cunoască niciodată brațele puternice care o strânseseră atât de aproape, nici buzele lui atingându-le pe ale ei, înfrângându-i voința. Niciodată părea ceva atât de îndelungat, când, în clipa aceea, își dorea ca acele mâini puternice să o mângâie, dorea să simtă întregul lui trup așezat deasupra ei. De ce distruseseră ce ar fi putut să fie?

Simți patul mișcându-se din nou și își dădu seama că el o privea. Își păstră ochii închiși și își ținu răsuflarea.

– Îmi pare rău, Kolina, șopti el încetișor și se retrase în partea îndepărtată a patului.

Pentru ce îi părea rău? Dar știa că el presupusese că dormea. Credea că ea nu îl auzise, altfel nu ar fi rostit niciodată acele cuvinte. Avea ea să afle vreodată pentru ce anume îi părea lui rău? Îi părea rău că o întâlnise? Lacrimi i se adunară cu furie în ochi, iar ea nu știa de ce.

Capitolul 28

Corinne se trezi și îl găsi pe Jared cu pieptul lipit de spinarea ei și cu un braț aruncat peste ea, posesiv. Primul ei impuls fu să se dea jos din pat, dar își dădu seama că asta l-ar trezi, ba chiar ar atrage mânia lui. Zăcu nemișcată, delectându-se de senzația dată de trupul lui lipit de al ei.

Fu tulburată de apropierea lui, simțindu-i respirația caldă pe ceafă, greutatea brațului lui peste al ei și mâna lui atârnând pe sânul ei. Simți emoția crescând înlăuntrul ei ca un lucru viu. Curajoasă, se lipi și mai tare de el, și ochii ei se lărgiră când îi simți umflătura moale pe fesele ei. Uitase că era complet gol. Propria ei cămașă de noapte era ridicată în jurul taliei ei.

Senzația incitantă dată de trupul lui fu aproape mai mult decât putea să îndure. Uită tot ce se petrecuse vreodată între ei, totul mai puțin felul în care el făcuse dragoste cu ea în noaptea nunții lor, noaptea în care îi înflăcărase pasiunea. Dorea din nou asta, dorea să îi stârnească dorința și să îl facă să o posede din nou. Dar putea ea să facă asta? Avea el să își uite ura destul cât să își satisfacă dorințele – și pe ale ei? Da, admise că avea nevoie de Jared.

Dilema pasională a lui Corinne fu în zadar, pentru că în clipa aceea ușa dormitorului se deschise și o fată hawaiiană tânără și foarte atrăgătoare, cu pielea de un auriu-deschis, dădu buzna peste ei.

– Ialeka! Văd trăsura ta și...

Fata se opri, ochii ei negri lărgindu-se când văzu scena de pe pat. Jared se trezise instantaneu, iar Corinne putu să simtă încordarea trupului lui înainte de a se dezlipi de ea bolborosind un blestem.

Fata ieși alergând din încăpere cu un plânset sugrumat înainte ca Jared să urle:

– Naneki!

Corinne privi cu șoc, nevenindu-i să creadă cum Jared își trase pantalonii pe el și, fără să arunce o singură privire în direcția ei, ieși în fugă după fată. Privi îndelung la spațiul gol al ușii și își simți chipul înfierbântându-se din cauza furiei care puse pe neașteptate stăpânire pe ea. Fata aia era amanta lui Jared! Nimic altceva nu putea să explice familiaritatea acesteia cu încăperea lui sau reacția ei față de prezența lui Corinne.

– Să îl ia naiba!

Corinne își înhăță halatul și merse după ei. Jared o ajunsese pe fată în curtea din spate, chiar lângă verandă. Corinne rămase pe prima treaptă a scării care ducea la curtea interioară. Îi putea vedea limpede prin ușa cu plasă, Jared ținând-o pe fată de braț și obligând-o să îl asculte chiar dacă aceasta încerca să scape.

Corinne era lângă salonul principal, delimitat de rafturi zăbrelite pe care erau aranjate tot felul de vaze colorate din cristal și porțelan. Bucătăria era chiar în față, și Akela își făcu apariția la ușa de acolo.

– Dă pace, Kolina!

Corinne se întoarse străfulgerând-o cu ochii de smarald.

– Este soțul *meu!*

Akela încuviință din cap.

– Dar eu nu avut ocazia spus Naneki tu aici. Ea rănită. Lasă Ialeka explică.

– De fapt, ce caută ea aici? întrebă Corinne, cu pumnii strânși cu mânie.

– Ea trăiește aici, lucrează aici. Ea plecată ieri, abia venit acum. Naneki *keiki* meu adoptat, explică Akela.

– Ea *locuiește* aici? Și el m-a adus...

Corinne fu atât de sufocată de mânie, încât nu reuși să încheie. Ignoră mâna Akelei, care o oprea, coborî treptele și traversă încăperea. Dar se opri înainte să deschidă ușa care ducea la curtea interioară și să își dezvăluie prezența.

– De ce tu adus pe ea aici? plângea Naneki. Cum tu poți iertat la ea pentru ce făcut ție?

– Nu am iertat-o pentru nimic, Naneki, zise nerăbdător Jared. Și am adus-o aici ca să pun capăt curvăsăriei ei.

– Dar dormi cu ea!

– Doar dorm, la naiba! Nimic altceva!

– Ei bine, eu nu stau aici cu ea, zise sfidătoare Naneki. Te împart cu Dayna, dar nu cu *haole* asta!

„Cine o fi această Dayna?" se întrebă Corinne. O altă amantă a lui Jared? Corinne dădu să se întoarcă din drum, dar atenția îi fu atrasă de o fetiță hawaiiană care veni în fugă pe după casă și se îndreptă către Jared.

– Tati! strigă fetița și zbură în brațele întinse ale lui Jared.

Lui Corinne i se tăie răsuflarea privindu-l pe Jared cum îmbrățișează copila. Dar Naneki o smulse furioasă din brațele lui.

– Vino, Noelani, zise ea cu asprime. Mergem înapoi acasă la mătușica.

Corinne deschise ușa.

– Nu este nevoie să plecați din cauza mea, toarse ea mieros, întrebându-se cum reușise să își păstreze un asemenea control.

Naneki se uită la Corinne cu ostilitate înainte să plece țeapănă, în vreme ce micuța Noelani îi făcu cu mâna inocent peste umăr. Fetița cu păr și ochi negri și piele aurie era întruchiparea mamei sale. Dar Jared avea și el frumusețea aceea întunecată. Era aceasta cu adevărat fiica lui?

– Așadar, ai o fiică, Jared, spuse ea zâmbind. Ce bine pentru tine! Mă întreb de ce nu ai menționat-o niciodată până acum.

– Pentru că Noelani nu este a mea, Corinne, zise el categoric și începu să meargă înapoi către casă.

– Dar Naneki *este* amanta ta, nu-i așa? spuse ea cu glasul ridicat.

Jared se întoarse către ea și zise cu răceală:

– A fost amanta mea înainte să mă căsătoresc cu tine. Dar mă tem cu nu am găsit deloc timp pentru ea de când m-am întors de pe continent.

– Te aștepți să cred asta?

– Geloasă? zise el sarcastic.

– Bineînțeles că nu!

– Bun, pentru că nu ar trebui. Nu poți să îmi porți pică pentru o singură amantă, zise el pe un ton necruțător. Nu când tu te dăruiești oricărui bărbat care își face apariția.

Ea icni și își ridică mâna ca să îl plesnească, dar el îi prinse încheietura mâinii și o ținu ferm. Ochii îi erau ca două fante cenușii reci când își coborî privirea asupra ei.

– Adevărul doare, draga mea? întrebă el lipsit de milă, sporindu-și strânsoarea. Curvele trebuie să fie obișnuite cu insultele, căci acestea vin odată cu meseria. Chiar ar fi trebuit să te gândești la asta.

– M-aș *oferi* cu bucurie oricui în afară de tine! spuse ea printre dinți, dorind cu furie să îl rănească la rândul ei.

– El păli și, împingând-o la o parte din calea lui, intră furios în casă.

Corinne se întoarse cu spatele, străduindu-se să își controleze lacrimile. De ce trebuia ca *întotdeauna* să se rănească unul pe celălalt? Ar fi preferat ca el să o fi lovit decât să îi spună ce îi spusese cu atâta venin în glas. Preț de o clipă, fu cât pe ce să îi spună adevărul, tot adevărul. Dar se gândi că el nu ar face decât să râdă de ea, disprețuind-o încă o dată.

Făcuse o treabă prea bună când crease iluzia că era o curvă. Nimeni nu avea să creadă contrariul acum – cu excepția așa-numiților ei amanți. Aceștia știau, dar nu aveau să spună niciodată! Totul era atât de absurd!

Deprimată, Corinne culese o gardenie din tufișurile care creșteau de-a lungul zidului din piatră vulcanică înalt de un metru ce înconjura curtea interioară. Inspiră adânc parfumul catifelatei flori albe, apoi și-o puse după ureche și începu să meargă prin curtea din spate către plajă. Curtea era lungă și nici pe departe atât de cultivată precum grădina din față. Erau bananieri, pomi de guava, lici, lămâi și lămâi verzi și doi uriași copaci de mango care aruncau umbre mari asupra ierbii luxuriante. Uriașul copac de mango din stânga avea un leagăn în el, și Corinne se opri acolo în loc să meargă pe plajă.

Sunetul valurilor care loveau țărmul era liniștitor. Nu putea să vadă albastrul-închis al oceanului, pentru că plaja se înclina descendent dincolo de curte, dar știa că acesta era foarte aproape. Era atâta pace aici. Ar fi dumnezeiesc să stea în leagănul acesta și să privească apusul, să aibă pe cineva iubit alături de ea, care să o tragă aproape și să împărtășească frumusețea și minunile naturii și dragostea unuia față de celălalt.

Pe neașteptate, se simți atât de singură și de confuză. De ce o răniseră atât de tare remarcile usturătoare ale lui Jared? Nu ar trebui să îi pese de ceea ce credea el despre ea. El recunoscuse că Naneki era amanta lui – și, din nu se știe ce motiv, și asta duruse. Și fetița care îl strigase tată. Corinne nu crezu nici pentru un minut

că nu era copilul lui Jared. Jared ar fi trebuit să se căsătorească cu Naneki, chiar și numai de dragul fiicei lui. În schimb, venise pe continent și se căsătorise cu ea, ca să se răzbune pe tatăl ei.

Ostenise de toate. Era obosită să se lupte cu el și să încerce să înțeleagă ce se întâmplase cu unica lor noapte de dragoste. Voia doar să meargă acasă. Nici măcar nu ar încerca să recupereze banii pe care Jared îi luase de la ea. Să îi păstreze, ea nu avea nevoie de ei.

O ușă care se trânti în fața casei îi atrase atenția lui Corinne. Se răsuci în leagăn tocmai la timp să îl vadă pe Jared mergând din casă până la peretele de pini și îndreptându-se către grajd. Câteva minute mai târziu, auzi un cal îndepărtându-se la galop. Așadar, plecase. Fără măcar un rămas-bun. În loc să se simtă ușurată, simți lacrimile adunându-se din nou.

Capitolul 29

Corinne ședea singură la masa din bucătărie, sorbind din ceaiul chinezesc pe care Akela îl făcuse mai devreme. Era 1 noiembrie, fix trei săptămâni după ziua în care Jared plecase înapoi în oraș. Eforturile ei de a se întoarce în Honolulu fuseseră zădărnicite iar și iar.

Aflase destul de iute că grajdurile îi erau interzise. *Kapu*, hawaiianul uriaș care avea grijă de cei câțiva cai, strigase la ea în ziua în care se dusese acolo. Jared ceruse clar să nu i se îngăduie să folosească trăsura și nici măcar un cal. Și, de fiecare dată când se strecurase în grajd ca să încerce totuși să ia un cal, fusese descoperită de marele hawaiian și avuseseră un alt schimb de strigăte pe care nici unul din ei nu le înțelegea, pentru că el abia dacă vorbea o boabă de engleză, iar ea înțelegea numai câteva cuvinte hawaiiene.

Corinne avusese o singură altă ocazie de a scăpa, atunci când venise cineva să le livreze gheață, așa cum o făcea în mod periodic. Îi ceruse iute să o ducă până în cel mai apropiat oraș, vârându-i în mâini puținii bani pe care îi avea. Dar Akela auzise și îl avertizase pe om că Jared avea să vină după el cu o bâtă dacă îi ducea undeva *wahine male*. Bietul bărbat făcuse ochii mari și își luase tălpășița cât putuse de iute.

– Kolina nu pleacă, îi spusese Akela după aceea. Ialeka zice așa.

Corinne se mâniase pe ea, dar imensa femeie doar cloncănise dezaprobator și se îndepărtase. Asta fusese cu mai bine de o săptămână în urmă. Corinne nu putea să o mituiască pe Akela. Aceasta fusese alături de Jared de când acesta era un prunc. Akela nu și-ar fi vândut niciodată loialitatea.

– De ce te-ai căsătorit cu Jared?

Lui Corinne i se tăie răsuflarea la intruziunea neașteptată în gândurile ei. Ridică privirea și o văzu pe Malia stând în picioare de partea cealaltă a mesei. Era întâia oară când fata îi vorbise în trei săptămâni – de fapt, întâia oară când se apropiase de ea. Întotdeauna părăsise încăperea de fiecare dată când intra Corinne și își lua toate mesele în camera ei, evitând-o pe Corinne.

– Ei?

Corinne nu putea să o învinovățească pe fată pentru ura ei.

– Au existat mai multe motive pentru care eu și Jared ne-am căsătorit, răspunse ea, sperând ca fata să nu o bată la cap.

– Îl iubești?

– Nu.

– El te-a iubit?

– Nu, cu siguranță nu.

Corinne auzi amărăciunea strecurându-se în propria voce.

– Atunci, de ce?

Corinne se simți de parcă ar fi fost pusă cu spatele la zid.

– Chiar nu este treaba ta.

Malia își odihni mâinile pe spătarul unui scaun și se aplecă înainte.

– Este fratele meu, zise ea, aproape rugător. L-am întrebat de ce s-a căsătorit cu tine, dar a spus același lucru pe care tocmai l-ai zis și tu. Acum, îți cer să mă ajuți să înțeleg.

Corinne își coborî ochii de la expresia rugătoare de pe chipul Maliei. Încercă să se pună în locul acestei tinere și înțelese cât de îngrozitor de derutată trebuia să fie aceasta.

– Fratele tău mi-a promis să îmi dea ce doream de la o căsătorie – nici un soț.

– Cum adică?

– Nu trebuia să se amestece în nimic din ceea ce făceam. Trebuia să ducem vieți separate.

– Dacă nu doreai să trăiești cu el, atunci de ce ai venit aici?

– Nu cred că ai dori cu adevărat să afli răspunsul la asta, spuse Corinne pe un ton aspru. Nu ar fi în favoarea fratelui tău.

– Fratele meu nu a făcut nimic greșit, în afară de a te alege pe tine drept soție! sări Malia în apărarea lui Jared, redevenind rapid ostilă.

Mânia lui Corinne fu egală cu a Maliei.

– Jared nu este exemplul de virtute pe care îl crezi tu, draga mea. A mințit în legătură cu motivul lui de a se căsători cu mine. A pretins că era o chestiune de onoare. Vezi tu, dragul tău frate m-a violat. S-a oferit să îmi salveze reputația prin căsătorie.

– Minți!

– Întreabă-l și vezi dacă poate să nege. Aceasta a fost scuza lui pentru a se căsători cu mine, Malia. Dar a fost doar *o scuză*, pentru că fratele tău nu are pic de conștiință. Adevăratul motiv pentru care s-a căsătorit cu mine a fost acesta: a crezut că, în calitate de soț al meu, va putea să controleze acțiunile pe care le dețineam la șantierul naval al tatălui meu. Dorea să îl aducă pe tatăl meu la ruină. A aflat prea târziu că nu îi revenea dreptul de a controla acțiunile mele. Asta a fost, probabil, o lovitură îngrozitoare.

– Tatăl tău este...

Malia nu reuși să încheie.

– Ți-a explicat Jared cum stau lucrurile cu tatăl meu? Sau ți-a spus doar partea lui din poveste?

– Mi-a... mi-a spus că mama a murit... că mama mea s-a sinucis pentru că nu a putut să trăiască fără Samuel Barrows, spuse Malia cu inima frântă.

– Da, l-a iubit pe tatăl meu, iar el a iubit-o pe ea. Nu a fost destul de puternică să continue să trăiască fără el. Dar tatăl meu nu a știut niciodată cât de tare a afectat-o despărțirea lor. În toți anii aceia, a crezut că era în viață și fericită cu viața ei. A fost distrus când Jared i-a spus ce s-a întâmplat, pentru că încă o iubea. Amintește-ți, inițial ea a fost cea care l-a gonit de aici pe tatăl meu.

– Dar Jared a spus că el este de vină!

– Nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru slăbiciunile altuia, răspunse Corinne. Totuși, Jared nu a văzut niciodată lucrurile în felul acesta. De aceea a mers pe continent și de aceea s-a căsătorit cu mine – pentru răzbunare. M-a folosit, Malia, când nu îi făcusem nimic pentru a atrage un asemenea tratament.

– Atunci, acesta este motivul pentru care ai venit aici? întrebă Malia. Și tu doreai răzbunare?

– Sună ca și cum nu ai crede că aveam vreun motiv, Malia, zise încet Corinne.

– Nu aveai! Ai obținut ceea ce doreai. Jared a venit acasă... te-a lăsat să duci viața separată pe care o doreai.

– Da, m-a lăsat, dar asta nu este totul. Vezi tu, m-a părăsit în mod public, Malia, chiar a doua zi după ce ne-am căsătorit și a aflat că nu mă poate folosi pentru a-l aduce la ruină pe tatăl meu. În schimb, m-a distrus pe mine, cu un anunț oficial în toate ziarele cum că soția lui s-a dovedit a fi nesatisfăcătoare și că o părăsea. Nu era adevărat. Fratele tău nu mi-a găsit nici un cusur. A dorit doar să mă rănească. Și, dacă tu crezi că ai fost umilită de ceea ce am făcut eu, gândește-te cum m-am simțit eu după anunțul public.

– Nu te cred! Spui toate astea doar pentru că Jared nu este aici, ca să nege! Și nimic nu ar putea să justifice ceea ce ai făcut... Nimic!

Corinne își pierdu răbdarea cu fata.

– Nu am făcut nimic de care să îmi fie rușine. Am creat un scandal, dar totul a fost doar un teatru.

– Ce spui? întrebă Malia. Toată lumea știe că te-ai culcat cu o mulțime de bărbați!

– Toată lumea *crede* că am făcut-o! răspunse furioasă Corinne, fără să îi mai pese de lucrurile pe care le dezvăluia. Am întreținut bărbați în apartamentul din hotelul în care am fost cazată, dar nu în dormitorul meu. Ne era nevoie să merg atât de departe ca să îl umilesc pe Jared, nu când oamenii sar cu atâta ușurință la cea mai greșită concluzie. Totul a fost o farsă, Malia. Singurul bărbat care m-a atins vreodată este fratele tău!

Malia își îndreptă spinarea.

– Nu ar fi trebuit să vin la tine pentru a căuta adevărul.

Corinne se ridică, iar în ochii ei se citea exasperarea.

– Iar eu ar fi trebuit să știu mai bine decât să îți spun adevărul. Este mai ușor să crezi că sunt o curvă, nu-i așa? Poți să continui să crezi asta, pentru că nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce crezi.

– Ești... ești îngrozitoare! strigă Malia.

Ieși în fugă din cameră, înlăcrimată.

Corinne se prăbuși înapoi pe scaunul ei. O rănise din nou pe fată. De ce naiba nu putea să își țină în frâu mânia? Îi spusese

Maliei că fratele ei era un mitocan și încercase să se facă pe ea însăși să pară fără vină, când știa că nu era așa.

Corinne aruncă o privire afară pe fereastră, la norii de furtună care se adunau. Cerul era la fel de întunecat ca starea ei de spirit.

Capitolul 30

Jared stătea în picioare la fereastra din biroul unchiului său, privind în jos la strada aglomerată de dedesubt, dar fără să o vadă cu adevărat. Asculta stânjenit în vreme ce Edmond își dojenea tânărul asistent, Marvin Colby, pentru o greșeală reală sau închipuită. Edmond Burkett găsea întotdeauna pricină. Era o minune că lucra cineva pentru el. Tânăra domnișoară Dearing își dăduse demisia de mult, o sclivisită doamnă Long luându-i locul.

– Nu îți voi mai tolera absurdităţile, Colby, spunea Edmond. Știi că aprobarea finală a tuturor împrumuturilor este făcută de mine!

– Dar nu erați aici, domnule, iar omul avea nevoie cu disperare de bani ieri. Era un împrumut mic și avea garanții suficiente.

– Aceasta nu este deloc o scuză pentru a ignora regulamentul acestei companii, regulamentul *meu!* Și aceasta este ultima boacănă pe care o vei mai face aici, Colby. Ești concediat.

– Sunteți exagerat, domnule Burkett, zise Marvin Colby, îndrăznind să își scoată la iveală nemulțumirea.

– Ieși!

După ce ușa se închise, Jared se întoarse cu fața către unchiul său.

– Nu crezi că ai fost un pic cam aspru cu el?

– Nu știi cum stau lucrurile, Jared, așa că să nu îndrăznești să te bagi.

Jared oftă. Avea și așa destule probleme. Și învățase de multă vreme că nu avea nici un rost să se contrazică cu unchiul său în legătură cu nimic din ce ținea de afacere.

– Mai exact, de ce ai trimis după mine, unchiule? întrebă nerăbdător Jared.

– Nu fi atât de defensiv, băiete, spuse Edmond, acum prietenos. Mă gândeam că am putea să luăm prânzul împreună. Este

un restaurant nou pe King Street care servește niște creveți cantonezi excelenți.

– M-ai chemat aici ca să mă inviți să iau prânzul cu tine? întrebă Jared, nevenindu-i să creadă. Nu am timp pentru prânzuri tacticoase, unchiule.

– Aiureli, îl luă în derâdere Edmond. Se întâmplă să știu că treaba cu hotelul merge ca unsă. Și mi-ai spus de nenumărate ori că nu ai putea găsi un *luna* mai bun decât prietenul tău Leonaka Naihe. Lasă-l să facă treaba pentru care îl plătești! Probabil obține rezultate mai bune din partea muncitorilor locali decât tine, din moment ce el însuși este de prin partea locului.

– Se întâmplă să îmi placă munca, spuse bățos Jared. Am nevoie de muncă.

– Vrei să spui că te pierzi în ea, răspunse insinuant Edmond. Asta nu va face ca problemele tale să dispară. De fapt, nu ar trebui să mai ai nici o problemă căreia să îi ții piept. Ai gestionat situația cu soția ta în mod admirabil. Ți-am spus că bârfa va muri dacă vei pune capăt aventurilor ei excentrice. A fost uitată din cauza revoluției iminente.

– Unchiule!

– Faptul acesta nu va dispărea dacă îl ignori, Edmond. Va fi o altă revoluție, și asta în curând. Numai că aceasta va avea mai multe rezultate decât revoluția din 1887, care ne-a câștigat constituția. De data aceasta, regina va fi răsturnată. Nimeni nu este mulțumit cu domnia lui Liliuokalani. Este prea irascibilă și dorește prea multă putere.

– Ea *este* regina, îi reaminti Jared. Vechii monarhi au avut putere absolută. Regina Liliuokalani nu dorește decât o revenire la vechile obiceiuri.

– Este prea târziu pentru asta. Prea multe interese străine sunt implicate aici, în Hawaii.

– Prea multe interese hapsâne, vrei să spui.

– Poți să negi că anexarea la Statele Unite ar aduce beneficii acestor insule? Și mai bine America decât o altă putere străină ca Marea Britanie sau China.

– Hawaiienii ar trebui să își guverneze propriile insule, unchiule, spuse cu exasperare Jared. Mereu am fost de părerea asta, și nimic nu m-a făcut să mă răzgândesc. Aceste insule au aparținut hawaiienilor, dar *haoles* le-au luat bucată cu bucată.

– Faptul că ai un strop de hawaiian în tine te influențează, Jared, zise cu asprime Edmond.

– Pur și simplu, nu pot tolera ca o rasă să fie distrusă din cauza lăcomiei și pentru beneficiul alteia.

– Sfinte Dumnezeule, omule! Nu vorbesc despre război! Cu siguranță, nu se va ajunge la asta. Va fi o revoluție rapidă.

– Vorbesc despre o cultură care este pe moarte. Mai mult de jumătate dintre hawaiieni și-au pierdut viața din cauza unor boli străine, iar restul se înrudesc prin căsătorie și uită de vechile obiceiuri. Numărul rămas de hawaiieni puri este foarte mic. Au fost deposedați de convingerile lor și de pământuri, și acum le-ai lua și ultima fărâmiță de mândrie.

– Poți să aprobi ce face regina? Nimic nu se mai înfăptuiește la palat. Nu face decât să se lupte cu consilierii ei ministeriali. Legislatura este complet blocată din cauza partidelor din opoziție. Au fost forțate demisii. Regina nu mai ascunde faptul că dorește să scape de constituția actuală pentru care am luptat din greu cu toții. Dorește să proclame una nouă, care i-ar acorda putere nelimitată și ar da dreptul la vot numai hawaiienilor și străinilor căsătoriți cu hawaiieni. Chiar poți încuraja o astfel de purtare tiranică?

– Poate că exagerează un pic, dar cu siguranță nu o pot învinovăți pentru faptul că încearcă. Regimul ei a fost o bătaie de joc. Poartă titlul de regină, dar a fost jefuită de puterea ei de către interesele străine cărora le ții tu partea. Ei au luat deciziile ani întregi. Poți să o învinovățești pentru faptul că dorește ca poporul ei să își conducă propriile insule?

– Insulele au prosperat datorită străinilor! spuse defensiv Edmond.

– În defavoarea hawaiienilor, cărora nu le-a mai rămas nimic! răspunse furios Jared. Acum *pau!* Nu mai vreau să aud discuții despre o revoluție.

– Jared, așteaptă!

Dar Jared era deja la jumătatea drumului spre ieșire. Dacă Edmond voia să discute politică, trebuia să găsească pe altcineva cu care să facă asta.

Pe drumul înapoi către biroul lui aflat pe Merchant Street, Jared observă în sfârșit furtuna care mocnea deasupra. Deveni neliniștit. Judecând după vântul puternic, știa că aceasta avea să fie una dintre furtunile care aduceau distrugeri majore. Și partea insulei

care se afla în direcția vântului suferea întotdeauna cel mai tare. Pe țărmul nordic, valurile devastatoare pătrundeau în case și inundau drumurile. Copaci căzuți și acoperișuri zburate erau la ordinea zilei în timpul unor astfel de furtuni.

Maliei îi fusese întotdeauna frică de furtună. Dar lui Corinne? Ea nu avea cum să știe că era în siguranță acolo unde se afla. Valurile puteau să ajungă în curte, ba chiar să inunde curtea interioară, așa cum se întâmpla de multe ori, dar urma să fie în siguranță. Numai că ea nu avea să știe lucrul acesta. Akela urma să o asigure de asta, dar avea Corinne să creadă că furtuna de iarnă nu dura mult timp și că soarele avea să strălucească din nou a doua zi? Sau avea să se sperie de un fenomen natural care se întâlnea adesea în anotimpul ploios de iarnă?

Jared își întoarse trăsura către Beretania și își biciui caii să meargă înainte. Simți pe neașteptate o dorință irațională de a-și proteja și alina soția. Știa că era un lucru absurd, dar, cu toate astea, se îndreptă în mod nechibzuit către casă. Înșeuă iute un cal și o porni din nou la drum cu o grabă crescândă care se învecina cu panica.

Jared merse extrem de repede până ajunse la Wahiawa. Acolo schimbă caii, dar, înainte să pornească din nou la drum, putu să vadă cum ploaia se apropia în averse puternice. Trecu peste el în doar câteva secunde. Restul drumului fu parcurs cu o viteză mult mai mică, întrucât multe zone ale drumului fuseseră inundate, lăsând găuri prăpăstioase ce îi puteau cu ușurință face calul să se împiedice.

Călări către mare, dar oceanul nu se zărea în furtuna orbitoare. Odată trecut de Haleiwa, văzu mărturii că această furtună se pregătise de zile bune, cu averse frecvente. Terenuri și drumuri erau deja inundate. Căruțe și trăsuri fuseseră abandonate. În multe locuri, valuri înalte de șase metri urcau până la drum, încetinindu-i și mai tare înaintarea.

Era noapte când Jared ajunse în cele din urmă la casa de pe plajă. Nu ajunsese mai iute călare decât ar fi făcut-o cu o trăsură într-o zi senină. Era ud până la oase, și afară încă turna cu găleata. Curtea din față era inundată, și Jared știa că, dacă valurile oceanului mai urcau încă un metru și jumătate, curtea avea să fie plină nu doar cu apă de ploaie.

Partea din față a casei era cufundată în întuneric, dar în bucătărie era aprinsă o lumină. Jared văzu că veranda fusese închisă cu obloane grele, ca să țină vântul afară. Toată mobila de pe verandă

fusese mutată în camera de zi. Akela avea totul sub control, ca de obicei, însă Jared era în continuare neliniștit din cauza lui Corinne.

Merse direct în dormitorul lui, dar îl găsi în întuneric și gol. Se opri doar cât să apuce vreo două prosoape din baie înainte de a merge în bucătărie. Dar Corinne nu se afla nici acolo. Akela și sora lui ședeau la masă sorbind ciocolată caldă.

Malia îl văzu prima și se repezi în brațele lui. Începu să plângă imediat, suspinându-i numele iar și iar, așa cum făcuse și în copilărie.

Jared încercă să o țină la distanță de el.

– Te uzi toată, Malia.

Dar ea se agăță de el cu și mai multă putere, iar el renunță iute și o strânse liniștitor în brațe.

– Este doar o furtună, draga mea. Ai trecut prin destule ca să știi că suntem în siguranță aici. Nu a fost niciodată atât de rău încât să fim nevoiți să părăsim casa.

– Nu este vorba despre furtună, Jared! suspină Malia. Ci despre soția ta!

Malia îl numea Jared numai atunci când era furioasă sau supărată pe el, așa că el își dădu seama că ea și Corinne se certaseră.

– Ce este cu ea?

– Acea... acea *femeie* este îngrozitoare! Mi-a spus lucruri oribile despre tine. Dar a mințit! Știu că a zis numai minciuni. Și a încercat să îmi spună că nu este o curvă!

Jared apucă umerii surorii sale și o depărtă de el. Întregul lui trup deveni acum încordat.

– Ce ți-a spus?

Malia repetă povestea pe care i-o spusese mai devreme Akelei printre suspine, dar cu mai multe detalii. O lucire ucigașă își făcu apariția în ochii lui Jared. Akela o văzu, dar Malia continuă, fără să bage de seamă.

– A fost atât de plină de ură, încheie Malia. Și a strigat la mine, deși nu am făcut nimic care să îi provoace furia. O urăsc!

– Unde este? întrebă Jared cu o șoaptă ucigătoare.

Akela se ridică iute, cu teamă.

– Ialeka, nu. Nu vede la ea acum.

Dar Malia răspunse:

– Este cu camerista ei și cu plodul ăla care mă ține trează cu țipetele lui.

Jared părăsi încăperea. Akelei îi venea să o tragă de urechi pe Malia.

– Tu *lolo!* zise ea supărată. De ce faci atâta caz din nimic, Malia?

– Nu a fost nimic! strigă Malia.

– Kolina nu rănit pe tine, fată. Dar, din cauza la ce tu spus la fratele tău, el rănit pe ea. Și tu de vină!

– Ba nu sunt! Ea este... pentru toate lucrurile răutăcioase pe care mi le-a spus!

– *Puo no ka uahi, he ahi ko lalo!* zise printre dinți Akela și se întoarse, dezgustată.

Malia făcu o grimasă și nu mai spuse nimic. Akela avea dreptate. „Nu iese fum fără foc", spusese. Atunci când se folosesc cuvinte pline de mânie, există o cauză. Da, ea fusese cea care provocase întreaga scenă cu soția lui Jared. Ea o căutase pe Corinne și ea fusese cea care spusese lucruri pline de răutate. Dar asta nu schimba nimic. Corinne era în continuare o femeie îngrozitoare și, dacă Jared o bătea, ea n-avea să se aleagă decât cu ce merita.

Chiar și cu ploaia bătând în acoperiș, tot auziră o ușă izbindu-se de un perete, iar Malia spuse iute:

– Cred că voi mai bea niște ciocolată caldă. Oricum, nu dorm niciodată când este furtună.

Akela mormăi.

– Ce este, Malia? Nu place la tine mergi la camera ta, unde poți auzi necazul care provocat?

– Liniște! Nu am spus decât adevărul. Ce pot eu să fac dacă Jared s-a supărat așa tare?

– Tu la fel de iute cu limba precum Kolina. Amândouă ar trebui învățat când să tăceți.

Corinne îl privi lung pe Jared, nevenindu-i să creadă, atunci când acesta dădu buzna în camera lui Florence, fără să bată la ușă, speriindu-i pe toți. Îl ținea în brațe pe Michael, plimbându-l de colo-colo prin încăpere, pentru că furtuna și vuietul bubuitor al oceanului îl speriau. Dar, când Jared se îndreptă spre ea cu pași hotărâți, i-l înmână iute pe Michael lui Florence.

– Ce s-a întâmplat, Jared? întrebă Corinne cu teamă, dându-se înapoi din calea lui.

El nu îi răspunse, ci o prinse de o mână și începu să o tragă afară din încăpere. Corinne se împotrivi, groaza punând stăpânire pe ea, dar Jared o smuci atât de tare, încât aproape că o strivi de trupul lui.

– Ascultă aici..., dădu să protesteze Florence.

Jared o privi încruntat, și vorbele care îi săriseră pe buze muriră acolo.

– Nu te băga, o avertiză el aspru. Este soția mea. Ține minte asta!

– În ce să mă bag? întrebă Florence, dar Jared ieșise deja.

Florence își ținu răsuflarea. Dar chiar nu putea face nimic. Cori *era* soția lui și, în plus, el nu avea să îi facă rău. Nu, nu avea să îi facă, se liniști în sinea ei.

Când auzi ușa dormitorului lor închizându-se cu zgomot, părăsi iute camera ei, cu tot cu Michael, și merse în bucătărie, în partea cealaltă a casei. Nu putea rămâne acolo de unde putea să audă ce avea să se întâmple.

De îndată ce Jared o împinse pe Corinne în încăpere și îi dădu drumul cât să închidă ușa, aceasta alergă până în baie și se încuie înăuntru. Inima îi bătea nebunește în timp ce își lipi urechea de ușă. Nu îl văzuse niciodată pe Jared în halul acela, nici chiar în noaptea în care o violase. Atunci, fusese hotărât, dar nu violent.

Zări o lumină pe sub ușă și își ținu răsuflarea. Ce avea el de gând? De ce se întorsese aici, în mijlocul unei furtuni și cu o asemenea furie?

Corinne îl putu auzi acum pe Jared chiar lângă ușa băii. El încercă să intre, dar descoperi că ușa era încuiată. Apoi, lovi cu un pumn în lemnul tare, făcând-o pe Corinne să sară în sus din cauza sunetului exploziv.

– Deschide ușa, Corinne!

Nu strigă. De fapt, vocea lui era criminal de calmă.

– Nu înainte să îmi spui ce dorești, Jared.

– Deschide! ridică el tonul, amenințător.

– Nu!

– Atunci, mai bine te-ai da înapoi!

Ea sări iute de lângă ușă, tocmai la timp. Balamalele cedară sub lovitura cu piciorul a lui Jared, și ușa se prăbuși. Silueta lui se afla în prag, luminată din spate, făcând imposibil ca ea să îi distingă trăsăturile. Propriul ei chip era o mască de spaimă.

Când el întinse mâna către ea, ei i se tăie răsuflarea. El o prinse de un braț și o târî înapoi în dormitor, apoi o răsuci cu fața către el. Îi dădu drumul, și ea simți ușurare preț de o secundă. Nu fu pregătită pentru palma usturătoare care urmă, atât de puternică, încât o făcu să cadă într-o parte. Se lovi de măsuța de cafea, aproape prăbușindu-se peste ea.

Lacrimile îi umplură ochii. Își ridică mâna să acopere locul dureros, în vreme ce își păstră ochii plini de șoc ațintiți asupra lui Jared, care stătea în picioare la câțiva metri de ea.

– Pe toți dracii, ce se întâmplă cu tine? strigă ea, tot mai furioasă, în ciuda fricii și a șocului.

Chipul lui era negru de mânie, și, când el făcu un pas către ea, Corinne se panică și se chinui să se ascundă după măsuța de cafea, cu ochii măriți de frică.

– Stai departe de mine, Jared, îl avertiză ea, deși glasul îi era prea timorat ca să aibă prea multă greutate. Nu îți voi accepta abuzul, mai ales când nu știu ce te supără.

– Ba vei primi orice îți dau, zise el batjocoritor, cu pumnii strânși pe lângă corp. Ar fi trebuit să te fi învățat să îți ții gura cu mult timp în urmă!

– Ce se presupune că am făcut? întrebă ea cu disperare.

– Ai făcut-o pe sora mea să plângă din nou! I-ai spus ce nemernic sunt, nu-i așa?

Corinne se chinui să își recapete suflul.

– De ce ar trebui să îndur toată batjocura când nimeni în afară de tine nu știe *motivul* pentru care am făcut ce am făcut? A insistat să afle adevărul și i l-am spus!

– Și ai încercat să te descrii pe tine ca pe întruchiparea inocenței!

– Nu e chiar așa, îngăimă ea.

– Nu e chiar așa? repetă Jared cu un surâs disprețuitor și rece. *Ai mințit*-o pe Malia! Vei încerca să îmi spui că nu ești o curvă?

Corinne tresări.

– Nu sunt, zise ea sfidător.

Ochii lui Jared se aprinseră și mai tare.

– Îi știu pe jumătate dintre bărbații cu care ai fost văzută, și ei nu sunt genul care să se lase desconsiderați de către o ispită.

– Asta este tot ce am făcut, Jared. Am ispitit. Le-am făcut promisiuni pe care nu le-am respectat, zise simplu Corinne. Nu a fost

atât de dificil să îi amân. Nu m-am văzut niciodată cu același bărbat de două ori.

– Și, desigur, Russell Drayton doar s-a prefăcut că este amantul tău?

– Da. Știa că doream să mă răzbun pe tine și m-a ajutat.

– A participat pur și simplu la așa-numita ta farsă, fără să te atingă vreodată? Fără să te ceară vreodată, deși știa că îl iubești și că erai dornică?

– Poftim?

– Ai recunoscut o dată în fața mea că îl iubești, îi aminti Jared.

– Te-am... te-am mințit, se bâlbâi Corinne, gemând pe dinăuntru că el își amintea asta. M-ai fi crezut lipsită de suflet dacă ți-aș fi spus adevărul. La urma urmelor, aveam de gând să mă căsătoresc cu Russell. Nu îl iubeam, așa cum nu te iubeam nici pe tine când ne-am căsătorit. Eu și Russell aveam o înțelegere.

– Ești incredibilă. Ai un răspuns la toate, nu-i așa? Ochii lui Jared se îngustară, prevestind lucruri rele. M-am săturat să mă tratezi ca pe un prost! Sper că ți-ai căpătat porția de plăcere când ți-ai folosit limba aceea de viperă împotriva surorii mele, pentru că acum vei plăti pentru asta!

Porni către ea, dar focul verde care țâșni din ochii ei îl opri.

– Cum rămâne cu sentimentele mele, naiba să te ia? Nu am avut de gând să o rănesc pe Malia, dar ea nu mă lăsa deloc în pace. Și nu am fost niciodată în stare să îndur insulte fără să mă mânii.

– Temperamentul tău a cauzat necazuri încă de când te-am întâlnit! răbufni el.

– Dacă mă lovești din nou, Jared, voi...

– Ce vei face? o întrerupse el virulent. O soție neascultătoare merită o bătaie, iar a ta s-a lăsat mult timp așteptată.

Ea alergă din nou către ușă. Era încuiată, și, înainte să apuce să se ferească, degetele lui Jared îi mușcară antebrațul, iar el o trase mai aproape. Îl văzu ridicând mâna să o lovească din nou, iar în ochii lui nu se vedea pic de milă. Corinne nu putea să suporte durerea și nici conștientizarea faptului că, dacă el o bătea, ea nu avea să fie niciodată în stare să îl ierte pentru asta.

– Jared, nu!

Fără să mai ezite vreo secundă, Corinne se aruncă asupra lui și își înfășură cu putere brațele în jurul pieptului lui. Putu să simtă încordarea bruscă a mușchilor lui și știu că el era gata să o împingă.

Jared fu profund zdruncinat de reacția neașteptată a lui Corinne. Dar furia lui nu scăzu. Mânia nu era în totalitate cauzată de ceea ce se întâmplase cu Malia, ci și de minciunile pe care ea tocmai i le spusese. Știa că ea nu era nevinovată... o știa! Și faptul că ea încerca să îl convingă de contrariul dovedea profundul ei dispreț față de el.

– Dă-mi drumul, Corinne! rosti el printre dinții încleștați și începu să îi îndepărteze mâinile.

Corinne îl strânse cu și mai multă putere, încleștându-și cu disperare degetele la ceafa lui. Își ridică privirea către el, dar putu să citească în continuare lipsa lui de milă în expresia sa. Și apoi, simți în păr mâinile lui, strângând buclele aranjate într-un coc înalt, iar el începu să o dezlipească de el în felul acela. Se împotrivi, chiar și atunci când deveni teribil de dureros, cu ochii sclipind de lacrimi.

– Jared... te rog! strigă, simțind cum părul îi ieșea din rădăcini. Te rog... nu... îmi face... rău!

Corinne simți cum strânsoarea lui slăbește ușurel. Apoi, el îi dădu drumul pe neașteptate, iar ea își îngropă chipul la pieptul lui. Suspinele ei luară naștere în mod natural: un amestec de durere, de umilința de a fi obligată să ceară îndurare și de ușurare că Jared își stăpânise furia. Îl strânse în brațe și plânse cu suspine.

Când Jared îi dădu drumul la păr, brațele lui rămaseră întinse, la câțiva centimetri de spinarea ei. Nu știa dacă să le lase să îi cadă pe lângă trup sau să le așeze în jurul soției sale. Privirea îngrozită pe care o văzuse în ochii ei îl tulburase. Își aminti motivul pentru care venise acasă: acela de a o alina pe timpul furtunii. Furtuna făcea în continuare ravagii afară, dar Corinne nu era înspăimântată de furtună. Era îngrozită de *el*.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce îl apucase? Nu lovise nici o altă femeie până atunci, și totuși pe ea îi venea să o strângă de gât, să o sugrume până când avea să își piardă simțirea.

Jared o simți tremurând lipită de el și fu mișcat de suspinele ei sfâșietoare. Brațele lui dureau de dorința de a o strânge și, în cele din urmă, o făcu. Îi mângâie părul mătăsos care îi căzuse pe spate din cauza cruzimii lui, blestemându-se în sinea sa pentru durerea pe care i-o provocase. Ea plânse și tot plânse, iar sunetul sfâșie inima lui.

– Îmi pare rău, murmură. Îi cuprinse chipul în mâinile lui, dar ea nu îl privi, iar lacrimile continuară să cadă. Te rog, *makamae*, nu mai plânge! Jur că nu te voi mai răni vreodată!

Îi sărută ochii, obrajii și apoi buzele, cu blândețe. Își ridică ușurel capul, așteptând un semn din partea ei: un semn de ușurare, de mânie – orice. Când ea își deschise ochii, aceștia fură lacuri verzi lucitoare care încă păreau să îl roage, dar într-un mod diferit. Și, pe neașteptate, propriii lui ochi se aprinseră din nou. Nu de mânie, ci de focul pasiunii.

Își coborî iarăși gura pe a ei, dar, de data aceasta, sărutul fu unul provocator, devorator. Nu se putea sătura de ea. Iar răspunsul ei fu pe măsură. Nu i se împotrivi. Era a lui în întregime. Ea se agăță de gâtul lui, trăgându-l în jos, în vreme ce ea se ridică pe vârfuri ca să se apropie și mai tare. Sărutul lor deveni sălbatic, dureros chiar, iar Jared se desprinse în cele din urmă, pentru a-și îngropa buzele în adâncitura mătăsoasă a gâtului ei.

– Te doresc, Kolina, șopti el cu glasul răgușit. Își înălță capul ca să o privească de sus și începu să îi desfacă rochia. Voi face dragoste cu tine.

– Știu, șopti ea, privindu-l direct în ochi. Vreau ca tu să faci asta.

Jared aproape că îi sfâșie rochia în graba lui de a i-o scoate. În același timp, ea îi desfăcu nasturii cămășii ude. Dar, când el dădu să îi ridice cămășuța, ea îl opri.

– Mai întâi stinge lampa, Jared.

– Nu, zise el cu fermitate. Vreau să te privesc.

– Te rog, Jared.

În momentul acela, el nu îi putea refuza nimic. Oricât de mult dorea să îi admire frumusețea, făcu întocmai cum îl rugase.

De îndată ce lampa fu stinsă, Corinne își scoase iute lenjeria de corp și legătura de pe sâni, pe care se temuse atât de tare că Jared avea să o vadă. Dumnezeule, cum îi încingea el sângele! Nu îi păsa de ce se întâmplase mai înainte. Nimic din toate astea nu mai avea importanță.

El o dorea, avea nevoie de ea. Faptul că știa lucrul acesta făcu acum ca propria ei dorință să crească până la o durere caldă, și ea fu cea care îl trase către pat și îl împinse pe el. Îl urmă și își frecă îndrăzneț trupul de al lui, apoi îl împinse în joacă înapoi atunci când el încercă să se ridice. Aflată în genunchi, îl atinse acolo unde el pulsa și auzi cum respirația lui deveni precipitată. Se desfătă cu dorința lui față de ea. Apoi își trecu mâinile peste pieptul lui, către chipul lui și prin părul lui. Buzele ei le găsiră pe ale lui.

Reacția lui Jared fu imediată. Nu mai putu aștepta – și nici ea. Pasiunea le fusese negată prea mult timp. O împinse pe pat și o încălecă, iar ea i se oferi, trupul ei fiind înfometat după al lui. Se mișcară împreună cu frenezie, sălbatic, pe măsură ce momentul culminant se apropia. Și apoi îi învălui, și Corinne îi strigă numele în timp ce coapsele i se depărtară, trăgându-l mai adânc înlăuntrul ei, savurând zvâcnirile minunate pe care el i le provocase.

Totul luă sfârșit prea curând, și timpul de a-și aminti reveni. Dar Corinne dădu deoparte amintirile. Era prea fericită pentru a permite oricărui lucru să strice asta.

– Corinne..., începu Jared.

– Jared, te rog, nu spune nimic. Haide să rămânem amândoi tăcuți, zise ea iute. Nu putem avea măcar noaptea asta?

Drept răspuns, el o trase aproape de el. Ea adormi astfel, cu capul cuibărit pe umărul lui și cu un zâmbet fericit pe buze.

Capitolul 31

Jared se opri în pragul ușii de la bucătărie și se întinse pentru a se dezmorți. Akela se afla la masă, pregătind poi, un ritual matinal care data de când își putea aminti Jared. Poiul era făcut din planta de taro, din rădăcina bulboasă pe care Akela o fierbea o dată pe săptămână și apoi o zdrobea până la o consistență tare, ca să nu se strice. În fiecare dimineață, lua cât era necesar pentru ziua respectivă și o amesteca cu apă, de data aceasta până obținea o pastă fină. Lui Jared pasta cenușie de amidon i se părea fadă, dar Akela nu putea să trăiască fără ea.

– Ce ai zice de un mic dejun, mătușică? Nu am mâncat nimic de ieri-dimineață.

– *Auwe!* Îi aruncă o privire aspră peste umăr pentru că o speriase. Nu auzit la tine intrat, Ialeka.

El râse.

– Este o minune că poți să auzi ceva cu tot zgomotul ăla pe care îl faci.

– Îți place poi?

– Nu la micul dejun, mormăi el. Totuși, voi mânca niște clătite cu banane.

– Nu mai sunt banane, chicoti ea. *Keiki* Mikáele le crede *delicioase*. În fiecare zi mănâncă una pasată. Nu mai sunt în pomii noștri. Mergi azi pe munte și adu niște ciorchini, da?

– Vedem. Dar fructele acelea de papaya de pe pervaz? S-au copt?

– Mergi vezi. Kuliano adus cu niște cârnați. Îți fac ouă, da, cu cârnați?

– Sângerețiii lui Kuliano? Jared clătină din cap. Doar ouăle sunt de ajuns, zise. Constată că unul dintre fructele verzi cu galben de papaya de pe pervaz era destul de copt. Și fructul. Și poate niște pâine prăjită cu gem de guava. Tăie fructul de papaya în jumătate și îl duse la masă. Ce mai fac Kuliano?

– Nepotul meu foarte bine. Nevasta aia japoneză a lui nu-i dă o clipă de răgaz. Dar el se plânge nu văzut pe Leonaka mult timp. Zice că îi muncești prea din greu băiatul.

Jared zâmbi larg.

– Cred că va trebui să îi dau lui Leo niște timp liber, ca să își viziteze tatăl, altfel Kuliano va ajunge să mă dea afară din familie. Voi trimite astăzi după Leo. Oricum, ploaia va încetini construcția hotelului. Tăcu cât să bage în gură o bucată mare din papaya. Nu l-am mai văzut pe Kuliano de o veșnicie. Poate mă voi opri pe la el când mă duc după banane.

– De ce nu o iei și pe Kolina? sugeră Akela, privindu-l îndeaproape pe Jared. Cred că i-ar plăcea vederea de la înălțime.

– Crezi? zise Jared, buzele ridicându-i-se ușurel la colțuri. Poate o voi lua. Ți-a dat bătăi de cap cât am fost eu plecat?

– Kolina? Nu! răspunse cu emfază Akela. Tot timpul se joacă cu micuțul Mikáele, are grijă la el. Tot timpul stă cu *keiki*.

Jared nu luă în seamă modul în care ea accentuă cuvintele.

– Nu a încercat să plece de aici?

– Doar de câteva ori. Kolina simte singură, cred. Poate dor de tine, nu?

– Poți să îți ștergi privirea aceea plină de speranță în clipa asta, mătușică. Eu și Corinne om fi ajuns la pace temporar, dar sunt sigur că nu va dura.

– *Tu* fă să dureze, zise ea cu severitate.

– Bună dimineața, domnule Burkett.

Jared se întoarse și o văzu pe Florence intrând în bucătărie.

– Nu am auzit-o pe Cori să facă gălăgie în camera ei, zise ea într-un fel care cerea să fie liniștită.

El zâmbi larg.

– Nu ai intrat să verifici ce face?

Florence își îndreptă spinarea, și ochii ei căprui îl priviră pieziș.

– Nu am dorit să o deranjez dacă doarme încă.

– Probabil încă doarme. Jared izbucni pe neașteptate în râs. Ia loc, doamnă Merrill, și mănâncă ceva la micul dejun. Și încetează să mă mai privești ca și cum aș fi comis vreo crimă de neiertat. Nu este așa. Cori a dumitale este foarte bine.

Florence se relaxă și chiar zâmbi ușor.

– Nu credeam cu adevărat că nu ar fi în regulă.

I se alătură la masă, observându-i starea de spirit bună. Trăsăturile dure îi dispăruseră de pe chip, făcându-l să arate mai tânăr și, cu siguranță, mult mai chipeș.

– Ai dori niște papaya? îi oferi Jared. Acest fruct este singurul care s-a copt deocamdată.

Florence acceptă o bucată din fructul galben-portocaliu, dar o puse deoparte.

– O voi opri pentru Michael, dacă nu vă deranjează. Îi plac nespus de mult fructele.

– Și poi, adăugă cu mândrie Akela.

Florence făcu o grimasă, întrebându-se cum putea să îi placă cuiva acea chestie plină de amidon care arăta ca mucegaiul.

– Destul de remarcabil, pare să îi meargă bine de pe urma ei, recunoscu.

Jared izbucni în râs.

– Mi s-a spus că eu însumi cu asta am crescut. Dacă Akela l-a îndopat cu poi pe băiatul dumitale, îmi imaginez să s-a îngrășat ceva. Părea teribil de micuț când l-am văzut întâia oară.

– Ar trebui să te uiți bine la *keiki*, Ialeka, zise cu viclenie Akela. Poate vezi ce văd eu.

Florence se ridică iute pentru a-i abate atenția lui Jared.

– Cu siguranță, aveți condiții de vreme neobișnuite de partea aceasta a insulei, domnule Burkett, zise ea în timp ce merse către fereastra ce dădea în partea stângă a casei. Nu am mai pomenit o furtună atât de violentă ca aceea de ieri. Dar astăzi soarele strălucește, iar vântul s-a liniștit.

– Nu este o vreme neobișnuită pentru insule, doamnă Merrill. Nu este atât de rău aici, la capătul insulei, dar suntem în sezonul ploios și se întâmplă să avem câteva furtuni violente pe mare. Pe partea aflată în direcția vântului plouă, în general, cel puțin o dată pe zi, în fiecare zi, timp de vreo două luni. Dar asta se întâmplă mai departe, spre coastă, unde muntele atrage norii.

– Nu pare prea rău, în comparație cu iernile întunecate din Boston, comentă Florence înainte să meargă la cealaltă fereastră a bucătăriei. Acum, era doar o deschidere către verandă. Văd că, în cele din urmă, valurile nu au ajuns până la casă. Mă tem că am avut viziuni cum că mă trezeam în patul meu care plutea în mare.

Jared chicoti.

– Foarte puțin probabil. Nivelul solului este ridicat aici, iar casa este înălțată, pentru o protecție sporită. Curtea interioară taie din forța oricăror valuri ce ar putea ajunge până la casă.

– Aveți o casă atât de neobișnuită, domnule Burkett, zise Florence, întorcându-se cu fața către el.

– Bănuiesc că așa este, admise el. Tatăl meu a construit-o ca pe o reședință de vară. Atunci, erau doar trei camere: două dormitoare și o zonă de zi.

– Fără bucătărie?

– Gătitul se făcea afară, după tradiția hawaiiană, îi explică el. Dar mamei i-a plăcut atât de mult aici, încât s-a hotărât să rămână. Atunci, tata s-a apucat să mărească această casă. Au fost adăugate o bucătărie și o sufragerie. Mai târziu, au fost lungite dormitoarele.

– Și veranda?

– La început, a fost o zonă de grădinărit pentru mama mea, închisă cu un perete de piatră vulcanică înalt de un metru. Dar ea a fost mai interesată să cultive în curtea din față, așa că au fost adăugate acolo un acoperiș și o podea, ca să o transforme în verandă. Și, mai târziu, a fost împrejmuită complet cu ferestre și paravane. Cu toate ferestrele deschise, zici că ești afară și este cea mai răcoroasă încăpere pe timpul verii.

– Și dumitale tot aici îți place cel mai mult? întrebă Florence.

– Bănuiesc că da, răspunse Jared. Am crescut în casa aceasta și am ajutat la construirea unei părți din ea, când am crescut îndeajuns. Dar, în ultimii ani, nu am petrecut prea mult timp aici. Preluarea afacerii tatălui meu m-a ținut foarte ocupat.

– Atunci, munca dumitale s-a mai ușurat? îl întrebă ea. Vreau să spun... ei bine, vă aflați aici acum.

Jared se încruntă, iar ea adăugă rapid:

– Iertați-mă, domnule Burkett. Nu am avut intenția de a-mi băga nasul.

Jared se cufundă în tăcere, gândindu-se la motivul pentru care venise înapoi aici atât de curând și la ce se întâmplase apoi. Trebui să recunoască în sinea lui că, încă de când o părăsise pe Corinne aici, nu făcuse nimic altceva în afară de a se gândi la ea. Voise adesea să îi spună cât de rău îi părea în legătură cu atât de multe lucruri. Dar nu se putuse hotărî să rostească acele cuvinte.

Ura ce făcuse ea, dar, cu toate acestea, încă o dorea. Vederea ei îi amintea de toți bărbații care o avuseseră, dar tot o dorea. Furtuna și dorința lui de a o alina pe Corinne fuseseră doar o scuză de a reveni aici. Știa lucrul acesta. Și uite unde dusese asta. O dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie. Simpla ei atingere îl făcea să uite ceea ce ea devenise.

În adâncul lui, știa că nu avea să o poată ierta niciodată cu adevărat pentru faptul că fusese cu toți acei bărbați. Dar, după noaptea trecută, mai știa și că nu voia să îi dea drumul. Era o nebunie și nu putea să funcționeze în veci, dar spera ca armistițiul la care ajunseseră în noaptea ce trecuse să continue, chiar și numai pentru un scurt timp. Oftă. Însă depindea mult de Corinne. Iar Corinne putea fi foarte dificilă.

Jared nu observă cu câtă atenție era studiat de către doica hawaiiană, precum și de cea din Boston.

Capitolul 32

Corinne privi gânditoare la reflexia ei din oglinda ce atârna deasupra măsuței de toaletă. Era fascinată de zona umflată de pe obrazul ei, cu o ușoară nuanță de albastru. Dacă nu s-ar fi învinețit cu atâta ușurință, nu ar fi existat nici o urmă care să amintească de ceea ce se petrecuse în noaptea trecută. Umflătura avea să dureze câteva zile, iar vânătaia avea să se decoloreze către maroniu, apoi către galben.

Se întrebă ce avea să spună Jared când urma să vadă semnul. Destul de surprinzător, nu era absolut deloc supărată din cauza aceasta. Ce se întâmplase după ce Jared o lovise compensase cu vârf și îndesat pentru orice se petrecuse mai înainte. Nu îl mai ura – acum, știa asta.

Dar nu era foarte sigură de ceea ce simțea. Exista o puternică atracție fizică, dar orice mai mult de atât era înfricoșător să admită. Nu era bine să se îndrăgostească de el. El nu îi crezuse mărturisirea și nici nu avea să o creadă vreodată. Iar dezgustul pe care el îl simțea față de ceea ce credea că era avea să distrugă orice relație pe care ar fi putut să o aibă ei doi. Nu, era zadarnic. Îi era mai bine să plece de aici cât mai curând posibil.

Ușa se deschise, dar Corinne șovăi să se întoarcă și să privească. Își ținu răsuflarea, așteptând ca intrusul să vorbească, dar, când nimeni nu scoase un cuvânt, curiozitatea învinse. Se întoarse și îl văzu pe Jared stând lângă ușă, arătând exact la fel de timid cum se simțea ea.

El înaintă alene și se opri când îi văzu obrazul.

– Vai, nu... Eu am făcut aia? Jared nu îi dădu ocazia să răspundă, ci fu în fața ei într-o clipită, ridicându-i cu blândețe chipul către al lui. Îmi pare rău. Ce anume la tine mă face să îmi pierd controlul? Nu am mai lovit niciodată o femeie, jur! Îmi... pare rău.

Corinne fu tulburată. El stătea atât de aproape. Pulsul i se înteți, și chipul i se îmbujoră. Își coborî ochii, stânjenită.

– Doare?

– Nu foarte tare, răspunse Corinne, ridicând din nou privirea către el. Arată mult mai rău decât este cu adevărat.

Jared se îndepărtă, stânjenit de cuvintele blânde care erau schimbate între ei.

– Akela a sugerat că s-ar putea să îți facă plăcere o plimbare. Voi urca pe dealuri astăzi, ca să aduc câțiva ciorchini de banane. Înțeleg că fiul doamnei Merrill are o pasiune pentru ele.

– Sper că nu îi porți pică pentru că mănâncă fructele care cresc pe terenul tău, zise crispată Corinne.

– Deloc, răspunse Jared, privind-o curios. Ție *îți place* acel copil, nu-i așa? Înțeleg că ți-ai petrecut o mare parte din timp cu el.

– Este ceva greșit în asta? întrebă ea, puțin cam aspru.

– Nu, presupun că ai nevoie de un pic de distracție care să îți umple timpul. Făcu un pas mai aproape, cu sprâncenele încruntate.

Dar de ce devii atât de irascibilă de fiecare dată când aduc vorba despre băiat?

– Nu știu la ce te referi, zise ea evaziv, ferindu-se din fața ochilor lui pătrunzători.

– Crezi că este înțelept să creezi un atașament atât de mare față de copilul unei alte femei?

– Florence nu este doar o altă femeie, Jared. Mi-a fost mamă, soră și este singura mea prietenă adevărată. A fost cu mine întreaga mea viață, și o iubesc. Ar fi ceva în neregulă cu mine dacă nu aș ține la copilul ei.

– Lucrul acesta este destul de logic pentru cei mai mulți oameni, dar aveam impresia că tu ești altfel. Nu vrei o viață lipsită de atașamente? Lucrul acesta nu este posibil atunci când iubești, Corinne. Atunci, ai nevoie ca dragostea să îți fie împărtășită.

– Poate că m-am schimbat, șopti ea.

Jared nu fu foarte sigur că auzise bine.

– Te-ai schimbat?

– Nu știi nimic despre mine, Jared, chiar nu știi. Dar, pe de altă parte, nici eu nu mă cunoșteam.

– Și acum, te cunoști?

– Așa cred, răspunse ea încetișor, căzută pe gânduri. Am descoperit că am multă dragoste de oferit, dar foarte puțini oameni la care țin îndeajuns de mult încât să le-o ofer.

– În ultima vreme, se pare că ai împărțit-o în stânga și în dreapta, zise el fără să gândească și își regretă imediat vorbele.

– Trebuia să aduci din nou vorba despre asta, nu-i așa? spuse ea supărată, cu mâinile în șolduri. Căsătoria noastră a fost de la bun început o farsă, dar trebuie să îți aduc aminte cu tu m-ai părăsit *pe mine?*

– Nu am intrat aici ca să mă cert cu tine, zise Jared. Îmi pare rău pentru remarca aceea – a fost deplasată. Speram să putem continua armistițiul pe care l-am început azi-noapte.

– Și eu, dar...

– Fără dar, o întrerupse el cu un zâmbet larg. Vii cu mine astăzi?

Ea ezită, dorind să meargă, însă gândindu-se că nu îl alăptase pe Michael.

– Cât de curând? Nici măcar nu am mâncat încă.

– Vei avea destul timp. Vom pleca peste vreo două ore.

– Voi fi gata atunci, zise ea zâmbind.

Corinne fu dezamăgită, mai târziu, când află că Jared avea în minte o plimbare lungă. Luă cu ea o umbrelă de soare, întrucât soarele stăruia de-a lungul întregii zile, iar Jared o avertiză să poarte încălțări confortabile. Află motivul după ce părăsiră drumul la mai bine de un kilometru și jumătate în susul coastei și o luară pe un teren accidentat.

Cărarea pe care o urmară era îngustă și încă foarte noroioasă din cauza furtunii. Avură de traversat șanțuri și de ocolit tufișuri uscate și copaci lipsiți de frunze. Zona aceasta nu arăta ca un paradis tropical. Singura culoare era aceea a tufelor sălbatice de *kalamona*, cu ciorchini de flori galbene-portocalii, și verdele și maroniul arborilor de *koa*.

Merseră alături în tăcere, dar într-o atmosferă plăcută, Jared ținând-o de mână ca să o tragă în urma lui și ajutând-o să sară peste șanțurile adânci. Ea se simți în largul ei alături de el, poate pentru întâia oară.

Trecură printre dealuri stâncoase, și peisajul se schimbă brusc în mod drastic, devenind o splendoare verde. Era minunat aici, ca o vale împrejmuită. O cărare în pantă trecea printre flori sălbatice și copaci luxurianți.

În cele din urmă, cărarea deveni dreaptă, iar ei ajunseră la un pâlc de bananieri, unde Jared se opri. În vreme ce el căută niște ciorchini potriviți, Corinne privi înapoi spre drumul pe care veniseră. Privelișteа o făcu să i se taie răsuflarea. Se vedea întreaga lungime a țărmului nordic.

– Este foarte frumos, nu-i așa?

Jared venise în spatele ei, și acum îi simți brațele strecurându-i-se în jurul taliei și lipind-o cu spinarea de el. În momentul acela, Corinne era, neîndoielnic, fericită.

– Da, este frumos, zise ea oftând. Îți mulțumesc că m-ai adus.

– Cu plăcere!

Când Jared nu se depărtă, ci, dimpotrivă, își coborî buzele pe partea laterală a gâtului ei, Corinne simți dorința trezindu-se în ea. Îi venea să strige la el pentru că o atâța când nu puteau face nimic în legătură cu asta – nu acolo. Încercă să se retragă, dar el o strânse cu mai multă putere.

– Jared, începu ea, frustrată. Jared, nu ar trebui să ne întoarcem acum?

– Va trebui să mai mergem încă puțin, îi șopti el la ureche, fără grabă. Bananele nu sunt destul de coapte în locul acesta.

– Cât mai trebuie să mergem?

– Vărul meu are un pâlc bun de bananieri în spatele casei. Aveam de gând să trec oricum pe la el să îi fac o vizită.

– Vărul tău? întrebă Corinne, surprinsă. Ai un văr... aici, sus?

– Nu fi atât de mirată, zise Jared. Multor oameni le place singurătatea munților.

– Dar nu sunt îmbrăcată potrivit pentru a-ți întâlni rudele.

– Ești îmbrăcată foarte bine. Dar îmi place ca tu să *nu* fii îmbrăcată.

Lucirea diavolească din ochii lui o avertiză înainte ca el să întindă mâna și să îi desfacă nasturii de la ceafă. Se îndepărtă de el, unde nu putea să o atingă, și începu să se dea înapoi, clătinând încet din cap dintr-o parte în alta.

– Jared, nu.

– Și de ce nu? Ești soția mea.

– Ești nebun, zise ea, incapabilă să își ascundă zâmbetul.

El ridică din umeri și întinse mâinile către ea, dar ea se întoarse și începu să alerge pe cărare. Jared o prinse din urmă înainte ca ea să ajungă la mai mult de câțiva metri. Se rostogoliră amândoi la pământ. Începu să îi ridice fusta, iar ea râse, chiar dacă protestă slab.

– Nu aici, Jared.

– Ba da, în mod absolut aici și cu siguranță acum, zise el și o sărută zdravăn ca să o reducă la tăcere.

Corinne se pierdu în acel moment. Îl dorea pe Jared. Acesta avea puterea de a o atâța cu un simplu cuvânt dulce, cu o privire pasională, cu o atingere. De ce el și nu un alt bărbat? O doriseră și alți bărbați, dar faptul că Jared o dorea o încânta.

Înconjurați de mirosul amețitor al florilor de câmp, făcură dragoste cu o nevoie sălbatică ce îi copleși pe neașteptate pe amândoi. Corinne ajunse să se simtă în mod incontestabil păcătoasă și totuși mulțumită de impulsivitatea lui Jared. Ar fi dorit să rămână acolo întreaga zi, să facă dragoste iar și iar. Cum își dorea să fi putut face asta. Dar acum, când era satisfăcut, Jared avea să dorească să își vadă de drum.

Însă Jared o surprinse. Nu făcu nici o mișcare să se ridice, ci se sprijini pe coate, slăbind din greutatea care o apăsa. Ochii lui erau

albaștri luminoși în timp ce o privea admirativ, apoi el îi atinse buzele cu un sărut ușor ca un fulg.

– Ești magnifică, *makamae*.

– Vai, mulțumesc, domnule, zise ea poznaș.

El zâmbi.

– Cred că în noaptea aceasta te voi duce la o plimbare pe plajă. Este foarte plăcut să mă plimb cu tine. Noaptea va fi perfectă, cu stelele și luna dornice să îți atingă frumusețea.

Corinne oftă.

– Cred că îmi va plăcea acest armistițiu, Jared.

El o sărută din nou leneș, apoi oftă.

– Ar fi bine să plecăm acum, înainte să fiu tentat să dau cu totul uitării bananele și orice altceva.

Fără tragere de inimă, ea îl lăsă să o tragă în picioare și să o ajute să își aranjeze hainele.

Douăzeci de minute mai târziu și undeva mai sus pe stâncă, ajunseră la o altă zonă dreaptă, unde o baracă grosolană făcută din lemne subțiri și bucăți de metal se ghemuia sub copaci groși. Țarcuri de animale se aflau pretutindeni, dar porcușori și găini alergau în jur liber, neîngrădiți. Ferigi și alte plante creșteau din abundență, acoperind colina. Erau acolo meri sălbatici, un uriaș mango care umbrea baraca și pâlcul de bananieri pe care Jared îl menționase, nu departe de baracă.

Corinne se agăță de brațul lui Jared.

– Cu siguranță vărul tău nu locuiește aici, nu? șopti ea.

– De ce nu? Jared își coborî amuzat privirea asupra ei. Îi place aici, sus. Este ca și cum ar trăi în secolul trecut. Nu i-a plăcut niciodată lumea modernă și nici ceea ce *haole* au făcut insulei lui.

– Insulei *lui*? Nu înțeleg.

În clipa aceea, un hawaiian uriaș ieși pe ușă aplecându-se și veni agale către ei. Era imens, cu un smoc încâlcit de păr negru și barbă și ochi maronii calzi. Purta doar o pereche de pantaloni largi galbeni înfloriți. Până și picioarele îi erau goale, dar el nu părea să simtă crengile ascuțite pe care călca.

– Ialeka!

Îi dădu o îmbrățișare ca de urs lui Jared înainte de a-l elibera și apoi se întoarse cu o privire curioasă către Corinne.

– *Wahine male?*

– Da, răspunse Jared cu o notă de mândrie în glas. Aceasta este soția mea, Kolina.

– Mătușica Akela spus la mine tu căsătorit, Ialeka. Când faci *luau*, sărbătorești?

– Este cam târziu pentru asta, zise Jared.

– *Auwe!* Orice motiv bun pentru *luau*. Dar veniți. Nu vizitat mult timp. Kikuko! strigă el, și o mică femeie orientală, îmbrăcată într-un chimono decolorat, își făcu apariția în pragul ușii.

Era o creatură solemnă, timidă și atât de micuță în comparație cu uriașul hawaiian. Intră grăbită înapoi în casă fără ca măcar să îi salute.

– Pune mai mult *laulau* în bostan. Stați mâncați *kau* cu noi, nu?

Jared nu apucă să răspundă înainte ca bărbatul uriaș să pornească alene înapoi către casă, făcându-le semn să îl urmeze.

– Am fost invitați la cină, îi explică Jared.

Corinne începu să se relaxeze după disconfortul inițial al întâlnirii unor străini. Căsuța era foarte confortabilă în interior. Cele două culturi se împleteau bine, amestecând pânzele de tapa hawaiiene, vasele tradiționale și artefactele cu idolii, statuile și paravanele de mătase japoneze.

Kuliano Naihe era un bărbat jovial și ușor de plăcut. Îi întreținu întreaga după-amiază cu melodii și cântări hawaiiene, acompaniindu-se de ukulele. Soția sa, Kikuko, era foarte tăcută, rămânând retrasă. Jared îi explică lui Corinne că lucrul acesta nu avea nimic de-a face cu prezența lor. Era pur și simplu felul ei de a fi.

Mâncară o cină delicioasă în curtea din spate, unde un apus de soare magnific în nuanțe de roșu, portocaliu și violet lumină cerul de dedesubtul lor. *Laulaurile* fuseseră făcute din carne de porc înfășurată în frunze de taro, care arătau ca un spanac gros, dar avea gust mult mai plăcut. *Laulaurile* fuseseră fierte la abur într-un bostan mare, înfășurat mai întâi în frunze de *ti*, ca să fie protejate. Carnea era moale, cu un gust unic dat de frunzele de taro. Desigur, fură servite și poi și papaya proaspătă, precum și niște mere de munte neobișnuit de mici. Ca nimic din ceea ce mai mâncase vreodată Corinne, acestea aveau o coajă moale și subțire și o sămânță mare maronie în mijloc.

Când cerul se întunecă, Kuliano aprinse un foc în curtea din spate și începu din nou să cânte. Jared, fără nici o grabă de a pleca, se sprijini cu spatele de un copac de *colvillea*. Imensii lui muguri

roșii-portocalii, precum ciorchinii de struguri, atârnau de vârfurile crengilor până jos, împrejurul lor. Corinne se așeză lângă el, bucurându-se de muzică și de companie.

– De când îi cunoști pe Kuliano și pe soția lui? întrebă ea într-o doară.

– De când mă știu, răspunse Jared. L-ai întâlnit pe Leonaka, maistrul meu de șantier, sau cel puțin el așa mi-a spus.

– Da.

– Kuliano este tatăl lui. Eu și Leonaka am crescut împreună, mai degrabă ca frații decât ca verii.

– Așteaptă o clipă, Jared! Spui văr, dar e vorba despre o relație de prietenie, nu de rudenie, nu-i așa?

– Nu. Cei din neamul Naihe sunt verii mei depărtați prin sânge.

– Dar sunt hawaiieni.

– Ai băgat de seamă, zise el în joacă.

Corinne era foarte confuză.

– Ai dori să explici?

– Eu și Leonaka avem aceeași stră-stră-stră-străbunică, Leimomi Naihe. Așa că, vezi tu, am ceva sânge hawaiian, deși a mai rămas puțin din el. Ai vrea să auzi mai multe?

– Da.

– Leimomi era o tânără frumoasă care trăia pe Kauai, prima insulă pe care a ajuns căpitanul Cook în 1778. Ai auzit de Cook, nu-i așa?

– Da.

– Ei bine, acesta a fost considerat un zeu când a venit prima oară, iar hawaiienii, un popor prietenos și cu spirit liber, nu mai știau ce să facă pentru el și pentru echipajul lui. Leimomi s-a dăruit unuia dintre marinarii englezi, un bărbat pe care nu îl știa decât ca Peter. Acesta a plecat pe mare, fără să știe că ea avea să îi aducă în curând fiul pe lume. A avut un băiat pe care l-a numit Makualilo, zise el, apoi continuă: Leimomi s-a căsătorit mai târziu cu unul dintre bărbații din propriul popor și i-a dăruit un fiu și două fiice. Soțul ei l-a acceptat pe Makualilo și l-a crescut ca pe propriul fiu. Dar băiatul a crescut simțind că era un paria. Vizitele lui Cook s-au încheiat cu vărsări de sânge, și, pentru multă vreme, a existat un mare resentiment față de omul alb. Makualilo avea pielea prea deschisă la culoare, o amintire constantă a detestaților oameni albi care și-au continuat vizitele în insule. În 1794, când avea numai

15 ani, a plecat către continent cu un vas pentru vânătoare de balene. Cinci ani mai târziu, s-a întors cu un băiat, pe care i-l născuse o prostituată americană care nu dorea să aibă nimic de-a face cu copilul și care l-ar fi vândut dacă Makualilo nu l-ar fi revendicat.

– Este groaznic!

Jared îi aruncă o privire scurtă, apoi continuă:

– Makualilo a dus copilul, pe Keaka, mamei lui. Aceasta l-a crescut pe insula Oahu. Dar nu a rămas pe insule. În 1818 a navigat către Anglia și apoi mai departe, către Irlanda. Acolo s-a căsătorit, și, în 1820, s-a născut Colleen Naihe. Keaka s-a stabilit în Irlanda. Colleen a fost crescută acolo și, în 1839, s-a căsătorit cu un comerciant francez, pe nume Pierre Gourdin. Un an mai târziu s-a născut mama mea. Glasul lui Jared se înmuie când începu să vorbească despre mama lui. Ranelle și-a petrecut tinerețea în Franța. În 1850, a navigat cu părinții ei până la San Francisco.

– Nu atunci a fost descoperit aur acolo pentru întâia oară? întrebă Corinne.

– Ba da. Dar nu au avut noroc acolo, iar Pierre avea inimă de comerciant. Au pornit la drum și au călătorit de-a lungul Americii timp de trei ani, stabilindu-se, în cele din urmă, în Boston, unde și-au deschis o prăvălie mică.

– Acolo l-a întâlnit Ranella pe tatăl meu? se aventură timid Corinne.

– Da. A simțit că nu mai putea rămâne în Boston după ce tatăl tău a rupt logodna. Părinții ei nu mai erau în viață și, din moment ce Războiul Civil era iminent, a simțit că i-ar fi fost mai bine să plece definitiv din State. Știa că avea rude aici, chiar dacă depărtate, și a venit aici să le găsească. I-a găsit pe Akela și pe Kuliano, care știau și ei de povestea lui Leimomi și a primului ei fiu, Makualilo. Akela și Kuliano sunt descendenții celorlalți copii ai lui Leimomi. Ranella a predat la școală până când l-a întâlnit pe tatăl meu și s-au căsătorit. Iar restul îl cunoști.

– Așadar, ești în cea mai mare parte englez și francez, un pic irlandez și chiar și mai puțin hawaiian.

– Te deranjează sângele hawaiian?

– De ce ar trebui? Și cred că este frumos că o poveste atât de complicată a fost dusă mai departe din generație în generație. Făcu o pauză, apoi întrebă: Încă îl urăști pe tatăl meu, Jared?

– Sentimentele pe care le am față de Samuel Barrows au fost cu mine vreme îndelungată, Corinne.

– Cu alte cuvinte, încă îl urăști, afirmă ea încruntându-se. Dar pe mine?

– Pentru destul de mult timp, tu și tatăl tău ați fost totuna pentru mine. De aceea nu am simțit pic de remușcare pentru că te-am folosit ca să mă răzbun pe el.

– Și acum?

– Nu te urăsc, Corinne. Ezită, iar ea îi putu simți încordarea. Însă urăsc ceea ce ai făcut când ai venit aici.

– Dar... Începu să își declare din nou nevinovăția, dar se opri. Nu avea decât să ducă la o ceartă, și ziua aceea fusese prea frumoasă ca să se încheie în felul acela. Nu ar trebui să ne întoarcem?

Jared clătină din cap.

– Este prea întuneric acum. Vom aștepta de dimineață.

– Adică, să petrecem noaptea aici? Michael ratase deja alăptatul de după-amiază. Dar ni se va simți lipsa, Jared. Florence o va lua razna de îngrijorare.

– Nu ni se va simți lipsa pentru o singură noapte. Akela va ști ce s-a întâmplat. Când vin aici sus, rămân, de obicei, peste noapte.

– Aș vrea să mă întorc acum, Jared. Nu este chiar atât de târziu, protestă ea.

– Atunci, dă-i drumul! Jared ridică din umeri. Dar, când vei pune greșit piciorul și te vei rostogoli pe munte, să nu te aștepți să îți vin în ajutor.

– Nu era nevoie să spui asta, zise ea cu acreală.

– Atunci, fii rezonabilă și încetează să te mai agiți! Nu este nimic acasă care să nu poată aștepta până dimineață. Apoi zâmbi larg și o trase, lipind-o de pieptul lui. Doar dacă nu cumva te gândești la plimbarea aceea pe plajă pe care ți-am promis-o.

– Nu mă gândeam!

– Nu? El ridică dintr-o sprânceană, în timp ce dinții îi fulgerară în lumina focului. Oricum, tot vei avea plimbarea aceea, dacă nu în noaptea aceasta, atunci mâine. Dar, deocamdată, știu un loc frumușel un pic mai sus, pe munte, unde putem să...

– Jared, încetează, zise ea, chicotind chiar și în timp ce îl împinse ca să se retragă din îmbrățișarea lui caldă. Ne-am zbenguit deja pe ziua de azi.

– Din câte îmi amintesc, ai avut un rol activ în zbenguiala aceea. Și ăla nu a fost decât aperitivul. Sunt gata pentru felul principal.

– Poți fi grosolan uneori.

El izbucni în râs și începu să se joace cu sânii ei.

– Acum, încetează. Încercă să pară mânioasă, dar nu reuși. Și apoi, ce ar crede vărul tău dacă am dispărea, pur și simplu?

– Kuliano va râde și își va aminti de zilele din tinerețea lui. Își coborî către ea privirea diavolească. Ba chiar ar putea să ni se alăture acolo.

– Jared, ești incorigibil!

El se ridică și o trase după el.

– Vino! Cu un braț încolăcit în jurul taliei ei, îi ridică chipul cu mâna liberă și îi atinse ușurel buzele. Se pare că nu mă pot sătura de tine.

Corinne și-l scoase din minte pe Michael, știind că Florence urma să aibă grijă cum trebuia de el. În momentul acela, singurul care conta era Jared.

Capitolul 33

Soarele era sus deasupra capului când Corinne se plimba de-a lungul plajei, lovind nisipul fierbinte cu picioarele încălțate în sandale. Zâmbi, gândindu-se la dimineața aceea. Ea și Jared intraseră în casă și descoperiseră că nimeni nu le simțise lipsa. Michael era fericit cu dieta lui de mâncare solidă.

Fusese un timp petrecut departe atât de plăcut. Jared nu fusese nici fermecătorul pe care îl cunoscuse în Boston, nici soțul furios pe care îl întâlnise de curând. Fusese el însuși: relaxat, fără griji, o plăcere să îi fii în preajmă. Și ce plăcere avusese noaptea trecută, când făcuse dragoste cu ea: încet, senzual și prelungind finalul până când nici unul din ei nu mai putuse să îndure. Fusese un amant magnific soțul acesta al ei.

– Bună ziua, doamnă.

Corinne ridică privirea și văzu un bărbat înalt, cu pieptul ca un butoi, fluturând o pălărie albă de paie către ea, de la vreo nouă metri depărtare. Începu să se apropie de ea. Îl privi bănuitoare,

dându-şi seama că se îndepărtase la o distanţă bună de proprietatea lui Jared.

– Mă numesc John Pierce, zise acesta, oprindu-se la câţiva metri de ea şi afişând un zâmbet. Trebuie să fiţi noua doamnă Burkett.

– Da, dar cum de aţi ştiut asta?

– Am auzit spunându-se că Jared şi-a găsit o femeiuşcă frumoasă în Boston, o adevărată fată de societate. Dumneata trebuie să fii, că nu am văzut pe nimeni aşa frumoasă de foarte mult timp.

– Vai, vă mulţumesc, domnule Pierce, zise şovăind Corinne, întrebându-se ce altceva mai auzise acesta despre ea.

Probabil că totul. Avea oare să depăşească reputaţia sordidă pe care şi-o construise de una singură?

– Spune-mi John, draga mea. Sunt cel mai apropiat vecin cu adevărat important. Aveam de gând să îi fac o vizită lui Jared, dar se pare că pur şi simplu nu găsesc timpul necesar. Făcu o pauză, ştergându-şi fruntea cu o batistă cu pătrăţele. Bănuiesc că el se află la oraş, nu?

– Nu. A venit acasă chiar zilele trecute. În momentul de faţă, este plecat să îşi viziteze terenurile cu legume.

– Nu mai spune, replică el gânditor. Nu îi stă în fire băiatului să vină încoace în anotimpul de iarnă.

Corinne zâmbi. Într-adevăr, „băiatul"! John Pierce părea să aibă în jur de 50 de ani, cu păr şaten şi favoriţi lungi care încărunţeau. Părea un bărbat destul de plăcut şi, cu siguranţă, prietenos.

– Poate v-ar plăcea să veniţi cu mine acasă? se oferi Corinne. Jared trebuie să se fi întors pentru masa de prânz.

El păru să stea pe gânduri, aproape circumspect.

– Nu... nu, dar poate altă dată.

– Ei bine, mai bine m-aş întoarce, înainte ca Jared să îmi simtă lipsa.

– Stă cu ochii pe tine, nu-i aşa? Păi, cine ar putea să îl condamne, cu o soţie atât de frumuşică?

– O zi bună!

Corinne îi întoarse spatele şi porni înapoi. Îi simţi ochii aţintiţi asupra ei în vreme ce înainta cu greutate prin nisipul fierbinte. Chipul ei se îmbujoră când îşi dădu seama de dublul înţeles al ultimei lui remarci. Bineînţeles că ştia de ea. Toată lumea ştia.

– Aşteaptă o clipă, doamnă Burkett.

Corinne tresări, pentru că acesta venise în spatele ei pe tăcute.

– Da.

– Se întâmplă cumva să cunoști pe cineva care ar dori un pui micuț de câine spaniel? Una dintre cățelele mele a fătat patru în urmă cu două săptămâni, și sunt gata să fie dați. Am deja cinci câini care aleargă pe proprietate.

– Nu prea cred.

– Ești prima pe care am întrebat-o. Ai putea să-l alegi pe care îl dorești.

Ea ezită, imaginându-și-l pe Michael jucându-se cu un mic spaniel cu urechi lungi. Era cam mic acum, dar putea să crească alături de câine.

– De fapt, cunosc pe cineva care ar adora un pui micuț de câine.

– Bun! Casa mea este chiar acolo, între palmierii aceia. Puii sunt într-un șopron din spate. Nu ți-ar lua decât un minut să vii și să alegi unul.

Corinne încuviință din cap și îl urmă. Printre copaci, reuși în curând să zărească o casă veche și dărăpănată, cu pereții scorojiți. Curtea care ducea la plajă abia dacă putea fi numită curte, cu foarte puțină iarbă, dar nisip și pământ din abundență. Nu era tocmai un loc primitor, iar Corinne se întrebă dacă exista o doamnă Pierce.

– Chiar aici, înăuntru.

Deschise ușa către o magazie și așteptă ca ea să pășească înăuntru.

Lumina soarelui pătrundea printre crăpăturile din tavan și din pereți, și firicele de praf se învolburară din abundență, ca și cum nu se mai intrase în magazie de luni bune. Era un miros infect de rânced și mucegai, iar Corinne își ținu răsuflarea.

– Unde sunt cățelușii?

Se întoarse, dar ușa îi fu trântită în față. Se holbă prostește la ea preț de o clipă.

– Domnule Pierce?

Nimeni nu răspunse. Mai dură alte câteva secunde până când nedumerirea să dispară, și neliniștea să se instaleze. Corinne merse până la ușă, dar nu era nici o clanță pe interior. Împinse ușor și, când ușa nu se mișcă, folosi mai multă forță. În cele din urmă, împinse cu umărul în ea, dar aceasta rămase neclintită.

Acum, teama începea să pună stăpânire pe ea.

– Domnule Pierce! Unde sunteți? Nu veni nici un răspuns, iar ea începu să lovească în ușă cu pumnii. Lăsați-mă să ies de aici! Mă auziți?

„Probabil că John Pierce e nebun", se gândi ea frenetic. Se întoarse ca să privească împrejur prin magazie, căutând un lucru pe care să îl folosească pentru a deschide ușa. Tot ce putu să vadă fură lăzi vechi, două roabe și o grămadă de pământ ud. Căută în lăzile goale și primprejurul lor, dar nu găsi nici un fel de unealtă. Descoperi însă un lucru. Nu exista nici un cățeluș în această magazie. În ce naiba se băgase?

Malia se întoarse din urmărirea lui Corinne după ce aceasta părăsise plaja cu John Pierce. Buzele i se arcuiră arogant în vreme ce se grăbea spre casă. Se pregătise să provoace o altă scenă cu soția lui Jared, și acum avea ceva să îi spună acestuia. Corinne și John Pierce – ha! Jared avea să fie livid. De data aceasta, nu avea să își mai ierte atât de iute soția pornită pe cărări greșite.

Îl găsi pe Jared în curtea din spate, clătindu-se sub pompa pe care tatăl lor o construise ca nisipul să nu fie dus în casă. Era legată de un butoi uriaș cu apă de ploaie aflat de partea cealaltă a copacilor.

– Ai fost să înoți? strigă Malia, întrebându-se dacă acesta o văzuse pe Corinne.

– Doar o baie scurtă, ca să mă clătesc. Furtuna a udat bine de tot câmpul. Este foarte noroios acolo.

Malia așteptă până când Jared dădu drumul pompei de apă și apucă un prosop care atârna pe creanga copacului de lici. Purta doar o pereche de pantaloni scurți, iar ea văzu că el pierduse foarte mult din bronz. Fusese prea multă vreme departe de plajă, departe de casă, încă de când tatăl lor murise. Maliei îi displăcea profund lucrul acesta. Îi lipseau partidele de înot și de călărie la care obișnuiau să participe împreună, precum și atenția pe care fratele ei obișnuise să i-o ofere.

– Dorești ceva, Malia?

– Mă întrebam dacă știi unde este soția ta, zise ea pe un ton care îl făcu pe Jared să devină tensionat.

– Nu este în casă?

– Nu, este cu John Pierce.

– Da?

Răspunsul calm al lui Jared o înfurie.

– L-a întâlnit pe plajă și l-a însoțit la casa lui. Nu te deranjează lucrul acesta?

– De ce ar trebui? Poate că nu îl plac chiar atât de mult pe John, având în vedere hotărârea lui încăpățânată de a ne lua pământul, dar este cel mai apropiat vecin al nostru. Jared se uită la sora lui. Este vremea ca și Corinne să îi cunoască pe vecinii noștri.

Ochii Maliei fulgerară de mânie.

– Vorbești ca și cum va trăi aici în permanență.

– Poate că așa va fi. Cine știe?

– Nu te înțeleg, Jared. Cum ai putut să o ierți după ce te-a făcut să fii un încornorat?

El mijii ochii.

– Unde naiba ai învățat un asemenea cuvânt?

– Citesc mult, zise în apărarea ei. Fără nimeni de vârsta mea aici, nu prea am ce altceva să fac. Naneki era singura prietenă pe care o aveam, dar soția ta a alungat-o!

– Naneki a ales să se întoarcă în Kahuku, zise Jared, netulburat. A fost hotărârea ei. Iar în ceea ce privește faptul că mi-am iertat soția, nu este deloc treaba ta, Malia. Îți voi mulțumi dacă nu vei mai menționa lucrul acesta vreodată.

– Atunci, nu îți pasă dacă este în continuare în concubinaj cu alți bărbați? îl întrebă ea.

O trata ca pe un copil.

– John Pierce? Jared râse din cauza absurdității acestei idei. Nu fi ridicolă, Malia!

Ea răspunse iritată:

– I-am văzut împreună! Am văzut-o cum flirta cu el și îl ispitea. Dacă crezi că în clipa asta stau și beau ceai, atunci ești un prost și mai mare decât te-a făcut să pari în Honolulu!

Ochii lui Jared deveniră cenușii ca furtuna în timp ce o priveau pe Malia fugind în casă. Privi către plajă, dar nu se vedea nici urmă de Corinne. La naiba cu Malia pentru că îi sădea bănuieli în minte!

Trecu o oră până când Jared nu mai putu să îndure. Înșeuă un cal, pregătindu-se să călărească de-a lungul plajei către casa lui Pierce. Își făcuse nervi de unul singur la ora aceea, imaginându-și tot ce era mai rău, și acum era furios pe sine însuși pentru lucrul acesta. Nu era pregătit să îl vadă pe John Pierce venind la trap către grajd tocmai în clipa în care el încăleca. Jared îl cercetă cu suspiciune pe bărbatul mai în vârstă.

– Ce cauți aici, John?

– Am venit în legătură cu soția ta.

– I s-a întâmplat ceva lui Corinne? întrebă alarmat Jared.

– Nu, nu, nimic de felul acesta, îl liniști John Pierce, părând să nu fie în largul lui.

– Atunci, unde este? întrebă Jared. Înțeleg că ți-a făcut o vizită astăzi.

– Știi, ce i-ai făcut acelei biete fete nu este foarte frumos.

– Despre ce naiba vorbești?

– Este cunoscut de toată lumea motivul pentru care ai adus-o aici, Jared. Se zvonește că o ții încuiată cu lacătul. Am fost surprins când am întâlnit-o plimbându-se mai devreme, dar nu la fel de surprins atunci când mi-a cerut ajutorul.

– Ajutorul?

John ezită pentru o clipă.

– Vrea să o duc în Honolulu.

– Poftim?

– Soția ta părea îngrozitor de supărată, zise iute John. A... a spus că nu mai poate să îndure restricțiile pe care i le-ai impus. De fapt, a zis că nu mai poate îndura să trăiască cu tine.

Jared miji ochii.

– Ce altceva a mai spus? întrebă el, cu un autocontrol mortal.

John îl privi neliniștit pe Jared. Ideea de a o ține prizonieră pe doamna Burkett îi venise pe plajă. Acționase impulsiv. Acum, era prea târziu să mai poată face altceva decât să meargă până la capăt.

John își drese glasul.

– Soția ta mi-a promis o sumă foarte mare de bani dacă o duc în oraș.

– Și ai fost de acord?

– Încă nu, răspunse John. I-am zis că mai întâi va trebui să cuget la asta.

– La ce să mai cugeți? Femeia este soția mea. S-a căsătorit cu mine din proprie voință.

Jared făcu un pas mai aproape.

– Îți voi spune acum că, dacă intervii, vei regreta.

John își dădu calul înapoi. Transpira abundent, dar nu din cauza căldurii.

– Ascultă aici, Jared. John încercă să pară indignat. Nu este nevoie de amenințări. Înțeleg punctul tău de vedere.

– Atunci, ce cauți aici?

– Ei bine, vezi tu, înțeleg și punctul de vedere al soției tale. Adică, micuța doamnă părea foarte disperată, destul de disperată încât să plătească oricât am cerut. Ar fi de-a dreptul necivilizat din partea mea să ignor o asemenea rugăminte.

– Vrei să spui că nu ar fi în avantajul tău, zise sarcastic Jared. Unde, mai exact, urmărești să ajungi?

Acum era momentul.

– Mă gândeam că noi doi am putea cădea la o înțelegere. Deși mi-ar plăcea să o ajut pe micuța doamnă, ea *este* soția ta.

– Și ți-ar plăcea să îți vii în ajutor și ție însuți, asta este? întrebă cu răceală Jared.

– Nu eu am creat această situație, mi-a fost aruncată în poală, zise John în apărarea sa.

– Ce dorești, Pierce? întrebă Jared, pierzându-și răbdarea.

– Ei bine, știi că întotdeauna am dorit bucățica aceasta de pământ pe care o aveți aici, băiete. Și sunt în continuare gata să îți plătesc dublu față de cât face dacă te gândești să te desparți de ea acum.

– Dă-mi voie să văd dacă am înțeles bine, zise mieros Jared. Îmi vei înapoia soția dacă îți vând pământul meu?

– Așa este.

– Și, dacă nu vând terenul, o vei duce pe Corinne departe, unde să nu o pot găsi?

– Din nou, așa este, admise John rânjind larg.

Era un plan atât de bun! De ce nu se gândise la el mai devreme? Desigur, de îndată ce avea să fie înapoiată, soția avea să-i explice că el o ținuse încuiată și că nu îi ceruse deloc ajutorul. Dar avea să fie cuvântul ei împotriva cuvântului lui și, până atunci, avea să fie proprietarul terenului, așa că ce mai conta?

– Unde este soția mea?

– Ei, haide, nu crezi că aș fi atât de prost încât să divulg această informație, nu-i așa? Apoi John adăugă iute: Nu se află la mine acasă, dacă la asta te gândești. Pierzi timpul. Care este răspunsul tău?

– Mă uimești, Pierce. Credeai că voi fi de acord cu acest șantaj?

– Nu îți dorești soția înapoi? întrebă John, încrederea scăzându-i.

– Nu în mod deosebit, răspunse Jared pe un ton amăgitor de nepăsător. Nu dacă este atât de disperată să scape de mine.

– Dar..., se bâlbâi John, nepregătit pentru această întorsătură.

Jared izbucni în râs, deși umorul nu îi ajunse în ochii cenușii reci.

– Pari nedumerit, Pierce. Nu ți-a spus soția mea că se află aici doar temporar?

– Nu, nu mi-a spus, zise acru John.

– Ei bine, este bine-venită să plece, din moment ce asta este ceea ce dorește să facă. Și, dacă te plătește ca să o duci la Honolulu, atunci, și asta este bine. Ar fi bine ca măcar să capeți ceva pentru deranjul tău. Și, în felul acesta, nu voi fi nevoit să o duc eu.

– Chiar nu îți pasă, nu-i așa? întrebă John, nevenindu-i să creadă și clătinând din cap.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu, nu mai dau nici două parale pe ce face ea. Îmi spăl mâinile de ea.

– Dar este soția ta! Uite cum facem: îți dau o zi sau două să te mai gândești.

– Cum dorești, dar nu mă voi răzgândi. Și, că veni vorba, soția mea are o servitoare aici. Ești bine-venit să vii să o iei înainte să plecați spre oraș.

Jared se întoarse pentru a-și duce calul în grajd. Numai atunci când îl auzi pe John Pierce îndepărtându-se călare, își lăsă adevăratele sentimente să iasă la suprafață. În liniștea grajdului, scoase un urlet de mânie care zgudui grinzile și înspăimântă caii, care se cabrară agitați în boxele lor.

Capitolul 34

Leonaka ședea de partea cealaltă a mesei, în fața lui Jared, strângând între mâinile lui mari maronii un pahar rece de rom. Era după-amiaza târziu și tocmai ajunsese din oraș. Nu avusese parte de primirea la care se așteptase. Singura care îi arătase vreo urmă de căldură fusese Malia, singura care era veselă într-o casă plină de mâhnire. Până și Akela, străbunica lui Leonaka, îi spusese doar câteva cuvinte înainte să se întoarcă la a trânti oale și tigăi.

– Nu ți-a luat prea mult timp să ajungi aici, comentă Jared.

Leonaka zâmbi acum, încurajat de faptul că prietenul lui spusese în cele din urmă ceva.

– Când mi se oferă o vacanță plătită timp de o săptămână, nu am de gând să șed și să cuget dacă să o accept sau nu.

Leonaka se aștepta la o ripostă, dar nu păru să apară vreuna. În cele din urmă, nu mai putu să suporte.

– Ce naiba se întâmplă aici?

Jared nu putu înfrunta privirea rugătoare a lui Leonaka. Se ridică și ieși furios din încăpere, fără nici o altă vorbă. Leonaka se întoarse către Akela pentru o explicație.

– Soția lui plecat, zise Akela, arătându-și propria mânie și dezamăgire.

– Cum adică „plecat"? întrebă Leonaka, lunecând în engleza de baltă, așa cum o făcea de fiecare dată cu Akela. Un' s-a dus?

– John Pierce acela venit aici dimineață, zis Kolina cerut lui ducă pe ea la Honolulu, zis ea plătește mulți bani. El ascunde Kolina ca Ialeka să nu poate găsească pe ea.

– Poftim?

Akela mormăi.

– Întrebi pe mine, eu spus *haole* ăla bun de nimic minte!

– Cine? Pierce?

Ea încuviință din cap.

– Kolina fericită de când Ialeka venit acasă de data asta. Ei nu certat. Eu privit la ei. Zis în sinea mea: este bine, vor avea căsnicie bună. Ei doar încăpățânați, nu gata încă recunoască iubit unul pe celălalt.

Leonaka păru sceptic.

– Poate că doar vezi ceea ce speri să vezi, ce zici, mătușică?

– Tu întreabă Ialeka! se răsti ea. Întreabă tu dacă lucrurile nu mai bune între el și soția lui zilele astea din urmă. Apoi făcu o pauză. Nu, mai bine nu întrebi la el acum. În clipa asta, el mânios ca naiba.

– Și dacă povestea lui Pierce este adevărată?

Akela clătină din cap cu încăpățânare.

– Kolina nu fuge fără *keiki* al ei.

Acum, Leonaka fu cu adevărat surprins... și rănit în același timp.

– Eu și Ialeka obișnuiam să ne spunem totul unul altuia. Acum, păstrează totul pentru sine. Nu spus la mine de soția lui, nu spus la mine ea dăruit lui un *keiki*.

– El nu spus ție de *keiki* pentru că ea spus lui că *keiki* nu al ei, ci al servitoarei ei *wahine*.

– Așadar, bănuiești numai...

– Știu! îl întrerupse ea cu emfază. Spus la Ialeka, dar el nu crezut.

– Treaba asta este prea complicată, oftă Leonaka. Se ridică și merse la ușă. Ialeka o să o lase să plece, pur și simplu?

În sfârșit, Akela lăsă să îi apară un zâmbet larg pe buze.

– El zice nu pasă la el, dar eu știu mai bine. De asta el așa furios.

Corinne se așeză pe pământul ud, cu spatele sprijinit de o ladă. Era epuizată, și mâinile îi erau pline de bășici și de așchii în urma încercării de a desprinde cu forța scândurile din peretele care avea crăpături destul de largi încât să îi poată pătrunde degetele printre ele. Eșuase. Deși magazia era veche, era construită solid, iar ea nu avea nici o unealtă.

Își chinuise creierul toată după-amiaza încercând să își dea seama care era motivul pentru care se afla aici. Singura concluzie la care ajunsese era aceea că John Pierce era nebun. Dacă era adevărat, atunci avea lucruri mai multe pentru care să se teamă, nu doar pentru faptul că fusese încuiată. Viața ei putea să fie în primejdie.

Tot felul de orori îi veniră în minte. Imaginația i-o luă razna cu privire la diferite moduri în care el ar fi putut să încerce să o ucidă. Fiecare crimă pe care și-o imagina era mai macabră și mai îngrozitoare decât anterioara.

Când, în sfârșit, ușa magaziei se deschise, Corinne era cu nervii la pământ.

Țeapănă de frică, ridică privirea și îl țintui pe bărbat. Era total nepregătită pentru ceea ce el îi spuse:

– Nu are nici un rost să te țin încuiată. Nu mai ai nici un loc în care să mergi.

Trebui să se chinuiască să adune curajul de a întreba:

– Ce... ce vreți să spuneți?

– Soțul dumitale nu te dorește înapoi, doamnă.

Mânia din vocea lui o înspăimântă mai mult decât o făcură vorbele lui.

– Ați vorbit cu Jared?

– Am mers să fac un târg cu el. I-am spus că i te duc înapoi dacă îmi vinde pământul lui. Dar pământul lui înseamnă mai mult pentru el decât însemni dumneata.

Ceea ce spunea el îi pătrunse încetișor în minte, și, în sfârșit, Corinne își dădu seama că nu avea de-a face cu un nebun, la urma

urmei. Se confrunta cu un escroc pur și simplu lacom, care o răpise pentru recompensă.

Dar recompensa aceea nu avea să vină. Teama îi dispăru într-o clipită, înlocuită fiind de o mânie aprinsă. Se ridică iute.

– Te voi băga la închisoare pentru asta!

– Ba nu, nu o vei face, zise el cu asprime. Nimeni nu va crede că te-am ținut aici cu forța. Este cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Iar reputația ta nu este una bună, doamnă Burkett.

– Jared știe că m-ai răpit!

El izbucni în râs.

– Nu fi absurdă! Tu ai venit la mine ca să te ajut să te întorci în oraș.

– Este o minciună!

– Da, dar nu contează, pentru că soțul tău a crezut-o.

De ce ar fi crezut Jared cu atâta grabă minciuna aceasta?

– Și acum, ce urmează? întrebă încetișor.

Și dintr-odată știu răspunsul. Pierce lăsase ușa deschisă, iar Corinne pur și simplu ieși în fugă și, ridicându-și fustele, alergă cât putu de repede.

Știa cu exactitate ce avea să facă. Nu îi mai era frică. Era atât de supărată, încât aproape că nu își mai simțea propria furie. Lupta dintre ea și Jared se prelungise destul. În ultimele câteva zile, totul se schimbase între ei. Însă iată-l pe acest individ respingător care o informa că Jared *crezuse* că ea dorea să îl părăsească.

Era prea mult. Îi părea foarte rău pentru răul pe care i-l făcuse soțului ei, dar când avea el să gândească de bine despre ea? Când dacă nu chiar acum?

Corinne continuă să alerge, uitând totul despre John Pierce.

Capitolul 35

Leonaka îl găsi pe Jared șezând pe plajă, scăldat în lucirea roșie a apusului. Stătea privind gânditor oceanul, atât de absorbit în gândurile sale întunecate, încât fu conștient de prezența lui Leonaka abia când uriașul vorbi.

– Pot să îmi amintesc cum te-am găsit astfel de multe ori după ce mama ta a murit, zise șoväind Leonaka.

Jared nici măcar nu ridică privirea.

– Ai dori să vorbești despre ce se întâmplă, vere?

– Nu.

– Obișnuiam să împărtășim totul, oftă Leonaka. Ce ni s-a întâmplat?

În cele din urmă, Jared îl privi.

– Nu ar trebui să îți anunți tatăl că ești aici?

– Acesta este felul tău de a-mi spune să îmi văd de treaba mea? întrebă Leonaka.

– Uite ce este, Leo! Nu este nimic de vorbit. M-am băgat de unul singur într-o căsătorie deplorabilă despre care nu merită să discutăm și pe care aș prefera să o dau uitării cât mai curând.

– Dacă este atât de deplorabilă căsătoria ta, de ce ești atât de supărat?

– Cine a spus că sunt supărat?! mârâi Jared.

– Nu ești? întrebă Leonaka ridicând dintr-o sprânceană.

– Bine, mărturisi Jared, sunt un pic supărat. Dar nu din cauză că a plecat, adăugă el iute. Oricum aș fi lăsat-o să plece în curând.

– Chiar ai fi lăsat-o, Ialeka? Poate că o ai deja în suflet, zise încetișor Leonaka. Poate că este femeia pe care trebuie să o ai ca să fii fericit.

– Este ridicol, răspunse categoric Jared. Dar, chiar dacă ar fi adevărat, ea nu dorește nici o parte din mine. A dovedit lucrul acesta destul de clar astăzi.

– Poate că i-ai dat motiv? Ai un temperament violent, sublinie Leonaka. Știu asta. O știe și soția ta?

Ochii lui Jared se umplură de mâhnire când își aminti cât de înspăimântată fusese Corinne în noaptea în care el o lovise. De aceea plecase la prima oportunitate ivită? Îi era încă frică de el? Dar nu, o femeie îngrozită de soțul ei nu ar fi putut să joace teatru atât de bine, prefăcându-se că este dornică – și să o facă timp de câteva zile.

– Corinne mi-a văzut temperamentul și are și ea unul pe măsură.

– Ialeka, începu cu ardoare Leonaka, dacă o dorești, du-te după ea! Este femeia ta. Eu cred că o iubești și... Am întâlnit-o o singură dată, dar nu este aceea soția ta?

Jared se întoarse și se ridică iute când Corinne se apropie de ei. Fu lovit mai întâi de euforie, apoi însă vechea mânie și amărăciune preluară controlul.

– Ai uitat ceva? o întrebă el sardonic.

Fu complet luat prin surprindere de palma usturătoare pe care ea i-o dădu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi bine să ai o explicație bună pentru asta, mormăi el amenințător.

Corinne era epuizată din cauza fugii, dar își găsi glasul.

– Explicație? Te urăsc... Asta ajunge ca explicație! Dar, dacă dorești mai mult, mai este și faptul lipsit de importanță că m-ai abandonat în mâinile acelui bărbat îngrozitor care locuiește alături.

– Tu te-ai dus la el ca să cauți ajutor.

– Prostule! îl întrerupse ea scurt. Nu ți-a trecut prin cap să te îndoiești de vorbele unui bărbat care ți-a făcut o propunere de prost gust? Știu ce ți-a spus – și nu au fost decât minciuni!

– Așa spui tu, răspunse Jared și se întoarse cu spatele la ea, plin de dezgust.

Corinne îl apucă de braț și reuși să îl oprească.

– Să nu îndrăznești să pleci de lângă mine! strigă la el. Mi-am petrecut după-amiaza încuiată într-o magazie umedă și murdară, gândindu-mă tot timpul că Pierce acela era un nebun și că avea de gând să mă ucidă. Mi-am rupt mâinile ca să ies de acolo, dar nu am putut.

– Asta este cea mai bună poveste pe care ai putut să o inventezi, Corinne? întrebă Jared cu un sarcasm dureros. Ce s-a întâmplat cu adevărat? Pierce a refuzat să te ajute după ce i-am respins oferta?

– Ah!

Își înșfăcă fustele și dădu să se îndrepte către casă, dar se opri din nou și se răsuci cu fața către el.

– Nu i-am cerut lui John Pierce să mă ducă departe de tine, Jared.

Se minună ea însăși de faptul că fu în stare să își stăpânească vocea.

– Când l-am întâlnit pe plajă, a zis că avea cățeluși de dat. Gândindu-mă la Michael, am mers cu el să aleg unul. Odată ce am ajuns în magazia în care ar fi trebuit să fie cățelușii, el a trântit ușa și m-a încuiat acolo. Nu am aflat motivul decât atunci când mi-a dat drumul.

– Și te aștepți ca eu să cred asta?

Ea își încleștă pumnii.

– Nu îmi pasă. Dar, din moment ce știu că Pierce te-a mințit, doresc să știu dacă și pe mine m-a mințit. Mi-a spus că pământul tău înseamnă pentru tine mai mult decât însemn eu, că nu m-ai dorit înapoi. Așa este?

– Da, asta i-am spus.

Amărăciunea îl împiedică să îi explice motivul pentru care spusese asta.

Se așternu o tăcere lungă, în vreme ce Corinne se chinui să înghită nodul dureros care i se pusese în gâtlej. Sperase că nu era adevărat. Pierce îl mințise pe Jared, de ce nu ar fi putut să o mintă și pe ea? Dar nu o făcuse.

– Înțeleg, zise ea fără nici o inflexiune. În cazul acesta, poți aranja să mă ducă cineva înapoi în oraș mâine.

Jared o privi pe Corinne îndepărtându-se și auzi ușa verandei deschizându-se și apoi închizându-se. Rămase acolo tăcut, luptându-se cu propriile emoții.

– Dacă a spus adevărul?

– Nu l-a spus, răspunse țâfnos Jared.

– Dar dacă l-a spus? insistă Leonaka, obligându-l pe Jared să asculte. Ar însemna că a avut ocazia să îi ceară lui Pierce să o ducă, dar nu i-a cerut-o. Ar însemna că într-adevăr nu dorea să plece.

Jared se întoarse pe neașteptate și porni de-a lungul plajei. Prietenul său îl privi îndepărtându-se.

Era târziu. Corinne ședea în camera lui Florence, pe patul îngust, în vreme ce Florence își folosea acul pentru a scoate așchiile din mâinile lui Corinne. Îi spusese lui Florence întreaga poveste în timp ce îl hrănea pe Michael. Acum, acesta dormea. Florence fusese deja de acord să renunțe la camera ei pentru noaptea aceea, spunând că putea folosi camera lui Naneki, care era goală.

– Doamne, uită-te cât de mari sunt bășicile acestea, bodogăni Florence.

– Sparge-le pur și simplu și termină odată, zise Corinne obosită.

Se simțea secătuită de putere și copleșită de resemnare. Akela îi adusese o masă copioasă, dar ea nu putuse să mănânce. Stomacul i se întorcea pe dos. Avea să se întoarcă în oraș, apoi în Boston. Nu asta era ceea ce-și dorea? Răspunsul nu veni degrabă. Nu veni deloc.

– Pur și simplu, nu îl înțeleg pe Jared, zise cu mânie Florence. Vrei să spui că nu te-a crezut nici măcar după ce a văzut în ce hal îți sunt mâinile?

– Nu le-a văzut, Florence. Dar, chiar dacă m-ar fi crezut, nu ar fi fost, de fapt, nici o diferență. A recunoscut că nu mă dorea înapoi.

– Probabil era doar mândria lui care vorbea, argumentă Florence.

Ușa se deschise fără veste, și se întoarseră amândouă. Jared stătea în pragul ușii, cu mâna pe clanță. Nu spuse nimic, ci doar o privi îndelung pe Corinne, cu o expresie impenetrabilă.

Florence sparse tăcerea, cu un ton indignat:

– Uitați ce este, domnule Burkett. Nu se cade să intrați în camera unei doamne fără să ciocăniți la ușă. Și nu aveți nici o treabă în camera asta, oricum.

– Aș dori să discut cu soția mea în particular, doamnă Merrill. Sunteți amabilă să ne lăsați preț de câteva minute?

Tocmai venise de pe plajă, după ce petrecuse ore întregi încercând să își pună în ordine sentimentele. Era sigur doar de un lucru: nu era pregătit să o lase pe Corinne să plece.

– Stai exact unde te afli, Florence, zise Corinne, ținându-și ochii ațintiți asupra soțului ei. Nu mai am nimic să îți spun, Jared. Și singurul lucru pe care doresc să îl aud de la tine este ora la care ar trebui să fiu gata de plecare mâine-dimineață.

– Nu pleci nicăieri – mă rog, nu încă, răspunse Jared pe un ton liniștit. Despre asta doresc să discut cu tine.

Corinne era sceptică.

– Vrei să spui că nu mă vei duce înapoi?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că așa spun eu, răspunse el copilărește.

– De ce? întrebă ea din nou.

– La naiba, nu contează motivul.

Michael începu să plângă, și Corinne se grăbi să meargă la el.

– Vezi ce ai făcut cu țipetele tale?

Îl privi pieziș, furioasă.

– Tu ai strigat prima, îi reaminti el. Făcu câțiva pași în interiorul încăperii. Lasă-l mamei sale, Corinne. Încă nu am terminat.

– O, ba da, răspunse ea, întorcându-i spatele și alinându-l din nou pe Michael la pieptul ei.

– Mai bine ați pleca acum, domnule Burkett, zise cu fermitate Florence, așezându-se între soț și soție. Cori va dormi aici în noaptea aceasta. Este alegerea ei, și v-aș fi recunoscătoare dacă i-ați respecta dorința.

– Iar eu te-aș avertiza *pe dumneata* să nu intervii, îi spuse cu asprime Jared femeii mai în vârstă.

Florence nu renunță.

– După felul deplorabil în care ați tratat-o astăzi pe Cori a mea, nu am de gând să mă dau la o parte și să vă las să o abuzați în continuare. Ceea ce a spus era adevărul.

– Doamnă Merrill, fără îndoială dumneata ai crede orice ți-ar spune ea, răspunse el cu răceală.

– Îmi insultați inteligența, domnule, și se pare că dumneavoastră fix asta vă lipsește, zise înțepată Florence. O auzi pe Corinne icnind la auzul impertinenței, dar continuă oricum: Nu sunteți decât un prostănac pentru că vă îndoiți de cuvântul lui Cori, când adevărul era chiar acolo, în mâinile ei. Am înlăturat nouă așchii, domnule Burkett, și mai sunt și cinci bășici. Puteți vedea și singur. Spuneți-mi cum ar fi putut mâinile ei să ajungă în halul acela dacă nu în felul în care spune ea?

Jared nu o mai privea pe Florence, ci pe Corinne, care stătea în picioare cu fața către el din nou, ținându-l pe Michael în brațe. El își miji ochii când trecu pe lângă Florence și păși către Corinne.

– Lasă-mă să îți văd mâinile!

– Nu.

El nu îi mai ceru încă o dată, ci îi apucă una din mâini și o întoarse cu palma în sus. Erau tăieturi și zgârieturi și două dintre bășicile pomenite de Florence. O grimasă trecu peste trăsăturile lui Jared și se adânci când Corinne își smulse mâna din mâna lui. Își ridică încet ochii către ea și întâlni ochii ei verzi înflăcărați.

– Corinne, îmi p...

– Să nu îndrăznești să spui că îți pare rău! Să nu îndrăznești! Este prea târziu pentru asta.

Michael începu din nou să plângă.

– Acum, pleci, te rog, Jared? Lasă-mă în pace!

Jared se întoarse iute și plecă. Nu era timpul să facă pace. Odată ieșit din cameră, se opri, cu umerii plecați. Oare avea ea să îl ierte vreodată pentru faptul că nu avusese încredere în ea, pentru că spusese că nu o dorea înapoi când lucrul acesta nu era deloc adevărat?

Cum de putuse lăsa ca lucrurile să devină atât de încurcate? Nu aveau să se creadă niciodată unul pe celălalt în legătură cu nimic?

Capitolul 36

Corinne se relaxa într-un fotoliu de răchită. Michael se afla pe un covor mare așezat în mijlocul verandei, unde ea putea să îl supravegheze. Un cățeluș mic maroniu îi dădea târcoale și făcea copilul să țipe de încântare.

Cățelușul fusese o surpriză neașteptată. Era doar o corcitură – sau un cățeluș poi, cum numeau hawaiienii câinii de rasă mixtă. Dar era un scump, cu urechi blegi și o coadă scurtă care nu înceta nici o clipă să se miște dintr-o parte în alta. Jared îl găsise pentru Michael – sau cel puțin așa spusese Akela.

Corinne nu îl văzuse pe Jared. Acesta fusese plecat toată dimineața și se întorsese cu darul. Era felul lui de a-și răscumpăra greșeala, presupuse ea, felul lui de a-i arăta că îi părea rău că nu crezuse în povestea ei. Dar era prea târziu pentru asta. Inima ei se închisese din nou, bine sigilată, ca el să nu o poată răni.

Prin fereastra deschisă a verandei pătrunseră glasuri venind din bucătărie. Florence se afla acolo, ajutând-o pe Akela să facă biscuiți din taro. Curiozitatea lui Florence în ceea ce privea insulele nu era niciodată astâmpărată. O asalta în mod constant pe Akela cu întrebări. Corinne asculta doar pe jumătate lecția de istorie care se derula.

– Erau poate șaisprezece *kahuna* în zilele din trecut, înainte de venirea misionarilor.

– Dar am avut impresia că ai spus că acești *kahuna* erau ca niște preoți și că fiecare comunitate avea unul, o întrerupse Florence.

– Da, erau *kahuna* care vorbeau cu zeii. Eu vorbit acum despre alți *kahuna*, bărbați care știau istorie și alți bărbați care citeau stelele și prevesteau viitorul. Aveau *kahuna* pentru vindecări și magie. Toate lucrurile importante se odihneau în mâinile acestor bărbați înțelepți.

– Și când te gândești că erați numiți sălbatici, zise Florence râzând. Mie îmi sună foarte civilizat. Trebuie să fi fost foarte pașnic pe vremurile acelea.

– Era viață bună, dar nu chiar pașnică. Aveam multe războaie, exact ca restul lumii.

– Iată, vezi?! Chiar *erați* civilizați.

Corinne și-o putea imagina pe Akela zâmbind larg.

– Cu fiecare nou rege, erau oferite pământuri căpeteniilor favorite ale noului conducător. Asta dezrădăcina vechile căpetenii și uneori năștea război civil. Kalaniopuu, vechiul rege care domnea când a venit Cook pe insule, devenit rege în urma unui astfel de război... când urmașul de drept, Keaweopala, a fost ucis.

Corinne ignoră vocile când îl văzu pe Leonaka traversând curtea din spate, urcând dinspre plajă. Lăsă jos placa lungă pe care o purta cu el și intră pe verandă. Purta numai pantaloni scurți, iar aceștia erau uzi. Zâmbi când o văzu pe Corinne.

– Ne întâlnim din nou.

– Da, așa s-ar părea, nu-i așa? Corinne îi întoarse zâmbetul. Ce mai faci?

– Mă bucur de vacanță cât mai durează.

Ochii îi fură atrași de Michael aflat pe podea, și merse la el, lăsându-se pe vine ca să îl vadă mai bine.

– Așadar, acesta este copilul.

Corinne privi cum uriașul îi cerceta fiul. Leonaka întinse un deget lung, și Michael se agăță de el și chicoti încercând să îl miște.

– Când ai de gând să îi spui soțului tău adevărul cu privire la micuțul acesta?

Corinne rămase fără suflu și aproape că sări din fotoliul ei. Leonaka îi văzu încruntarea și se ridică.

– Îmi pare rău. Nu este deloc treaba mea. Nu voi mai pomeni despre asta. Am venit până aici ca să întreb dacă ai dori să înveți să faci surf.

Renunță la subiectul Michael la fel de iute cum îl adusese în discuție, iar Corinne se mulțumi cu asta. O blestemă în tăcere pe Akela și se întrebă cui altcuiva mai spusese.

– Este amabil din partea dumitale să mă inviți, domnule Naihe, dar trebuie să refuz.

Se simțea o urmă ștearsă de răceală în vocea ei.

– Vom fi prieteni, așa că spune-mi Leo. Și nu poți veni în Hawaii fără să îți uzi picioarele măcar o dată.

– Nu, nu aș putea.

El se încruntă.

– Bănuiesc că nu ai învățat niciodată să înoți, trăind într-un oraș rece?

– De fapt, sunt o înotătoare bună, răspunse Corinne, și pe buze îi apăru un zâmbet. Am învățat pe când eram copilă și mergeam cu tata pe șantierul naval. Când el era ocupat cu muncitorii, ieșeam pe stradă și găseam alți copii cu care să mă joc. La început, erau timizi, pentru că tata era proprietarul șantierului, dar, după o vreme, m-au învățat toate jocurile lor. Obișnuiam să înotăm sub docuri – Florence nu putea niciodată să înțeleagă de ce părul meu era umed când ajungeam acasă, pentru că nu am spus niciodată nimănui. M-ar fi împiedicat să o fac. Unul dintre copii, Johnny Bixler – trebuie să fi avut cam 11 ani – m-a luat sub aripa lui. Am învățat foarte multe de la el.

Pe neașteptate, Corinne izbucni în râs. De ce Dumnezeului îi spusese despre asta? Nu se mai gândise la micuțul Johnny Bixler de multă vreme. Obișnuise să se întrebe ce se întâmplase cu acel copil tenace care o învățase să înoate, să înjure și să folosească un cuțit în acea unică vară sălbatică în care portul devenise fascinația ei și terenul ei de joacă.

Leonaka îi zâmbea larg.

– Carevasăzică, te-ai înhăitat cu o bandă de șmecheri ai străzii, nu-i așa?

– Cerule, aveam doar zece ani. Și a fost doar pentru o vară. Dar, știi, nu am uitat niciodată libertatea pe care am avut-o în anul acela. A fost minunată.

De asemenea, era ceea ce o făcuse să se hotărască să fie independentă întreaga ei viață. Dar, cumva, lucrul acela nu mai părea atât de important.

– Din moment ce știi să înoți, nu ai nici o scuză să nu înveți să faci surf. Valurile sunt bune astăzi, o încurajă Leonaka. Jared și Malia fac amândoi surf.

Așadar, iată unde era Jared... era plecat la joacă. Corinne simți cum îi crește furia. El lăsase cățelușul, considerând că asta avea să o împace, și apoi plecase să facă surf, fără să se gândească la ea măcar o clipă.

– Ei bine?

Ah, cum își dorea să îi poată arăta lui Jared că nici ei nu îi păsa că erau iar la cuțite.

– Mă tem că nu am nimic de purtat în apă.

– Aiureli, spuse râzând Leonaka. Mătușica mea poate să îți dea un sarong din cufărul ei pentru cusut.

Corinne se înroși la acest gând. Clătină din cap.

– Nu.

Leonaka ridică din umeri.

– Păcat! Jared a spus că nu voi fi în stare să te bag în apă, dar eu am crezut că ai mai mult tupeu.

Corinne se ridică într-o clipită, căci nu era genul de persoană care să refuze o provocare.

– Te rog, acordă-mi câteva minute să mă schimb. Aș fi încântată dacă m-ai învăța să fac surf.

Leonaka zâmbi larg când Corinne părăsi veranda, strigând-o pe Florence să vină să aibă grijă de copil. Jared nu îi spusese hawaiianului că soția lui nu voia să intre în apă. De fapt, nu spusese mai mult de două vorbe întreaga dimineață.

Era păcat de necazul pe care îl provocase John Pierce. Dar ce alt mod era mai potrivit pentru a face pace decât ca Jared să își vadă frumoasa soție într-un sarong ud? Dorința avea să îl facă să își vină în simțiri și să își dea seama de ceea ce Leonaka știa deja: Jared nu putea fi complet fără femeia aceasta.

Corinne se îmbujoră când se cercetă în oglinda de deasupra măsuței de toaletă. Cu sarongul, putea la fel de bine să nu poarte absolut nimic. Brațele, umerii și jumătate din picioare îi erau dezgolite. Iar restul formelor sale bine proporționate erau subliniate în cele mai mici detalii.

– Pur și simplu, nu pot să port asta, Akela.

– De ce?

– Dez... dezvăluie prea mult.

Akela clătină din cap.

– O vezi pe Malia, poartă același lucru. Toate *wahine* poartă asta ca să înoate, chicoti ea. Chiar și eu. Acesta nu Boston, Kolina. Stai la Hawaii, unde ne distrăm.

Corinne zâmbi larg.

– Bine că nu mai porți învelitoare peste sâni, zise Akela în timp ce luă hainele lui Corinne pentru a le pune în cuier. Altfel, sarongul nu stat așa bine.

Corinne se răsuci spre ea, cu ochii mari.

– Nu port așa ceva! se răsti ea, întrebându-se cum naiba de știa Akela despre asta.

Era adevărat. Nu mai era nevoită să poarte legătura. Avea încă suficient lapte pentru Michael, dar acum era sub control, și sânii nu îi mai curgeau.

– De ce nu spui adevărul la Ialeka, Kolina? întrebă cu reproș Akela. Eu văd unde prietena ta pus legătura pentru sâni după ce spălat haine. Pus în camera ta, nu a ei. Puteam arătat la Ialeka, dar păstrat tăcerea. Tu trebuie să îi spui.

Corinne își mușcă buza. Hotărând să aibă încredere în această femeie, spuse:

– Nu înțelegi? Este mai bine pentru Jared să nu știe. În cele din urmă, mă voi întoarce în Boston cu Michael. Jared nu ne va mai vedea niciodată – pe nici unul din noi.

– Greșești, Kolina. Ialeka nu lasă plecat la tine. Și într-o zi o să afle că minți în legătură cu Mikáele și o să fie furios din plin. Mai bine spui la el acum.

– Jur că pur și simplu nu are nici un rost să discut cu tine! zise exasperată Corinne.

Luă un prosop și ieși. Femeia era imposibilă. Nu avea să renunțe niciodată?

Leonaka o aștepta în curtea din spate. Corinne și-o scoase din minte pe Akela și hotărî să se distreze. Cu siguranță, aventura ei de a călări valurile avea să fie o poveste strașnică pe care să le-o spună prietenelor ei de-acasă.

Jared și Malia erau încă în apă amândoi. Corinne își feri ochii de ai soțului ei în timp ce îl asculta pe Leonaka explicându-i ce trebuia să facă.

– Poate că mai întâi ar trebui să privești pentru o vreme, sugeră Leonaka, întrebându-se acum dacă nu fusese un pic prea grăbit când o împinsese pe Corinne să facă asta, căci sportul acesta nu era lipsit de riscuri.

Ea clătină categoric din cap, lungul ei păr auriu plutindu-i în jurul taliei.

– Să mergem!

Lui Corinne îi luă vreo oră să deprindă ce trebuia să facă. La început, se temuse că poate uitase să înoate după atâția ani, dar își aminti rapid. Și călărirea valurilor pe o placă lungă părea și ea ușoară, cu Leonaka în spatele ei strigându-i instrucțiuni și susținând-o. Jared părăsise apa și ședea pe plajă, privindu-i progresul. Lucrul acesta o făcu să fie și mai hotărâtă să stăpânească acel sport. Avea să îi arate ce putea să facă.

– Sunt gata să încerc singură.

Erau departe de țărm, fiecare din ei călcând apa și ținându-se de placă.

– Ești sigură, Kolina? Când ea încuviință din cap, el adăugă: Călărește primele câteva valuri lungită, până când te obișnuiești cu placa.

– Așa voi face, profesore, spuse ea zâmbind larg și se cățără pe placă.

Malia se afla la doar câțiva metri depărtare, șezând încrezătoare pe placa ei. Prinse un val mare și îl călări cu deosebită pricepere până la țărm.

Corinne scrâșni din dinți, încruntându-se. La naiba! Malia se dădea în spectacol!

– Nu o lua în seamă pe Malia, spuse Leonaka. În curând, vei face surf la fel de bine ca ea.

„O voi face acum", jură în sinea ei Corinne. Îi făcu cu mâna lui Leonaka în momentul când placa ei începu să înainteze către țărm. O ajută, dând din brațe de o parte și de alta, câștigând viteză. În cele din urmă, simți că era momentul potrivit și se ridică foarte încet într-o poziție ghemuită. Încet, își îndreptă picioarele, punând unul în față, așa cum îi arătase Leonaka.

Reușise! Se entuziasmă. Călărea valurile, exact așa cum o făcuseră hawaiienii de demult, la fel cum făceau și Jared și Malia. Dar triumful lui Corinne fu de scurtă durată. Își pierdu echilibrul și se prăbuși într-o parte, scufundându-se sub valul care se spărgea de mal. Apoi, exact în clipa în care ieși la suprafață, scuipând și tușind, un alt val uriaș se rostogoli dinspre mare, izbind-o. Curentul o împinse către țărm, târând-o în același timp pe fundul oceanului.

Corinne se chinui să ajungă din nou la suprafață, dar se încurcă în propriul păr și în iarba de mare. Curenți mai puternici continuau să o împingă în jos, până când plămânii îi luară foc. Chiar când nu mai putea să reziste, mâini puternice o traseră către suprafață,

și fu zdrobită de un piept ferm și ridicată din apă. Tuși spasmodic, înghițind lacom aer. Ochii îi ardeau din cauza apei sărate, și îi ținu închiși în vreme ce lacrimile i se amestecară cu sarea. Toată partea ei stângă o ardea.

– Nebună proastă ce ești! Ce naiba încercai să faci?

Jared! Așadar, el o salvase.

Jared nu o puse jos pe plajă, ci o duse pe brațe tocmai până în casă. Corinne reuși să își șteargă ochii cu o mână ca să poată vedea și, de îndată ce Jared intră pe verandă, ea protestă.

– Lasă-mă jos, Jared, în clipa aceasta! Nu este nimic în neregulă cu picioarele mele.

El nu răspunse.

Ea începu să se zvârcolească, dar Akela și Florence ieșiră în grabă din bucătărie ca să întrebe ce se întâmplase. Jared explică în timp ce trecu pe lângă ele, iar mândria lui Corinne fu strivită de două ori. Cât de tare se făcuse de râs!

Jared o întinse pe patul lui, apoi se dădu în spate și o privi.

– Ești bine?

– Sigur că sunt bine! strigă ea. Nu era nevoie să mă cari tocmai până aici.

Atunci, Akela intră în cameră cu un borcan cu alifie, și Jared i-l luă din mână.

– Mă ocup eu.

– Pentru ce este aia? întrebă Corinne și dădu să se ridice în șezut, dar gemu și se lăsă înapoi pe pernă, încetișor.

Când Jared îi ridică brațul stâng, ea făcu o grimasă când văzu crestăturile roșii împrăștiate de-a lungul acestuia. Piciorul ei stâng era și el de un roșu aprins. Iar obrazul îi ardea.

– Te-ai zgâriat destul de rău, dar amestecul acesta va îndepărta usturimea, și roșeața ar trebui să dispară în câteva zile. Dacă nu ai fi avut arsura aceea de la soare, nu ar fi fost atât de rău. Ai pielea prea deschisă la culoare ca să stai atât de mult în soare, mai ales în apă.

Desigur, el avea dreptate. Restul trupului ei era la fel de roșu, deși nu avea zgârieturi pe partea dreaptă.

– Pot face eu asta, spuse Corinne când el se așeză pe pat și începu să îi întingă alifia pe braț.

Dar Jared ținu borcanul departe de ea, nelăsând-o să îl atingă.

– Poți să stai nemișcată, pur și simplu, și să mă lași să am grijă de tine?

Corinne se întinse pe spate și închise ochii, lăsându-l să facă ce dorea el, dar plină de ranchiună. Degetele lui fură blânde în timp ce îi masară alifia pe brațe și picioare. Pe neașteptate, ea se simți foarte senzuală. Fiecare atingere a lui era o mângâiere care lua cu ea nu numai durerea, ci și mânia ei.

El o întoarse. Ea oftă. Dar, când simți că sarongul îi era desfăcut, se încordă.

– Ce faci? întrebă Corinne, și cheful îi pieri.

– Vei răci dacă mai stai mult în chestia asta, îi explică Jared, și fu o urmă de umor în tonul vocii sale când adăugă: Nu că nu ai arăta adorabil în ea.

Ea privi înapoi și îl surprinse zâmbind larg.

– Pot să mă dezbrac singură, mulțumesc.

Jared ridică din umeri și se ridică.

– Doar încercam să te ajut, Corinne.

– Pot să îmi imaginez foarte bine ce încercai să faci, răspunse ea țâfnoasă.

– Ar fi atât de îngrozitor?

Ei i se tăie răsuflarea. El chiar credea că depășise întâmplările din urmă cu o zi?

– Dacă facem dragoste, nu vom îndrepta lucrurile. Ultima oară a fost altfel, Jared. Atunci, am crezut că îți pasă, dar acum știu că nu este așa.

– Dacă nu te-aș fi dorit, te-aș fi lăsat să pleci acasă cu mult timp în urmă. Nu înțelegi lucrul acesta?

– A dori și a iubi nu sunt același lucru.

– Ce vrei de la mine? strigă el. I-am spus lui Pierce ceea ce i-am spus doar pentru că mi-a zis că nu mai puteai să înduri să mai trăiești cu mine. Nu am vorbit serios, Corinne.

Corinne îl privi îndelung, cu ochii larg deschiși. Ce spusese Florence? Că mândria lui rănită fusese cea care vorbise. Așa era? „Nu îl crede", șopti o voce slabă. „Nu va face decât să te rănească din nou."

– De ce ar trebui să cred ceva din ceea ce spui, Jared? întrebă încetișor Corinne. Tu nu m-ai crezut când ți-am spus că nu m-am culcat cu alți bărbați. Nu îmi cere să te cred când tu nu vrei să crezi nimic din ceea ce zic.

– Corinne, îmi pare rău. Ce altceva aș mai putea spune?

Ea se ridică, merse în baie și închise ușa în urma ei. Odată cu clicul încuietorii, lacrimile îi țâșniră din ochi. Ar fi fost atât de ușor

să îl ierte, să facă dragoste cu el și să cadă din nou la pace. Dar nu voia ca el să o mai rănească vreodată. Fusese rănită prea mult.

– Atunci, de ce doare *în continuare*? șopti ea, cu inima frântă.

Capitolul 37

Era o dimineață absolut minunată. Marea, de un albastru intens și lucind, forma un fundal perfect pentru florile în orice culoare imaginabilă. Soarele era cald și primitor, nu la fel de fierbinte cum avea să fie mai târziu. Chiar și așa, Corinne purta o pălărie largă de paie peste buclele ei aurii în vreme ce se plimba prin grădina parfumată. Acum, se ferea de soare, după ce se arsese cu atâta ușurință. Pielea îi devenise maronie și apoi i se cojise cu câteva zile în urmă. Dar acum, era din nou fină și avea un bronz auriu-deschis.

Corinne se opri lângă o tufă de gardenie și culese o floare mare și catifelată, să și-o pună în păr. Zâmbi, gândindu-se la buchetele de gardenie pe care Jared i le adusese în camera ei în fiecare zi.

Lui Corinne îi era foarte dificil să rămână supărată pe Jared. Era atât de generos și de atent. Nu o presa și nici măcar nu îi făcea avansuri, dar era evident faptul că încerca să își răscumpere greșelile.

– Kolina!

Corinne se uită către drum și îl văzu pe Leonaka stând între doi cocotieri, făcându-i cu mâna. Apoi, acesta scutură unul din trunchiuri până când căzu o nucă de cocos. Ea izbucni în râs când el sări la o parte, apoi luă nuca de cocos căzută și i-o aduse.

– Pentru *keiki*, spuse el cu un zâmbet larg.

– Și cum se presupune că ar trebui să mănânce cu doar doi dinți?

Râse, iar ochii ei verzi străluciră.

– Spune-i mătușicii să facă o budincă din nucă de cocos. Îți garantez că celui mic îi va plăcea grozav.

– Mulțumesc, spuse Corinne și luă fructul greu, cuibărindu-l în brațe. Îl cauți pe Jared?

– Nu, am vorbit cu el aseară. Am venit să îmi iau calul și să îți spun la revedere.

– Vacanța ta a trecut foarte repede, asta este sigur. Ne vei lipsi.

– Va trebui să îi spui lui Jared să termine el lecțiile de surf, sugeră Leonaka.

– Păi, nu știu..., începu ea.

– Se va bucura să o facă, o asigură marele hawaiian. A fost deranjat că te-am luat pe placa mea. Era de părere că ar fi trebuit să fii pe a lui.

– A spus el asta?

– Nu a fost nevoie. Leonaka și Corinne porniră către grajd. Îl cunosc pe Jared. Îi cunosc toanele și știu ce simte chiar înainte ca el, așa încăpățânat cum este, să își dea seama. Pe un ton mai blând adăugă: Știu că te iubește, Kolina.

Corinne se simți exaltată, dar se strădui să alunge starea aceea. Nu era decât părerea lui Leonaka. Ea știa mai bine.

– Este amabil din partea ta să spui asta, zise încet Corinne.

Leonaka zâmbi cu subînțeles și se aplecă să o sărute pe obraz.

– Îl vei auzi spunând-o într-una din zile, și atunci nu vei avea nici o îndoială. *Aloha*, Kolina. Să fii fericită!

Dispăru în grajd. Ea rămase pe loc preț de un moment, uitându-se în urma lui, apoi se întoarse ușurel către casă. Jared o întâmpină la ușă.

– Iată-te, așadar!

– Mă căutai?

– Da. Dă-mi mie aia! Îi luă nuca de cocos din mâini. Mă gândeam că poate ți-ar plăcea să mergem la un picnic. Ai trecut pe lângă golful Waimea, dar nu ai văzut valea. Unele dintre cele mai frumoase plante de pe insulă se află acolo.

– Cât de departe este?

– Destul de departe încât va trebui să mergem călare.

Ea zâmbi.

– Mi-ar plăcea foarte mult să merg și sunt sigură că și lui Florence îi va face plăcere. Cât de curând ai dori să plecăm?

– Stai un pic! Mă refeream doar la noi doi.

– De ce?

– Voiam să fiu singur cu tine pentru o vreme, zise el încetișor.

Corinne clătină ușurel din cap, cu ochii ațintiți în ai lui. Era prea curând. Pur și simplu, nu dorea încă să fie singură cu el.

– Nu prea cred, Jared.

– Adică, nu vei merge decât însoțită?

Ea încuviință din cap, iar el oftă.

– Atunci, chiar te rog, invită întreaga gospodărie. Vom pleca de îndată ce toată lumea este gata.

Valea Waimea era răpitor de frumoasă și diferită de tot ce văzuse Corinne până atunci. Intrarea în vale era mărginită de stânci înalte, cu copaci banian uriași și alți arbori luxurianți aflați pe fațada stâncilor. Nu departe de intrarea în vale curgea un pârâu. Corinne și Jared, aflați pe cai, călăriră de-a lungul râului, în vreme ce Akela, Florence și Michael călătoreau în trăsura deschisă. Malia refuzase în mod nepoliticos să vină, dar lucrul acesta nu-i stricase lui Corinne starea de spirit. Era hotărâtă să se bucure de plimbare.

Jared avusese dreptate în legătură cu frumusețea plantelor. Erau tot felul de copaci: scunzi și înalți, santali și nuci indieni, precum și uriași copaci de ploaie, ca să nu mai pomenim despre mango, guava, papaya și arbori de pâine. Dar florile eclipsau totul. Erau de toate culorile. De la strălucitorul portocaliu-galben al arborilor de kalamona până la exotica plantă violet de ghimbir, valea arăta ca un tablou.

Merseră doar până acolo unde putea ajunge cu trăsura, și apoi Akela coborî un coș mare pe care îl umpluse cu mâncare. Jared făcu un foc pentru a frige un pui și cartofi dulci. Apoi se așeză sub un banian și le privi pe femei gătind. Akela inclusese delicioșii ei biscuiți din taro și o plăcintă cu banane pe care o făcuse pentru prânz. Corinne turnă tuturor limonadă dintr-un vas mare, apoi anunță că avea să preia sarcina de a-l ține departe de belele pe Michael. Acesta nu se târa încă, dar micuțul diavol reușea să ajungă prin împrejurimi și să se bage peste tot. Orice își găsea drumul în mâinile lui micuțe ajungea direct în gura lui. Corinne aproape că scoase un urlet când descoperi că micuțul găsise un greier mort.

Jared nu se putu abține să nu râdă privind-o pe Corinne cum încerca să scoată insecta din pumnul lui Michael fără ca ea să o atingă, de fapt. În cele din urmă, reuși, apoi îl puse pe băiat în poala ei și îl îmbrățișă.

Jared fu mirat să vadă cât de naturală arăta alături de copil. Pentru el, copilul acela nu însemna nimic, așa că nu îi dăduse niciodată cu adevărat prea multă atenție. Dar cu siguranță Michael însemna foarte mult pentru Corinne, care se agita în jurul lui mai mult decât o făcea propria mamă. Și era absurd faptul că pruncul dormea în aceeași încăpere cu Corinne. Se întrebase de ce Florence

nu mutase copilul alături de ea. Desigur, camera lui Naneki era mică, totuși...

Akela îi făcu semn lui Corinne să meargă lângă foc, și aceasta îl luă pe Michael cu ea, nedorind să îl pună din nou jos după incidentul cu insecta.

Jared se ridică impulsiv în capul oaselor și strigă:

– Adu-l încoace, Corinne!

Ea se întoarse foarte încet și îl privi îndelung. Nu schiță nici o mișcare, ci strânse băiatul la piept. Jared se încruntă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu îi voi face nici un rău.

Foarte încet, Corinne merse până la el și i-l întinse pe Michael fără tragere de inimă. Rămase în picioare în fața lui Jared preț de câteva secunde, înainte de a se îndepărta, în cele din urmă. La fiecare pas, se întoarse să îl privească peste umăr.

Michael se foi în poala lui Jared, și acesta râse.

– Trebuie să fii grozav de special, micuțule, de o ai pe soția mea la degetul tău mic. Care îți este secretul?

Michael păru surprins de vocea profundă și ridică privirea la bărbatul care vorbea. Lui Jared i se tăie răsuflarea când privi în ochii lui Michael. Erau de un luminos verde ca lămâia crudă, exact culoarea ochilor lui Corinne. De ce nu îi observase ochii până atunci?

Cu cât îl privea mai mult pe Michael, cu atât gândurile i se îmbulzeau în minte. Acum, putea să vadă de ce Akela era atât de sigură că acel copil era al lui Corinne. Ochii erau. În mod limpede, soțul lui Florence avusese ochi verzi. Era o nuanță neobișnuită, dar deloc rară.

Jared fu mulțumit cu acea concluzie. Ca să se asigure, se gândi la vârsta copilului. Ar avea cam șase luni, chiar dacă arăta mai mic. Cinci luni?

Jared calculă rapid, și ochii i se întunecară, devenind de un cenușiu fumuriu. Dacă micuțul avea într-adevăr doar cinci luni, ar fi putut fi conceput în noaptea petrecută la casa de pariuri. Dar asta ar fi însemnat că soția lui plecase spre Hawaii aproape imediat după ce copilul fusese născut. Pruncul ar fi fost însă prea mic pentru a călători.

Furios, Jared își alungă suspiciunile din minte. Râse de el însuși în sinea lui. Corinne nu l-ar minți în legătură cu propriul lui copil.

Michael se cățăra pe pieptul larg al lui Jared. Față în față, întinse cu precauție mâna și atinse obrazul lui Jared, apoi chicoti. Sunetul

era molipsitor, și curând copilul se liniști și își așeză încrezător capul pe umărul lui Jared.

Jared fu mișcat mai mult decât ar fi dorit să admită. Dumnezeule, ce nu ar fi dat să aibă un asemenea fiu! Ochii aceia îl bântuiau. Și părul negru, exact ca al lui. Se hotărî să îi scrie singurei persoane care putea să îi liniștească îndoielile. Ura să îi ceară ceva acelui bărbat, dar Samuel Barrows ar fi știut dacă fiica lui avusese un copil. Avea să dureze cel puțin două luni până să primească un răspuns, dar lucrul acesta avea să îi ofere o scuză să o mai țină pe Corinne. Deocamdată, avea să uite de asta. Nu i-ar fi făcut nici un bine să stea tot timpul cu gândul la acest lucru.

– Vino, vreau să îți arăt ceva!

Vocea lui Jared o făcu pe Corinne să deschidă ochii. Era lungită la umbră, ascultând toate cântecele variatelor păsări din jurul ei. Acum, se ridică în capul oaselor și îl privi îndelung pe Jared.

– Ce?

Un zâmbet arcui buzele acestuia.

– Dacă ți-aș spune, nu ar mai fi o surpriză. Haide, i l-am dat pe Michael mamei sale și le-am spus celorlalți că vom reveni mai târziu.

– Nu prea îmi plac surprizele, Jared, spuse șovăind Corinne.

– Aceasta îți va plăcea. Haide!

Îi întinse mâna și o trase, ridicând-o în picioare.

– Unde este?

– Un pic mai sus. Există o cărare, așa că putem lua caii.

– Nu vom lipsi mult, nu-i așa?

– Nu.

Porniră la drum, urmând pârâul. În unele locuri acesta se lărgea și în altele se despărțea, unindu-se din nou în drumul lui către golf. Stâncile nu erau foarte înalte aici, iar peisajul era mult mai dens, ca o junglă.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât valea se îngusta mai mult și sunetele din jurul lor deveneau mai puternice. În partea aceasta mai deasă a pădurii erau mai multe păsări și până și curgerea pârâului se auzea mai tare.

Deodată, Corinne văzu motivul. Valea se încheia abrupt înaintea lor, cu un perete înalt concav din piatră care forma o curbă aproape perfectă. Și chiar în centru se afla o cascadă care îți tăia răsuflarea,

înaltă de cel puțin doisprezece metri, care se revărsa într-un lac verde mare de apă cristalină.

Jared privise reacția ei încântată, iar ea îl privi, în sfârșit, și zâmbi.

– Este absolut minunat.

– Mi-aș dori să o poți vedea primăvara, când sunt în plină floare regalul copac flacără și orhideele. Ferigile sunt și ele chiar mai verzi.

O ajută să coboare de pe dâmb și merseră către un petic plat de iarbă fină. Jared rămase în picioare în spatele ei, inspirând parfumul părului ei.

– Este ca un rai aici, remarcă Corinne.

– Da, și la fel de intim. Vrei să mergi să înoți cu mine?

Corinne se retrase.

– Nu aș putea.

– Suntem doar noi doi, Kolina. Te temi că voi profita de tine?

Ea *se temea* de asta, dar nu voia să recunoască.

– Nu mi-am adus nimic pentru înot.

Jared zâmbi larg.

– Tu nu ai venit pregătită, dar eu, da.

Merse la calul lui și deschise un săculeț legat de șa, scoțând din el sarongul pe care Akela i-l dăduse ei pentru surf.

– Oare asta îți va satisface pudoarea?

– Ai plănuit toate astea, nu-i așa? zise amuzată Corinne.

El aruncă sarongul către ea.

– Știam că îți va face plăcere să înoți. Și promit să nu trag cu ochiul când te schimbi.

Corinne merse în spatele calului ei ca să se dezbrace. Era destul de cald încât lacul să pară ademenitor.

Cu sarongul legat cum trebuia și cu hainele ei aruncate pe spinarea calului, Corinne sări în apă, fără să îl aștepte pe Jared. Acesta plecase să taie niște liane și fu surprins să audă zgomotul făcut de apa în care ea se avântase. Ea ieși iute la suprafață și îl privi pieziș.

– Știai că apa asta este ca gheața?

El chicoti.

– De obicei, așa este.

– De ce nu m-ai prevenit?

El își scotea cămașa.

– Ai fi putut să te răzgândești. Dar nu este atât de rău odată ce te-ai scufundat complet.

– Bănuiesc că nu, admise ea fără tragere de inimă.

După ce înotă un pic și se încălzi, se mută mai aproape de marginea lacului. Jared tocmai își scotea pantalonii, lăsând la iveală pantalonii scurți de dedesubt. Ea zâmbi poznaș. Atenția lui era îndreptată asupra a ceea ce făcea, așa că apa pe care ea o aruncă în direcția lui îl luă prin surprindere.

– Hei!

Corinne țipă râzând și porni imediat cu mișcări rapide din mâini către partea opusă a lacului. Îl auzi intrând în apă, se întoarse și îl văzu venind direct spre ea. Era un înotător mult mai bun, cu ani întregi de antrenament în ocean, și, în scurtă vreme, o apucă de picior.

– Carevasăzică, vrei să te joci, ha?

Acum îi prinse ambele picioare și o întoarse pe spate, făcând să îi fie dificil să stea la suprafață.

– Jared, dă-mi drumul, zise ea și chicoti. Pur și simplu, nu m-am putut abține.

– Ei bine, eu nu mă pot abține de la asta.

Și îi ridică picioarele până când capul ei se cufundă sub apă. Apoi el îi dădu drumul, și, când ea ieși la suprafață, Corinne îl văzu că înota, îndepărtându-se rapid de ea.

– Laşule! strigă după el.

Se purtau ca niște copii, și îi plăcea grozav lucrul acesta.

Jared înotă către cascadă. Se cățără pe marginea stâncoasă de lângă aceasta și luă loc. Îi făcu semn și ei să i se alăture, dar ea clătină din cap, plutind în mijlocul lacului, privindu-l.

– Poți să sari? strigă el, dar ea clătină din nou din cap. Nu ai vrea să încerci?

– Nu, mulțumesc, strigă ea drept răspuns.

Jared se ridică și stătu cu fața către peretele solid de stâncă. Stânca se înclina în sus. Corinne privi uimită cum el începu să se cațăre pe lângă cascada urlătoare.

După ce el urcă vreo trei metri, Corinne se neliniști.

– Mai exact, ce anume crezi că faci? strigă ea.

El nu îi răspunse.

– Jared?

El nu spuse în continuare nimic și își continuă drumul.

– Nesăbuitule, te vei răni!

Atunci, el se întoarse și îi suflă copilărește un sărut, apoi își continuă cățărarea. În cele din urmă, ajunse în vârf și se ridică arogant exact în mijlocul cascadei. Și apoi, își întinse mâinile și se împinse departe de apa căzătoare, scufundându-se cu grație în lac. Dar nu apăru la suprafață, iar Corinne deveni agitată pe măsură ce trecură secundele. Nu știa cât de adânc era lacul. Poate că el se lovise cu capul de ceva.

Când el o prinse de talie și o trase sub apă, îi veni să strige. Se ridicară împreună la suprafață, iar ea își șterse iute apa de pe ochi și îl privi încruntată.

– Asta a fost o idioțenie! O copilărie absolută! se răsti Corinne, cu inima încă gonind. Ai fi putut să mori!

Jared zâmbi larg, încă ținând-o de talie.

– Ai fost cu adevărat înspăimântată pentru mine, nu-i așa?

– Sigur... Apoi se întrerupse. Refuză să recunoască. Sigur că nu.

– Acesta nu este răspunsul pe care doream să îl aud.

O scufundă din nou, și ea ieși la suprafață scuipând apă și apucându-se de gâtul lui.

– Așadar, este nevoie de tortură pentru a te prinde în brațele mele, ha? chicoti Jared.

Ea se zvârcoli până când ajunse la distanță de un braț, apoi își ridică picioarele, le înfipse în abdomenul lui și se împinse departe de el. Știa că nu îl rănise. Era prea bine făcut. Dar ajunse la marginea lacului înainte ca el să o prindă din urmă.

Se cățără, ieșind afară, gata să renunțe cât era în avantaj. Jared o lăsă, înotând de unul singur în vreme ce ea se întinse în iarbă și lăsă soarele să o usuce.

Ziua se dovedise a fi foarte plăcută, mai mult decât ar fi bănuit Corinne. Dacă nu ar fi fost acele câteva momente agonizante din timpul picnicului, ar fi fost perfectă. Dumnezeule, cât de îngrozită fusese când Jared i-l ceruse pe Michael! Fusese pentru întâia oară când el arătase interes față de băiat. Dacă văzuse și el ce văzuse Akela? Dar se părea că el nu observase asemănarea.

Iar Michael fusese de-a dreptul reticent să îl părăsească pe Jared. Aproape că i se frânsese inima lui Corinne când văzuse cât de natural se purtau unul cu celălalt. Ah, *de ce* nu putea să fi fost altfel? Ar fi putut avea o viață fericită alături de Jared. Chiar îi plăcea nespus să fie cu el când acesta era așa cum fusese în ziua asta. Și îi plăcea

la nebunie cum făceau dragoste. Nu mai putea să nege asta față de ea însăși.

Dar totul era lipsit de speranță, știa asta. Erau pur și simplu prea multe între ei, prea multe lucruri pe care nici unul nu le putea ierta la celălalt.

Zăcea acolo meditând melancolică și nu îl auzi pe Jared ieșind iute din apă și venind să se așeze lângă ea. El îi luă mâna, încet și cu tandrețe.

– Astăzi, noi doi am avut un armistițiu. Nu-i așa, Kolina?

– La ce bun un alt armistițiu? oftă ea, aproape în lacrimi. Știi că nu putem rămâne împreună. Ai spus că nu mă vei ierta niciodată, Jared, iar eu am obosit să încerc să te conving de nevinovăția mea.

– Nu aduce din nou vorba despre asta, Corinne.

– Vezi? Ești prea încăpățânat ca măcar să îmi asculți opinia. Vreau să mă lași să plec, Jared. Nu există nici un motiv pentru ca noi să mai rămânem împreună.

– Nu.

Chipul îi era hotărât.

– Atunci, când? Când te saturi să te joci cu mine? Nu sunt o jucărie!

– Ești soția mea, la naiba!

– *Soția* ta este o târfă – îți amintești?

Privi cum ochii lui se transformară într-un cenușiu ca de ardezie și își regretă instantaneu zeflemeaua. El întinse mâna și o apucă de umeri.

– Da, îmi amintesc. Mă roade în fiecare zi din viața mea. Îi privi îndelung și cu asprime chipul, apoi îi dădu drumul pe neașteptate și se ridică. A fost o vreme... Nu avea să își permită să insiste asupra nopții nunții lor. O vreme când eram în stare se ne bucurăm unul de celălalt chiar dacă exista supărare între noi. De ce nu ne mai putem bucura unul de celălalt? De ce trebuie să redeschidem întotdeauna răni vechi?

– Acum, totul este diferit, zise ea cu inima frântă.

– De când?

– De când...

„Ah, Dumnezeule! De când m-am îndrăgostit de tine!"

Își întoarse chipul de la el și îngădui, în sfârșit, lacrimilor să curgă. Suspină. Îl iubea. Dar nu putea să i-o spună. Niciodată, el nu urma să afle niciodată că avea atât de multă putere asupra ei.

– Nu mi-ai răspuns, Corinne. Îngenunche din nou alături de ea. De ce acum contează?

Ea se chinui să se ridice și alergă către calul ei.

– Îmi răspunzi?

Jared o ajunsese din urmă, dar ea nu voi să îl privească.

– Încetează să fii atât de al naibii de copilăroasă.

Fără îndoială, exista mânie în glasul lui.

Ea se întoarse și îi întâlni privirea.

– Îmi vei îngădui discreția de care am nevoie pentru a mă îmbrăca?

Înțelegând că ea nu avea să îi răspundă, Jared se întoarse și plecă. Corinne se îmbrăcă iute și încălecă pe calul ei. Porni înapoi către vale, fără să îl aștepte. Nu mai băgă de seamă frumusețea din jurul ei. Lacrimile o orbeau.

Jared era crud fără să își dea seama, arogant și mult prea mândru. Dar nu așa fusese și ea cândva? Plătea cumva pentru păcatele ei? Păcate pe care le vedea în bărbatul pe care îl iubea?

Era încă șocată de acea revelație bruscă. Îl iubea pe Jared, dar dragostea aceea nu putea decât să o facă nefericită.

Capitolul 38

În dimineața următoare, după ce îl hrăni pe Michael, Corinne își alese hainele cu deosebită grijă – o rochie de dimineață cu volane, de un galben pal, care îi făcea ochii să pară aproape aurii. Își legă părul lejer cu o panglică asortată. Galbenul era una dintre culorile care i se potriveau cel mai bine.

Mulțumită de felul în care arăta, merse la pătuț și îl sărută pe Michael, apoi merse în bucătărie. Akela se afla acolo singură, mărunțind nuca de cocos pe care Leonaka o dăduse jos din copac în ziua anterioară. Înălță capul și zâmbi.

Corinne veni lângă masă și întrebă cu nonșalanță:

– L-ai văzut pe Jared?

Akela își coborî din nou privirea la ceea ce făcea.

– El plecat, Kolina.

– Da? A spus la ce oră se întoarce?

– El nu întoarce astăzi. Nici mâine, cred. Nu știu când.
Corinne își simți inima prăbușindu-i-se.
– Nu știi? Unde a plecat?
– Înapoi în Honolulu.
Umerii lui Corinne se prăbușiră, și ea întrebă șovăind:
– A spus ceva înainte să plece, Akela? Mi-a lăsat vreun mesaj?
Akela clătină din cap.
– Pare rău, Kolina.
– Nu la fel ca mie, șopti Corinne.
Șocată, părăsi încăperea. Își petrecu ziua aceea ca o somnambulă.

Jared intră în birourile sale de pe King Street și merse direct la seiful aflat lângă dulapurile cu acte. Scoase două cutii lungi și subțiri și una pătrată din buzunarul hainei. Le puse în seif și apoi îl încuie. Se întorsese în oraș prea târziu pentru a face cumpărăturile în ziua anterioară, dar mersese la bijutierii săi la prima oră a acestei dimineți.

Într-o cutie lungă luceau perle albe pentru sora lui. Cadourile o înveseleau întotdeauna pe Malia, iar starea ei de spirit avea nevoie de o schimbare drastică. Era sigur că perlele aveau să îmbunătățească dispoziția Maliei.

Spera, în egală măsură, să o bucure și pe Corinne. Pentru ea fusese mai extravagant și cumpărase sute de opale dintre cele mai fine, în șiruri duble lungi.

Jared îi mai cumpărase și o inimă din aur solid pe care îi cerusе bijutierului să graveze: „M-aș căsători din nou cu tine – și fără regrete". El știa ce însemna asta. Avea ea să înțeleagă profunzimea sentimentelor lui? Se rugă ca ea să priceapă și ca ei doi să o poată lua de la capăt. Era posibil?

Se auzi o bătaie bruscă în ușă, și Jared ridică privirea și îl văzu pe Russell Drayton intrând în încăpere. Jared își dădu seama că nu ar fi trebuit să fie atât de surprins. De ce presupusese că Drayton avea să fi plecat până acum?

– Așadar, ai decis ca, într-un final, să îți faci din nou apariția, începu Russell.

Jared fu prea uimit de obrăznicia bărbatului pentru a vorbi preț de o clipă, dar, în cele din urmă, întrebă:

– Ce cauți aici, domnule Drayton?

Russell stătea în picioare direct în fața pupitrului său, privindu-l pieziș.

– Corinne lipsește de o lună, și în sfârșit mi-am dat seama că ai ascuns-o pe undeva... Vreau să știu unde e, zise Russell, așezându-și pumnii pe pupitru și aplecându-se în față. Și nu are nici un rost să negi. Spune-mi unde se află.

Jared zâmbi, însă nu fu un zâmbet cald.

– Și chiar te aștepți să îți spun?

– Pe Dumnezeu, ai face bine să îmi spui, Burkett! strigă Russell. Ai distrus prea multe dintre planurile mele. Mă voi asigura că nu te vei mai amesteca din nou.

În realitate, Jared devenea amuzat.

– Poate ai uitat că vorbim despre soția mea.

Russell zâmbi batjocoritor.

– Nu poate să te suporte, Burkett. Îmi va mulțumi că am făcut-o văduvă.

Prea târziu, Jared văzu arma pe care Russell o scosese din buzunarul hainei. Se așteptă să audă detunătura, dar asta nu se întâmplă. Își dădu seama că Russell plănuia să își savureze triumful.

– Așadar, nu ești lașul fără coloană cum crezuse Samuel Barrows că ai fi, ei?

– Deloc. Russell era bucuros pentru șansa de a se face înțeles. Acela era singurul gen de bărbat față de care Corinne ar fi arătat interes, așa că am jucat rolul. Mă va cunoaște cu adevărat de îndată ce vom fi căsătoriți.

– *Dacă* se va căsători cu tine.

– O, o va face. Poate că nu mă iubește, dar o voi convinge că are nevoie de mine. Este cu adevărat păcat că am ratat ținta când am tras asupra ta la biserică. Dacă ai fi murit atunci, am fi scutit atât de mult timp și aș fi avut banii lui Corinne de mult. Că veni vorba despre bani, voi lua tot ce ai aici. Proprietarul mi-a făcut o vizită acum câteva zile.

Jared lăsă vorbele acestuia să pătrundă în mintea sa. Bărbatul era lefter. Tot el era nemernicul care încercase să îl ucidă în ziua nunții sale. Jared se blestemă în sinea lui că trecuse peste incidentul acela ca fiind un accident care vizase pe altcineva.

Dar, în clipa de față, trebuia să îi atragă cumva atenția lui Russell pentru a deschide sertarul de jos al pupitrului său. Acolo își păstra arma, și avea să se simtă mult mai bine cu ea în mână.

– Voi fi nevoit să te dezamăgesc din nou. Mă tem că nu am decât câțiva dolari la mine.

– Nu încerca asta cu mine, replică Russell. Întotdeauna sunt bani într-un seif, iar tu ai unul mare chiar în spatele tău. Deschide-l!

– Nu este nimic acolo în afară de documente legate de afaceri, spuse calm Jared. Nu își putea permite să se depărteze de pupitru. Contracte, registre de contabilitate, genul acesta de lucruri. Nici un ban.

– Arată-mi, la naiba! mârâi nerăbdător Russell.

Jared se ridică și deschise ușurel seiful. Russell îl urmase în jurul pupitrului și acum îi făcea semn să deschidă larg ușa seifului ca să poată vedea înăuntru fără să se apropie prea mult de Jared. Se aflau acolo cutiile pe care Jared le pusese înăuntru mai devreme, două maldăre de documente și, pe raftul de jos, două grămezi de mărunțiș care se ridicau la mai puțin de o sută de dolari.

– Mă gândeam eu, mârâi Russell. Dă-i încoace!

Jared scoase banii, dar îi păstră în mână, îngenuncheat încă, în timp ce închise seiful.

– Ești precaut chiar dacă ești pe cale să mori? chicoti Russell așteptând ca Jared să se îndrepte. Poate nu crezi că vorbesc serios? Dar vei vedea. Acum, vreau să știu unde este Corinne.

– Și de ce ar trebui să îți spun, dacă oricum ai de gând să mă ucizi?

Russell își dezveli dinții.

– Ai dreptate, desigur. Nu contează. Se va întoarce în oraș de îndată ce va afla despre moartea ta. Acum, dă banii încoace!

Jared își întinse brațul și, când Russell dădu să ia banii, se aruncă direct la picioarele acestuia și trase de ele în sus. Bărbatul mai subțirel fu înmărmurit de șoc, și lucrul acesta îi dădu lui Jared timp să-i smulgă arma din mână.

Jared fixă arma cu privirea preț de câteva momente, murind de nerăbdare să o îndrepte către Russell și să tragă. Impulsul fu aproape copleșitor, dar el i se împotrivi.

Russell îl privi pe Jared cum cugeta dacă să folosească sau nu arma. Ochii îi ieșiră din orbite de groază, iar stomacul i se întoarse pe dos. Dar, în cele din urmă, Jared aruncă arma deoparte, îl apucă pe Russell de haină și îl ridică. Îi trase un pumn zdravăn în nas, dărâmându-l din nou pe Russell la pământ. Acesta se chinui să se ridice, dându-și seama că Jared hotărâse să îl ucidă cu mâinile

goale. Avea nasul rupt și nu se feri destul de rapid încât să scape de următoarea lovitură. Își simți falca trosnind, și apoi un pumn îl lovi în abdomen, și coastele i se fisurară.

Gemu în vreme ce încercă să se ridice, se împiedică și ateriză în nas, apoi încercă din nou. În cele din urmă, Russell se ridică, dar două mâini ca menghina îi erau prinse în jurul gâtului, și, deși se luptă din toate puterile să scape din strânsoare, nu reuși. Ochii lui aruncară fulgere, și, în mod ciudat, se gândi la Dumnezeu chiar înainte să moară.

Dar nu era mort. Se afla pe podea într-o grămadă frântă, și un uriaș stătea deasupra lui cu o funie în mâini.

– Nu am de gând să te ucid acum, Drayton, dar o voi face dacă îți mai văd mutra vreodată.

Avea încheieturile de la mâini și picioarele legate și, prin negura durerii, auzi vocea aceea rece și neîndurătoare:

– Te voi duce gratuit până în port, unde vei fi aruncat pe prima navă care pleacă. N-ai decât să muncești ca să îți plătești drumul, pentru că nu mă simt atât de generos.

Russell fu ridicat și aruncat peste umărul lui Jared, apoi scos din birou și trântit într-o trăsură. Ochii cenușii glaciali îi străpunseră pe ai lui.

– Consideră-te norocos pentru ziua de azi, Drayton, chiar voiam să te ucid. Și apoi, continuă: Să nu te mai întorci vreodată. În momentul în care vei pune piciorul pe această insulă, voi afla, și vei fi un om mort.

Trăsura o porni din loc. Russell îi crezu amenințarea. Nu avea să se întoarcă niciodată. Dorea banii lui Corinne și așteptase timp îndelungat să îi aibă, dar nici o avere nu merita un asemenea risc.

Naneki se întoarse în casa lui Jared aflată pe țărmul nordic, cu intenția de a rămâne acolo. Florence fu nevoită să îi înapoieze camera și să se întoarcă într-a ei, ceea ce o obligă pe Corinne să se ducă în a lui Jared. Lui Naneki nu îi plăcea să o știe pe Corinne în camera lui Jared absolut deloc.

Corinne presupuse că Jared trimisese să îi fie adusă amanta. Nu era neverosimil. Probabil renunțase la Corinne după ultima lor întâlnire la cascadă și dorea ca amanta lui să îi încălzească patul rece.

Naneki intră într-o rutină, petrecând timp cu Akela în bucătărie. Dar cea mai mare parte a timpului și-o petrecea cu sora lui Jared.

Cele două deveniseră inseparabile, iar Malia căpătă o atitudine nouă, de superioritate.

Apoi, se petrecură lucruri ciudate, pe care Corinne nu reuși să le ignore. Din când în când, mâncarea o făcea să îi fie rău, în vreme ce nimeni altcineva nu era afectat. Nu putea să nu își pună întrebări legate de această ciudățenie. Apoi, într-o seară, când se întoarse în dormitorul lui Jared, găsi un miriapod mare care se târa de sub pat. Dimensiunea și urâțenia creaturii otrăvitoare o făcu să țipe și să fugă din cameră.

Din fericire, Michael era alături de Florence. Akela veni în fugă cu o mătură, omorî creatura și, la insistențele lui Corinne, cercetă încăperea. Mai erau alte trei, dintre care una chiar în pat. Corinne nu dormi în noaptea aceea.

Poate că nu și-ar fi pus întrebări dacă ar fi fost un singur miriapod, pentru că Akela spusese că acestea se strecurau uneori în casă. Dar patru? Și toate în camera ei?

Dură ceva vreme până când Corinne putu să intre în camera ei fără să îi cerceteze fiecare colțișor.

Timpul trecu, și ea deveni și mai nefericită. De ce nu îi trimisese Jared nici un mesaj? Dar nu era nici o vorbă din partea lui Jared. Era ca și cum el uitase și de ea, și de casa lui de pe țărmul nordic. Ce anume îl ținea în Honolulu?

Capitolul 39

Corinne devenise chiar bună la surf. Căpătase obiceiul de a ieși în fiecare dimineață, când valurile erau rezonabil de înalte, și de a se întoarce în casă de îndată ce Malia și Naneki își aduceau plăcile în apă.

Începuse să o displacă pe Malia în mod deschis, deși își dăduse seama că influența lui Naneki fusese cea care o transformase pe sora lui Jared într-o scorpie.

Într-o dimineață senină, strălucitoare, Florence îl adusese pe Michael afară, ca acesta să o privească pe mama lui făcând surf. Corinne zâmbi când îl văzu șezând pe plajă și lovind cu palmele

nisipul. Avea deja mai mult de șase luni și era adorabil de dolofan. Michael era lumina vieții ei.

Îi scrisese din nou tatălui ei, dar încă nu primise nici o scrisoare de la el și știa că avea să treacă mai mult de o lună înainte să se poată aștepta la una. Îi spusese despre dilema ei. Nu pomenise nimic despre faptul că era prizonieră, pentru că știa că tatăl ei ar fi venit pe dată să o salveze dacă ar fi aflat. Dar îi spusese că se îndrăgostise de soțul ei. Era, la urma urmelor, părintele ei. Putea el să o ajute? Probabil că nu.

Pierdută în gândurile ei, Corinne nu observase când Malia și Naneki intraseră în apă. Dar chicotele lor alături de ea îi atraseră atenția, și făcu o grimasă. Privi către plajă și văzu că Florence era încă acolo, cu Michael. Noelani li se alăturase. Măcar în privința ei Corinne se liniștise. Akela o asigurase că fetița nu era fiica lui Jared. Îi spusese lui Corinne despre soțul fetei sale, Peni. Era trist că fata își pierduse soțul atât de curând, dar faptul că aceasta îl dorea pe Jared o făcu pe Corinne să nu o simpatizeze pentru multă vreme.

Îi făcu cu mâna lui Florence și începu să vâslească înspre țărm. Cu coada ochiului, o văzu pe Malia cum se pregătea să prindă același val. Corinne nu se trase înapoi. Avea o bănuială supărătoare, dar se săturase de farsele Maliei.

Cele două se ridicară cam în același timp, dar apoi Malia începu să o înghesuie, îndreptându-se către placa lui Corinne. Când cele două plăci se loviră, Corinne își pierdu echilibrul și căzu către dreapta. Valul o trase direct în jos, apoi ceva o lovi din spate, iar Corinne nu mai fu conștientă de ocean, de soare, de nisip – de nimic.

Cineva plângea. Suna atât de demn de milă. Nu suspinele unui copil, ci o tânără plângând. Cine? Corinne dădu să deschidă ochii, dar o durere ascuțită îi străfulgeră capul, iar ea închise ochii strâns ca să o alunge. Durerea pulsă cu violență. Avu impresia că avea să leșine, dar nu leșină. Ca prin ceață, auzi din nou suspinele și acum voci pe care le recunoștea.

– Nu am văzut niciodată ceva atât de surprinzător ca felul în care acele două plăci de surf s-au lovit.

Era Florence.

– Ce plăci?

Corinne recunoscu vocea groasă a Akelei.

– Păi, cea a lui Cori și cea a Maliei, răspunse Florence. Când cele două plăci s-au lovit, Cori a căzut într-o parte, iar Malia s-a răsturnat pe spate, departe de valul mare pe care îl călăreau. Și apoi, una din plăci a țâșnit direct în aer și, Dumnezeule!, am fost îngrozită când am văzut-o coborând exact în locul unde căzuse Cori. Când nu am văzut-o ieșind la suprafață, am pornit direct către ea, dar Malia a fost cea care a tras-o din apă. Probabil că i-a salvat viața.

– Nu... nu am vrut ca ea să pățească ceva rău, suspină Malia.

– Bineînțeles că nu, o alină Florence. A fost un accident.

– Mă întreb..., mormăi Akela mânioasă.

Corinne fu atât de surprinsă de furia din glasul Akelei, încât reuși să deschidă puțin ochii. Cele două femei mai în vârstă stăteau în picioare de o parte și de alta a patului ei, cu fața către Malia, care se afla în dreapta, plângând cu capul în mâini. Akela îndreptă un deget acuzator către fată.

– Tu mers prea departe de data asta, Malia! Faci rușine la mine, pentru că eu crescut pe tine. Dar tu nu învățat binele de la mătușica!

– Ce spui, Akela? șopti Florence, șocată.

– Nu accident. Malia nu avut accident în apă. Mers cu placa toată viața ei.

– Nu am vrut ca ea să fie rănită! Malia plângea din nou isteric. Am vrut doar să o sperii!

– Ea poate moare, și de ce? Pentru că tu geloasă pe fratele tău.

– Dumnezeule! spuse Florence, cu răsuflarea tăiată.

– Și cred că aceasta nu prima oară, nu, Malia? continuă Akela, dând glas bănuielilor lui Corinne. Eu nu place crezut că tu pus miriapodele acelea în camera lui Kolina. Zic: nu, Malia mea nu așa rea. Dar eu greșesc!

– Naneki a spus... că nu va fi nici un pericol. Malia încercă să își recapete suflul. De aceea le-am căutat pe cele mai mari pe care le-am putut găsi, ca să fim sigure că o să le vadă.

– *Auwe!* Propria mea fiică ajutat la tine? Amândouă meritați bățul pe fund! Acesta îngrozitor lucru!

– Am vrut doar să o speriem, ca să plece!

– Să plece? Fratele tău cel care o ține aici.

– Poftim?

– Auzi bine, Malia! Ea vrut plecat, dar el nu lăsat pe ea.

– Dar ea nu este destul de bună pentru Jared. Ea...

– Malia, tu oarbă exact ca Ialeka! se răsti Akela. Nu poți tu văzut Kolina nu rea?

– Așa este, Malia, vorbi Florence. Cori era atât de furioasă pe fratele tău, încât a pus la cale întreaga farsă înainte de a veni în Hawaii. I-am spus să nu o facă, dar pe atunci era foarte încăpățânată. A fost totul doar un șiretlic elaborat pentru a face lumea să creadă... că era o... Florence făcu o pauză, incapabilă să rostească acel cuvânt. O femeie imorală.

– A dus bărbați în camera ei.

– Da. I-a îmbătat și apoi i-a trimis acasă, cu promisiuni pentru data viitoare. Dar nu a existat niciodată o dată viitoare, pentru că nu s-a văzut niciodată cu același bărbat de două ori. Singurul bărbat cu care a fost vreodată în... în felul acela... este fratele tău.

Urmă o liniște deplină, apoi Malia spuse slab:

– Mi-a zis, dar nu am crezut-o.

– Nici fratele tău nu vrea să o creadă. Asta este tragedia.

– Atunci, Jared probabil o iubește cu adevărat dacă tot dorește să o păstreze, deși crede că...

Florence oftă.

– Așa cred, da, dar nimeni nu știe cu adevărat ce este în mintea lui.

– Îmi pare atât de rău!

Malia începu din nou să plângă.

– Mai bine tu spus asta lui Kolina, zise morocănoasă Akela.

– O voi face. Nu am înțeles. Și nu am dorit niciodată ca ea să pățească ceva rău.

– Este în regulă, Malia, șopti Corinne de pe pat.

Cele trei chipuri se întoarseră către ea.

– Carevasăzică, ești trează? spuse Florence.

– Așa se pare.

– Nu încerca să te ridici. Ai o umflătură destul de urâtă în partea laterală a capului, dar aceea pare să fie singura rană. Nu te doare nicăieri altundeva, nu?

– Nu.

– Am trimis după medic. El locuiește Haleiwa, așa că o fi ceva timp înainte să vie, zise Akela.

– Nu era necesar, protestă Corinne.

– Ba sigur că era. Am tras toate o spaimă pe cinste, zise Florence cu asprime. Nu știu dacă te voi mai lăsa să faci surf.

– Nu fi ridicolă! A fost un... accident neobișnuit.

Se așternu tăcerea. Corinne o privi pe Malia. Fata stătea în picioare, cu capul plecat, temându-se să o privească.

– Este cu adevărat în regulă, Malia. Sunt trează de ceva vreme și am auzit totul. Și, în ceea ce mă privește, *a fost* un accident. Îl vom uita.

Malia ridică timid capul.

– Îmi pare atât de rău, Corinne!

– Știu. Poate că acum putem fi prietene.

Malia zâmbi slab, apoi se întoarse cu spatele și plecă înainte să înceapă din nou să plângă. Akela porni după ea. Corinne se întoarse către Florence.

– Trebuie să faci ceva pentru mine dacă medicul spune că e necesar să stau în pat vreo câteva zile.

– Desigur, draga mea.

– Mâine, fă-o pe Akela să te ducă la cea mai apropiată prăvălie. Erau câteva prăvălii în Wahiawa, îți amintești? Sau poate Akela știe dacă este vreuna mai aproape. Oricum, vreau ca tu să cumperi un cadou de Crăciun pentru Jared din partea mea. Ceva cu adevărat special.

– Și, mai exact, ce bani să folosesc?

– Ia rubinele mele... nu, diamantele sunt mai valoroase. Ia-le pe toate: colierele, inelele, brățările.

– Cori, serios! Diamantele acelea valorează o avere!

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu îmi pasă de bani. Și, oricum, nu vei reuși să capeți pe ele cât fac. Dar ia cât poți și cheltuiește tot. Acesta este primul Crăciun al lui Michael. Ia-i multe jucării și niște haine, dacă găsești. Îi rămân mici atât de repede.

– De parcă nu am observat! chicoti Florence.

– Și ia ceva pentru Akela, și pentru Malia și... ah, caută ceva și pentru Naneki și fiica ei... Crăciunul nu este momentul potrivit pentru ranchiună. Și nu te uita pe tine. Dar asigură-te că vei lua cadoul perfect pentru Jared.

– Nu am mai cumpărat niciodată nimic pentru un bărbat.

Corinne se încruntă.

– Dacă am putea merge în oraș... Caută un inel, poate, sau o... o barcă cu pânze.

– Cori!

– Nu, probabil nu ai găsi una în Wahiawa. Ah, nu știu. Pur și simplu, găsește ceva deosebit. Trebuie să fie un cadou care să îi placă.

– Voi încerca, scumpo. Acum, odihnește-te!

Florence clătină din cap în timp ce închise ușa. Trecuse o veșnicie de când nu o mai văzuse pe Cori atât de entuziasmată. Cine ar fi ghicit că aceasta se îndrăgostise tocmai de bărbatul pe care toată lumea credea că îl ura?

Capitolul 40

Jared trimise vorbă acasă că dorea să dea o *luau* de Crăciun, și pregătirile țină pe toată lumea ocupată întreaga săptămână. După cele două zile de odihnă la pat pe care i le recomandase medicul, Corinne se alătură eforturilor colective. Toată lumea sări în ajutor, inclusiv bărbații care munceau pe terenurile lui Jared. Kuliano aduse un car plin de banane din dealuri.

Porcul fu livrat miercuri, un animal uriaș care trebuia sacrificat. Peștele și ananasul sosiră vineri în două căruțe, cu butoaie de bere în cea de-a treia. Fură aduși pui suplimentari, și nuci de cocos fură adunate de pe coastă, alături de alge, care aveau să fie mâncate crude. Corinne fu uimită de munții de mâncare.

Mese lungi joase fură scoase din grajd și curățate, pentru a fi așezate și acoperite cu frunze de *ti* în dimineața de Crăciun. Tigăi uriașe ieșiră din cămară. Gătitul începu de sâmbătă, ziua de dinainte de *luau*. Peștele de diverse feluri, *opihi*, crabul, calamarul și somonul aveau să fie serviți cruzi, dar tot dură ore bune să fie totul tăiat și pregătit, mai ales somonul *lomi*, care era marinat cu ceapă tocată și mirodenii. Puii fierseră toată ziua. Ananasul trebui tăiat, apoi acoperit cu gheață. Corinne ajută la pregătirea budincii din nucă de cocos care avea să fie servită sub formă de prăjiturele numite *haupia*.

Lucrul cel mai fascinant însă fu gătirea porcului. Aceasta începu devreme, în ziua de dinainte de *luau*. Akela îi supraveghe pe bărbații care săpară o groapă pentru cuptorul din curtea din spate. La fundul gropii fură puse lemne, apoi deasupra fură așezate pietre și fu făcut focul. După ce pietrele se încinseră și focul se stinse, pietrele încinse fură băgate în interiorul porcului, și carcasa, învelită deja în frunze

parfumate, fu coborâtă în groapa-cuptor și acoperită. Mici cantități de apă fură adăugate din când în când, ca să producă un abur ce avea să frăgezească minunat carnea.

În seara de Ajun, Corinne și Florence decorară un mic pin în camera de zi. Malia ajută cu legarea în acesta a panglicii colorate și a câtorva decorațiuni din lemn cumpărate.

Cadouri împachetate fură așezate sub pin, inclusiv o șa spaniolă frumos lucrată pentru Jared.

În seara aceea, Corinne merse la culcare foarte nerăbdătoare. Nici măcar nu îl avea pe Michael care să o aline, pentru că, gândindu-se că Jared ar fi putut să se întoarcă peste noapte, o lăsase pe Florence să îl ia cu ea.

Îi era teamă. De ce stătuse el departe atâta vreme? Din cauza muncii sau din pricina ei? Oare mai era supărat?

– Haide, Cori, unii oaspeți sosesc.

Corinne se mișcă în pat și se întoarse să o vadă pe Florence care vâra capul pe ușă.

– Ce ai spus?

– Cerule, este aproape unsprezece!

Corinne făcu o grimasă.

– Am avut o noapte rea.

– Ei bine, vei avea, în schimb, o zi frumoasă, așa că haide! Unii dintre vecini sunt aici – și Jared.

– Jared este aici?

Corinne se ridică imediat în capul oaselor.

– Da, și i-a adus cu el pe unii dintre muncitorii lui, în jur de douăzeci. Precum și pe prietenul său Leonaka. Specific bărbaților, s-au dus cu toții direct la băutură. Diseară va fi o petrecere nebună, după ce vor fi băut deja toată ziua.

– Atunci, vino și ajută-mă!

– O, nu, spuse Florence. Akela îl are pe Michael în bucătărie, și trebuie să îl salvez înainte să cadă într-una dintre lăzile acelea cu poi. Dumnezeule! A umplut cinci tigăi uriașe cu chestia aceea lipicioasă!

– Ah, încetează, chicoti Corinne, acum entuziasmată. Te-am văzut mâncând poi când credeai că nu se uită nimeni. Așa că poți să încetezi să te mai prefaci că nu îți place.

– Ei bine, bănuiesc că nu este chiar atât de rea cu un pic de smântână și cu zahăr, cedă Florence. Dar mai bine te-ai grăbi, scumpa mea. Akela vrea ca tu să culegi niște flori pentru a le pune pe mese.

Florence închise ușa, și Corinne sări din pat. Știa deja ce avea să poarte. Alesese o frumoasă rochie *muumuu* cu roșu, alb și verde, cadoul de Crăciun al Akelei, pe care aceasta i-l dăduse mai înainte. Îi venea perfect și avea un decolteu adânc, mărginit de o delicată dantelă albă. Iar Corinne avea colierul perfect pe care să îl poarte cu ea: un singur rubin mare pe un lanț lung. Avea inele, brățări și cercei asortați, dar ea preferă să aibă doar brățara și inelul ei de nuntă. Părul ei, spălat cu o zi în urmă, sclipea cu reflexe arămii, aurii și de un galben ca lămâia. Îl lăsă liber pe spate, din moment ce acela părea să fie stilul pe care localnicele îl preferau.

Ieși din cameră și se îndreptă direct către verandă, de unde putea să privească afară fără să fie observată. Îl văzu imediat pe Jared, stând în picioare cu un grup de tineri hawaiieni, în capătul curții, aproape de plajă. Purta o cămașă albă de batist, deschisă până la jumătatea pieptului, o haină și pantaloni cafenii. Era prăfuit după călătorie, dar arăta atât de chipeș, încât îi făcu inima să tresalte.

Acesta era un bărbat cu care nu putea să facă niciodată ce dorea ea decât dacă își folosea toate farmecele femeiești, un bărbat cu o voință puternică, impunător. Totuși, era îndrăgostită de el. Ce se întâmplase cu ea?

Știa foarte bine cât de mult putea să rănească dragostea. Dar nu cunoscuse niciodată ceva mai captivant.

Da, sentimentele ei se schimbaseră. Dar ale lui aveau să o facă?

Câțiva dintre bărbați porniseră deja către plajă, dar Jared încă nu își scosese cămașa. Și apoi, Corinne o văzu pe Malia alergând către el și luându-l de mână. Începu să îl tragă către casă, și Corinne putu să îi audă glasul entuziasmat.

– Vino! Vreau să îmi deschid cadourile. Soția ta ne-a pus să așteptăm până vii tu.

– Vai, dar ai o stare de spirit foarte plăcută, nu-i așa?

– Și de ce nu? îi reproșă ea. Este Crăciunul. Mi-ai adus ceva?

Dintr-odată, lui Corinne îi fu teamă să dea ochii cu el, gândindu-se că poate încă era supărat, chiar dacă ea nu era. Intră repede în bucătărie, unde erau aglomerație și forfotă. Naneki se afla acolo și tăia *haupia*, și unele dintre verișoarele Akelei veniseră din Kahuku

ca să dea o mână de ajutor. Akela gătea orezul cu bob lung cu pui și cocea cartofi dulci.

Corinne doar le stătea în cale, cu atâția oameni aflați deja acolo ca să ajute. Dar unde altundeva ar fi putut să meargă pentru a-l evita pe Jared? Și atunci, Malia își vârî capul înăuntru.

– Mătușică, vino să te odihnești o clipă, strigă încântată Malia. Kolina, vino, Ialeka este acasă!

Jared apăru în pragul ușii, și ochii li se întâlniră. Dar expresia lui era de necitit, iar ea tot nu știa ce simțea el. Și atunci, Malia îl apucă din nou de mână și îl trase către camera de zi, iar Akela o împinse pe Corinne afară din bucătărie, după ei. Florence și Michael se aflau acolo deja, admirând micul pin.

– A cui a fost ideea? întrebă Jared, privind copacul.

– Kolina a sugerat, răspunse Malia. Este frumos, nu-i așa?

– Un copac? În casă?

– Ah, încetează să mai fii atât de morocănos, zise Malia. Mie îmi place, și, de acum înainte, vom avea unul în fiecare an.

– Și aia de unde a apărut? întrebă el și scoase șaua de sub copac.

– Aceea este pentru tine, de la Kolina.

Jared se îndreptă încetișor și o privi pe Corinne. Expresia lui era în mod limpede ușor de citit: aspră și acuzatoare. Ce făcuse greșit? Privirea lui aduse lacrimi în ochii ei, iar ea fugi din încăpere.

Câteva momente mai târziu, Jared intră alene în dormitorul lor.

Când văzu lacrimile, îi spuse:

– De ce naiba plângi?

Ea încercă să se retragă, dar el o strânse cu putere.

– Nu știu de ce plâng. Am crezut că te vei bucura de pomul de Crăciun, dar nu a fost așa. Am crezut că îți va plăcea cadoul meu, dar nu îți place. Și ai fost plecat mai bine de o lună, dar nici măcar nu ai venit să îmi dai binețe când ai sosit.

După o tăcere lungă, el zise cu blândețe:

– Nu am venit la tine pentru că nu eram sigur că doreai să fac asta. Tonul lui Jared o surprinse. Și chiar îmi place șaua. Pe neașteptate, glasul îi deveni din nou rece. Dar este din cea mai fină piele pe care am văzut-o vreodată și este scumpă. Vreau să știu cum ai plătit pentru ea.

Dintr-odată, lucrul la care se gândea el deveni limpede pentru Corinne. I se tăie răsuflarea.

– Chiar atât de puțină încredere ai în mine?

– Știu că nu ai nici un ban, Corinne, pentru că banii tăi sunt la mine. Cum ai cumpărat șaua aceea dacă nu...

– Să nu îndrăznești să o spui cu voce tare, Jared! îl opri ea furioasă. Să nu îndrăznești! Dacă vrei să știi, Florence a găsit șaua aceasta pentru mine, pentru că eu eram țintuită la pat. Acum, îmi vei acuza camerista că s-a oferit la schimb? Mintea ta a luat-o razna!

El tresări la vorbele ei.

– Cum adică ai fost țintuită la pat?

– Nu schimba subiectul, te rog!

– Răspunde-mi!

– O nimica toată. Am avut un mic accident și am sfârșit prin a avea un cucui, atâta tot.

– Și acum ești bine?

– Da, dar de ce această preocupare subită față de bunăstarea mea, după lucrul de care tocmai m-ai acuzat?

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce era să cred? Știu că nu ai nici un ban, pentru că ți i-am luat din bancă înainte să vii aici.

– Mi-am vândut o parte dintre bijuterii, se răsti ea. Oricum, am mai multe decât îmi trebuie.

Cuvintele ei fură ca o lovitură fizică, și Jared păli.

– Dumnezeule! Corinne, îmi pare rău!

Era prea rănită ca să se lase îmbunată.

– Ba nu, nu îți pare! Ai prefera să crezi că m-am vândut! Acum, îmi doresc să nu mă fi despărțit de diamantele mele, deși la vremea respectivă nu mi-a păsat. Nu am vrut decât să îți cumpăr ceva frumos. Presupun că sunt o proastă mai mare decât tine, Jared Burkett.

– La naiba, Corinne, de unde era să știu? Nu aș fi visat vreodată că te-ai despărți de vreuna dintre bijuteriile tale. Nu ai vrut să porți nici una când mergeai la casa de pariuri, de teamă să nu le pierzi. Credeam că erau importante pentru tine.

– Erau... cândva – atunci când tata controla băierile pungii mele. Dar acum sunt bogată. Nu dau doi bani pe bijuteriile pe care le am. Pot oricând să-mi cumpăr altele.

El îi dădu drumul și se întoarse cu spatele, cu o expresie încordată. Părăsi încăperea și se întoarse rapid cu o cutie lungă pe care o aruncă pe pat.

– Este doar ceva ce am crezut că o să-ți placă. Dar am făcut o greșeală. Am avut amândoi aceeași idee... Îmi pare rău că ambele s-au dovedit a fi atât de dezastruoase.

Jared părăsi încăperea, și Corinne merse șovăind până la pat și deschise cutia. Opale strălucitoare luciră la ea într-un curcubeu intens, și lacrimile îi țâșniră din nou în ochi. Cu mișcări foarte lente, își scoase colierul cu rubin de la gât și îl puse pe cel de opale. Apoi, strânse pietrele în mâini și le duse la obraz. Erau reci pe pielea ei.

– Ah, Jared, de ce trebuie să avem tot timpul aceste certuri stupide?

Ziua începuse atât de rău. Dar era Crăciunul. Ea intenționa să facă restul sărbătorii mai bun. Gândindu-se la Michael și la cadourile pe care el nu le deschisese încă, starea ei de spirit se îmbunătăți.

Capitolul 41

Băutul și mâncatul continuară toată ziua, și oaspeții nu conteniră să vină. Mulți merseră să înoate, și fu chiar și o mică întrecere de surf. Corinne întâlni atât de mulți oameni, încât îi fu imposibil să își amintească nume. Primi *lei* peste *lei*, până când fu aproape îngropată sub ghirlandele parfumate și fu obligată să le scoată pe majoritatea.

Un grup de hawaiieni cu instrumente cu coarde cântară încontinuu, un flux constant de bere menținându-i fericiți. Toată lumea fu foarte veselă, și Corinne se trezi râzând în permanență. Ospățul propriu-zis, când toată lumea se așeză să mănânce laolaltă, nu începu decât după-amiaza târziu. Aproape toți prietenii lui Jared erau acolo, dar Corinne nu se simți stingheră. Mulți o priveau curioși, minunându-se de ea și Jared, dar ea nu permise acestui lucru să o deranjeze.

Mâncarea fu apreciată în mod unanim și fu lăudată, iar Akela zâmbea fericită și mândră. Corinne gustă din toate și constată cu surprindere că îi plăcură unele dintre mâncărurile crude. Orezul cu bob lung și pui fu delicios, dar Corinne păru să nu se satură de porcul *kalua*. Merse înapoi de trei ori pentru încă o porție de carne fragedă făcută fâșii.

Jared şezu lângă Corinne la masă, dar nu îşi spuseră aproape nimic unul altuia.

Băutul şi veselia continuară după ospăţ. Jared se mută, dar Corinne rămase la masă alături de Florence şi Michael. Hawaiienilor le plăceau la nebunie copiii, şi Michael merse din poală în poală, având parte de atâtea îmbrăţişări cât să îi ajungă pentru câteva luni. Leonaka li se alătură pentru o vreme, ca să le privească pe Malia şi pe unele dintre fetele mai tinere dansând *hula*. Acestea purtau fuste din frunze de *ti* tăiate şi *lei* în jurul capetelor şi la gât. Instrumentele folosite la dansul *hula* erau tobe de tărtăcuţă şi zornăitoare din nuci de cocos.

După apusul soarelui, un divertisment în sine, fură aşezate torţe *tiki* pretutindeni prin curte, şi *luau* continuă. Unii înotau încă, alţii făceau surf la lumina lunii, iar Corinne descoperi că un *luau* era o treabă care dura toată ziua şi toată noaptea.

În vreme ce Corinne îi privea pe cei care făceau surf, o femeie puţin mai în vârstă decât ea se aşeză alături şi se prezentă ca Dayna Callan. Cu câţiva ani mai tânără decât Jared, era foarte plăcută, cu păr castaniu-deschis şi ochi albaştri. Corinne se fâstâci, întrebându-se ce să spună, dar Dayna o luă prin surprindere.

– Bănuiesc că ai auzit că toată lumea credea că eu şi Jared ne vom căsători.

Dură un moment până când Corinne răspunse:

– Nu, nu auzisem...

– Vai de mine, îmi pare rău! Probabil crezi că sunt îngrozitoare fiindcă ţi-am spus asta, dar am fost convinsă că ştiai. Voiam doar să lămurim treaba, în cazul în care nu te simţeai în largul tău să discuţi cu mine.

Corinne încercă să se adune.

– Jared ţi-a... cerut să te căsătoreşti cu el?

Dayna zâmbi.

– Cerule, nu! Între noi a fost mai mult sau mai puţin o înţelegere tăcută. A amânat întotdeauna să mă ceară. Şi, sincer, îşi coborî ea vocea, eram îngrozită de ziua în care avea să o facă.

– Nu înţeleg.

– Vezi tu, am crescut alături de Jared. Familia mea avea o casă pe plajă mai sus, pe coastă, şi am petrecut jumătate din fiecare an acolo. Jared şi Leonaka au fost ca fraţii mei. Îţi poţi imagina perspectiva de a te căsători cu un bărbat la care te gândeşti ca la fratele tău?

– Așadar, nu doreai să te căsătorești cu el?

– Nu. M-am simțit ușurată când s-a întors de pe continent și mi-a spus despre tine. Cred că sunt singura căreia i s-a confesat. De fapt, mi-a spus tot ce a făcut. A fost foarte nefericit după ce s-a întors, și sunt sigură că a regretat felul în care s-a purtat. Când poveștile despre tine au ajuns la el, știam că era înnebunit de gelozie. A încercat el să își ascundă sentimentele, dar eu știam.

Pentru întâia oară, Corinne simți o rușine arzătoare din cauza farsei ei.

– Probabil crezi că sunt o femeie îngrozitoare.

– Chiar nu știam ce să cred. Dar, vezi tu, eu știam ce făcuse Jared, așa că nu puteam să te condamn. Și apoi erau numai zvonuri, și trebuie să fii sceptic în ceea ce privește zvonurile.

– Jared nu a fost.

– Ei bine, Jared reacționează adeseori cu emoție pură în locul rațiunii. Am știut din momentul în care te-am văzut că nu era posibil să fi făcut ce se spunea. Dar Jared nu are intuiția unei femei. Iar gelozia poate distorsiona gândirea oamenilor.

– Trebuie să îți pese ca să fii gelos, răspunse Corinne.

– Exact.

Dayna rosti cu emfază acel cuvânt și zâmbi. O privi pe Corinne direct în ochi. Corinne înțelese.

– Cu siguranță, mă bucur că te-am întâlnit. Îmi doresc numai să o fi făcut mai devreme.

Corinne zâmbi nostalgică și oftă.

– Jared a fost dificil?

– Ah, nu este neapărat vorba despre purtarea lui Jared, ci despre îndoielile și suspiciunile constante. Bănuiesc că și eu am tendința de a fi geloasă.

Ochii lui Corinne se mutară asupra lui Naneki, care acum dansa singură, iar Dayna îi urmări privirea. Fata hawaiiană dansa foarte frumos și seducător. Întreaga ei atenție era îndreptată asupra lui Jared, care stătea în apropiere, privind-o.

– Vai de mine!

Corinne se întoarse către Dayna.

– Ce s-a întâmplat?

Cealaltă femeie se încrunta.

– Am presupus că Naneki a renunțat la Jared, dar văd că nu.

– A fost amanta lui, nu-i așa?

– Păi, da, pentru o vreme. Dar asta a fost înainte ca el să se însoare cu tine. Aș fi crezut că... Ei bine...

Glasul i se stinse treptat.

– Eu și Jared nu suntem un cuplu aflat în luna de miere, zise Corinne.

Dayna o înfruntă în mod direct și spuse:

– Trebuie să fiu nepoliticoasă acum și să te întreb ceva care nu mă privește în nici un fel. Îl iubești pe Jared?

– Da.

– Ei bine, atunci va trebui să lupți pentru el, răspunse Dayna, cu o sclipire în ochii ei albaștri.

– Ce vrei să spui?

– Ești o femeie foarte frumoasă, Corinne. Dacă Jared află că îl dorești, nu va privi în altă parte. O altă femeie nu ar avea nici o șansă cu el.

– Chiar crezi asta?

– Desigur. De ce nu începi acum? Mergi și distrage-i atenția de la Naneki. Este târziu, și nimănui nu i s-ar părea ciudat dacă v-ați retrage amândoi în curând.

Dayna îi făcu cu ochiul, iar Corinne se îmbujoră.

– Dar tu? întrebă Corinne, sperând să o revadă pe Dayna. Vei pleca în curând?

– Cerule, nu! Una dintre cele mai bune părți la un *luau* este să găsești un loc în care să te culci peste noapte. Aproape toată lumea stă până dimineață și apoi ajută la curățenie.

– Nu știam asta.

Dayna izbucni în râs.

– Veți avea oameni dormind prin toată casa, precum și în grajd. Acum mergi. Ne vedem dimineață, înainte să plec. Atunci, îl poți întâlni pe însoțitorul meu, Mark Carlton.

Corinne părăsi masa și se apropie încet de Jared. Încă nu știa ce să îi spună. Își atinse nervoasă colierul cu degetele, apoi își dădu seama că avea scuza perfectă de a vorbi cu el.

– Jared.

Dură câteva momente înainte ca el să își ia ochii de la Naneki, dar, în cele din urmă, se întoarse către ea.

– Voiam să îți mulțumesc pentru opale. Sunt minunate.

– Dacă îți plac, mă bucur. Dacă nu...

Ridică din umeri ca pentru a spune că nu îi păsa.

– Îmi plac, Jared, zise ea iute și adăugă: Sincer.

El o luă de braț și merse cu ea până la leagăn, la câțiva metri distanță. Ah, de ce era atât de emoționată?

– Opalele ți se potrivesc, zise nepăsător Jared, fără să se uite la ea. Îți scot în evidență culoarea. Te-ai bronzat foarte tare cât am fost plecat.

– Îmi pare rău dacă nu îți place.

– O, dar îmi place. Pielea ta s-a închis la culoare, dar nuanța părului tău s-a deschis. Arăți foarte exotic acum.

– Asta e bine?

– Dumnezeule mare, femeie, nimic nu ar putea dăuna frumuseții tale. Ești pur și simplu naivă sau pescuiești complimente?

Bărbia lui Corinne se ridică vizibil, și Jared chicoti.

– Nu te burzului. Te necăjeam doar.

Ea se relaxă și se hotărî să abordeze subiectul care o îngrijorase în ultima vreme.

– De ce ai stat departe atât de mult timp?

El îi aruncă curios o privire fugară, apoi privi către ocean.

– Au fost niște necazuri cu treaba de la hotel. Unul dintre muncitorii mei aproape că și-a pierdut un picior într-o căzătură urâtă. Nu puteam să mă dau pierdut în timp ce el zăcea în spital, neștiind dacă avea să își piardă sau nu piciorul, nu-i așa?

– Este bine?

– Da. Totuși, va șchiopăta tot restul vieții. După aceea, alte câteva lucruri m-au ținut în oraș.

– Ce anume?

– Este o treabă personală, Corinne.

Ea își îndreptă spinarea.

– Vrei să spui că din cauza mea?

– Nu, la naiba, zise el cu exasperare. Dacă trebuie să afli, îl căutam pe John Pierce. Noi doi avem niște afaceri rămase neîncheiate.

– L-ai găsit?

– A părăsit insula.

– Pentru totdeauna? întrebă ea.

– Așa se pare, spuse frustrat Jared. Am mai aflat și că terenul lui este scos la vânzare. Apoi tonul îi deveni mai vesel. Dar ajunge cu asta. Akela mi-a spus că ai ajutat mult cu *luau*. Apreciez asta. Probabil că toată săptămâna lucrurile au fost foarte agitate pe-aici.

– Mi-a făcut plăcere.

– Trebuie să fii obosită după o zi atât de lungă.

O privea din nou cu ochii aceia pătrunzători albaştri-cenuşii. O întreba sau îi spunea?

– Sunt gata să merg în pat.

Ea zâmbi.

– Şi eu.

Le urară noapte bună oaspeţilor şi porniră spre casă. Fu dificil să traverseze veranda. Copiii fuseseră puşi la culcare acolo, pe covorul cel mare şi pe canapele, şi câţiva adulţi dormeau şi ei deja. Jared o conduse peste şi pe lângă trupuri mici şi mari; când ajunseră în capul scării verandei, văzură că şi camera de zi era deja plină.

Holul care ducea la dormitoare era liniştit şi gol. Florence mersese la culcare mult mai devreme, cu Michael. Nici Malia nu rezistase mult, căci entuziasmul o făcuse să se trezească odată cu ivirea zorilor.

Jared se opri la uşa lui Florence pregătit să îi ureze noapte bună lui Corinne. Se hotărâse să nu o preseze. Făcuse o gafă îngrozitoare în dimineaţa aceea, o gafă prostească, şi era convins că ea încă era supărată. Dar Corinne merse mai departe, către camera lui, şi intră. Jared privi îndelung în urma ei, surprins. Ea se duse la noptieră şi aprinse o lampă, apoi îşi scoase gardenia din păr, inspirându-i adânc mirosul înainte de a o pune jos.

Jared intră încetişor în cameră, privind-o.

– Te-ai mutat înapoi aici?

Ea îi aruncă o privire sfioasă.

– Sper că nu te superi.

– Nu, sigur că nu, răspunse Jared, întrebându-se cum naiba avea să treacă peste noaptea aceea fără să o atingă.

Corinne continuă neliniştită în timp ce îşi scoase colierul.

– Naneki s-a întors. S-a întors de când ai plecat, aşa că nu mai sunt alte camere. Şi nu cred că eu şi Florence ne-am simţi prea confortabil dacă am împărţi patul acela mic.

– Corinne, am spus că nu mă deranjează, o întrerupse. Oricum, aici îţi este locul.

Ea se întoarse cu spatele la el şi îşi dădu la o parte părul lung.

– Îmi desfaci rochia, te rog?

El începu să îi desfacă rochia şi, încet, spatele ei fu dezgolit. Gâtul ei era atât de tentant, încât îi venea să se aplece şi să o dezmierde cu buzele, să îi guste pielea mătăsoasă. Ar fi sărit de lângă

el și ar fi fost furioasă? Se stăpâni și apoi se întoarse cu spatele și începu să se dezbrace.

Corinne merse la dulap și scăpă de rochie și de lenjerie. Goală, căută multă vreme o cămașă de noapte, sperând că Jared avea măcar să se uite la ea. În cele din urmă, nu mai putu trage de timp și scoase din dulap un neglijeu verde-închis dintr-un satin senzual.

Corinne se întoarse către Jared înainte să își pună cămașa de noapte pe ea și îl descoperi privind-o țintă, ca și cum ar fi fost vrăjit. Zâmbi în sinea ei și își feri ochii. Cu mișcări din cale-afară de lente, își strecură cămașa peste cap și o trase în jos.

Jared rămase nemișcat privind-o pe Corinne cum merge seducătoare până la pat și se strecoară sub cuverturi. Oare ea nu știa ce îi făcea? Îl atrăgea dincolo de orice putere de rezistență.

– Nu vii în pat, Jared?

Vocea lui Corinne era seducător de dulce, iar el își dădu seama că nu se mișcase preț de câteva minute. Își smulse de pe el restul hainelor și merse către pat.

– La naiba, femeie, știi ce îmi faci? o întrebă cu asprime. Nu mai pot să rezist!

Ea rămase tăcută. Apoi își încolăci alene brațele în jurul lui și își așeză capul pe pieptul lui.

Corinne se gândi că avea să moară din cauza dorinței, de nevoia de a-l simți înlăuntrul ei, de a fi revendicată de el. Era singurul mod prin care el o putea asigura că simțea ceva pentru ea, chiar dacă era vorba numai despre dorință carnală. Ea își smulse de pe ea cămașa de noapte și încercă să îl tragă în jos, odată cu ea, dar el o opri.

– Nu, *ánoi*, zise el cu glas răgușit. Vreau să te savurez. Dumnezeule, cât am râvnit după tine, cât te-am visat.

O lăsă alene pe pat și se întinse alături de ea, cu un picior peste picioarele ei, posesiv.

Apoi începu să o tachineze cu sărutări dulci, minunate, care o înnebuniră. Buzele lui le apăsară pe ale ei cu pasiune tandră, în vreme ce mâna lui îi arse pielea. Trupul ei cerea eliberarea, dar el prelungi delicioasa tortură. În cele din urmă, ea nu mai putu să îndure și îi apucă mădularul fierbinte și tare și îl chemă către ea.

Jared gemu la atingerea ei și se mută deasupra ei.

– Ah, Kolina mea..., șopti el.

Își îngropă buzele în curba gâtului ei în același timp în care își îngropă înlăuntrul trupului ei bărbăția care zvâcnea. În doar câteva

secunde, Corinne fremăta, ridicându-se către momentul culminant al exploziei. Împlinirea ei fu completă, pentru că Jared i se alătură în acel moment de beatitudine. Momentul în care se cutremurară fu al amândurora, împreună.

Corinne oftă profund când Jared se mută alături de ea și o trase aproape. Nu fu rostit nici un cuvânt, dar nu era nevoie de nici unul.

Capitolul 42

Corinne se trezi târziu și descoperi că era singură. Se îmbrăcă iute și făcu patul cu mult drag, amintindu-și fiecare moment din ce se petrecuse aici cu câteva ore în urmă. Ridică hainele pe care Jared le lăsase pe podea. Erau un dezastru. Nici măcar nu se deranjase să își golească buzunarele. Puse niște monede și câteva bucățele de hârtie răzlețe pe noptieră, apoi scoase o cutiuță dintr-un alt buzunar. Era o cutie pentru bijuterii, iar ea nu putu rezista să nu o deschidă. Inima din aur solid care lucea era minunată. Citi încetișor inscripția care era gravată.

Corinne închise rapid cutia și o puse înapoi în buzunar. Apoi, cu iuțeală, vârî celelalte lucruri în haine, pe care le puse în cuier. El nu trebuia să știe că ea văzuse inscripția.

Tremura. Ce însemna: „M-aș căsători cu tine din nou – și fără regrete"? Sigur că regretase prima oară. Dar acum? „Fără regrete." Putea asta să însemne că o iubea?

– Atunci, de ce nu mi-a dat inima? șopti pentru ea.

Răspunsul era evident. Se răzgândise. Acea inscripție fusese insuflată de pofta carnală. Nu de dragoste. El își dăduse seama că nu o iubea. Drept urmare, nu avea de gând să îi ofere inima de aur.

Corinne își petrecu restul zilei așteptând ca Jared să o abordeze. Dar erau oaspeți de care trebuia avut grijă, iar el fu ocupat tot timpul.

După cină, când Jared se duse la grajduri, Corinne își luă un șal și ieși în curtea din spate. Se așeză în leagăn, sperând că Jared avea să i se alăture când urma să își termine treburile. Nu trecu prea mult timp și îl auzi traversând spre partea din față a casei și intrând pe acolo. Akela avea să îi spună că ea era afară, în spate. Nu avea

să treacă mult timp. Dar el nu veni, și, în cele din urmă, ea merse să îl caute.

Jared puse lănțișorul cu inima în buzunar și zâmbi în timp ce părăsea dormitorul. Sperase să o găsească pe Corinne acolo, dar apoi presupuse că ea ieșise la plimbare. O așteptă în camera de zi. Era liniște, căci oaspeții plecaseră de mult.

Jared deveni nerăbdător când Corinne nu se întoarse. Se plimbă prin încăpere de colo-colo, apoi deschise ușa de la intrare și rămase acolo, admirând luna strălucitoare. Îi amintea de acea promisiune pe care i-o făcuse cu mult timp în urmă – promisiunea unei plimbări pe plajă – și de promisiunea nouă de a face dragoste sub stele, cu lumina lunii strălucind asupra ei.

Apoi Jared simți în spate parfumul puternic al gardeniei, floarea pe care Corinne o purta întotdeauna în păr. Brațele ei alunecară în jurul taliei lui, și Jared zâmbi și se întoarse ca să îi captureze buzele. Dar buzele care se depărtau sub ale lui nu erau ale lui Corinne.

Jared se retrase, iar ochii i se întunecară.

– Ce faci, Naneki?

Ea se bosumflă.

– Ei bine, ea nu singura care poate să poarte gardenie. De ce tu nu mai venit la mine?

– Acum, sunt căsătorit, și soția mea este mai mult decât de ajuns pentru mine.

– Ea nu bună.

– Ajunge, Naneki, zise cu răceală Jared, împingând-o de lângă el.

– Atunci, o iubești?

– Da, la naiba, o iubesc! Expresia ei suferindă îl făcu să își îndulcească tonul. Uite ce este, Naneki, ți-am spus cu mult timp în urmă să îți cauți un soț. De ce nu îi dai o șansă lui Leonaka? El ține la tine.

– Leonaka?

– Da, nu știai? Când ea clătină din cap, el continuă: Asta pentru că nu i-ai arătat niciodată nici un strop de încurajare. Dar el te iubea chiar înainte ca tu să te căsătorești cu Peni.

Fața ei se lumină.

– Leonaka bărbat bun și puternic.

– Da, așa este.

– Cred că duc mâine *laulaus* la el. Asta încurajează pe el, nu?

Jared râse.

– Cu siguranță îl va încuraja. Acum, mergi la culcare!

Jared ar fi trebuit să fie rănit de faptul că Naneki putea să își transfere afecțiunea dinspre el către un altul cu atâta ușurință, dar nu fu. O iubea pe Corinne. Nu mai putu aștepta și părăsi casa în căutarea ei. Avea să îi spună cât de mult o iubea.

Dar Corinne nu era afară. Era încuiată în camera lor, plângând pe patul pe care nu mai departe de noaptea trecută găsise atâta fericire. Toate acestea dispăruseră acum și nu aveau să se mai întoarcă vreodată. De ce trebuise să îi vadă pe Naneki și pe Jared îmbrățișați? Corinne își simțise inima smulsă din trup și, fără să aștepte să vadă mai mult, alergase în dormitor și se încuiase înăuntru.

Era o proastă pentru că își permisese să creadă în fericire. Dragostea dintre Jared și Corinne era de domeniul trecutului.

Jared se întoarse în casă după o căutare zadarnică afară și merse către camera lor. O găsi încuiată.

– Corinne?

– Pleacă, Jared!

El clătină din cap, nedumerit.

– Deschide ușa!

Corinne sări de pe pat și veni la ușă pentru ca el să o poată auzi limpede. Cum îndrăznea să vină la ea după ce abia își părăsise amanta?

– Ți-am spus să pleci, Jared. Noaptea trecută a fost o greșeală și nu se va mai repeta.

– Ce naiba te-a apucat? urlă el, nevenindu-i să creadă.

Mânia din glasul lui o făcu să răspundă:

– Mi-a venit mintea la cap, asta m-a apucat! Uitasem cât de mult te urăsc, dar nu voi mai uita vreodată. Dumnezeule, nu era adevărat... nu era! Dar era mai bine dacă el credea asta. Lacrimile se revărsară din nou, tocmai când credea că le vărsase pe toate. Vorbesc serios, Jared! Îți poți recupera camera mâine-dimineață. În noaptea asta... mergi și dormi cu amanta ta! Eu nu te vreau, dar ea te vrea cu siguranță.

– Corinne...

– Nu! îl opri ea. Mi-a ajuns, Jared. Fie mă duci tu înapoi în oraș dimineață, fie voi pleca pe jos!

Jared se dădu înapoi, uluit și furios. Apoi mânia preluă controlul.

De două ori. Își bătuse joc de el în ultimul hal de două ori. Îl urâse întotdeauna și întotdeauna avea să îl urască. Nu avea să mai existe o a treia oară. Avea să o ducă înapoi în oraș. Avea să o însoțească până în port. Avea să se asigure că urca pe un vas. S-o ia naiba pe Corinne!

Capitolul 43

Jared merse să o cheme pe Corinne. Trăsura aștepta și o căruță era atașată de ea pentru a duce bagajele până în port. În foarte scurtă vreme, Corinne avea să plece din viața lui. Trebuia să fie bucuros să scape de ea și de furia pe care ea i-o provoca în mod inevitabil. Dar nu se simțea bucuros. Se simțea pierdut.

Plânsetele copilului îl atraseră pe Jared în camera lui Florence. Știa că avea să își găsească soția acolo. Ambele femei încercau să aline copilul în același timp – în mod evident, fără succes.

Jared clătină din cap când intră în cameră.

– Dacă totul este împachetat, doamnelor, voi începe să cobor lucrurile.

– Nu încă, Jared, răspunse scurt Corinne fără să se uite în direcția lui.

– Ei bine, va trebui să fie în curând. Vasul vostru pleacă peste vreo trei ore.

– Nu îmi pasă de afurisitul de vas! Se întoarse către el. Ochii îi erau măriți. Michael este bolnav.

– Știi că nu va mai fi nici un alt vas până pe 14.

– Oricând, zise ea absentă și se întoarse din nou către Michael.

– Ați trimis după medic?

– Tocmai mă pregăteam să plec, răspunse Florence.

– Aiureli, răspunse Jared. Locul dumitale este alături de copil. Îl voi trimite pe Soon Ho.

El dădu să iasă din încăpere, dar Corinne îl opri.

– Jared. Îl vreau pe doctorul Bryson. Michael îl cunoaște. Și spune-i că este o urgență.

Jared se încruntă.

– Unde este cabinetul lui?

– Pe Alakea Street.

– Foarte bine, răspunse el. Dar vreau să vii cu mine jos. Cu voi amândouă agitându-vă în jurul băiatului, micuțul e, probabil, speriat.

– Nu, rămân aici.

– Mergi, Corinne, zise cu asprime Florence, privind-o cu subînțeles.

– În regulă, acceptă ea fără tragere de inimă. Dar numai până sosește medicul.

După ce Soon Ho fu trimis înapoi, Jared i se alătură lui Corinne în camera de zi.

– Arăți de parcă ți-ar prinde bine ceva de băut, zise el.

– Mi-ar prinde bine, mulțumesc.

Se așeză pe marginea unui fotoliu, încleștându-și mâinile în poală și fixând cu privirea scările. Jared o privi în timp ce pregătea băuturile. Părea îngrozită.

– Băiatul va fi bine.

– Bineînțeles că va fi.

El îi întinse paharul și observă că mâinile îi tremurau.

– Ce este în neregulă cu el?

– Nu știm. Arde de febră și nu încetează să plângă.

– Asta ar putea însemna o mulțime de lucruri minore, Corinne, încercă el să o liniștească.

– De asemenea, ar putea să fie ceva serios! se răsti ea. Îmi pare rău, Jared. Pur și simplu, sunt îngrijorată din cauza lui.

– Pot să văd asta.

Corinne se afundă în tăcere, și Jared o privi. Dorea să o aline. La naiba, tânjea să îi ofere dragostea lui.

– Corinne, nu există nici un motiv pentru care să plecați pe 14 sau vreodată.

Ea nu îl asculta pe el, ci plânsetul care continua la etaj.

– M-ai auzit?

În cele din urmă, ea aruncă o privire în direcția lui.

– Ce ai spus?

– Am spus că nu există nici un motiv pentru care să pleci. Poți rămâne aici.

– Cu tine?

– Da.

Ochii ei se concentrară asupra lui acum. Erau ca un smarald întunecat.

– Și să te împart cu Naneki și cu Dumnezeu știe câte alte femei? Nu, mulțumesc.

– Să mă împarți? întrebă el cu surprindere. Nu am mai avut o altă femeie de când m-am căsătorit cu tine.

– Scutește-mă, Jared, zise ea cu amărăciune, și ochii ei se întunecară și mai tare. Se întâmplă să știu contrariul.

– Poftim?

– V-am văzut! strigă ea, lăsând să iasă toată durerea și mânia care se acumulaseră. Pe tine și pe amanta ta sărutându-vă!

Jared o privi fix preț de câteva momente, apoi totul îi deveni clar. Izbucni în râs.

– Aia nu a însemnat nimic. A venit în spatele meu în seara aceea, dar eu am crezut că erai tu. Am sărutat-o fără să mă uit, însă m-am oprit de îndată ce am știut că nu pe tine te aveam în brațe.

– Nu cred...

Corinne sări în picioare când plânsetele lui Michael deveniră mai puternice.

Alergă către scară, dar Jared o opri.

– Nu vreau să fii acolo sus, Corinne.

Ea încercă să își smulgă brațul din strânsoarea lui, dar el o ținu și mai bine.

– Încetează, Jared! Are nevoie de mine.

– Nu fi ridicolă, Corinne! Florence poate să aibă grijă de el.

– Îl vreau pe Michael.

– Dacă este ceva serios, atunci riști să te îmbolnăvești și tu. Nu voi permite.

– Nu mă interesează ce permiți tu!

Ea ridică vocea cu disperare.

– Acum, dă-mi drumul!

– Corinne, încetează! zise cu asprime Jared. Tot ce îi trebuie băiatului este mama lui. Dumnezeule, ai devenit obsedată de copilul acela. Nu poți să vezi asta?

– Obsedată! strigă ea și începu să plângă. Da, sunt obsedată. Pentru că Michael este copilul meu! Acum, înțelegi? El... este... al meu!

Jared îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se împiedică. Nu se opri să vadă expresia suferindă de pe chipul lui, ci fugi în sus pe scări.

„Este al meu..." Jared îi auzi strigătul iar și iar în mintea lui. Nu „al nostru", ci „al meu", spusese ea. Nu îi trecu prin minte că ea era, pur și simplu, supărată. Nu, lucrul acesta dovedea ceea ce el bănuise cândva.

Copilul era al lui Drayton, cu siguranță. Aceea era singura explicație posibilă pentru care Corinne îi ascunsese adevărul. Dacă ar fi fost copilul lui, Corinne i-ar fi spus adevărul.

Corinne se prăbuși într-un fotoliu și oftă adânc. Era epuizată și arăta ca atare.

– Poftim, cred că amândurora ne-ar prinde bine un pic din asta.

Florence intră în cameră cu o sticlă și două pahare.

– L-ai condus pe doctorul Bryson?

– Da.

– Știi, nu înțeleg de ce am făcut-o, oftă Corinne. După toate necazurile și minciunile pe care le-am spus ca să îl păstrez pe Michael secret față de Jared, i-am strigat pur și simplu adevărul în față. Și nici măcar nu era nevoie! Nu era nici un pericol. Până la urmă, Michael nu era grav bolnav.

Dr. Bryson fusese amuzat când descoperise că „urgența" era apariția dinților.

– Nu îți face griji pentru asta, Cori. Oricum era vremea să afle.

– Nu spune asta, Florence. Corinne clătină din cap. Dacă acum încearcă să îl păstreze pe Michael?

– Dacă se ajunge la asta, ai destui bani cu care să te lupți împotriva lui la tribunal. Dar nu văd de ce voi doi nu vă rezolvați pur și simplu neînțelegerile.

– Este prea târziu pentru asta, zise încetișor Corinne. Nu aș putea să trăiesc alături de el știind că nu mă iubește... nici măcar puțin.

– Cine spune că nu te iubește? întrebă țâfnoasă Florence.

– Eu. Corinne se ridică și mormăi: Ah, îmi doresc să nu fi ratat vasul acela de astăzi.

– Va mai fi altul, dacă chiar ești hotărâtă să plecăm.

– Da, dar ce se va întâmpla între timp? Ce îi voi spune lui Jared când va cere să afle motivul pentru care i-am ascuns adevărul?

– Îi spui adevărul, atâta tot.

Dar Jared fu plecat întreaga noapte. Și nici nu se întoarse în ziua următoare. Corinne aștepta neliniștită, speriată de o confruntare, dar dorindu-și să termine odată cu inevitabila scenă.

Însă Jared stătu departe de casă până pe data de 14. Până atunci, Corinne renunțase să mai spere.

Capitolul 44

– Cu siguranță nu am ales o zi bună pentru a părăsi insula aceasta.

Corinne se întoarse în timp ce își punea boneta.

– De ce? Este o zi frumoasă.

– Nu ai citit ziarele, Cori?

– Pentru ce? Știrile sunt prea deprimante.

Florence clătină din cap.

– Nu s-a vorbit decât despre revoluție.

– Te referi la război?

– Nu știu. Dar se pare că sunt foarte mulți oameni în Oahu și pretutindeni în Hawaii care doresc să scape de monarhie. Lucrurile se vor agrava foarte curând. Iar astăzi este o zi importantă.

– De ce?

– Regina Liliu... ah, pur și simplu nu pot să îi pronunț numele. Plănuiește să renunțe la prezenta constituție și să introducă una proprie. Cetățenii străini de aici, în cea mai mare parte americani, sunt împotriva acestui lucru. Totul este un test de putere între cei care susțin revoluționarii și monarhiști – și între coloniștii străini și hawaiieni.

– Atunci, este un lucru bun că am hotărât să plecăm devreme astăzi. Putem face un ocol până la port și să stăm departe de palatul Iolani.

– Tot nu ai de gând să mai aștepți puțin, ca să vezi dacă soțul tău va veni acasă?

Corinne nu ezită înainte să răspundă:

– Nu. A trecut o săptămână. Fie este prea supărat pe mine pentru că l-am ținut secret pe Michael față de el, fie pur și simplu nu îi pasă.

– Nu pot să cred că nu îi pasă, Cori.

– Eu da. Îl cunosc pe Jared mai bine decât tine. Acum, hai să mergem!

Își luă mănușile și săculețul și părăsi încăperea pentru a-l lua pe Michael. Bagajul se afla deja în căruță. După ce își luară rămas-bun de la Akela și Malia, porniră către port cu Soon Ho pe post de vizitiu.

Nu peste mult timp, o altă trăsură apăru în urma lor. Ambele trăsuri se opriră. Corinne se crispă când îl văzu pe Jared. Acesta își părăsi trăsura și se apropie de a ei.

– Nu credeam că vei pleca atât de devreme. Aproape că te-am ratat.

Era atât de nonșalant!

– De ce te-ai deranjat?

– Am venit să vă însoțesc până la navă. S-ar putea ca astăzi să fie unele necazuri. Oamenii sunt deja înfierbântați pe străzi... o adunătură de zăpăciți.

– Știm despre aceste probleme, Jared. Plănuiserăm să ocolim palatul.

– Problemele sunt pretutindeni, Corinne. Fără îndoială, vor exista lupte de stradă.

– Și îți faci griji pentru mine? mormăi ea cu sarcasm.

El nu răspunse. Îi porunci lui Soon Ho să ia trăsura lui și să meargă spre casă, iar el urcă într-a lor. Corinne clocotea în sinea ei. Jared nu spusese nici un cuvânt în legătură cu Michael. Trebuia să fi văzut copilul în poala ei. Nici un singur cuvânt! De ce venise? Probabil ca să se asigure că ea pleca.

Străzile erau mai aglomerate decât le văzuse vreodată Corinne. Era mult zgomot, în cea mai mare parte strigăte. Oamenii alergau în direcția palatului, iar Corinne zări câteva arme. Atunci deveni speriată, mai ales pentru Michael, și îl așeză pe podeaua trăsurii. Apoi începu să își facă griji pentru Jared, care ședea sus, pe locul vizitiului. Nici nu își adusese vreo armă cu el, deși știuse ce se petrecea. Tocmai când se întreba de ce el nu o făcuse, se auziră focuri de armă din fața trăsurii, și Corinne țipă. Trăsura se opri încetișor, și Corinne țipă din nou când îl văzu pe Jared prăbușit pe locul lui.

Sări din trăsură și se cățără pe locul vizitiului. Când ajunse acolo, Jared se ridică în capul oaselor, respirând cu dificultate.

– Ești bine?

– Doar am amețit un pic, răspunse el tăios. Sunt bine.

Dar ea văzu sângele care îi curgea dintr-o parte, și inima ei se opri.

– Ai fost împușcat, Jared!

– Este doar o zgârietură.

– Nu îmi pasă, te duc la un medic.

– Nu vreau la medic.

Dar se clătină în timp ce vorbi, iar ea apucă frâiele pe care el le scăpase și o porni către Alakea Street.

Norocul fu de partea lor. Dr. Bryson se afla la cabinetul său și o ajută pe Corinne să îl ducă înăuntru pe Jared. Ea refuză să părăsească încăperea cât acesta îl examină pe Jared și rămase în picioare, în apropiere, neputincioasă, privind neliniștită cum medicul îi examina rana, în vreme ce Jared încerca să își ascundă durerea.

Dr. Bryson o privi cercetător peste umăr.

– De ce nu așteptați în biroul de afară? Va dura un pic.

Ea clătină hotărâtă din cap.

– Nu până nu știu sigur că va fi bine.

– Pot să vă asigur de asta chiar acum. Glonțul nu a vătămat nici un organ vital. Este nevoie doar să-l îndepărtez. Va fi ca nou într-o săptămână.

– Foarte bine, zise ea, nedorind să stea în calea medicului.

Dar Jared se ridică în șezut, cu chipul ca o mască împietrită.

– Nu mai aștepta, Corinne! Mergi și prinde vasul!

– Nu fi ridicol, Jared! strigă ea. Nu te pot lăsa în halul ăsta.

– Ba o vei face, la naiba! strigă el cu asprime. Nu voi fi responsabil dacă pierzi nava. Ai dorit să pleci astăzi... ieși odată de aici și fă-o!

Ea crezuse că el avea să spună *ceva* despre fiul lor înainte ca ea să plece.

– Cum rămâne cu Michael? se aventură.

Jared își închise ochii de durere și de mânie. Dragostea pentru Corinne îl înnebunea. Iar ea își bătea joc de el cu copilul lui Drayton! Cu siguranță îl ura! Jared spuse cu răceală:

– Ia-ți fiul și dispari din viața mea! Întoarce-te în Boston, unde îți este locul! Și de data asta ai face bine să obții un divorț, la naiba, Corinne, altfel jur pe Dumnezeu că o voi face eu!

Ea se întoarse orbește și fugi din cabinet. Așa carevasăzică! Propriul lui fiu nu însemna nimic pentru Jared.

Jared se prăbuși din nou pe masa de examinare, secătuit de puteri. Avusese nevoie de toată puterea lui pentru a-i spune să plece când, în realitate, își dorea să o implore să rămână.

– Nu credeți că ați fost un pic cam aspru cu ea?

Jared își deschise ochii și se holbă la dr. Bryson. Uitase că bărbatul se afla în încăpere.

– A fost necesar.

– Ați menționat divorțul. Nu înțeleg. Credeam...

– Da, îl întrerupse tăios Jared. Înțeleg. Ați crezut că este doamna Drayton. Dar, vedeți, este soția mea, deși copilul pe care l-ați tratat este copilul lui Drayton. Este o poveste... foarte complicată, încheie Jared pe un ton mucalit.

– Măi să fie! Dr. Bryson gândi iute. Asta explică multe. Dumneata ești acel „Jared" pe care frumușica femeie l-a blestemat în sus și în jos în timp ce năștea. Nu am înțeles niciodată motivul, dacă soțul ei se numea Russell.

După o pauză, Jared întrebă:

– Cum ați putea să știți asta? Corinne a născut copilul în Boston. Ați fost acolo?

– Nu știu cum de aveți această părere greșită, domnule...

– Burkett, completă Jared nerăbdător.

– Domnule Burkett. Soția dumitale și-a născut copilul aici, pe insulă. Prima oară am văzut-o în decembrie anul trecut, la scurtă vreme după ce a sosit, și apoi în mod regulat, până când a născut, în iunie. La cererea ei, am pregătit chiar și o familie care să adopte copilul.

Jared se ridică brusc în capul oaselor.

– Soția mea a ajuns aici în august!

Dr. Bryson nu dorea în nici un caz să se contrazică cu un bărbat atât de mare și de agresiv, fie el rănit, fie nu. Ridică din umeri.

– Dacă așa spuneți.

Jared se încruntă.

– Dar dumneata spui altfel?

Dr. Bryson încuviință din cap șovăind.

Jared scutură din cap ca și cum asta l-ar fi ajutat să înțeleagă.

– Ați spus că a născut în iunie. Când în iunie?

– Pot să-mi verific registrele pentru data exactă, dar cred că la jumătatea lunii.

Jared calculă rapid.

– Ați pomenit despre o adopție. Nu dorea copilul?

Dr. Bryson se încruntă amintindu-și.

– Cu siguranță nu. Nu era natural modul în care părea să îl urască pe acel prunc nenăscut. Nu am putut niciodată să înțeleg asta.

Jared își aminti cuvintele spuse cu mult timp în urmă: „Cu siguranță nu aș păstra un copil de-al tău".

– Ce părere a avut Drayton despre copilul care aștepta să se nască?

– Ei bine, și asta m-a nedumerit, din moment ce el era soțul – sau cel puțin așa am crezut. Nici el nu dorea copilul. Acum, înțeleg situația. Vai de mine, nici măcar nu împărțeau aceeași cameră, nici măcar după naștere.

– Cum de știți?

– Eram chemat destul de des și înainte, și după naștere.

Toate astea se întâmplau prea iute pentru Jared.

– De ce nu a dat copilul spre adopție?

Dr. Bryson chicoti.

– Asta a fost mâna domnișoarei Merrill.

– Vreți să spuneți doamna Merrill?

– Vai de mine, este căsătorită?

– Nu contează, răspunse scurt Jared. Continuați!

– Ei bine, domnișoara Merrill m-a convins că doamna Burkett avea să regrete dacă își dădea copilul spre adopție. A spus că aceasta era obsedată de alt lucru și nu gândea limpede.

Jared făcu o grimasă. *El* era acel alt lucru. Ea îl ura atât de tare, încât nu putuse îndura gândul de a-i păstra copilul.

– Sunteți bine? Chiar ar trebui să scot glonțul acela.

– Poate să mai aștepte puțin. Vreau să știu ce s-a întâmplat.

– Ei bine, eu și domnișoara Merrill am aranjat în așa fel încât doamna Burkett să fie lăsată singură cu noul ei prunc pentru o vreme. Doar de atât a fost nevoie. A fost dragoste la prima vedere, ați putea spune. Rareori văd o dragoste de mamă mai puternică.

Jared oftă și se întinse din nou pe masa de examinare. Îl durea foarte tare. Era vremea ca doctorul să scoată glonțul.

Chiar înainte ca medicul să îi administreze anestezicul, Jared puse totul cap la cap. „Dumnezeule, am un fiu!"

Capitolul 45

Revenirea acasă a lui Corinne avu o singură parte plăcută: tatăl ei o aștepta când coborî din tren în Boston, și încântarea lui când îl văzu pe Michael fu înduioșătoare. Din clipa aia, Samuel Barrows își iubi nepotul la nebunie.

Corinne fusese la câteva petreceri în cele două săptămâni de când se întorsese și la ceaiuri și alte întâlniri sociale la care Lauren o târâse pe timpul zilei. Nu o deranja. O țineau ocupată, ca să nu poată să se gândească prea mult la Jared.

Bârfele legate de motivele ei de a părăsi orașul erau acum considerate informații eronate, pentru că Lauren făcuse cunoscut faptul că verișoara ei trăise fericită cu soțul său în tot timpul acesta și că se afla în Boston doar pentru o vizită. Lauren devenise foarte sofisticată și era acum în stare să se ocupe de aproape orice cu aplomb.

Corinne acceptă minciuna verișoarei sale, pentru că era mai ușor decât să spună adevărul. Dar curiozitatea oamenilor îi provocase multă durere. În mod natural, fură adresate întrebări legate despre insula exotică și fascinantă pe care trăise. Corinne abia dacă era în stare să își ascundă melancolia când vorbea despre Hawaii: „Nu ați întâlnit niciodată un popor mai prietenos și mai iubitor de distracții decât hawaiienii".

Oftă.

Cum era posibil ca Hawaii să fi devenit căminul ei într-un timp atât de scurt? Zău, își petrecuse întreaga viață în Boston, se plimbase printre casele lui impunătoare și se jucase în parcul Boston Common, privise vâslașii de pe râul Charles și hrănise rațele de pe balta Jamaica. Dar acum, toate aceste lucruri păreau ca niște prieteni din trecut. Bostonul pur și simplu nu mai era căminul ei.

Avea să înceteze vreodată să vadă florile colorate din Oahu? Avea să înceteze să audă în mintea ei curgerea cascadei pe care ea și Jared o văzuseră în ziua aceea? Avea să privească vreodată un apus în Boston fără să fie dezamăgită?

Era rândul ei să primească vizite, și șapte femei, vechi prietene, ședeau în salonașul ei, sorbind ceai în fața focului. Lauren și mama ei se aflau și ele acolo. Cerule, cât crescuse verișoara ei cât timp ea fusese plecată!

– Trebuie să fii nerăbdătoare să te întorci, Corinne, remarcă una dintre femei. Eu cu siguranță aș fi. Chiar nu ne așteptam să vii acasă atât de curând.

– Ei bine, tatăl meu nu îl văzuse încă pe Michael și nu putea veni să ne viziteze acolo.

– Soțul tău trebuie să fi fost foarte reticent în a te lăsa să pleci, comentă doamna Hartman. Uită-te la măsurile extreme pe care le-a luat când v-ați căsătorit.

– Măsuri extreme? întrebă Corinne.

Lauren se aplecă înainte și zâmbi larg.

– Sper că nu te superi, Corinne, dar i-am destăinuit doamnei Hartman motivul pentru care soțul tău a dat în ziar anunțul acela bizar înainte de a pleca. I-am spus că a fost modul lui de a se asigura că aveai să îl urmezi fără întârziere.

Corinne fu uimită de ingeniozitatea lui Lauren.

– Da, păi... Se bâlbâi în căutarea cuvintelor. Soțul meu are un simț al umorului mai degrabă sec.

– Nu mi-l pot imagina pe Harold al meu făcând un asemenea lucru, zise doamna Nautily.

– Nici noi, zise Lauren râzând.

Corinne zâmbi. Harold Nautily era un bărbat timid, cu vreo doisprezece centimetri mai scund decât soția lui grasă și impunătoare. Nu îi spunea niciodată nimic soției sale în afară de „Da, dragă". Înainte să apară Jared, acesta era genul de bărbat pe care Corinne credea că îl dorea!

– Ce mai face băiețelul acela adorabil al tău, Corinne? întrebă doamna Turner.

– Michael este bine, deși a avut o ușoară răceală încă de când am sosit.

– Nimic serios, sper.

– Nu. Doar că îi ia ceva timp să se învețe cu vremea rece.

– Este de înțeles, din moment ce s-a născut pe insule, zise doamna Hartman. Sunt sigură că va fi bucuros să se întoarcă – la fel ca tine, de altfel, desigur.

– Da, șopti Corinne, cu ochii în podea.

Se întrebă ce avea să le spună acestor femei când urma să devină evident faptul că ea și Michael nu aveau să se întoarcă în Hawaii. Lauren și tatăl ei știau amândoi ce eforturi făcea Corinne pentru a se preface că avea o căsătorie fericită și un soț devotat care îi aștepta întoarcerea. Dar nimeni nu cunoștea profunzimea reală a nefericirii ei. Nici măcar Florence. Câtă vreme avea să fie nevoită să îndure durerea înainte ca aceasta să înceapă să scadă?

La ușa de la intrare se auzi ciocănelul, și Corinne îl văzu pe Brock trecând pe lângă ușa deschisă a salonașului pentru a merge să deschidă.

Lauren îi zâmbi cu regret lui Corinne.

– Probabil e Cynthia. M-am întâlnit ieri cu ea, și a spus că va încerca să treacă pe aici. Se pare că a venit.

Corinne făcu o grimasă. Îi era groază de întrebările malițioase pe care Cynthia avea să i le adreseze. Probabil că Cynthia nu o iertase niciodată pe Corinne pentru faptul că îl prinsese în capcană pe Jared.

Tocmai când Corinne își făcea curaj pentru apariția Cynthiei, Brock veni în pragul ușii, arătând foarte încurcat. Și apoi Corinne văzu motivul.

– Vai de mine! exclamă doamna Hartman. Se pare că, la urma urmei, nu a mai putut să îți aștepte întoarcerea, Corinne.

Corinne se ridică foarte încet, auzind numai bubuitul inimii sale și nimic altceva.

– Corinne? Corinne?

Se întoarse către mătușa ei, dar fără să o vadă cu adevărat.

– Măi să fie, se pare că ești la fel de surprinsă ca noi! Să îți fie rușine, domnule Burkett. Ai cam mult fler pentru dramă.

Jared își desprinse privirea de la Corinne și își puse cel mai fermecător zâmbet al său.

– A fost o decizie de moment, doamnă Ashburn. Dar aveți foarte mare dreptate. A fost foarte nepoliticos din partea mea.

– Cred că ar trebui să mergem, doamnelor, zise Lauren făcând semn către celelalte femei. Sunt sigură că le-a fost dor unul de celălalt. Probabil că luna de miere nu s-a încheiat încă.

Îi făcu cu ochiul lui Corinne, care abia de băgă de seamă. Ce *căuta* Jared aici? Și apoi, pe neașteptate, ea și Jared se treziră singuri, iar panica se iscă, gata să o sufoce. Michael! De aceea se afla Jared aici! Venise să i-l ia pe Michael!

– Bună, Corinne.

Ea se așeză din nou, cu toată stăpânirea de sine pe care reuși să o adune, și își prinse mâinile una de cealaltă în poală, ca să le împiedice să tremure.

– A... arăți bine, Jared. Își imagină că ea era albă precum cestile de ceai din porțelan care fuseseră lăsate împrăștiate pe mese. Se avântă în discuție pentru ca el să nu îi observe neliniștea: Sper că ți s-a vindecat rana.

El ridică din umeri.

– După o săptămână, nu a mai fost decât un disconfort minor. Acum, este doar o cicatrice urâtă. Zâmbi larg. Ai vrea să o vezi?

– Nu! spuse ea, cu glasul gâtuit.

Cum reușea el să fie atât de calm, ca și când nu s-ar fi despărțit mânioși? Ca și cum era perfect normal ca el să fie aici, în casa ei, la jumătate de lume depărtare de Hawaii?

Corinne își coborî privirea.

– Ce s-a întâmplat după ce am plecat? Au fost multe lupte?

– Aproape deloc. Trebuie să fi fost cea mai pașnică revoluție din istorie.

– Și regina?

– Nu mai domnește, zise Jared cu o urmă de amărăciune. Acum, este un guvern provizoriu, sub steagul american. Și au fost trimiși bărbați la Washington pentru a semna o petiție pentru anexare.

– Cum s-a întâmplat asta?

– În 14 ianuarie, în ziua în care ai plecat, regina Liliuokalani a mers mai departe cu planul ei de a aboli constituția. A încercat să își oblige cabinetul să semneze noua ei constituție, dar nimeni nu a dorit să o facă. A fost format un Comitet de Securitate, alcătuit din unii dintre cei mai de seamă bărbați de pe insulă, și i s-a dat puterea de a menține ordinea. Aceștia au ocupat clădirea guvernului și au dat o proclamație cum că sistemul de guvernare monarhic a fost abolit.

– Așa, pur și simplu? Printr-o proclamație?

– Au avut în spatele lor majoritatea cetățenilor, răspunse el. Regina a fost luată prizonieră în apartamentele ei din palat, și a fost ridicat steagul american. Jared oftă. A fost o zi tristă pentru un popor mândru.

– Simpatizezi cu ea, nu-i așa?

– Poate că și-a depășit atribuțiile, dar, pentru mine, ea încă este regina. Este ironic, însă nu au trecut decât un pic peste o sută de ani de când insulele Hawaii au fost descoperite de către străini. Este un timp remarcabil de scurt pentru ca o cultură să fie pierdută sub alte civilizații.

– Nu este complet pierdută.

– Poate că nu, consimți el, apoi se ridică și o privi intens. Nu ai întrebat de ce mă aflu aici.

Corinne își feri privirea.

– Ca să fiu sinceră, mă tem să aflu.

El păru rănit.

– Nu ai nici un motiv pentru care să te temi de mine, Corinne.

– Nu am?

Jared o privi gânditor, apoi i se alătură pe canapea.

– Te temi că am venit după Michael?

– Da, șopti ea.

– Acesta este motivul pentru care nu mi-ai spus adevărul despre el?

– Da. Se uită la el cu ochii mari. Acesta *este* motivul pentru care te afli aici, Jared? Pentru că nu voi renunța la fiul meu. Va trebui ca mai întâi să mă ucizi.

– Fiul *nostru*, o corectă el cu blândețe. Și nu l-aș lua niciodată de lângă mama lui.

Ochii ei se deschiseră și mai larg.

– Vorbești serios?

– Da.

Se apropie de ea, dar Corinne se mută mai departe de el, timidă. El oftă.

– Am în buzunar o scrisoare de la tatăl tău. Când ea rămase tăcută, foindu-se în continuare din cauza neliniștii, el continuă: A sosit la câteva zile după ce ai plecat din Hawaii. Era răspunsul lui la cea pe care eu i-o scrisesem, întrebând de Michael. Mi-a explicat totul.

– Nu avea nici un drept! începu mânioasă Corinne.

– Îmi spuseseși deja, Corinne, îi aminti el blând.

– Da, iar tu nu ai zis nimic! Nici măcar în acea ultimă zi!

– Încercam să mă acomodez cu ideea, minți el.

Nu avea de gând să îi spună despre bănuiala lui legată de Drayton. De data asta ea nu avea să afle cât de nesăbuit fusese.

– A fost un șoc să aflu că aveam un fiu, continuă el. Și că ai ascuns asta de mine.

– Jared, eu...

– Nu, știu de ce ai făcut-o. Scrisoarea tatălui tău a fost de ajutor, și deja știam foarte multe lucruri de la doctorul Bryson.

Corinne roși și se uită împrejurul încăperii, nefiind în stare să întâlnească privirea lui Jared.

– Trebuie să înțelegi că atunci te uram, Jared. Eram obsedată de ura față de tine, altfel nu aș fi putut niciodată să fac ceea ce am făcut.

– Știu. Exact așa cum eu am fost cândva obsedat de ura față de tatăl tău. Sper că am învățat cu toții din asta. Nu îl mai învinovățesc pe tatăl tău și îi voi spune asta cât sunt aici. Acum, știu la ce cruzimi poate ura să îi împingă pe oameni.

– Ce spui, Jared?

El întinse mâna după mâna ei.

– Știu că, atunci când ai plecat, mă urai, Corinne, și probabil încă mă mai urăști. Dar, chiar dacă îmi va lua tot restul vieții, tot te voi face să mă iubești în cele din urmă.

Ochii ei începură să se umple de lacrimi.

– De ce?

– De ce? repetă el. Pentru că te iubesc, la naiba! Acum, când cuvintele fuseseră rostite, fu în stare să spună în șoaptă: Da, te iubesc, mai mult decât am visat vreodată că ar fi posibil.

Corinne clătină încetișor din cap, dorind să îl creadă, dar totuși temându-se să o facă.

– Spui că mă iubești trecând peste ceea ce crezi că am făcut?

– Știu de luni bune că te iubesc. Și, da, trecând peste ceea ce am crezut. Aveam de gând să ți-o spun în noaptea aceea de Crăciun, dar m-ai oprit din nou.

Chipul ei se lumină.

– Atunci, ce mi-ai spus legat de Naneki era adevărat?

El aprobă din cap.

– Nu eram sigur nici măcar că m-ai auzit.

– Am auzit, numai că nu te-am crezut.

– Nu prea pot să te condamn pentru asta, la cât de des m-am îndoit eu de tine.

– Ah, Jared, și eu te iubesc!

Și își aruncă brațele în jurul lui. Dacă ar fi fost după ea, nu i-ar mai fi dat niciodată drumul.

El îi cuprinse chipul în palme și o privi adânc în ochi.

– Chiar este adevărat?

– Da! O, da! Și jur că nu te voi mai minți niciodată. Nu vei mai avea niciodată motive să te îndoiești de mine.

– Dumnezeule, ce nătângi am fost! Jared oftă și o strânse mai tare. Nefericirea pe care ne-am provocat-o unul altuia!

Apoi însă o simți pe Corinne încordându-se și împingându-l de lângă ea.

– Încă suntem nătângi, Jared.

Pe chipul ei se vedea o dezolare devastatoare.

– Nu va funcționa niciodată. Nu vei uita niciodată ce am făcut – ce crezi tu că am făcut. Lucrul acesta va fi întotdeauna acolo, între noi.

El se ridică și merse la fereastră.

– Corinne, acum, știu adevărul.

Ea îngheță.

– Ce adevăr?

– Le-am făcut o vizită câtorva dintre foștii tăi amanți.

Ea gemu.

– Au mințit și ți-au oferit detalii explicite?

Jared chicoti.

– Sub amenințarea că vor fi sfârtecați bucată cu bucată, mi-au spus adevărul.

– Cu adevărat, Jared?

– Toate poveștile erau la fel. Nu a fost nevoie să văd mai mult de câțiva pentru a mă convinge. Pe neașteptate, începu să râdă. Dumnezeule, cu siguranță ai avut un plan isteț. Apoi redeveni serios. A fost prea isteț, pentru că m-ai păcălit pe deplin, îmi pare rău să o spun. Mă poți ierta pentru că te-am crezut în stare de asta?

– Acum, că pomenești despre asta, începu ea, ochii întunecându-i-se.

Dar, înainte ca furia ei să apuce să crească, el o prinse în brațe și o sărută profund. Când Jared îi dădu drumul, mânia ei se risipise, iar el zâmbea diavolește.

– Acesta este un mod sigur de a evita o ceartă. Va trebui să mi-l amintesc în viitor.

Ea îi zâmbi, cu ochii strălucitori.

– Lasă viitorul! Ai început ceva chiar acum și va trebui să îl duci la bun sfârșit, iubirea mea.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Tatăl tău este acasă?

– Nu.

– Atunci, ce mai așteptăm?

Capitolul 46

Vasul aluneca lin pe apă. Se aflau la doar câțiva kilometri de casă, și Corinne stătea în picioare pe punte cu Jared, așteptând să zărească pământul.

Călătoria aceasta spre Hawaii era cu totul altfel decât prima pe care o avusese, când Corinne stătuse în cabina ei, simțindu-se rău și nefericită.

Și călătoria aceasta fusese petrecută în cabină – dar cu Jared, care o ținea ocupată făcând dragoste cu ea. Era sigură de fericirea ei și de faptul că știa că era exact acolo unde îi era locul.

Jared își înfășură posesiv brațele în jurul ei și o trase, lipind-o cu spatele de el și îmbrățișând-o cu putere.

– Te bucuri că vii acasă?

– Știi că da.

– Dayna va fi încântată să te vadă.

Jared chicoti, amintindu-și de întâlnirea furtunoasă pe care o avusese cu aceasta înainte de plecarea lui către Boston.

– Mi-a oferit un spectacol pe cinste când a aflat că plecaseși. M-a numit prost în treizeci și două de feluri pentru faptul că te-am lăsat să pleci.

Corinne izbucni în râs.

– Mi-a plăcut de Dayna din momentul în care am întâlnit-o. Va trebui să îi invităm pe ea și pe prietenul ei la cină în curând. Cred că este un pic îndrăgostită de el.

– Da, știu. Va trebui să îi invităm la nuntă.

Ea se întoarse în brațele lui și îl privi întrebător.

– Să îi invităm la propria lor nuntă?

– Nu, la a noastră, murmură el. Te vei căsători din nou cu mine, doamnă Burkett?

Corinne atinse inima de aur pe care o purta în jurul gâtului. Era caldă de la pielea ei.

– Fără regrete?

– Da. Nici unul din noi nu a luat în serios jurămintele făcute prima oară. Vreau să le rostim din nou, Kolina, și de data asta nu vor exista nici îndoieli, nici regrete.

– Mă voi căsători cu tine de o sută de ori dacă asta te va face fericit, zise ea cu seriozitate, privindu-l în ochi cu ochii ei verzi.

El râse.

– Așa cum mi-ai promis o duzină de copii ca să compensezi faptul că am pierdut primele luni ale lui Michael?

– Da. Știi că îți voi da orice dorești, atâta vreme cât vei continua să mă iubești.

– Nu voi înceta niciodată să te iubesc, Kolina mea. Și doar o singură nuntă în plus va fi de ajuns. Una... care să ne ajungă pentru veșnicie.

În spatele lor se auzi cineva care își dregea glasul, și amândoi se întoarseră și o văzură pe Florence stând acolo cu Michael.

– Cineva dorește să vi se alăture.

Jared râse și îl luă pe Michael din brațele ei.

– Te-a anunțat el, nu-i așa?

– Așa este, spuse Florence. A observat insula și a dorit să vă arate. Vedeți?

Michael arăta cu degetul către peticul lung de pământ care apăru pe neașteptate. Sălta entuziasmat.

– Vezi! o îngână el pe Florence.

Izbucniră cu toții în râs.

– Spune „acasă" acum. Acasă? îl îndemnă Jared.

Michael se uită la tatăl său, ochii lui verzi strălucind luminoși ca ai mamei lui. Apoi se uită din nou la insulă.

– Vezi! zise el și zâmbi fericit.

– Cu siguranță, a ajuns un marinar mai bun decât am fost eu, spuse Corinne râzând. Speram să fiu prima care să observe pământul, dar el mi-a luat-o înainte.

– Într-adevăr, remarcă Florence, înăbușindu-și râsul. Este o minune că observi ceva atunci când soțul tău este în preajmă.

– Și ar fi bine să rămână așa, zise Jared cu o asprime prefăcută.

Câteva secunde mai târziu, după ce cuvântul ar fi trebuit să fie uitat, Michael ciripi „acasă", iar Jared îl strânse în brațe cu mândrie.

Se întoarseră cu toții către insulă. Craterul Cap de Diamante se ivi la orizont, cu frumusețea lui grandioasă. Și, mai în interiorul insulei, putură să vadă maiestuosul lanț muntos Koolau.

Jared o trase pe Corinne mai aproape. Împreună, cu Michael între ei, navigară spre casă, spre Hawaii. Acasă. Un cuvânt la fel de minunat ca „familie", adică ceea ce toți trei formau acum.

Și la fel de frumos ca dragostea.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon*
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandaloasă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Petitoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Peștitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*
Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*
Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*
Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*
Lorraine Heath, *O datorie de onoare*
Lesley Downer, *Regina din umbră*
Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*
Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*
Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*
Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*
Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*
Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*
Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*
Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*
Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*
Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*
Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*
Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*
Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*
Christi Caldwell, *Secrete din trecut*
Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*
Jane Austen, *Rațiune și simțire*
Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*
Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*
Leila Meacham, *Titanii*
Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*
Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*
Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*
Tessa Dare, *Pact cu ducesa*
Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*

Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*

Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*

Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*

Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*

Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*

Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*

Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*

Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*

Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*

Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*

Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*

Sophie Barnes, *Ducele bastard*

Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*

Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*

Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*

Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*

Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*

Caroline Linden, *Un conte ca tine*

Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*

Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*

Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*

Sabrina Jeffries, *Vicontele păcatului*

Kate Moore, *Seducerea unui înger*

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*

Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*

Candace Camp, *Sub vraja iubirii*

Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*

Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*

Candace Camp, *O lady greu de cucerit*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*

Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*

Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*

Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*

Julia London, *Neastâmpărata*

Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*

Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*

Julia London, *Mireasă pentru un crai*

Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*

Candace Camp, *Misterul de la Winterset*

Julia London, *Libertinul și debutanta*

Victoria Alexander, *Darul iubirii*

Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*

Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*

Lorraine Heath, *Seducătorul*

Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*

Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*

Victoria Alexander, *Să fie dragoste*

Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*

Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*

Sabrina Jeffries, *Ce își dorește un duce*

Suzanna Craig, *Sedus de o străină*

Valerie Bowman, *Încurcăturile dragostei*

Sabrina Jeffries, *Să iubești o păcătoasă*

Kelly Bowen, *Nopțile unui nelegiuit*
Anna Bennett, *Visând la un duce*
Sabrina Jeffries, *Un libertin seducător*
Joanna Shupe, *Cuceritorul de pe Fifth Avenue*
Lorraine Heath, *Ducesa din patul lui*
Christi Caldwell, *Guvernanta*
Victoria Alexander, *O aventură pasională*
Joanna Shupe, *Prințul de pe Broadway*
Sabrina Jeffries, *Secretele vicontelui*
Christie Caldwell, *Pentru inima unui marchiz*
Johanna Lindsey, *Fă-mă să te iubesc*
Victoria Alexander, *Moștenitoarea fugară*
Johanna Lindsey, *Dragostea unui pirat*
Sabrina Jeffries, *Burlacul*
Anna Bennett, *Când visezi la un rebel*
Christie Caldwell, *Contele și curtezana*

va apărea:

Paula Quinn, *Stăpânul negurilor*

Completează-ți colecția!

Blue MOON

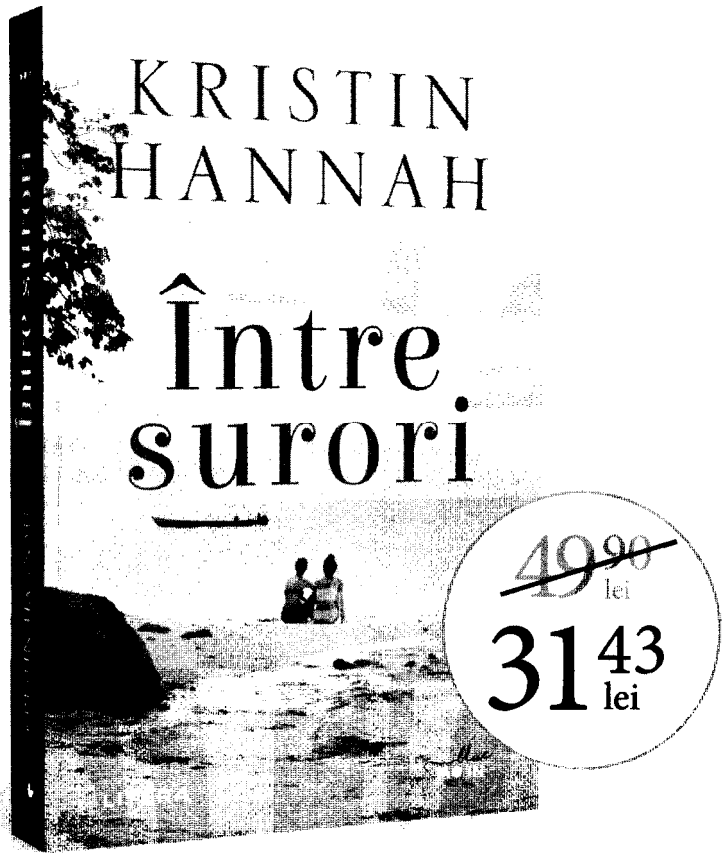

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA